

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jonathan Carroll

Âşık Hayalet

Nazan Arıbaş Erbil çevirisiyle

Jonathan Carroll Âşık Hayalet

*“Jonathan Carroll’ın
seksi, esrarengiz,
bağımlılık yapan
romanlarını yeni
okuyacak olanlara
imreniyorum. İçlerinde
müthiş numaralar
barındıran bu romanlar
nefis bir ziyafet gibi.”*

Michael Dirda, The Washington Post

*“Jonathan Carroll,
Jim Carrey kadar komik
olmadığı zamanlar
Hitchcock kadar
korkutucudur.*

Stephen King

*Âşık Hayalet’ in aydınlık ve
olağanüstü yaratıcılıktaki
dünyasına hoşgeldiniz.*

*Bir adam karda yere düşer, kafasını
kaldırım kenarına çarpar ve ölür.
Ancak bu işte bir gariplik vardır:
Adam aslında ölmemiştir. Ruhunu
öteki dünyaya götürmesi için
gönderilen hayalet şaşkına döner ve
ne yapacağını bilemez.
Patronlarından konuyla ilgili
açıklama beklerken, hayalet,
adamın kız arkadaşına âşık olur ve
tabii ki işler karışır. Üstüne üstlük,
adam da ölmesi ‘gerektiği’ halde
ölmediğini keşfeder. Böylece,
insanlar tarihlerinde ilk defa
kaderlerini tanrıların elinden
almaya karar vermiş olur. Bu harika
bir değişimdir, ama bedeli vardır.*

*Âşık Hayalet kendi kaderlerimizin
efendisi olduğumuzu keşfettiğimizde
bize neler olacağını konu ediyor.
Artık ne bir mazeretimiz ne de
suçlanacak dış kuvvetler ya da
tanrılar vardır... sorumluluk
tamamen bize aittir.*

EDEBİYAT - 549 | İNTERNET SATIŞ www.ilknokta.com

ISBN: 978-605-375-072-7

ithaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JONATHAN CARROLL, 26 Ocak 1949'da, New York'ta doğdu. İngiliz Edebiyatı dersleri verirken, Virginia Üniversitesi'nde doktora yaptı. Öğretme arzusu onu halen yaşamakta olduğu Viyana kentine getirdi.

Yazar, öğretmenliği bırakmasının ardından tüm zamanını yazmaya ayırdı. İlk kitabı, *Kahkahalar Ülkesi*, 1980 yılında yayımlandı. Carroll on iki roman, iki uzun öykü ve çok sayıda kısa öykünün yazarıdır.

1988 yılında, öykü dalında Dünya Fantazya Ödülü'nü, 1995'te yine öykü dalında Bram Stoker Ödülü'nü, *Kahkahalar Ülkesi* ve *The Teeth of Angels* adlı romanlarıyla Imgelem Büyük Ödülü'nü (Grand Prix de L'imaginaire), *Outside the Dog Museum* adlı romanıyla İngiliz Fantazya Ödülü'nü ve *Home on the Range* adlı öyküsüyle de 2006 Pushcart Ödülü'nü kazanmıştır.

Jonathan Carroll
Åşık Hayalet
Özgün Adı: *The Ghost in Love*

İthaki Yayınları - 684
Edebiyat - 549
ISBN 978-605-375-072-7

1. Baskı, İstanbul / Temmuz 2010

© Jonathan Carroll, 2008
© Türkçe Çeviri: Nazan Arıbaş Erbil, 2010
© İthaki, 2010

Bu eserin tüm hakları Anatoliaİt Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Sanat Yönetmeni: Murat Özgöl
Redaksiyon: Nur Küçük
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan Aydın
Düzeltili: Ayşegöl Uyanık Örnekal
Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1
Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 482 36 01
Sertifika No: 11410

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Mühürdar Cad. İİter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330.93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Jonathan Carroll

ÂŞIK HAYALET

Çeviren
NAZAN ARIBAŞ ERBİL

*Elim yüreğimde,
Richard Parks ve Joe del Tufo'nun önünde
şükranla eğiliyorum...*

Hayalet, German Landis isimli bir kadına âşık olmuştu. Eğer bir kalbi olsaydı, yalnızca bu çarpıcı, tuhaf ismi duy-mak bile hayaletin yüreğini pırpır ettirmeye yeterdi.

Hayalet telaşla hazırlıklarını tamamlamaya çalışıyordu; çünkü kadının gelmesine bir saatten az kalmıştı. Hayalet çok iyi bir aş-çıydı, hattâ bazen harika işler çıkarıyordu. Bu işe biraz daha eğilse, biraz daha çok vakit harcarsa mükemmel bir aşçı olurdu.

Mutfağın köşesindeki büyük minderin üzerinde yatan si-yah ve grimsi kahve renklerindeki kırma köpek, hayaletin yemek hazırlayışını büyük bir ilgiyle izliyordu. German Lan-dis'in bugün buraya gelişinin tek nedeni bu köpekti. Adını, kılavuz bir köpeği anlatan sevdiği bir şiirden esinlenerek Pi-lot¹ koymuştu.

Hayalet, ani bir dürtüyle elindeki işi bırakıp gözlerini kö-peğe dikti. Huysuzca sordu: "Ne var?"

Pilot kafasını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Sadece seni sey-rediyordum."

"Yalancı. Yalnızca bu değil. Aklından geçenleri biliyorum, bunu yaptığım için gerzek olduğumu düşünüyorsun."

Köpek mahcup bir halde dönüp ölkeyle arka patisini diş-lemeye başladı.

1) Rehber, kılavuz anlamına gelmektedir. —çn

“Yapma şunu. Bana bak. Deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?”

Pilot sesini çıkarmadan patisini dişlemeye devam etti.

“Değil mi?”

“Evet, bence delisin; öte yandan yaptığın şey çok da tatlı. Keşke onun için yaptıklarını o da görebilse.”

Hayalet pes ederek omuzlarını silkti, derin bir iç çekip, “Yemek yapmak iyi geliyor,” dedi. “Dikkatimi buna verdiğimde üzüntümü o kadar hissetmiyorum.”

“Anlıyorum.”

“Hayır, anlamıyorsun. Nereden anlayacaksın? Sen yalnızca bir köpeksin.”

Köpek gözlerini devirdi. “Gerzek.”

“Dörtayaklı.”

Samimi bir ilişkileri vardı. Tıpkı İzlandaca veya Fince gibi, Köpek dili de pek konuşulmaz. Yalnızca köpekler ve ölü insanlar bu dili anlayabilir. Pilot konuşmak istediği zaman ya günde üç kez dışarı çıkarıldığında sokakta karşılaştığı rastgele köpeklerle aceleyle laflamak durumunda kalıyordu ya da kendisini şimdiye dek tüm köpeklerden daha iyi tanıyan tek kişi olan bu hayaletle konuşuyordu. Canlılar dünyasında pek de fazla hayalet insan olmadığından, köpeğin arkadaşlığından diğeri de aynı ölçüde hoşnuttu.

Pilot, “Sana ne zamandır sormak istiyorum,” dedi. “Adın nereden geliyor?”

Aşçı, köpeğin sorusunu duymazdan gelip yemeğini pişirmeye devam etti. Bir malzeme lazım olduğunda gözlerini kapatıp elini açıyordu. Bir an sonra istediği şey avucunun içinde belirliyordu: koyu yeşil misket limonu, bir tutam kırmızıbiber, nadir bulunur Sri Lanka safranı... Pilot bu hayranlık uyandırıcı mahareti bir an bile sıkılmadan, keyifle seyrediyordu.

“Peki, bir fil hayal etsen ne olur? O da elinde belirir mi?”

Soğanları neredeyse gözle görülmeyecek bir hızla doğrayan hayalet güldü. “Elim yeterince büyük olsaydı, evet.”

“Fili çıkartmak için tek yapman gereken onu hayal etmek, değil mi?”

“Hayır, durum bundan çok daha karmaşık. Bir insan öldüğünde şeylerin gerçek yapıları, yani yalnızca nasıl göründükleri veya ele nasıl geldikleri değil, *gerçekte*, özlerinde ne oldukları öğretilir. Bu türden bir algılayışa sahip olduğunda onları ortaya çıkartman kolaydır.”

Pilot söylediklerini tartıp, “O zaman neden *onu da* yeniden yaratmıyorsun?” dedi. “Böylece onun için bu kadar üzülmene gerek kalmaz. Onun kendi yarattığın versiyonuna sahip olursun.”

Hayalet, köpeğe gürültüyle gaz çıkarmış gibi yüzünü ekşiterek baktı. “Bu önerinin ne kadar aptalca olduğunu ölünce anlayacaksın.”

On beş blok ötede, bir kadın kucığında büyük bir “D” harfi taşıyarak yürüyordu. Böyle bir şeyi, bir dergi veya televizyon reklamında görseniz gülümseyip şöyle düşünürdünüz: ‘Bu çok akılda kalıcı bir görüntü’. Kadın hoştu, fakat unutulmaz bir güzelliği de yoktu. En güzel yeri seksi, neşe dolu ve zekice bakan yabaneriği gözleriydi. Genel olarak yüz hatları uyumlu ve düzgündü, yalnızca burnu yüzüne göre biraz küçük kalıyordu. Kendisi de bu durumun farkındaydı; kendisine bakıldığını hissettiğinde çoğu zaman elini sıkıntıyla burnuna götürüyordu. İnsanların ona dair en çok hatırladıkları şey burnu değil, ne kadar uzun boylu olduğuydu: 1.80’i aşkın bir kadın kocaman, mavi bir “D” harfi taşıyordu. Ceplerinde bir anahtar, bir avuç köpek krakeri ve küçük bir oyuncak Formula 1 yarış arabası vardı. Oyuncağı babası, on beş yıl önce üniversiteye

gitmek üzere evden ayrılırken şans getirmesi için vermişti. German arabanın uğuruna gerçekten inanıyordu. Aldığı gündən beri ona büyük değer vermiş, hiç yanından ayırmamıştı. Fakat şimdi bir yanıla sevdiği, bir yanıla da hiç sevmediği birine vermek üzereydi. Çünkü bu insanın, hayatının gidişatını değıştirmesi için alabileceğı her türlü yardıma ihtiyacı vardı. Doğaüstü güçlere ve uğurlara inanmadığını bildiğinden, bakmadığı bir sırada dairesinde bir yerlere gizlemeyi planlıyordu. Oyuncanın aurasının ona yardımcı olacağına inanıyordu.

Göğsünde sarı harflerle ST. OLAF ÜNİVERSİTESİ yazan gri, uzun kollu bir tişört ve kot giymişti. Ayaklarında onu daha uzun gösteren eskimiş, kahverengi yürüyüş bolları vardı. Tuhafır ki, boyunu hiçbir zaman mesele etmemişti. Burnundan, zaman zaman da adından rahatsızlık duyuyordu. Evet, adı ve burnuydu mesele, boyunu hiç sorun etmemişti; çünkü ailesinin iki tarafında da herkesin boyu uzundu. Bir dizi sarışın insan ağacının içinde yetişmişti. Midwestliler, Minnesotalılar, hepsi de günde üç devasa öğün yiyordu. Erkekler 47-48 numara ayakkabı giyiyordu, kadınların ayakları da bundan aşağı kalmıyordu. Ailedeki tüm çocukların isimleri sıradışıydı. Ebeveynleri okumayı seviyordu; özellikle Incil, klasik Alman edebiyatı ve İsveç masalları okuyorlardı. Çocuklarının isimlerini bu kitaplardan esinlenerek koymuşlardı. Kendisinin adı German, abisinininki Enos, kız kardeşinininki de Pernilla'ydı. Enos, yasal süresi dolar dolmaz adını Guy olarak değıştirmiş, başka bir isimle anılmayı reddetmişti. Bu da yetmezmiş gibi Kidney Failure isimli bir punk grubuna girmiş, tüm bunlar karşısında anne ve babası çaresiz, suskun kalmışlardı.

German Landis resim öğretmeni idi; on iki-on üç yaş grubu çocukların derslerine giriyordu. Şu an taşıdığı "D" harfi de yakında vereceğı ödevle ilgiliydi. Güteryüzlü ve hevesli oluşu

onu birinci sınıf bir öğretmen yapıyordu. Çocuklar onu seviyordu; çünkü Bayan Landis'in de onları sevdiği açıkça ortadaydı. Bu sevgiyi her gün, sınıfına adım attıkları anda rahatlıkla hissedebiliyorlardı. Meslektaşları German'ın sınıfından gelen kahkaha seslerinden sürekli şikayetçiydiler. Öğrencilerin eserleri onda samimi bir heyecan uyandırıyordu. Dairesindeki bir duvarda, yıllar boyu çocuklarının çalışmalarını çektiği polaroit fotoğraflarla dolu büyük bir pano asılıydı. Çoğu akşamını sanat kitaplarını inceleyerek geçirirdi. Ertesi gün bu kitaplardan birini veya birkaçını öğrencilerinden birinin sırasına pat diye koyar, görmeleri gerektiğini düşündüğü resimleri sınıfa gösterirdi. Bazı günler ders yapmazlardı. Şehir müzesine gidip incelemelerinde fayda gördüğü bir sergiyi gezerlerdi. Veya o sırada üzerinde çalışıkları şey için önem arz eden bir filme giderlerdi. Bazen de yalnızca oturup önemli buldukları meselelerden konuşurlardı. German böylesi günleri hep birer mola olarak düşünür, dersle geçirdikleri günler kadar önemli sayardı. Öğrencileri özel yaşamı hakkında onu sıkıştırdığında soğuk Minnesota'da büyüdüğü günleri, araba yarışlarına duyduğu sevgiyi anlatır; köpeği Pilot ve çok da eski olmayan erkek arkadaşı Ben'den bahsedirdi. Fakat öğrencileri artık eski sevgilisi Ben hakkında soru sormamaları gerektiğini öğrenmişti.

Kolay âşık olurdu, ama ilişki kötü gitmeye başladığında da aynı kolaylıkla yoluna devam ederdi. Bazı erkekler –ki sayıları oldukça çoktu– bu tavrını katı yüreklilik olarak değerlendirmişti, fakat yanılıyorlardı. German Landis üzüntülü insanlara anlam veremiyordu. Hayat, acı çekmeyi seçmek için fazlasıyla ilginçti. Her ne kadar birlikte vakit geçirmekten keyif alsa da erkek kardeşi Guy'ı, hayatını yalnızca kokuşmuş ve berbat şeyler üzerine şarkı yazmakla geçirdiği için budala buluyordu. O da buna cevaben, kız kardeşinin mezar taşını kendisi tasarlaya-

cak olsa nasıl bir şey yaptıracağını çizmişti: Büyük, sarı renkli gülen bir yüz, altında da ÖLÜ OLMAYI SEVİYORUM! yazısı.

Yıllar sonra, öleceği vakit geldiğinde bunu gerçekten de seveceğini o sırada ikisi de bilmiyordu. German Landis ölümü tıpkı yeni okullara, ilişkilere ve yeni hayat evrelerine girdiği gibi karşılayacaktı: Tam gaz, umut dolu, yüreği mantıklı bir iyimserlikle pupa yelken ve tanrıların nerede olursa olsun yardımcı olacağına şaşmaz bir inançla.

Ağır metal harfi bir kolundan öbürüne alırken birazdan olacakları düşünüp yüzünü ekşitti. Son günlerde Pilot'u almak için ne zaman Ben'in evine gitse çoğunlukla sorun çıkıyordu. Küçük veya büyük meseleler için sürekli tartışıyorlardı. Bazen bu anlaşmazlıkların geçerli nedenleri olsa da genellikle mesele yalnızca bu iki insanın aynı odada bulunmasından kaynaklanıyordu. Yine de Ben'in yaptığı ve söylediği tüm o mantıksız ve kötü şeylerden sonra bile karşı karşıya geldikleri ilk saniyelerde German hep eski güzel günlerdeki gibi onu öpmek, ona dokunmak ve iki elini de sıkıca tutmak için büyük bir özlemle dolup taşıyordu.

Ona sahiplerdi; o sevgiyi, birbirlerini *bulmuşlardı*. German'ın şimdiye dek yaşadığı hiçbir ilişki bu kadar iyi gitmemişti. Ama ayrılmışlardı, artık ilişkileri bir köpeği paylaşmak ve ne zaman konuşsalar mesele mi çıkacak diye endişelenmekten ibaret hale gelmişti. Sonunda bir gece, Ben'in dairelerinden taşınmadan hemen önce, German çıplak bir halde kucağındaki oyuncak uğur arabasına sımsıkı sarılarak salonda oturdu. Gözlerini kapayıp defalarca aynı şeyi fısıldadı: "Lütfen her şey değişsin, düzelsin, lütfen."

Birbirlerine aynı ölçüde ve tutkuyla âşıktılar. Tıpkı içinden geçtiğiniz bir örümcek ağı gibi, geride bıraktığınız gerçek aşkın da tüm izlerinden kurtulmanız kolay değildir.

İlişkilerinin başlarında Cary Grant'in *The Awful Truth* isimli filmine gitmişlerdi. Film, ayrılan fakat köpeklerinin sorumluluğunu paylaşmaya devam eden, sonunda da bitmeyen aşkları sayesinde tekrar bir araya gelen bir çifti konu ediyordu. İkisi de filmde hoşlanmamıştı. Fakat şimdi kafalarına fosforlu not kâğıdıyla yapışıp kalmış gibiydi, çünkü artık hayatları kısmen filmdeki hikâyeye benziyordu.

Bundan böyle yalnızca köpekleri yüzünden görüşüyorlardı. İkisi de Pilot'u evlatlık çocuğu ve dostu gibi görüyordu. Ben, onu German'a üçüncü buluşmalarında hediye etmişti. Şehirdeki hayvan barınağına gitmiş ve orada en uzun süre kalan köpeği görmek istediğini söylemişti. Gerçekten isteğinin bu olduğuna görevlilerin ikna olması için aynı şeyi üç kez tekrarlamak durumunda kalmıştı. Aslında bu fikir German'dan çıkmıştı. Benjamin Gould'u ruhunun derinliklerine dek etkileyen pek çok fikrinin ilki buydu. Birkaç gün önce, kimsenin istemediği bir köpeği almak istediğini söylemişti. Köpek barınağına gidip hangisi olduğuna dahi bakmadan orada en uzun süre kalan köpeği alacaktı.

"Ya pasaklının tekiyse?" Ben yarı ciddi sordu. "Ya berbat bir kişiliği, korkunç hastalıkları varsa?"

German kıkırdadı. "Veterinere götürürüm. Pasağı da hastalığı da sorun değil. Ölmeden önce ona güzel bir yaşam tatırtmak istiyorum."

"Peki ya vahşiyse? Ya seni ısıırırsa?" Ben artık yalnızca şaka yapıyordu. Onun da aklı yatmıştı.

Barınaktakiler Ben'e orada çok uzun süre kaldığı için Metuşelah¹ ismini koydukları köpeği gösterdiler. Yabancıнын biri kafesinin önüne gelip kendisine bakıtığında Metuşelah yere gömdüğü kafasını kaldırmadı bile. Ben, karşısında alelade

1) Nuh peygamberin dedesi; 969 yıl yaşadığı rivayet edilir. —çn

bir köpek gördü. Ekstra bir özelliği varsa bile göremediği kensindi. Bu hayvanda özel olan hiçbir şey yoktu. Ne anlamlı, duygu dolu gözleri ne de yavru köpeklerin şirin, neşeli coşkusu. Hiçbir numarası yoktu, varsa bile sevimlilikle bir ilgisi yoktu. Barınaktaki çalışanların bu sıkıcı kırma hakkında tüm söyleyebildikleri tuvalet eğitimi almış, hiç sorun yaratmayan, sessiz bir köpek olduğuydu. Kimsenin onu istememesine şaşmamak lazımdı. Bu donuk hayvana dair her şey, işe yaramaz olduğuna işaret ediyordu.

Çok az parası olmasına rağmen Ben Gould işe yaramaz Metuşelah'ı aldı. Kafesinden çıkarılıp aylar sonrasında ilk kez sokağa götürülmesi için köpeği dil dökerek ikna etmeleri gerekti. Çıktığında ise hiç de mutlu görünmüyordu. Ben'in, kimseden iyilik gelebileceğine inanmayan, şüpheli ve kaderci bir köpek aldığını bilmesi mümkün değildi. Evlat edindikleri sırada Metuşelah orta yaşı geçkindi. Kötü denemese de zor bir hayat geçirmişti. Hiçbirisi hatırlanmaya değer olmayan üç farklı sahibi olmuştu. Zaman zaman tekmelenmiş ve dövülmüştü. Bir defasında bir kamyon ona yandan çarpmıştı. Sonrasında haftalarca topallamış fakat hayatta kalmayı başarmıştı. Köpekleri toplayan görevliye yakalandığında çok rahatlamıştı. Üç aydır sokaklarda yaşıyordu. Geçmiş tecrübelerinden dolayı insanlara güvenmiyordu, fakat açlığına ve üşümesine çare olabileceklerini biliyordu. Bilmediği şey, yanlış bir barınağa düştüğünde kısa süre sonra öldürülebileceğiydi.

Ama şanslıydı. Hattâ bu köpeğin hayatındaki şanslı evre o özel barınağa adım attığı gün başlamıştı. Söz konusu barınak, hayvanları dünyadaki her şeyden çok seven ve sık sık burayı ziyaret eden zengin, çocuksuz bir çift tarafından finanse ediliyordu. Bu yüzden de buraya getirilen başıboş hayvanların hiçbirisi öldürülmüyordu. Kafesler her zaman tertemiz ve sı-

caktı. Yiyecekleri boldu, hattâ Metuşelah'ın iğrenç bulup görmezden geldiği ham deriden çigneme kemikleri bile vardı.

Üç ay boyunca yedi, uyudu ve bakıldı. Dışarıdaki dondurucu soğuktan ve kardan kurtulduğu düşünülürse buraya alınmak onun için adeta büyük bir kariyer imkânıydı. Ne tür bir yerde olduğunu bilmiyordu, önemi de yoktu; huzurlu olduğu ve beslendiği sürece iyi bir yuvadaydı. Köpek olmanın keyifli yanlarından biri de gelecek diye bir kavramlarının olmayışındır. Her şey şimdiden ibarettir ve şimdi olan sıcak bir yer ve dolu bir mide ise hayat güzeldir.

Tasmasından çeken bu adam da kimdi? Nereye gidiyorlardı? Göz açtırmayan tipide ne çok cadde geçmişlerdi. Metuşelah yaşlıydı, acı soğuk kemiklerine ve eklemlerine işlemişti. Sıcak barınakta kalırken istediği zaman dışarı çıkabiliyordu, fakat böyle soğuk havalarda nadiren çıkardı.

“Neredeyse geldik,” dedi adam, cana yakın bir edayla. Ama köpekler insanların konuştuğu dili anlamaz, bu yüzden de bu sözler perişan haldeki hayvan için bir şey ifade etmedi. Tek bildiği üşümüş ve kaybolmuş olduğuydu; hayatı, barınaktaki mutlu aradan sonra tekrar zorlaşmıştı.

O sırada German Landis'in evine iki blok uzaklıktaydılar. Ben, iki tarafa da bakıp kaldırımdan yola çıktı. Fakat adımını atar atmaz karda kayıp dengesini kaybetti. Kollarıyla havada daireler çizerek sırtüstü düşmeye başladı. Bu ani ve sert hareketle irkilen Metuşelah da ileriye doğru atılıp tasmaını var gücüyle çekti. Adam bir yandan dengesini sağlamaya, bir yandan da köpek yola fırlayıp ezilmesin diye uğraşırken vücudu aynı anda pek çok yöne savruldu. Bu yüzden de düşüşü, yalnızca kayma sonucu olabileceğinden çok daha sert oldu. Başının arkası kaldırım taşına yüksek, tok bir sesle çarp-

tıktan sonra hızını alamayıp aynı şiddette tekrar çarptı.

Arada bayılmış olmalıydı; çünkü kendine geldiğinde yerde sırtüstü yatıyor, içlerinde köpeğin tasmaını tutan bir polisle birlikte dört kişi endişeli yüzlerle kendisine bakıyordu.

“Gözlerini açtı!”

“Durumu iyi.”

“Yine de dokunmayın. Ambulans gelene kadar kımıldatmayın.”

Sokağın karşısında hayalet, yağan karın altında durmuş şaşkın bir halde onları seyrediyordu. Bir an sonra bozuk bir televizyon gibi yanıp sönüp titreşerek ortadan kayboldu. Bunu tek gören Metuşelah’dı, fakat köpekler hayaletlere aşına olduğundan tepki vermedi. Yalnızca birazcık daha büzüşüp, biraz daha titredi.

Ölüm Meleği, Benjamin Gould’un hayaletine bakıp kafasını salladı. “Sana daha ne söyleyebilirim? Çok ustalaştılar.”

Connecticut’ta, Wallingford yakınlarında köhne bir otol restoranındaydılar. Ölüm Meleği’nin bakmaya değer bir tarafı yoktu: Bugün, yumurtalı pastırma yiyip kalkmış birinin tabağı görünümündeydi. Yumurtanın sarısı beyaz tabağın her yanına bulaşmıştı. İçinde ufak tefek ekmek kırıntıları vardı.

Vakit gece yarısıydı. Restoran boş sayılırdı. Garson kız dışarıda aşçıyla ortaklaşa bir sigara içiyordu. Masayı temizlemek için hiç acelesi yoktu. Ölüm Meleği’ni burada bulan Benjamin Gould’un hayaleti de büyük, siyah bir sinek görünümünde, yumurta sarısına konmuş duruyordu.

Tabak, “Gould kafasını taşa çarpınca ölmesi gerekiyordu,” dedi. “Bilirsin işte; çatlamış kafatası, beyin kanaması ve ölüm. Ama öyle olmadı. Basite indirgemek için şöyle anlatayım. Bil-

gisayar sistemimize ciddi bir virüs bulaştı. Sonra şebeke üzerinde bir dizi benzer arızalar ortaya çıkınca saldırıya uğradığımızı anladık. Teknik elemanlarımız üzerinde çalışıyor. Sorunu çözecekler.”

Bu açıklamayla tatmin olmayan hayalet/sinek, kuruyan yumurta sarısı üzerinde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Siyah, cılız bacakları yürüdükçe sararıp yapış yapış oldu. “Cennetin bilgisayar sistemine nasıl virüs girebilir? Sizin her şeyi bildiğinizi sanırdım.”

“Bu olana dek öyleydi. Cehennemdekiler gitgide ustalaşılıyor. Buna hiç şüphe yok. Endişelenme, halledeceğiz. Ama şimdilik problem sensin, dostum.”

Sinek bunu iştince volta atmayı bırakıp tabağa baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bu arızayı çözene dek senin için yapabileceğimiz bir şey yok. O zamana kadar burada kalman gerekecek.”

“Ne yapacağım peki?” Sinek çekinmeden, öfkeyle sordu.

“Şimdi ne yapıyorsan onu, mesela. Bir süre daha sinek olabilirsin, sonra istersen insana dönüşürsün veya belki misk kedisine... Kimlik değiştirmek çok eğlenceli olabilir. Ayrıca dünyada yapılacak başka keyifli şeyler de var: Sigara içmeyi öğrenmek, farklı kolonyalar denemek, Carole Lombard filmleri seyretmek gibi...”

“Carole Lombard da kim?”

“Boşver,” dedi tabak, sonra kendi kendine mırıldandı: “O, burada kalman için yeterli bir sebep zaten.”

Sinek olduğu yerde kımıldamadan, sessizce duruyordu.

Tabak, konuyu değiştirmeye çalıştı. “Ben Gould’un bu şehirde okula gittiğini biliyor muydun? Ben bu yüzden buradayım, geçmişini araştırıyorum.”

Ama sineğin konudan çıkmaya niyeti yoktu. “Bu ne kadar

sürecek? Daha ne kadar burada kalmam gerekiyor?”

“Gerçekten bilmiyorum. Bir müddet sürebilir. Çünkü virüsü bulduktan sonra sistemin tamamını kontrol etmemiz gerekecek.” Tabak bunu tatlılıkla söylemişti, oysa kaygan bir zeminde durduğunu gayet iyi biliyordu.

“‘Bir müddet’ derken nasıl bir süreden bahsediyorsun? Bir yıl mı? Bir asır mı?”

“Hayır, hayır, o kadar uzun değil. İnsan bedeni, fiziksel olarak yalnızca yetmiş seksen yıl, en fazla doksan yıl dayanacak şekilde yaratılmıştır. İstisnaları vardır ama çok değildir. Bence Benjamin Gould en fazla bir elli yıl daha yaşar. Ama öğüt vermemin sakıncası yoksa, beklerken gidip onunla kal derim. Doğru bir yönlendirmeye birkaç ömür yaşamaktan, birkaç basamak fazla çıkmaktan kurtulabilir.”

“Ben öğretmen değilim. Hayaletim. Onun hayaleti. Benim işim bu. İş tanımını oku.”

Ölüm Meleği bu sözler üzerine asıl konuya girme zamanının geldiğine karar verdi. “Peki, o halde sana anlaşımadan bahsedeyim. Onlar şöyle bir karara vardı...”

“Kimler?”

Tabağın bir yüzü olsaydı, öfkeyle dudaklarını büzecekti. “Kimden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun, aptal rolü yapma. Bu karara vardılar, çünkü sözünü ettiğim virüs problemini çözmeleri zaman alabilir ve sen de kendi hatan olmadan burada sıkışıp kaldın. Bu yüzden de sana daha önce hiç denenmemiş bir fırsat sunuyorlar, işe yarayıp yaramayacağını görmek istiyorlar. Eğer bir şekilde Benjamin Gould’u etkileyip halen yaşarken daha iyi bir insan olmasını sağlayabilirsen, o öldükten sonra dünyaya dönüp başka varlıklara dadanman gerekmeyecek. Dış hizmetten ne kadar nefret ettiğini biliyoruz. Eğer burada başarılı olursan ofise geçebilir, gelecekte de

ofiste çalışabilirsin. Daha ne kadar yaşayacağını bilmiyoruz, çünkü o günkü düşüşün ardından ölmesi planlanmıştı. Artık kaderinin ne olacağını bilmek mümkün değil. Bu da, onun üzerinde çalışmak için ne kadar zamanın olduğuna dair bir netlik olmadığı anlamına geliyor.”

Bu tuhaf teklif karşısında şaşkına dönen hayalet bir süre susup kafasını toparlamaya çalıştı. “Ona dadanmak için buraya dönmezsem eğer, ofiste ne yapacağım peki?” Fakat tam bu soruyu soracağı sırada garson masaya geldi, yumurtanın üzerindeki sineği gördü ve eline geçirdiği eski bir gazeteyle sertçe vurup öldürdü.

Herkesin iç şehrinde bir yerlerde eskiden sevdiklerine ayırdığı bir mezarlığı vardır. Yaşamlarında bulundukları konumdan ve birlikte oldukları insandan memnun, şanslı bir azınlık için burası çoğunlukla unutulmuş bir bölgedir. Mezar taşları solmuş ve devrilmiş, çimler biçilmemiş, dikenler ve yabani çiçekler her yanı sarmıştır.

Diğerleri içinse bu bölge, tıpkı bir askeri mezarlık gibi düzenli ve görkemlidir. Çiçekler sulanmış ve bakılmış, beyaz çakıl döşeli yollar itinayla tırmıkla temizlenmiştir. Her şey bu mekânın sıkça ziyaret edildiğine işaret etmektedir.

Öte yandan çoğumuz için iç mezarlığımız tam bir keşmekeştir. Bazı bölümler ihmal edilir veya tümünden yok sayılır. Oradaki mezar taşları ve altında yatan eski sevdiklerimiz kimin umurundadır? İsimleri dahi güçlükle hatırlanır. Ama kabul etsek de etmesek de diğerleri önemlidir. Onları sık sık ziyaret ederiz, doğruyu söylemek gerekirse bazen fazlasıyla sık gideriz. Bu ziyaretler bittiğinde nasıl hissedeceğimizi önceden kestirmek mümkün değildir. Bazen hafifler, bazen de daha kötü hissederiz. Bugüne döndüğümüzde nasıl

hissedeceğimiz tümüyle öngörülemez bir muammadır.

Ben Gould, mezarlığını nadiren ziyaret ederdi. Fakat bunun nedeni hayatından memnun oluşu değildi. Geçmiş, onun için hiçbir zaman fazla bir önem arz etmemişti. Eğer bugün mutsuzsa, dün mutlu olması neyi değiştirirdi? Hayatın her anı farklıydı. Geçmişe bakmanın veya geçmişte yaşamının, zamanla öğrendiği birkaç hayatta kalma hilesi dışında şu anki yaşamına ne gibi bir katkısı olabilirdi?

Ben ve German Landis yaptıkları ilk uzun tartışmalardan birinde, geçmişin önemine dair birbirine taban tabana zıt görüşler ileri sürdüler. German geçmişi seviyordu. Ona her açıdan bakmayı, koyu bir öğle vakti gölgesi gibi hemen arkasında olduğunu hissetmeyi seviyordu. Geçmişin ağırlığını ve boyunu seviyordu.

“Boy mu? Ne boyu?” Ben, şaka yaptığını düşünerek tereddütle sordu. Öğle yemeğinde yediğin lezzetli sandviçin anısı, dört saat sonra duyacağın açlığı gidermezdi. Aksine insanı daha da çok acıktırırdı. Ona göre geçmiş, dostumuz değildi.

Uzun uzun tartıştılar, ikisi de diğerini yanlış düşündüğüne ikna edemedi. Bu, zamanla bir şaka, en sonunda da ilişkilerinde ciddi bir problem haline geldi. Çok sonraları, ayrılırlarken German ağlayarak şunu söyledi: “Altı ay sonra muhtemelen beni ve ilişkimizi üçüncü sınıf öğretmenini düşündüğün sıklıkta hatırlayacaksın.”

Ama bu konuda yüzde yüz yanılıyordu.

O günlerde, Ben Gould'un hem hayatını hem evini esir alan inanılmaz ironi, artık yalnızca bir değil, iki hayaletle birlikte yaşadığıydı, çünkü German Landis de ona musallat olmuştu. Yatağa onu düşünerek gidiyor, uyandıktan kısa bir süre sonra yine onu düşünmeye başlıyordu. Lanet olsun ki kendini engelleyemiyordu. Bu konuda zerre kadar kontrolü yok-

tu ve bu hiç adil değildi. Başarısız ilişkileri, inatçı bir sivrisinek gibi başının üstünde vızıldayıp duruyordu. Ne kadar kovalarsa kovalasın, onu rahatsız etmekten bir türlü vazgeçmiyordu.

O sabah kapı çalındığında gözlerini anlamsızca ellerine dikmiş, masada oturuyordu. Üstünde yalnızca bir külot vardı. Gelenin o olduğunu anlamıştı. Geleceğini bildiği halde kasıtlı olarak giyinmemişti. Eski sevgilisiyle son zamanlardaki görüşmelerinde Ben gitgide daha asık suratlı ve mesafeli davranır olmuştu, ki bu da ortamı daha gergin ve kasvetli kılmaktan başka bir işe yaramamıştı. Bazı anlarda öylesine kötü bir hal alıyordu ki German lanet köpeği de ona bırakıp her şeyi unutmayı düşünüyordu. En azından artık onu tekrar görmek zorunda kalmazdı. Ama Pilot onundu, Ben ona hediye etmişti. O da köpeği en az Ben kadar seviyordu. Birkaç günde bir Pilot'u almaya geldiğinde budala eski sevgilisi onu rahatsız ediyor diye neden vazgeçecekti?

Zil çalmadan hemen önce Ben ilk sevişmelerini düşünüyordu. İkisi de giysilerini çıkartmış, yatağında yan yana oturuyorlardı. German'ın üzerinde gösterişsiz siyah iç çamaşırı vardı. Soyunurken hiç de utanıyor gibi bir hali yoktu. Sutyen ve külotla kaldığında durup gülümsemiş ve Ben'in daha önce hiç duymadığı kadar seksi ve davet edici bir ses tonuyla, "Daha fazlasını görmek ister misin?" diye sormuştu.

Hayalet zili işitince birden gerildi. Pilot önce ona, sonra dönüp Ben'in yatak odasına baktı. Mutfak masası enfes yiyecekler ve malzemelerle mükellef biçimde donatılmıştı. Bu ziyafetin tam ortasında içi zambaklarla dolu, İtalya, Murano'dan sohluk eflatun renkli, son derece zarif bir cam vazo duruyordu.

Hiçbir şey olmadı. Yatak odasından çıt çıkmıyordu. Bir dakika sonra zil ikinci kez çaldı.

"Kapıyı açmayacak mı?"

Pilot omuzlarını silkti.

Hayalet kollarını kavuşturup tekrar açtı. Sekiz saniye boyunca üç farklı yüz ifadesine büründükten sonra daha fazla dayanamayıp mutfaktan çıktı ve ön kapıya yürüdü. Ben Gould nihayet odadan çıktı, miskin ve aksi görünüyordu.

Hayalet külötlü adama bakıp öfkelenildi. *Yine mi?* Ona karşı yine bu olgunlaşmamış, geri zekâlı tavrı mı takınacak?

Gould avucunun içiyle gözlerini ovuşturdu, derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Hayalet sağ elinde metal bir spatulayla iki adım arkasındaydı. German'ı görmek onu öyle heyecanlandırmıştı ki elindeki aleti inanılmaz bir hızla aşağı yukarı defalarca salladı. Tanrı'ya şükür ki kimse bunu görmedi.

“Merhaba.”

“Selam.”

İkisi de bu tek kelimeyi olabildiğince duygudan yoksun bir tonda söyledi.

German temkinli bir edayla sordu: “Pilot gitmeye hazır mı?”

“Tabii. İçeri gel.” Ben mutfğa yöneldi, German da peşinden gitti. Kırışmış külötunun altındaki güzel kıcına bakıp umutsuzlukla gözlerini kapattı. Bunu neden yapıyordu? Onu külötlü görünce şok olması veya utanması mı gerekiyordu? Geçmişlerinde onu, ah hem de yüzlerce kez çıplak gördüğünü unutmuş muydu? Temizken de terliyken de nasıl koktuğunu bilirdi. Kendisine nasıl dokunulmasından hoşlandığını, çıkardığı en mahrem sesleri bilirdi. Nasıl ağladığını, nelerin onu kahkahalarla güldürdüğünü bilirdi. Çayını nasıl sevdiğini, sokakta yürürlerken onun ahabı ve uzun kız arkadaşı olduğunu dünyaya gururla göstermek istercesine elini omzuna attığında nasıl adeta ışık saçtığını da bilirdi.

İkisinin hangi yöne gittiğini gören hayalet, kapının önünden kaybolup bir saniye sonra mutfakta yeniden belirdi. İç-

ri girdiklerinde kollarını iki yanına sıkıca bastırmış, beklenti içinde dikiliyordu.

İnsanın bir kahvaltı masasında hayal edebileceği her şey masadaydı: Yeni pişmiş sıcak çörekler, İngiltere'den çilek reçeli, Hawaii'den bal, Lavazza kahvesi (German'ın favori markası), bir tabak uzun, parlak dilimler halinde Kuzey Iskoç somonu, tepeleme dolu diğer bir tabakta mükemmel hazırlanmış Benedict usulü yumurta (German'ın sevdiği bir diğer yiyecek). Farklı çeşitte iki yumurta tabağı daha vardı. Küçük, yuvarlak masanın her yanı ağız sulandırıcı yiyeceklerle donatılmış ve süslenmişti. Tıpkı *Gourmet* dergisinin kapak fotoğraflarındaki gibiydi. Ben Gould ne zaman televizyonda yemek programı seyretse hayalet de izliyor, çoğu zaman notlar alıyordu. German, köpeği almak için her gelişinde, ya televizyondan ya da Ben'in çok sayıdaki yemek kitabından öğrendiği nefis tariflerden pişiriyor ve geldiğinde onu bekleyen bir sofra donatıyordu.

Tabii, German bunların hiçbirini göremedi. Onun tek gördüğü, üzerinde bir kaşık duran bomboş, tahta bir masaydı. Kaşık, geçen gece Ben'in açık bitki çayına şeker atıp karıştırdıktan sonra bıraktığı yerdeydi. German bir şey demeden önce uzun süre kaşığa bakakaldı. Bu manzara onu çok üz müştü.

Bu sessiz geçen birkaç eşsiz dakika boyunca hayalet, German Landis'in kahvaltıyı ne çok sevdiğini bildiğinden hayret ve sevinç içinde masaya baktığını, kendisi için hazırladığı her şeyi görebildiğini hayal etti.

Kahvaltı German'ın en sevdiği öğündü. Almaya, hazırlamaya ve yemeye bayılırdı. Buradan yalnızca iki apartman ötedeki fırından taze kruvasanlar ve çikolatalı çörekler almayı severdi. Mahalledeki İtalyan dükkanına gittiğinde, adamın

kahve çekirdeklerini öğütmesini beklerken her defasında keyifle gözlerini kapatır, taze kahvenin o nefis, keskin kokusuna konsantre olurdu. Greyfurt suyu, incir, yumurtalı pastırma ve ketçap soslu kızarmış patatese bayılırdı. Dışarıdaki dondurucu soğuğa ve araba yüksekliğini bulan kara karşı adeta can simidi olan devasa Minnesota kahvaltılarıyla büyümüştü. Tıpkı annesi gibi German Landis de berbat bir aşçıydı ama hevesliydi, özellikle de sıra kahvaltıya gelince. İnsanlar da kendisi gibi çok yediğinde memnun olurdu.

Hayalet tüm bunları gayet iyi biliyordu, çünkü kadın sabah ziyafetini hazırlarken pek çok kez bu mutfakta oturmuş, keyifle ve özlemle onu seyretmişti. İlişkilerinin başlarında German ve Ben bunu gelenek haline getirmişti: O kahvaltıyı, Ben de diğer öğünleri hazırlardı.

“Yemek mi yiyordun?”

“Ne?” Ben, doğru duyduğundan emin olamadı.

“Yemek mi yiyordun?” German daha fazla vurgulayarak tekrar etti.

Bu soru, Ben’in gardını düşürmüştü. Uzun zamandır böylesi sıcak bir söz söylememişti.

“Evet, iyiyim.”

“Ne?”

“Ne ne?”

German kaşığı alıp Ben’e gösterdi. Kaşığa uzanırken elini, hayaletin onun için pişirdiği mükemmel, yedi yumurtalı sufletin içine soktu. Bu tam bir başyapıttı. Fakat German ne görebildi ne de hissedebildi; çünkü hayaletler yalnızca hayalet dünyasında var olabilen yemekler pişirebilir. Yaşayanlar bazen bu dünyayı hissetse bile bu boyuta asla geçemezler.

“Ne yiyordun?”

Ben ona bakıp suçlu bir çocuk gibi omuzlarını silktili. “Bir

şeyler. İyi şeyler. Sağlıklı şeyler... bilirsin işte..." Sesi çatallanmıştı. German yalan söylediğini biliyordu. Yalnızken kendisi için hiçbir şey pişirmezdi. Renkli poşetlerden abur cubur yiyip çay içerdi.

Pilot yatağından kalkıp ağır adımlarla kadına gitti. Büyük elini başının üzerinde hissetmeyi seviyordu. Elleri her zaman sıcak ve şefkatliydi.

"Merhaba, Köpek bey. Gitmeye hazır mısın?"

Ben birden, dehşet içinde, birkaç dakika sonra ikisi de git-tiğinde yapacak hiçbir işi olmadan burada yalnız kalacağını fark etti. German muhtemelen köpekle uzun, güzel bir yürüyüş planı yapmıştı. Sonra da Pilot'u evine götürecektir, birlikte öğle yemeği yiyeceklerdi.

Ben, German'ın yeni evine hiç gitmemişti ama nasıl bir yer olduğunu gözünde canlandırabiliyordu. Vaktiyle de bu evi, zarif renk kombinasyonları; raflara ve pencere kenarlarına yerleştirilmiş, üzerlerinde sihirbazlar, sirk göstericileri ve vantrilokların resimleri olan kendi eski kartpostal koleksiyonu, oyuncak Matchbox Formula 1 yarış arabaları ve oyuncak Japon sumo güreşçileri gibi şeylerle, espri anlayışı ve zevkini katarak zahmetsizce hayat dolu bir yer haline getirmişti. Bit-pazarından yok pahasına alıp kendisinin onardığı, artık her yere gidebilen, nadir bulunur gümüş Hetchins bisikletini göze çarpan bir yere koymuş olmalıydı, çünkü ona bakmayı çok severdi. Birliktelerken aldığı, taşınırken de götürdüğü rahat, mavi kanepesi, oturma odasının ortasında olmalıydı. Büyük olasılıkla üstü, açık ve kapalı haldeki büyük sanat kitaplarıyla doluydu. Yalnızca bu görüntü bile Ben'in içini acıttı, çünkü bu manzaraya sevgi dolu bir aşinalığı vardı. Pilot kanepenin üstünde, German'ın yanını kendine yer edinmişti. O kalkmadığı sürece köpek de yerinden kılmılamazdı. Yeni

dairesi mutlaka aydınlık ve havadar olmalıydı, çünkü iki hussusta da ısrarcıydı. German nerede yaşarsa yaşasın her zaman bolca doğal ışığa ihtiyaç duyardı.

Yılın en soğuk günlerinde dahi bulunduğu odayı temiz havayla doldurmak için pencereleri açardı. Birlikte yaşadıkları dönemde bu huyu Ben'i deli ederdi ama tabii şimdi, diğer çoğu tuhaflığı gibi bunu da özlemişti. Sık sık, kışın ortasında, sabahleyin yataktan kalkıp camı sonuna kadar açtığını, sonra yatağa koşup kendisine sıkıca sarıldığını, ikisi de tekrar uykuya dalana kadar kulağına fısıldayışlarını hatırlıyordu.

Geçenlerde, asık suratla bu masada oturup bir çay daha içerken ve üzüntüyle birlikte geçirdikleri zamanları düşünürken Ben, paket servis restoranlarının verdiği bir kâğıt peçetenin üzerine onun için bir şeyler yazdı. Nasılsa asla okuyamayacağını bildiğinden gerçek hislerini yazmakta sakınca görmedi: "Seni hayatımın her günü özleyorum ve yalnızca bu sebepten kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim."

"Pekala. Sanırım Pilot ve ben gitsek iyi olur."

"Tamam."

"Yarın getiririm. Saat 14:00 iyi mi?"

"Evet, iyi." Bir şey daha söyleyecek gibi oldu ama kendini tuttu. Askıdaki köpek tasmağını almak üzere mutfağın diğer tarafına yürüdü.

German cebindeki oyuncak arabayı çıkartıp mutfak masasındaki çekmeceye koyduktan sonra çekmeceyi yine sessizce kapattı. Ben hiçbir şey fark etmedi.

Tasmayı verirken ikisi de beklenmedik şekilde bir an gardlarını düşürdüler. Birbirlerine büyük bir aşk, özlem ve buruklukla baktılar. Ama hemen ikisi de bakışlarını kaçırıp başka yöne çevirdiler.

Hayalet masada tüm bunlara şahit oldu. Oturunca ilk işi,

iki eliyle sulleyi tutup göğsüne doğru çekmek olmuştu, sanki bu berbat olmuş güzelliği daha fazla zarara uğramaktan korumak ister gibiydi.

Birbirlerine yönelttikleri bu dramatik bakışı görünce yüzünü yavaşça kulaklarına dek sulleye gömdü ve onlar vedalaşıp German gidene dek o halde kaldı. Ön kapının kapandığını işittiğinde yüzü hâlâ yumurtalı yiyeceğe gömülü haldeydi.

Ben, mutfağa döndü. Hayaletin karşısına oturdu ve gözlerini dosdoğru ona dikti. Hayalet sonunda kafasını sulleden kaldırdı ve kendisine bakıldığını gördü. Görünmez olduğunu bildiği halde adamın bakışlarındaki keskinlik rahatsız ediciydi.

Masadaki kaşığı kaldırırken Ben bir an durup kaşığı tartarcasına elinde tuttu. Aslında tek yaptığı, metalin üzerinde German'ın sıcaklığı kalmış mı diye bakmaktı.

Sonra birden var gücüyle karşı duvara fırlattı. Kaşık, birkaç kere tıngırtıyla sektikten sonra düşüp yerde sürüklendi.

Hayalet yüzünü tekrar sulleye gömdü.

Hayalet, German Landis'i ilk kez banyoda gördü. Ölüm Meleği'yle Connecticut'taki görüşmesinden sonra Benjamin Gould'un virüsle uzatılmış hayatına dönmeye razı oldu, fakat başta yalnızca etraflıca bir araştırma yapmak için. Meleğin sıradışı teklifini kabul edip etmemeye karar vermeden önce incelemek istediği bazı şeyler vardı.

Hayalet, Ben'in dairesinde iyonlarını yeniden birleştirdiğinde, German Landis buraya taşınalı altı gün olmuştu. Gould'un düşüp kafasını kaldırım taşına çarptığında ölmesi gereken günün üzerinden de üç ay geçmişti.

German'ı ilk görüşünde, kadın buğulu bir aynanın önünde çırlıçıplak, dişlerini fırçalıyordu. Yalnızca üç adım uzağında olmasına rağmen onu göremiyordu. Hayaletin yolculuğu kötü geçmişti, planlandığı gibi salona inmek yerine Benjamin Gould'un banyosundaki yeşil klozetin üstünde belirmişti. İçerişi bunaltıcı ölçüde sıcak ve buharlıydı, nerede olduğunu ancak birkaç şaşkın saniyenin ardından algılayabildi.

Yanında uzun, çıplak, atletik görünümlü, ağzının içi mavibeyaz köpüklerle dolu bir kadın duruyordu. Rodgers ve Hammerstein'in favori şarkılarından birini mırıldanıyordu. Hayalet, bu kadının German Landis olduğunu anladı, çünkü buraya gelmeden önce Benjamin Gould'un hayatı hakkında

detaylı olarak bilgilendirilmişti.

Hayalet, klozetin tepesinde dikilirken kadını inceledi: zekice bakan parlak gözler, küçük göğüsler, küçük bir kalça, ufak bir burun, uzun bacaklar ve parmaklar... Ağzından taşan köpükler yüzünden dudaklarının nasıl olduğunu göremedi. Alımlı bir kadındı, ama daha fazlası değildi.

Ardından, bedeninin kaç yıl daha yaşamaya yazgılı olduğunu kesin olarak gösteren beynindeki o özel bölgeye baktı. German Landis'in kırk yedi yılı daha vardı. Tabii, ölümcül bir hastalığa yakalanmaz veya cehennemden başka bir tür bilgisayar virüsünün saldırısına uğramazsa.

En belirgin özelliği son derece güçlü bir pozitif enerji yaymasıydı. Özel bir aura değildi, fakat sıcak ve coşkuluymdu. German Landis iyimser, romantik ve oldukça rahat bir insandı; çünkü hayatı hiç tereddütsüz, dostu gibi görüyordu.

İsmi Ling olan hayalet, tüm bunları hiçbir duygu hissetmeden tek tek not aldı. Öyle ki ilk kez gördüğü bu uzun, çıplak kadın yerine hayvanat bahçesindeki bir kaplanı veya mikroskop altındaki bir bakteriyi incelese fark eden bir şey olmayacaktı.

Hayalet kavramını, bundan üç bin yıl önce, büyümüş de küçülmüş torununa öldükten sonra insanlara ne olduğunu anlatmaya çalışan Çinli bir çiftçi uydurmuştur. Tanrı bu fikri son derece ilginç ve faydalı bularak meleklerine bu kurguyu gerçek kılmalarını ve sisteme yaymalarını söylemiştir. Mucidinin şerefine, hayaletler daima Çinli isimleri almıştır. Bu hayalet de bir istisna değildi. Ling adını almasının tek nedeni, yaratıldığı anda listede yazılı bir sonraki ismin Ling olmasıydı.

Bir hayalet, dünyaya ilk gelişinde yaşayanları korkutabilecek çeşitli doğaüstü güçlerle donatılır. Ling'e dünyaya varır varmaz bu güçleri test edip her şeyin çalışır durumda olup ol-

madığına bakması, olmayanları yeniden ayarlaması gerektiği söylenmişti.

Etrafına bakındı, suyu boşalmakta olan küveti gördü ve doldurması için bir denizyılanı çağırdı. German'ın şansına, hayalet bildiği tek tür olan *Liopleurodon* yılanını getirtmişti. Bu yüzen sürüngen öylesine büyüktü ki muazzam genişlikteki dilinin ucunun yalnızca küçük bir kısmı gideri tıkayarak Benjamin Gould'un küvetini tamamen doldurdu.

Kadın küvete sırtını dönmüş olduğundan yalnızca birkaç dakika önce yıkandığı yerde beliren korkunç dili görmedi. Hayalet hatasını derhal fark edip dili de, denizyılanının kalanını da gönderdi. Bunu da tam zamanında yaptı, çünkü hemen sonra banyonun kapısı açıldı ve Ben Gould içeri girdi.

"Selam," dedi German'a ama aynı anda gözleri suyu boşaltmakta olan küvete takıldı. Enfes çıplaklığıyla karşısında duran kız arkadaşına bakacağına küvete bakakaldı. Çünkü küvetteki su, kumrengiydi. Ben'in şaşkınlıktan gözleri büyüdü ama bir şey söylemedi. German'la daha yeni birlikte yaşamaya başlamışlardı, hâlâ çişini yaparken sesini duyacak diye utanıp sıkılıyordu. Dolayısıyla, az önce banyosunu yaptığı küvette suyun neden koyu bej olduğunu da sormadı.

"Ne oldu?" German dişini fırçalamaya devam ederken omzunun arkasından ona baktı.

Ben gerginlikle birkaç kez gözünü kırıp tuhaf, yüksek bir sesle adeta cırladı. "Yok bir şey!" Hızla banyodan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Hayalet klozetten inip onu takip etti. Kapalı banyo kapısının içinden geçip dar koridora çıktı. Köpek yerde yatmış, kadının çıkmasını bekliyordu. İkisi göz göze geldiler. Hayalet köpeğe gülümseyip, "Selam," dedi.

Pilot baktı ama selamına karşılık vermedi.

Ling umursamadı, koridorda yürümeye devam etti.

Pilot bu hayaleti daha önce hiç görmemişti. Baş patilerinin üzerinde, burada ne aradığını hafiften merak etti. Köpekler hayaletleri neredeyse insanların kedileri gördüğü sıklıkta görürler. Oradadırlar ama önemli de değildir.

Ling'in niyeti bir süre Gould'un peşinden gidip onu gözlemlemektir. Ama sonra fikrini değiştirip ilk iş olarak evini incelemek istedi.

Ben, bir restoranda garson olarak çalışıyordum. İşini gerçekten seviyordum, başarılıydım da ama fazla para kazanamıyordum. Yine de bunu dert etmiyordum, zaten sahip olduklarının dışında pek bir şey istediği yoktu. Bu açıdan halinden memnun bir adamdım.

Dairesi boş sayılırdı. Ama fakir bir evin iç karartıcı, kasvetli çıplaklığında değildi. Daha çok, eşyaya önem vermeyen bir insanın evi gibiydi. Yiyecekleri ve kitapları seviyordu. Güzel bir takım elbisesi ve iyi bir ses sistemi vardı. Anne baba-sının ona yıllar önce verdiği birkaç parça sağlam ve sıradan mobilya, yaşam tarzıyla tam bir uyum içindeydi. Salonundaki ahşap kitaplıkları bizzat kendisi ustalıkla yapmıştı. Yerde rengi solmuş, kırmızı-siyah bir İran halısı vardı; bunu, fazla eşyaların evin önündeki bahçede sergilenip satıldığı bir pazardan on sekiz dolara almış, sonra da elli dolara kuru temizlemesini yaptırmıştı.

German, Ben'in evini seviyordu. Fazla bir şeyi olmasa da yeni erkek arkadaşının bu birkaç parça eşyasını sevdiği ve onlara çok iyi baktığı ortadaydı. Öncesinde hiç cilalanmamış ahşapları, Kurtuluş Ordusu'ndan¹ aldığı üstü çiziklerle dolu, es-

1) Salvation Army: 1865 yılında Londra'da kurulan, üyelerinin askeri üniformalar giydiği, yoksullar için para toplayan bir Protestan örgütü. -çn

ki bir okul sırası üzerinde cilalıyor, İran halısındaki yıllarca görmezden gelinmiş koca deliği kendi elleriyle onarıyordu.

Salonundaki orta sehpanın ortasında İtalya'da bir nehirde bulduğu üç büyük, güzel siyah taş vardı. İki çift ayakkabısı her zaman boyalı ve kapının önünde itinayla diziliydi. Kütüphanesine seçtiği kitaplara şöyle bir göz atmak, bu kitapların sahibinin geniş kapsamlı düşünen, sorgulayıcı bir zihni olduğunu ortaya koyuyordu.

Hayalet, incelemek üzere bu kitaplıklardan birine yürüdü. Raflarda bolca yemek kitabı vardı; ama Ling, Gould'un yemek yapmayı sevdiğini zaten biliyordu. Eskiden hayali, büyük bir şef aşçı olmaktı. Ama ne yeteneği ne de sabrı yetmediğinden sonunda pes etmek zorunda kalmıştı. Bunun için gereken bağlılığa ve gayrete sahip olsa da yaratıcı hayal gücü yetersiz kalıyordu. Büyük bir aşçı tıpkı büyük bir ressam gibiydi: Dünyayı başkalarından farklı bir gözle görürlerdi. Dahası bu hayali görünür kılmak ve başkalarıyla paylaşmak için gereken hünere ve ustalığa sahiplerdi. Ben, Avrupa'daki aşçılık okullarında bir yıl süren çalışması da dahil olmak üzere tüm kalbiyle bulunduğu pek çok girişimin ardından nihayet bu yeteneklere sahip olmadığı gerçeğini kabullenmişti. Sonunda garson olmasının nedeni buydu: Geçimini insanlara nefis yemekler pişirerek sağlayamayacaksa hiç olmazsa böylesi bir ortamda bulunabilirdi.

“Neden buradasın, hayalet?”

Ling, köpeğin salona girdiğini duymamıştı. Arkasına döndüğünde hayvanın birkaç adım uzağında durmuş kendisine baktığını gördü.

“Merhaba. Benim adım Ling. Seninki ne?”

“Gerçekten bilmiyorum. Hayatım boyunca o kadar farklı isimler verdiler ki gerçek ismimin ne olduğunu bilmiyorum.

Bugünlerde bana Pilot diyorlar.”

“Pilot mu? Tamam o halde, ben de sana Pilot diyeceğim.”

Köpeğin cevap vermesine fırsat kalmadan Ben Gould salona gelip kitaplığa yöneldi. Köpeğin başını birkaç kez okşadıktan sonra çömeldi ve aradığı şeyi buluncaya dek parmağını kitaplarının sırtında dolaştırdı. İşte oradaydı: Büyük yemek eleştirmeni John Thorne’un *Serious Pig* isimli kitabı. Thorne’in makalelerinden birini German’a okumak istiyordu.

Ben salondan çıkınca Ling sordu: “Bu insanlarla yaşamayı seviyor musun?”

Pilot biraz düşündükten sonra yanıtladı: “Evet seviyorum. Benim için çok hoş bir değişiklik oldu.” Ama köpek devamını getiremeden banyodan tiz bir çığlık yükseldi. Banyo kapısı, duvarı içeri çökertecek bir şiddetle gümleyerek açıldı. Halen çıplak haldeki German, iki eli ağzının üzerinde, koşarak koridora çıktı.

“Ben!”

Köpek, hayalet ve adam sorunun ne olduğunu anlamak için telaşla koridora koştu. German, Ben’i görünce elinin birini ağzından çekip banyoyu işaret etti. Gözleri, kendini kaybetmişçesine boş bakıyordu.

“Küvette. Su kahverengi ve içinde balıklar var!”

Ling’in omuzları gevşedi, kadının neden çığlık attığını anlamıştı. Denizyılanlarının sürekli yedikleri çeşitli ve çok sayıda iğrenç şeyden dolayı hayal bile edilemeyecek derecede pis ağızları ve dilleri vardır. Kir, denizyılanının ağzında adeta tatilde çıkmış gibidir. Küvetteki suyun kahverengi oluşu bu yüzdendi. Ayrıca yılanın vücuduna pek çok küçük balık tutunur. Ling, canavarın kısa süreli görünümünü sırasında bu balıklardan birkaçının Gould’un küvetinde kaldığını fark etti.

Pilot, kadının söylediklerinden bir şey anlamadı. Ama se-

si yüksek ve tizdi. İnsanlar söz konusu olduğunda bu iyiye işaret değildi. Hem de hiç. O isterik tonda konuştuklarında bu çoğunlukla ya bir köpeğin şapır şupur öpüleceği ya da beslenme saatinin ihmal edileceği anlamına gelirdi.

Ben ne yapacağını bilemedi. Küvetteki kahverengi suyu birkaç dakika önce zaten görmüştü. Bir centilmen olarak sessiz kalmayı seçmişti. Ama şimdi German'ın huzurunda ona bakmaya zorlanıyordu. Bu da demekti ki yeni kız arkadaşına gerçekten hiç istemediği soruları sormak zorunda kalacaktı. Üstelik şimdi bir de balıklar vardı.

Ling, Gould'un bunun üstesinden nasıl geleceğini merak ediyordu.

Köpek, kadına doğru yürüyüp ruh halini anlamak için çıplak bacağına tereddütle yaslandı.

“Ben?”

“Efendim?”

“Gidip bakacak mısın?”

“Evet.”

“Ama gitmiyorsun.”

“Ah, evet... evet, gidiyorum. Yanıma bir şey alınam gerek-
kir mi diye düşünüyordum. Sanırım gerekmez. Şimdi gidiyo-
rum.” Yenik düşmüş bir halde kollarını iki yana açıp bıraktı,
artık gitmekten başka çaresi olmadığını biliyordu.

Küveti yarıya kadar sütlü kahverengi suyla doluydu, iki küçük siyah balık yüzeye yakın yüzdüklerinden rahatlıkla görülebiliyordu.

German, Ben'in hemen arkasında, sırtına yaslanmıştı. Bir elini omzuna dayamış o da suya bakıyordu. Sıcak göğüsleri-
ni ve vücudunu sırtında hissededen Ben'in zihnine, küvetinde-
ki kirli suya ve balıklara bakmak yerine şimdi onunla yap-
mak istediği seksi görüntüler üşüştü.

Ben Gould'un hayatı boyunca başı ne zaman derde girse yapageldiği bir şey vardı. Gerçeklerle yüzleşip meseleyi çözenin bir yolunu bulmak durumunda kalmadan önce, birkaç saniye durup onu sıkan şey ne ise onunla uğraşmak zorunda kalmayacağı mükemmel bir dünyada, mükemmel bir sahnenin hayalini kurardı.

Mesela şimdi de küvetindeki kargaşa hakkında yorum yapmak üzere ağzını açmadan evvel, banyoda olmak yerine German'la mutfak masasında oturduklarını hayal etti. Tabii German, âna hoş bir sıcaklık katmak üzere hâlâ çıplak olacaktı. Neşeyle gülüp şöyle diyecekti: "Demin çok çılgınca bir şey hayal ettim. Kupamın içine bakıyordum, bir an kahveyi küvetindeki su olarak gördüm. İçinde de balıklar yüzüyordu! Ne acayip, değil mi? Bu kaçık fikir nereden geldi acaba?"

Ling, Ben'in düşüncelerini takip ediyordu. Bu meseleyi nasıl çözeceğini görmek istiyordu. Öte yandan sorunun baştan sona yapay ve haksız olduğunun farkındaydı. Bir insanın mantık yürütme yetisini, ona az önce olan gibi saçma bir şeye dayandırarak adil bir şekilde nasıl yargılayabilirsiniz?

"Hayır, bu doğru değil!" diye bağırdı ve zihniyle bir parmak şıklatarak Gould'un hayalini gerçek kıldı. Ben ve German bir anda karşılıklı mutfak masasında oturur hale geçtiler. German bahsettiği hayale bir yanıt bekliyordu. Çıplaktı, dirseklerini masaya dayamış iki eliyle kahve kupasını tutuyordu.

Banyodan mutfığa bu ani değişimle sarsılan Ben, düşmek üzereymişçesine iki eliyle sımsıkı masaya tutundu.

"Ben?"

"Bir saniye bekle. Bir saniye." Başka bir şey söylemeden yerinden fırlayıp telaşla mutfaktan çıktı, koridordan hızla geçip banyoya geldi. Bu kez küvet boştu. İçinde balık veya denizyı-

lanı yüzen kahverengi su da yoktu. German, elinde kahve kupasıyla arkasından geldi. Yine vücudunu sırtına yasladı.

“Hey, ne yapıyorsun?”

“Söylediğin gibi küvette balık var mı diye bakmak istedim.”

“Bu yaptığın çok tatlı, ama bu yalnızca kaçık bir hayaldi, Ben.”

Düşünceler zihninde adeta takla atarken gözleri banyonun her yanını tarayarak az önce olanları açıklayabilecek bir şeyler bulmaya çalıştı.

Hayalet, boş küvetin içine oturmuş, kıvrıp kendine çektiği dizlerine başını dayamış, onları seyrediyordu.

Sinema, şehrin çok kötü bir bölgesindeydi. Oraya hiçbir koşul altında gitmek istemezsiniz. Serseriler kapı önlerinde ölü gibi sere serpe yatmış uyuyordu. Köpekler havlıyor, fahişeler söyleniyor, dilenciler tehditkar bir edayla ters ters bakıyordu. Gözlerindeki ifade, “Uçlan, yoksa canına okurum,” diyordu. Bela arayanlardan birisi Ling’in yüzüne öyle bir yaklaştı ki hayalet elini uzatıp adamın ıslak burnunun ucuna hafifçe dokundu. Adam, tüm vücudunu saran yakıcı acıyla kıvrınarak çılgın atacak gücü dahi bulamadan dizlerinin üstüne yığıldı.

Sinema salonunun içi, az evvel dışarıdayken Ling’in umduğundan çok daha güzeldi. Adeta 1950’lerin iyi korunmuş bir zaman kapsülüydü. Büyük, bol ışıklı büfesinden taze patlamış mısır ve erimiş tereyağı kokusu geliyordu. Kapıda duran sıska, sivilceli çocuk kırmızı biletinizi alıp yırtıyor, koçanını geri veriyordu. Geniş, rahat kadife koltukların önünde ayak konacak yer o kadar genişti ki bacaklarınızı neredeyse dümdüz uzatabilirdiniz.

Ling oldukça büyük salonun arkasında durup filmin başlamasını bekleyen on yedi kişi saydı. Çoğu erkekti ve üzerle-

rinde hâlâ palto vardı. En kenarda şişman bir kadın oturuyordu. Yanındaki koltuğu ne olduğu belirsiz şeylerle dolu poşetlerle doldurmuştu.

Ölüm Meleği salonun neredeyse tam ortasına oturmuştu. Kucağında içi ağzına kadar dolup taşmış bir kova patlamış mısır ve büyük bir kâğıt bardakta portakallı gazoz vardı. Melek bugün dünyaya orta yaşlı bir adam görünümünde gelmişti. Kel ve şişmandı; tarifi zor açık mavi gözleri, tel çerçeveli gözlükleri vardı. Yeşil bir şetlant kazak, eski bir tüvit spor ceket ve yeşil kadife pantolon giymişti. Profesör gibi görünüyordu, ama daha çok hermenötiğin tarihsel gelişimi veya Foucault gibi Avrupa'ya özgü ve anlaması güç şeyler öğreten bir üniversite profesörü gibiydi. Hayaletin aşağı doğru indiğini görünce el salladı: "Ah, işte buradasın Ling. Otur. Tam zamanında geldin."

Hayalet, meleğin yanına oturdu. Patlamış mısır teklifini geri çevirdikten sonra, "İnsanların beni görebilmesinden çok rahatsız oldum. Demin dışarıda bir adam çıktı karşıma..." dedi.

"Biliyorum," dedi melek kayıtsızca. Ağzına bir avuç mısır attı. "Zor. Ama arada bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu tecrübe etmen önemli."

"Neden? Ben hayaletim. İnsan olmanın nasıl olduğunu bilmek yalnızca meseleyi bulutlandırır."

"Bu iyi bir şey! Gökyüzünde biraz buluttan faydalanabilirsin. Biraz bulut, biraz yağmur, hattâ belki bir tipi veya iki..."

Ling'in, Ölüm Meleği'nin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Salondaki ışıklar karadı.

"Carole Lombard'ın en iyi filmlerinden birini izlemek üzeresin: *Mr. And Mrs. Smith*. Hitchcock'un yönettiği tek komedi." Ölüm Meleği gazozundan büyük bir yudum aldı.

"Hitchcock kim?"

“Biraz mısır al.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Loş ışıktaki melek yavaşça Ling’e döndü. Kısa bir süre için gözleri birden büyüdü, adeta ateş saçtı. “Biraz mısır al.”

Ling mecburen dört tane mısır aldı, ama yemek yerine avucunun içinde tuttu.

“Ye onları.”

Bir tane alıp dilinin ucuna koydu. Tuzlu, yağlı ve çok köşeliydi.

“Patlamış mısır sevmiyor musun?”

“Hayır, bayım.”

“Yavaş yavaş çiğne. Dişlerin ezerken farklı şekilde çıkan çıtırtıları dinle. Lezzetini tat. Çiğnedikçe değişen kıvamı hisset.”

Hayalet söylenileni yaptı ama yalnızca kötü bir yağ ve fazlasıyla tuz tadı aldı. Diğer insan yemeklerini seviyordu ama patlamış mısır iğrençti.

Perdede, hareketli bir müzik eşliğinde filmin jeneriği göründü.

Ölüm Meleği, “Siyah-beyaz filmleri renklilerden daha çok seviyorum, daha sanatsallar,” dedi. “İnançsızlığının üstesinden gelmek için daha çok çalışmalısın. Bu da bir tür dua gibi.”

“Çok film seyredersiniz?”

“Favorilerim var. Carole Lombard’ın, Veronica Lake’in ve tabii Emmanuelle Beart’ın tüm filmlerini severim.”

“Erkeklerden kimse yok mu?”

Arkalarından bir erkek sesi gürledi. “Siz ikiniz susacak mısınız? Burada film seyretmeye çalışıyorum!”

Melek gülümseyip Ling’e kaşlarını oynattıktan sonra iki sıra gerilerinde oturan şikayetçiye görmek için arkasına döndü.

“Ama film daha başlamadı,” dedi, arkadaş canlısı bir sesle.

Şikayetçi, koltuğunun kolçağına sertçe vurdu. “Ama tesa-

düfe bakın ki ben, insanlar etrafımda gevezelik etmeden jenerik seyretmeyi seviyorum. Kapiş? İkinizin konuşmasını dinlemek için para ödemedim. Tamam mı?”

Bu kavgacı tavrından sonra Ling, meleğin adamı kum piresine veya suaygın dışkısına dönüştüreceğini sandı.

Ama melek, “Tamam. Haklısın,” diyerek yüzünü perdeye döndü. Ağzının kenarıyla fısıldayarak, “Haklı,” dedi. “Sonra konuşuruz.”

İki saat sonra sinemadan çıktıklarında hava kararmış ve sislenmişti. Melek komik görünümlü bir yün bere çıkartıp kafasına taktı. Spor ceketinin yakasını kaldırıp kasvetli gökyüzüne baktı. “Ne yemek istersin? Özel bir tercihin var mı?”

Hayalet omuz silkip kafasını salladı. “Şehrin bu bölgesini bilmiyorum.”

“Gel o zaman, yakınlarda iyi bir yer biliyorum.”

Ling kuşkuyla gözlerle etrafına bakındı, buralarda kaşları çatmadan ortalığa bakmak kolay değildi. “Burası tekinsiz bir bölge, değil mi?”

“Güven bana.”

Yürümeye başladılar, bir süre önemsiz şeylerden konuştuktan sonra Ling kendini daha fazla tutamadı. “Neden burada kalmamı istiyorsun, anlamıyorum. Gould ve kız mutlular. Birbirlerine âşıklar. Bu çok sıkıcı.”

Melek güldü ama bir şey demedi.

Ling, bu gülüşten cesaret alarak devam etti. “Birbirine âşık insanları seyretmenin ne kadar sıkıcı olduğunu biliyor musun? Öpüşmeler, sarılmalar, günde yirmi üç kere ‘seni seviyorum’ demeler... Kimin umurunda? Öyle sıkıldım ki artık aklımı kaçıracam.”

“Aklını kaçırayım deme. Sana bir süre daha ihtiyacımız var. Geldik. Burası. İçeri gir.”

Biraz evvel bahsettiği Ben Gould'un dünyevi aşkı meselesi hayaletin sınırlarını öyle bozmuştu ki bir an boş bulunup restoranın kapısını tutan meleğin koluna dokundu. Melek kolunun üzerindeki ele uzun uzun bakıp kafasını salladı. “Hayır, yapma bunu. Bana dokunma.” Ling birden çok ileri gittiğini fark edip elini hızla çekti.

“Şimdi devam et... İçeri gir Ling.”

Pizzacıya gelmişlerdi. İçeri girer girmez domates sosu, sıcak zeytinyağı, otlar ve kızarmış sarımsağın keskin kokusuyla karşılaştılar. Küçük bir yerdi, paket servis yapan restoranlardandı; gerçekten burada oturup yemek isteyebilecek nadir insanlar düşünülerek sonradan altı tane masa konmuştu. Ben Gould ve German Landis bu masalardan birine oturmuş neredeyse araba lastiği kadar büyük bir pizza yiyorlardı. Üzerinde farklı renklerde o kadar çeşitli malzemeler vardı ki Jackson Pollock'un tablolarını andırıyordu.

Ölüm Meleği, küçük mekân elverdiği ölçüde çifte en uzak olan masayı işaret etti, ki burada bile aralarındaki uzaklık üç metreden fazla değildi.

Ling oturur oturmaz masaya dayanıp fısıltıyla sordu: “Bizi duyabilirler mi?”

“Tabii duyabilirler. Bize çok yakınlar.” Melek böyle söyleyerek çifti işaret etti. Yaptığı jesti gören German onlara dönüp kendine has sıcak gülüşüyle gülümsedi. Melek gülümseyişine karşılık verip, “Biz de şimdi pizzanıza özeniyorduk,” dedi.

Ben halen sırtı onlara dönük bir halde onzunun üstünden bu iki insana baktı. Entelektüel insanlara benziyorlardı. Onları böyle bir yerde görmek ilginçti. Gerçekten bilgili gurmeler olmalıydılar. Çünkü burası şehrin kötü bir yerinde olsa da, aynı zamanda en iyi pizzacıydı. Üstelik sürekli, mükkemmel Motown müziği çalıyorlardı. Şimdi de fonda Detro-

it Emeralds'ın klasik single'ı "Feel the Need in Me" çalıyordu.

German, meleğe, "Bu pizzaya *Titanic* deniyor," dedi. "İçinde o kadar çok malzeme var ki yedikten sonra batıyorsunuz."

Ben gülüp, kız arkadaşının şaka yaptığını anlatmak istemesine yabancılara kafasını salladı. "Buraya ilk gelişiniz mi?"

Melek başıyla onayladı.

"O halde bir tavsiyenin sakıncası yoksa ilk olarak yalnızca peynir ve sucuk karışımı basit bir şey yiyin. Burada özel bir sucuk yapıyorlar. Bir tür *chorizo* gibi ama sonradan ağızda bıraktığı anason tadı her şeyi değiştiriyor. Müthiş."

"Kulağa hoş geliyor. Tavsiye için teşekkürler," dedi melek, bir yandan da hem teşekkür hem de çiftin bu sohbete daha fazla devam etmesine gerek olmadığını ifade eden bir el hareketi yaptı. Muhabbet, kuşları yemeklerine ve birbirlerine geri dönebilirlerdi.

Melek, tekrar Ling'e döndüğünde Afganistan'ın iki resmi dilinden biri olan Dari diliyle konuşmaya başladı. Hayalet de buna hemen uyum sağladı ve birlikte koyu bir sohbete daldılar.

Konuşmalarını kesik kesik duyan German heyecanla Ben'in kolunu çekiştirdi. "Bunu duyuyor musun? Hangi dilde konuşuyorlar?"

"Bilmiyorum. Öğretmene benzediklerini düşünmüştüm. Muhtemelen bir üniversitenin yabancı diller bölümünden."

"Evet, ama bu hangi dil? Biliyor musun? Daha önce hiç buna benzer bir şey duymadım. Belki de ajandırılar."

"Onlara sormamı ister misin?" Ben kalkmaya hazırlandı. Ama German hızla uzanıp yeniden yerine oturttu. "Eğer ajanlarsa seni vururlar. Unut gitsin." Başka bir ağır pizza dilimi alıp ucunu ağzına götürdü. Onu seyreden Ben'in aklından şunlar geçti: Daha mutlu nasıl olabilirim? Hayatımda şu an dan daha mutlu hissettiğim bir an olabilir mi? Uzanıp dirse-

gine dokundu. German, Ben'in düşüncelerini hissedip elindeki pizzayı kutuya koydu ve Ben'in elini iki elinin arasına aldı. "Burada işimiz bitince eve gidip üç gün yataktan çıkmayalım. Ne dersin?"

Ben başıyla onayladı. "Peki Pilot ne olacak? Dolaştırılması gerekmeyecek mi?"

"Onu da otomatik pilota alırız, kendisi dolaşır."

Ling ve melek bu sözleri duyunca susup birbirlerine baktılar. Aşçı gelip siparişlerini aldı. Ben'in tavsiye ettiği şekilde büyük bir pizza ve bira söylediler.

Aşçı gidince Ling, "Bir soru sorsam bana gerçeği söyler misin?" dedi.

Melek başıyla onayladı.

"Söz verir misin?"

Melek yine onayladı.

"Ona ne olacağını gerçekten bilmiyor musun?"

Melek, mahkemede gerçeği söyleyeceğine yemin eder gibi sağ elini kaldırıp, "Gerçekten bilmiyoruz," dedi.

"Peki neden onun için başka bir ölüm ayarlamıyorsunuz?"

"Çünkü yapamayız. Sana daha önce de doğruyu söylüyordum: Onun kaderi artık bizim elimizde değil. Biz de ona ne olacak diye büyük bir merak içindeyiz. Onun durumunun daha önce yaşanmış bir örneği yok. Şuna bak." Cebine uzanıp, normal insanlara otobüs bileti gibi görünen bir şey çıkardı. Oysa Ling ve melek için bu, Benjamin Gould'un pizzacıdaki şu ana dek saniye saniye tüm yaşamının kaydıydı. Üstteki yaklaşık onda birlik alanın altında Ben'in ölmesi gereken günü ve zamanı işaret eden kalın, kırmızı bir çizgi vardı. Bunun altında, geçen her saniye kesitini kaydeden bir atom saati gibi, Gould yaşadıkça, düşündükçe ve hayal ettikçe kaydı tutulan ek notlar vardı.

Melek, bileti masanın ortasına koyup kırmızı çizgiyi gösterdi. “İşte işlerin ilginç hale geldiği yer *burası*. Virüsün bilgisayarlarımıza sızdığı, şuradaki adamımızın vadesinin kendiliğinden uzadığı an. İnanılmaz! Bu bizim için son derece heyecan verici bir şey. Dedğim gibi, emsalsiz bir olay.”

“Yani o bir deneme tahtası mı?”

“Hayır, bir kaşıl! Bir öncü! Çünkü artık kaderini etkileyebilmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Yalnızca seyredebiliriz. Bu yüzden sürekli yanında olmanı istiyoruz Ling. Bizi neler olduğu, neler düşündüğü hakkında bilgilendirmen için.”

Siparişleri geldi. Masaya konulana dek konuşmaya ara verdiler. Hayalet tekrar konuşacağı sırada melek, “Şimdi değil. Önce yemek yiyelim,” anlamında parmağını havaya kaldırdı.

Hayalet, elini çenesine dayayıp diğer tarafta oturan Ben’e ve kız arkadaşına baktı.

“Bu pizza gerçekten nefis. Mutlaka denemelisin,” dedi melek, yanlış yöne sarkmış mozzarella peynirini ağzına sokmaya çalışırken.

Ling, “Mükemmel,” diyerek onu onayladı.

O sırada restoranın kapısı açıldı ve bir dilenci ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Otuz beş yaşlarındaydı, yırtık pırtık bir trençkot, sekiz yıllık çok pis bir kargo pantolon ve parlak turuncu renkte bir kazak giymişti. Boynuna astığı el yazısı tabelada, “Açım ve kalbim kırık. Bana yardım eder misiniz?” yazıyordu.

Bu adam ayın karanlık tarafında tek başına yaşıyormuş gibiydi. Yalnızca mide bulandırıcı kokusu bile insanları kaçtırmaya yeterdi.

Onu gören aşçı, tezgahın arkasından bağırdı: “Hey, sen, buradan cehennem ol git yoksa polis çağırırım!”

Dilenci bu tehdidi duymazdan gelip ayaklarını sürüyerek German ve Ben'in masasına gitti. Gözleri, kirli bozuk paralar gibiydi. Cildi, ıslanmış eski kitapların rengindeydi. Çok sayıdaki kabarık ceplerinden birine uzanıp, eskiden üzerinde dik-iş ipliği olan fakat şimdi boş, plastik, kahverengi bir makara çıkarttı. Masalarının köşesine dikkatlice koyup geri çekildi. Ellerini önünde kavuşturup beklemeye başladı. Makaranın koşullu bir hediye olduğu ortadaydı. Ben size bunu veriyorum, siz de bana ihtiyacım olanı verin.

Ben, son derece sakın bir edayla bir dilim pizza kopartıp adama uzattı.

Aşçı tükürükler saçarak bağırdı: "Hayır, lütfen bunu yapmayın! Şimdi buraya gelip duracak!" Elindeki büyük, tahta pizza küreğini tehditkar bir havayla avucunun içine doğru bir aşağı bir yukarı salladı.

Dilenci bir süre durup pizzayı inceledi. German zerre kadar huzursuzluk veya korku duymadan büyülenmişçesine onu seyrediyordu. Hem dilenci hem de erkeğinin nasıl davranacağını merakla izliyordu.

Halen ayakta dikilen dilenci gözlerini kapatıp iki eliyle tuttuğu pizzayı yavaş, ölçülü ısırıklarla yemeye başladı. Aşçı tezgahın arkasında adeta burnundan soluyordu. Polisi aramayı düşündü ama olay yaratmak istemiyordu. Tek istediği bu pis kokulu herifin mekânını terk etmesiydi. Ama görünüşe göre, burada yiyecekmiş gibi bir hali vardı.

Dilenci, pürtüklü elleriyle avuçladığı pizzasıyla diğerlerinin masasına gitti. Yanlarında durup yemeye devam ederek onlara bakmaya başladı. Ling gülmek için kendini zor tuttu. Bu insan harabesi kimden yiyecek dilenmek üzere olduğunu bir bilseydi...

Ama melek onu şaşırttı; sakın, tatlı bir sesle, "Artık gitme-

niz lazım Bay Parrish. Yemeğinizi alın ve gidin,” dedi.

Bu sözler dilenciği çok şaşırttı. Isminin söylendiğini işitince şüpheyile gözlerini kıstı. Yıllardır kendisine ismiyle, özellikle de “Bay” eklenerek hitap edilmemişti. Gözlerindeki bakış, ismini bir zamanlar kendisine ait olan fakat hayatındaki pek çok şey gibi uzun zaman önce kaybettiği bir şey olarak algıladığını ortaya koyuyordu. Gözleri, tekrar yemeğine dönen ve onu seyreden kel adama kilitlendi.

Afallamış bir halde pizzasından şapırtılı bir ısırik aldı ve tıka basa dolu ağzının içinden yüksek sesle sızlandı: “Ayaklarım ağrıyor, kalbim kırık!” Dudağının kenarından akan domates sosu önündeki tabelaya damladı. Fark etmedi bile.

“Evet, anlıyorum, ama şimdi gitmelisin Stewart. Haydi, kapı orada.”

On bir yıldır sokakta yaşamanın getirdiği delilikle zihninde sürekli girdap gibi dönen boz renkli bulutlar yüzünden Stewart Parrish kendisiyle sakin, nazik veya birden çok cümle kurularak konuşulduğunda tedirgin oluyordu. Birkaç sert söze, homurdanmalara, en çok da küfür edilmesine alışkındı. Kel adamın adını bilmesi ve yumuşak ses tonu onu rahatlatmıştı. Parrish’in paramparça olmuş hayatındaki diğer pek çok şey gibi bunun da bir anlamı yoktu. Çetin tecrübelerinden, onun için anlam ifade etmeyen şeylerden her zaman sakınması gerektiğini öğrenmişti.

Pizzanın geri kalanını ağzına tıktırdıktan sonra yağlı ellerini paltosuna silip şaşılacak bir hız ve ustalikle göğüs cebinde taşıdığı bıçağı çıkardı. Bunu pek çok kez kullanmıştı. Hapishanedeyken hücresinin beton zemininde hemen hemen her şeyi bir ustura ağzı kadar keskin olacak şekilde bilemeyi öğrenmişti. Bu hazinesine de yaptığı buydu. Elindeki şey, okul kafeteryalarında, kamu kurumları ve ucuz restoran-

larda kullanılan, her yerde bulunabilen paslanmaz çelikten bir tür ekmek bıçağıydı. Ne var ki, bu bıçak şimdi havayı ikiye yaracak denli keskindi.

Tanrı insanoglundu yaratır, fakat insan kişisel deliliğini kendisi yaratır. Çok renkli ve çeşitli olduğundan ve kişiden kişiye farklılık gösterdiğinden dolayı delilik; melekler, hayaletler veya diğer taraftan herhangi bir varlıkça takip edilmesi ve yorumlanması çoğu zaman imkânsızdır. Kısacası Ölüm Meleği'nin bir sonraki adımın ne olacağına dair hiçbir önsezişi yoktu.

Serserinin bıçak çektiğini gören German Landis çılgılık attı. Onun feryadını duyan melek bir an yukarıya bakıp içgüdüsel olarak eğildiği sırada Parrish onu bıçakladı.

Aşçı, tezgahın üstünden atlayıp koştu. Tahta küreği var gücüyle sallayıp arkadan Parrish'in kafasına öyle sert vurdu ki dilenci kurşun yemiş gibi birden yere yığıldı.

Ling afallamıştı. Az önce olanlara inanamıyordu. Bir ölümlü Ölüm Meleği'ni bıçaklamış ve kanını mı akıtmıştı? Bu nasıl olabilirdi? Melek inleyerek ayağa kalkmaya, bir yandan da omzundaki bıçağı çıkarmaya çalışıyordu.

"Yardım et Ling. Kalkınama yardım et." Tekrar inledi.

Parrish yerde kıvıldanmaya başlamıştı. Aşçı ve Ben Gould adamın üstüne atılıp ellerinden geldiğince hareketsiz hale getirmeye çalıştılar. Ben, German'a seslenip polisi aramasını söyledi.

Ling, meleği kolundan tutup kavradı.

"Çıkar beni buradan. Sokağa götür. Hemen."

Şanslarına, o sırada Parrish sertçe çırpınmaya başlayınca Ben'in ve aşcının tüm dikkat ve enerjisi onu zaptetmeye yöneldi. German mutfakta telaşla telefonu arıyordu.

Melek, Ling'in yardımıyla restorandan sendeleyerek çıkıp

kaldırırma geldi. Etrafta hiç araba yoktu. Sağına soluna bakıp hayaletten kendisini birkaç adım ötedeki ara sokağa götürmesini istedi. Yüzü buruşmuştu, nefesi düzensizdi. Oraya vardıklarında ikisinin de üstü başı kana bulanmıştı. Ölümlü olsaydı melek çoktan şoka girmişti.

“Bırak beni. Beni buraya bırak.”

Ling söylenileni yaptı, yine de her ihtimale karşı iki eli de meleğin üstündeydi.

“Beni dinle Ling. Gitmem lazım. Bu hiç olmamalıydı. Hiç bilmiyordum... Bu asla olmamalıydı.”

Hayalet, meleğin sözünü bitirmesini beklemeli mi yoksa araya girip yapabileceği başka bir şey var mı diye sormalı mı bilemedi.

“Buraya tekrar gelir miyim, sana artık yardım edebilir miyim bilmiyorum Ling. Bu tamamen çılgınlık. Hiç olmamalıydı...”

Melek başka bir şey söyleyemeden ortadan kayboldu.

German Landis şimdi karanlık, rutubetli bir izbede yaşıyordu. Buradan nefret ediyordu; bırakın kiralamayı, hiç görmemiş olmayı diliyordu. Fakat Ben ile ayrıldıklarında en kısa zamanda bir yer bulma telaşına kapılmış, bu daire de o sırada bütçesine uygun ve hazırda tek yer olarak karşısına çıkmıştı.

German çok çaresiz durumdaydı ve bu korkunç yer de bunun en iyi kanıtıydı. Farkında değildi ama ne zaman kapısını açıp ışıkları yaksa hemen her seferinde sırtını kamburlaştırıp yüzünü ekşitiyordu; adeta birazdan göreceği manzaraya kendini hazırlamaya çalışıyordu. Bazen içeride gezinip duvarlara, vitrine ve bir köşede tek başına duran boz renkli sunta gardıroba bakıyor, “İğrenç, iğrenç, iğrenç,” diyerek kendi kendine mırıldanıyordu. Parlak mavi kanepesi bu rutubetli, kasvetli zindanda çok aykırı ve perişan görünüyordu. Birkaç kez bu mobilyadan bizzat özür dilemiş, ikisini de buradan en kısa zamanda kurtaracağına söz vermişti.

Köpek bile ne zaman gelse başı kuyruğu aşağıda adeta hırsız gibi dolaşıyordu. Ama onu kim suçlayabilirdi?

Biraz olsun telafi etmek için German, Pilot’a piyasadaki en iyi köpek mamasını alıyordu. Kutuyu açınca öyle güzel kokuyordu ki bir defasında kendisi de küçük bir lokma alarak

tadına bakmıştı. Hiç fena değildi. Ayrıca kanepesiyle aynı renkte iki mama kabı almıştı. Bunları telefon kulübesi ebadındaki mutfağına, buzdolabının yanına koymuştu. Neşe verici parlak mavilikleri iyi bir girişim olsa da, dairenin kötü havası bir nebze bile değişmemişti. Böyle bir yerde neyin faydası olabilirdi ki? Yaşadığı yer iki küçük pencere, beton zemin her daim soğuk bir bodrum katıydı. Cılız bir gün ışığı içeriye neredeyse kazara sızıyor, hiçbir zaman yeterince güneş almıyordu. Nasıl alsındı ki?

Kafka hikâyelerindeki şüpheli karakterler gibi yer seviyesinin altında yaşıyordu. IKEA'dan altı tane lamba almıştı, evde kaldığı süre boyunca bütün ışıkları açık tutuyordu. Dairesi Ben'inkine hiç benzemiyordu. Orada doğuya bakan dört büyük pencere, parlak sabah güneşini içeriye dolduruyordu. Eskimiş, fakat sıcak sarı parkeleri ve Pilot'un üstünde yatmayı sevdiği tuhaf, eski bir İran halısı vardı. Burasının tam ve çirkin bir zıddı olan yeni evi ise gizlenmek, yas tutmak veya daha kötüsü için gidilebilecek türde bir yerdi. Kendinizi daha iyi hisseder hissetmez de kaçıp asla geri dönmezsiniz.

Öte yandan apartman çok şirindi. German'ın ilk anda aldanmasına neden olan da buydu. Dışarıda durup sokaktan baktığınızda, "Vay be, yaşamak için ne hoş bir yer," diye düşünürdünüz. Apartman, Robyn ve Clara adında yaşlı, lezbiyen bir çiftte aitti. Paraları çoktu ama öyle cimriydiler ki harcamak zorunda kaldıklarında rahatsız oluyorlardı. Apartman birkaç yılda bir neşe verici bir sarı renge boyanıyordu, zeminin üstündeki katlarda her pencerenin önünde çiçeklik vardı. Ama boya bulabildikleri en ucuz markadandı ve tüm çiçekler de herhangi bir fidanlıktan tanesi 1.49 dolara alabileceğiniz, zarf içindeki tohumlardan çıkan solgun hercai melekşelerdi.

German'ın dairesi, sahiplerin cimriliğinin en önemli göstergesi olarak yıllarca depo olarak kullanılmıştı. Şimdi bile bazen küf ve rutubet kokuyor, bazen de orada yıllarca dokunulmadan kalmış eski dergilerin ve nemli karton kutuların eve sinmiş kokusu duyuluyordu. Kadınlar, yıllar önce bile olsa özellikle iyi para ödedikleri hiçbir şeyi atmak istememişlerdi.

Bodrumu düzenlemelerinin tek nedeni muhasebecilerinin, burayı onarıp kiraya verirlerse ikisi de artık altmış beş yaşını geçtiği için gelir vergisi ödemeyeceklerini söylemiş olmasıydı. Bu haberi takip eden günlerde dergiler ve kutular dışarı çıkmış, kiracılar gelmeye başlamıştı; ama hiçbiri burada uzun süre kalmamıştı.

Kadınların ikisi de German Landis'ten çok hoşlanmıştı, fakat dairesini ve oradaki yaşamını güzelleştirecek hiçbir girişimde bulunmuyorlardı. Pilot'u da sevmişlerdi çünkü sessiz, ağırbaşlı ve terbiyeli bir köpekti. German'ın kapısının önündeki küçük çimenlik alanda oturup güneşlenmesinden bile rahatsız olmuyorlardı. Yalnızca onu okşadıklarında daha cana yakın ve minnettar davranmasını istiyorlardı ama insan her istediğini elde edemezdi.

O sabah Ben'in evinden dönüşte German anahtarı kilide soktu ve farkında olmadan sırtını kamburlaştırdı. O sırada telefonu çaldı. Kapıyı açmak için yere koyduğu "D" harfini az kalsın eziyordu.

Yanında sabırla bekleyen Pilot kafasını kaldırıp ona baktı ama yüzü ifadesizdi. Bütün köpekler ifadesiz bakarlar ama Pilot'un yüzünde çoğu zaman ne düşündüğünü German'a anlatan bir şeyler olurdu. Ya da en azından German öyle sanıyordu.

German önündeki "D" harfini tekmeleyip kapıyı açtı ve telefona yetişmek için hızla içeri girdi. Pilot da peşinden git-

ti. İçeri girince ilk yaptığı şey kafasını kaldırıp yeni, ilginç bir koku var mı diye havayı koklamak oldu. Sonra yemek kabında ne var diye bakmaya gitti. İçinde arada bir German'ın yemeklerinden leziz artıklar oluyordu.

German bir parça nefes nefese bir halde ahizeyi kaldırdı, "Alo?"

"Konuşmamız lazım."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Farkında olmadan, destek olsun diye diğer elini de telefona götürdü. "Ben?"

"Konuşmamız lazım."

"Daha demin oradaydım. Neden o zaman konuşmadın?"

Ben derin bir iç çekti ama bir şey söylemedi. German devam etmesi için bekledi.

"Televizyonda o aptal film vardı."

"Hangi film?"

"Cary Grant ve köpeği Mr. Smith'in olduğu eski komedi. Bir köpek için ne kadar saçma bir isim. *Çok zekice.*"

"Ayrıldıktan sonra karısıyla köpeği paylaştıkları filmi mi diyorsun?"

"Evet."

"Çok saçmaydı, komik de değildi. İkimiz de böyle düşünmüştük."

"Katılıyorum, ama televizyondaki adam 'büyük klasik absürd komedilerden biri' olduğunu söyledi. Demin televizyondaydı. Sen çıkar çıkmaz televizyonu açtım ve o lanet filmi gördüm. Ironik, değil mi? Sen kapıdan köpeğimizle birlikte çıktın ve bu şey tesadüfen televizyondaydı. Dinle, gerçekten konuşmamız lazım."

Aslında film tesadüfen televizyonda değildi. Ling onu, Ben kendini kötü hissetsin diye kasten oynatmıştı; çünkü German'a sergilediği budala tavırlar yüzünden ona çok ölke-

lenmişti. Şimdi ikisi karşılıklı mutfak masasında oturmuş dosdoğru birbirlerine bakıyorlardı. Ben bunun farkında değildi tabii. O içeride yalnız olduğunu sanıyor, tekrar hayatına girmesi için evrenin yarısını vereceği kadınla telefonda konuşuyordu.

German kararlı bir tutumla cevap verdi, ses tonu bir parça kızgınlıktan daha ötesini yansıtıyordu. “Her şeyi konuştuk Ben, tekrar tekrar, defalarca. Daha fazla konuşacak bir şey yok.”

“Evet, var. Var... bazı şeyler.”

German kafasını iki yana sallayıp başparmağının tırnağını ısırdı. Kaşlarını çatı. Buna göz yummayacaktı. Bu kez değil, artık değil. “Bazı şeyler? Bu kadarı bana pek yardımcı olmuyor Benjamin.” Eksik sözcüklerle konuşma tarzından bıkmıştı, özellikle de gerçekten önemli şeylerden bahsederken. Bu mesele German’ın hem zihnini hem de kalbini yormuştu.

Ama Ling hattın diğer ucunda çok önemli bir şeyin gerçekleşmekte olduğunu biliyordu. Tüm dikkatini vermiş dinliyordu. Ben Gould bunu yapacak mıydı? Ona gerçekten söyleyecek miydi?

“Gerçekten konuşmak zorundayız German.”

Şimdi iç çekme sırası ona gelmişti. Ben bozuk plak gibi konuşmaya başlamıştı ve bu tuhaftı. “Bunu daha önce de birkaç kez söyledin Ben. Ama zaten her şeyi tükenene dek konuştuk, ne demek istediğimi anlıyor musun?” Ses tonunu ölçülü ve nazik tutmaya çalışıyordu, ama bu zordu.

“Hayır, bu farklı. Bu, düşündüğün şeyden çok, hem de çok farklı. Senden son bir iyilik isteyebilir miyim? Yalnızca bir? Tek bir iyilik için hâlâ hatırım var mı?”

German tavana baktı. “Ne?”

“Benimle bir yerde buluşmanı istiyorum. Bunu yapar mısın?”

“Ne zaman? Nerede?”

“Bir saat içinde 182 Underhill Caddesi’nde. Bunu yapar mısın? Eski günlerin hatırına bunu benim için yapar mısın?”

German duraksadı, cümleyi kuruş şekli onu şaşırtmıştı. Hayır demek için gerekçesi olmadığından isteksizce kabul etti. Ama mutsuzluğu sesinin tonundan rahatlıkla anlaşıyordu. Oraya Pilot’la birlikte yürüyerek gidecekti, Underhill Caddesi evine uzak değildi. En azından biraz egzersiz yapmış olurlardı. “Tamam, orada olacağım.”

“Teşekkür ederim German. Çok teşekkür ederim.”

Normalde ölümüne yol açacak bir kazanın ardından Danielle Voyles, Incil okumaya başlamıştı. Bunu büyük bir mesele olarak görmemişti. Ailesinin dışında birkaç kişi ve bazı arkadaşları bile yeni alışkanlığını biliyordu. Her sabah, kahvaltudan önce en az beş sayfa okuyordu. Sonra gözlerini kapatıp okudukları üzerine düşünüyordu. Epeyce kafa yoruyordu. Incil’i daha önce hiç doğru düzgün okumamıştı. Şimdiye dek bu konudaki tecrübesi çoğunlukla güç bela okumaya çalışma ve sıkılmadan ibaretti. Ama bu kez sonuna dek okuyacaktı. Bitirince de Kuran’ı okumak istiyordu. Kazaya dek Tanrı’ya ve derin meseleleri düşünmeye pek fazla vakit ayırmamıştı ama bugünlerde ayırdığı kesindi.

Bir gün Danielle ve erkek arkadaşı pikniğe gitmişlerdi. Son zamanlarda sürekli kavga ediyorlardı ve işleri yoluna koymak için baş başa biraz güzel zaman geçirmeye ihtiyaçları vardı. Yoksa ikisi de ilişkilerinin sonunun kötüye gittiğinin farkındaydı. Piknik alanı otobandan yarım saat uzaklıktaydı. Güzel bir gündü, yollar açıktı. Yarı yola geldiklerinde Danielle gözünün ucuyla bir şey gördü. Bakmak için kafasını çevirdiğinde, küçük bir tek motorlu uçağın otobana çok yakın

kayalık bir alana doğru pike yaptığını gördü.

Sonradan anlattığına göre, hemen ardından hatırladığı tek şey seslerdi. Önce uçağın yere çarptığı sırada uzun, yüksek bir *vuuum* sesi duydu. Sonra farklı türde metallerin ve camların ezilme, çatırdama ve düşme seslerini işitti. Hepsi bu, fakat sonrasında olan düşünüldüğünde bu çok büyük bir lütuftu.

Çarpmanın etkisiyle parçalanıp infilak eden uçaktan her yöne tıpkı bir şarapnel gibi, yanar halde yüzlerce metal, erimiş kauçuk parçaları ve başka şeyler fırladı. Bazıları çok yakınında olduğu için yola ulaştı. İki parça da arabalarına çarptı. Bir kanat desteği parçası önden çarpıp farlardan birini kopardı ve çamurluğu ezdi. İkinci parça, uçağın zemininde unutulmuş paslanmaz çelikten bir tükenmez kalemin yaklaşık 9 santimlik üst kısmıydı. Tıpkı bir mermi gibi arabanın camından geçip Danielle'nin alnına, sağ kaşının hemen üstüne saplandı.

Bizi öldürmesi gereken ama öldürmeyen yaralanmalar vardır. Yaralar, hastalıklar, korkunç kazalar... Bunun nasıl mümkün olduğu sorulduğunda dünyanın en iyi uzmanları yalnızca kurtulan kişiyi muayene eder, bizler gibi omuz silker ve sıkıntıyla gülümserler. Mucizeler bazen gerçekten de olur.

Danielle Voyles'in kazada aldığı ciddi yarayı inceleyen doktorlar ne kadar uğraşsalar da öleceğinden emindiler. Son derece tehlikeli, altı saat süren bir ameliyatla büyük kalem parçasını beyninden çıkardılar. Doktorların hiçbirisi sabaha çıkabileceğini düşünmüyordu.

Fakat altı ay sonra Danielle, salonundaki egzersiz bisikletine oturmuş, bir yandan yavaş ve düzenli pedal çeviriyor, bir yandan da bir dergide iç huzuru bulmaya ilişkin bir yazı okuyordu.

Kapı çalınca şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. Kimseyi beklemiyordu, çünkü bugün cumartesiydi ve kimseyle rande-

vusu veya başka bir planı yoktu. Exercycle'dan aşağı inip, çalışırken sürekli düşen eşofman altını yukarı çekti. Kapıya doğru yürürken hem dergideki yazıyı düşünüyor hem de kimin geldiğini merak ediyordu. Danielle cana yakın bir kadındı. Gelen kişi her kimse, kendisine zarar verme ihtimalini hiç düşünmeden kapıyı açtı.

Dışarıda sarı beyzbol kasketli, tuttuğu tasmanın ucunda bir köpekle çok uzun boylu bir kadın vardı. Danielle ikisini de daha önce hiç görmemişti.

“Merhaba. Siz Danielle Voyles misiniz?” Kadın çekingen bir edayla gülümsedi.

“Evet, benim.”

“Adım German Landis. Sizi bu şekilde rahatsız ettiğim için özür dilerim ama sakıncası yoksa geçirdiğiniz kaza hakkında sizinle konuşmak istiyordum.”

“Kaza mı?” Danielle farkında olmadan alnındaki, hayatının geri kalanı boyunca kendisine yoldaş olacak derin çukura ve mor renkli, korkunç yara izine dokundu.

“Evet. Birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?”

German yalnız değildi. Benjamin Gould da yanındaydı, ama Danielle onu görmedi, *göremedi*. Bu uzun kadının ziya-reti boyunca da bir kez olsun görmedi.

Ben, German'la normal bir sesle konuşup hangi soruları soracağını ve daha Danielle bunları yanıtlamadan cevaplarının ne olacağını kelimesi kelimesine söylerken de Ben'i duymadı. Ben'in dairesinde gezinip açık çekmecelerine baktığını, buzdolabını açıp içinde ne kadar az şey olduğunu görünce yüksek sesle, “Aman Tanrım!” diye bağırışını da ne duydu ne de gördü. Kanepede hemen yanına oturup, böylece ikisi de German'ın karşısına geçtiğinde de hiçbir şey görmedi.

Bir saat önce Ben ve German, Danielle'nin oturduğu apart-

manın önünde buluşmuşlardı. Güneşli bir gündü, ikisi de gözlerini güneşten korumak için beyzbol kasketi takmışlardı. Ben bu sarı şapkayı ona aylar önce hediye etmişti. Şimdi onu hâlâ kullandığını ve buraya onunla geldiğini görmek Ben'i duygulandırmıştı. Pilot, Ben'i görünce fazla tepki vermemişti. Üç kez kuyruğunu sallamış, sonra sokağın karşısından geçen Labrador yavrusuna bakmıştı.

German, Ben'in kendisini neden çağırdığını açıklamasını bekliyordu. Fakat o bunun yerine eliyle yakındaki parkı işaret edip kendisiyle gelmesini istemişti. Kahverengi bir banka oturmuşlardı. Orada German'a bütün hikâyeyi anlatmıştı. Şaşırtıcı bir hikâyeydi, yine de anlatması fazla uzun sürmemişti. Bitirdikten sonra German ona daha önce kendisini hiç görmemiş gibi bakmıştı. Şaşkınlığını da kapıldığı dehşeti de gizleyememişti. Ben böyle olacağını tahmin etmişti.

"Bu çok saçma Benjamin. Bu tamamen delilik."

"Öyle göründüğünü biliyorum ama gerçek bu." Kendinden emin ve sakin konuşuyordu. German'ı ikna etmenin güç olacağını biliyordu.

"Ben, bu çok ürkütücü. Beni korkutuyorsun."

"Bir de benim nasıl hissettiğimi düşün! Senden tek istediğim benimle birlikte onun dairesine gidip kendi gözlerinle görmek. Hiçbirine yalnızca güvendiğin için inanma. Kendi gözlerinle gör."

German şapkasının siperini çekti. "Bunu iki kez söyledin."

Başıyla onayladı. "Tekrar söylüyorum: Git, kendi gözlerinle gör. Kapısını çal ve olacakları seyret. Ben hemen yanında olacağım."

Böyle konuşmaya devam ettiler. German dinledikçe kafası daha çok karıştı, çünkü çok ikna ediciydi. Bu hiç şüphesiz

şimdiye dek ona söylediği en çılgınca şeydi ve Ben çılgınca şeyler söylemezdi. Anlatma tarzına baktığında ona inanmamak gitgide zorlaşıyordu.

“O kim?”

“Bir kadın işte. Bir yabancı.”

“Onu nereden tanıyorsun?”

“Onu *tanımıyorum* German. Deminden beri bunu anlatıyorum: hayatımda bu kadınla bir kez olsun göz göze gelmedim.”

“Yani bana diyorsun ki bu şey, bir gün hiç tanımadığın bir yabancıyla öylece başlayıverdi?” Sesi güvensiz ve bezgindi.

“Evet.”

Elini altdudağına götürüp bir süre o halde Ben'i seyretti. Oysa bu adamı gayet iyi tanıdığını düşünürdü, ama biraz önce anlattıkları her şeyi değiştirmişti. Bu, ilişkilerine neden son verdiğini açıklıyordu ve aylardır neden bu kadar tuhaf davrandığını da. Hem her şeyi açıklıyordu hem de hiçbir şeyi açıklamıyordu. Ruhunun derinliklerinden bunların hiçbirini duymamış olmayı diledi.

“Peki ne yapmam gerekiyor Ben? Şimdi ne yapmalıyım?”

“Bu kadınla tanış ve sana anlattığım her şeyin doğru olduğunu gör.”

Birden kalkıp köpeği de arkasından sürükleyerek yürümeye başladı. Ben birkaç dakika onu seyrettikten sonra o da kalkıp peşinden gitti. Apartmanın önüne gelince German durup arkasına dönmeden sordu: “Ona ne söylemem gerekiyor?”

“Geçirdiği kaza hakkında konuşmak istediğini söyle. Gazeteci olduğunu, travma sonrası depresyonla ilgili bir yazı hazırladığını söyle. Veya aileden biri...”

Susması için elini kaldırarak ters bir sesle, “Ben hallederim,” dedi. Daha fazla duymak istemiyordu. Yalnızca susmasını istiyordu.

German zili çalınca Ben de gelip yanında durdu. Danielle kapıyı açtığında dosdoğru ve yalnızca German'a baktı. Yüzündeki ifade, yalnızca kadını ve köpeği gördüğünü net bir şekilde ortaya koyuyordu.

“Merhaba. Siz Danielle Voyles misiniz?”

Bu, Ben'e ilk kez aylar önce pizzacıda bıçaklanan adamı gördükleri gece olmuştu. Polisle konuşup ayrı ayrı ifadelerini verdikten sonra sakinleşmek için doğruca bir bara gidip içmişlerdi.

İkisi de barda oturmayı seviyordu, içerideki koltuklarda oturmaktan hiç hoşlanmıyorlardı. Barın köşesinde, yukarıda, duvara monte edilmiş büyük bir düz ekran televizyon vardı. Bir spor kanalını gösteriyordu. İçip sohbet ettiler ve o akşam başlarına gelen sinir bozucu olaydan sonra sakinleşmeye çalıştılar.

Ben arada bir kafasını kaldırıp televizyondaki maçlara bakıyordu. Birkaç kez German onunla konuşurken gözü televizyona takıldı. Bu, German'ı rahatsız etmedi. Birbirlerini yeterince uzun zamandır tanıdıklarından, başka tarafa baksa da kendisini dikkatle dinlediğini biliyordu. Bu, erkek arkadaşının huylarından biriydi ve onu rahatsız etmiyordu.

Televizyona bakmak için kafasını bir sonraki kaldırışında kaşlarını çattı. Çünkü birkaç dakika önce Roma-Lazio futbol maçını gösteren ekranda şimdi, yakın plan çekilmiş, açık halde, pembe, parıldayan bir ağız vardı. Fazlasıyla ayrıntılı gösterilen bir ağız ameliyatı yapılıyordu. Ben'in ilk tepkisi, “Hey, şuna bak!” olurdu, ama kendini tuttu. German'ın kandan ve yaralardan nefret ettiğini biliyordu, zaten bu gece bir bıçaklama olayına şahit olmuşlardı. Daha net odaklanabilmek için gözlerini kısıp televizyona bakmaya devam etti.

Ben'in barda oturmuş televizyona baktığı bu anda Danielle Voyles de salonunda oturmuş televizyon seyrediyordu. İki-si de tıpatıp aynı şeyi, bir ağız ameliyatı kaydını izliyordu. Danielle dişçi asistanıydı, alandaki en son gelişmelerden haberdar olduğu için kendisiyle gurur duyardı. Ameliyatından sonraki iyileşme sürecinde patronu Dr. Franz'ın yaptığı ağız ameliyatı kayıtlarını incelemeye epeyce vakit ayırmıştı.

Ben iğrenerek seyrederken Danielle bir yandan izliyor, bir yandan da peynirli mısır patlağı yiyip Dr. Pepper gazozundan içiyordu. Ben o sırada votka içerken birden ağızda keskin bir peynirli mısır patlağı tadı belirdi. Sonra bu tadın yerini gazozun yoğun tatlı tadı ve kabarcıkları aldı.

Tüm bunlar yalnızca birkaç saniye sürdü. Ben akşamüzeri gördüğü bıçaklama olayının şokuyla yorgun beyninin ona bir tür oyun oynadığını düşündü. Ama gerçekte bu yalnızca bir başlangıçtı.

Takip eden günlerde Ben, Danielle Voyles'in hayatından gitgide daha çok anlar yaşadı. Her seferinde o kısa süre boyunca gerçekten oymuş gibi oluyordu. Onun gözlerinden görüyor, ne yiyorsa tadını alıyor, içine girdiği saniyelerdeki tüm düşüncelerini biliyordu. Danielle bunların hiçbirinin farkında değildi. Her şey tamamen tek taraflıydı.

Korkarak, büyülenerek, sonra yine korkarak kadının kim olduğunu, başına ne geldiğini, nelere inandığını, hayallerini ve korkularını öğrendi. Bunun tekrar tekrar olmasının önüne geçemiyordu. Evindeki mutfak lavabosunun önünde durmuş su içerken kendini birdenbire bir aynanın karşısında, Danielle'nin yüzünün yansımasına onun gözlerinden bakarken buluyordu. Banyosundaki aynanın önünde ruj sürüp kendini seyrederken ve o gün ne yapacağını düşünürken Danielle'yle ilgili her şeye şahit oluyordu: Ne gördüğü, ne anla-

dığı ve ne düşündüğüne. Fakat aynı zamanda onun tamamen dışında, Ben Gould olmaya da devam ediyordu. Bu anlar başladığı gibi birdenbire sona eriyor ve tekrar kendi hayatına geri dönüyordu. Bıçaklama olayının olduğu geceden beri bunu defalarca yaşamıştı. Danielle'nin yaşadığı apartmanın karşı-sındaki parkta, bankta otururlarken German Landis'e tüm bunları anlattı.

Birlikte yaşarlarken gitgide tuhaf ve uzak davranmasına yol açan şey buydu. Tabii bu durumun tuhaflığı German'a olan tavırlarını da etkilemişti. Sonunda davranışları öyle çekilmez hale gelmişti ki, German artık sorgulamaya ve hesap sormaya başlamıştı. Fakat Ben o sırada delirmeye başladığını düşündüğünden öyle büyük bir korku içindeydi ki German'ın tepkisi yalnızca her şeyi daha da kötüleştirip, ondan daha fazla uzaklaşmasına neden olmuştu. Kısa bir süre sonra da German daha fazla dayanamayacağını söyleyip evden taşınmıştı.

Sonrasında, çok geçmeden Ben ilk kez Danielle Voyles'in dairesine gitmişti. Adını ve adresini biliyordu, çünkü Danielle bir gün çek bozdururken kimliğini doğrulamak için ehliyetini çıkarıp göstermişti. Zili çalmış, Danielle de kapıyı açmıştı ama dışarıda kimseyi görememişti. Omuz silkip kapısını kapatmıştı. Ben tekrar zili çalmış, o da kapıyı tekrar, bu kez kaşlarını çatarak açmıştı. Holün boş olduğunu görerek kendisine şaka yapanı yakalama umuduyla üç adım daha atmıştı. Bu sırada Ben sessizce arkasından sıvışıp evine girmişti.

Kendisini göremeyişi onu şaşırtmamıştı. Daha önce, içine girdiği anlarda Danielle ile iletişim kurabilmek için aklına gelen her yolu denemişti. Konuşmuş, ıslık çalmış, şarkı söylemiş, ama hiçbirisi işe yaramamıştı.

İki adım uzağında durup normal bir ses tonuyla ona, "Merhaba," dedi.

Danielle kapıyı kapattı, kafasını iki yana salladı ve tekrar televizyonun karşısına geçip az önce izlemekte olduğu programı seyretmeye devam etti.

“Beni duyabiliyor musun? Beni görebiliyor musun?”

Danielle kayıtsız bir halde uzaktan kumandayı alıp sesini açtı.

Ben işaretparmaklarını ağzına götürüp kulak tırmalayıcı bir ısıklık çaldı. Danielle uzaktan kumandayı televizyona doğrulttu. Yüzündeki sıkkin ifadeden hiçbir şey duymadığı anlaşıyordu.

Ben ellerini cebine sokup küçük evde dolaşarak daha önce sadece onun gözlerinden gördüğü şeylere baktı. Dairesi bir salon, yatak odası, mutfak ve bir lavaboyla düşün güç be- la sığıldığı küçük bir banyodan ibaretti. Evi turlaması yalnızca birkaç dakika sürdü. Danielle büyük mobilyalar ve içi doldurulmuş hayvanlardan hoşlanıyordu. Her oda farklı bir pastel renge boyanmıştı. Çeşitli stratejik yerlere konulmuş on bir tane doldurulmuş hayvan vardı. Çok güzel bir dolmakalemi vardı, bununla sık sık arkadaşlarına uzun mektuplar yazıyordu. Elinde yıkadığı şeyleri banyosuna asıyordu. Berbat bir aşçıydı. Mutfak çekmecesinde iki bıçak, iki çatal, iki kaşık, beyaz plastik bir kepçe ve bolca bıçağı olan kırmızı bir İsveç çakısı vardı. Ekmek ve et kesmek için bunları kullanıyordu.

Salonda üstü öteberiyle dolu, indirim mağazasından alınmış sarı bir kanepe vardı. Yanında kanepeyle neredeyse aynı renkte, televizyon seyredirken oturmayı sevdiği bir Barcalo- unger koltuğu vardı.

Dairesini turladıktan sonra Ben kanepenin yanında durup kollarını kavuşturdu ve bu kadını ilk kez uzaktan seyretti. Birkaç gün önce rehberden telefon numarasını bulmuştu. Arayıp onunla konuşmaya çalışmıştı. Ama Danielle telefonu

açtığında onun sesini duyamamıştı. Hiçbir ses işitmemişti. Hattın diğer ucunda kimse olmadığından emin olana dek bekledikten sonra ahizeyi yerine koymuştu. Şimdi televizyondaki programı seyrederken bunu düşünüyordu. Geçen gün telefon çalmış, kimse konuşmamıştı. Bugün kapı çalınmıştı ama dışarıda kimse yoktu. Böyle bir şey daha önce hiç başına gelmemişti. Bu iki olay birbiriyle ilintili miydi?

Hayalet tüm bunları çok eğlenceli bulmuştu. Yanlarında dikilip ikisini de dikkatle seyretti. Bay Gould şimdi hayalet olmanın nasıl bir şey olduğunu öğreniyordu. Eğlenceli değildi, değil mi? Ling ikisi için de görünmezdi. Ben de Danielle Voyles için.

“Beni gerçekten göremiyor, duyamıyor musun? Bu delilik. Burada olduğumu bilmek zorundasın,” dedi Ben ve içgüdüsel olarak ona dokunmak için elini uzattı ama eli yarı yolda durup aşağı sarktı.

“Seni asla göremeyecek,” dedi Ling, Ben’in duyamayacağı bir sesle. “Göremez.”

Koltuğunun yanındaki masanın üzerinde bir kutu Dr. Pepper gazozu vardı. Ben bunu alıp yüzünün önünde sallayarak bağırmak istedi: “Bak bana! Ben buradayım!” Ama böyle yapsa ve Danielle de yalnızca havada sallanan bir kutu görse, bu hareket onu korkutmaktan başka bir işe yaramazdı. Bu kadını tanııyordu ve onu korkutmak niyetinde değildi.

Ne yapacağını şaşırmış halde pencerenin önüne gidip dışarıya baktı. Bir kez Danielle’nin içindeyken o da aynı şeyi yaptığından karşısındaki manzarayı biliyordu. Orada dikilirken birkaç kez dönüp Danielle’ye baktı. Bu konuda ne yapabilirdi? Neden Danielle Voyles’e görünmüyordu? Ve neden dünyayı onun gözlerinden görebiliyordu?

On dakika geçti. Danielle nihayet kalkıp tuvalete gitti.

Ben yokluğunu fırsat bilip daresinden gizlice sıvıştı. Kapıyı arkasından zor duyulur bir sesle kapatırken kafasını kaldırıncaya holde daresine girmekte olan yaşlı bir kadın gördü. Kadın ona ters ters baktı, bakışları şöyle diyordu: “Ne yaptığınızı gayet iyi biliyorum bayım, sinsice kaçıyorsunuz.” Dairesine girip kapısını gürültüyle kapayana dek Ben bu yaşlı kadının kendisini gerçekten gördüğünü algılayamadı.

Şimdi ise tekrar Danielle’nin salonundaydı. Yalnız bu kez eski kız arkadaşı ve köpeği de buradaydı ve bu ikisi kendisini gayet iyi görüyordu. German ve Danielle bir süre havadan sudan konuştular. Ben kadının daresindeki son turunu tamamlayıp kanepeye, Danielle’nin yanına oturdu. German sarı koltuğa oturmuştu, tabii Danielle’nin oturmayı tercih ettiği yerin orası olduğunu bilmiyordu.

“Benjamin Gould isminde bir adam tanıyor musunuz?” Gözlerinin içine bakıp Ben’in isminin tanıdık gelip gelmediğini ya da bu kadar yakınında oturduğu gerçeğini fark edip etmediğini anlamak istedi. Ama gözleri etmediğini söylüyordu.

“Gould mu? Hayır.”

“Onun ismini daha önce hiç duymadınız mı?”

Danielle durup gözlerini ellerine dikti, düşündü, ama bir süre sonra hayır anlamında kafasını salladı.

“Bunu sorma German! Sana söyledim, kazayı sor.”

Danielle, Ben’in konuştuğunu yine duymadı. O sırada yatak odasındaki telefon çaldı. “Bir dakika bekleyebilir misiniz, telefona bakayım?”

German gülümsedi. “Tabii”.

Tekrar baş başa kaldıklarında Ben, “Ne yapıyorsun?” dedi. “Tabii ki kim olduğumu bilmiyor. Bunu sana zaten söylemiştim! Nasıl tepki verdiğini gördün: Burada olduğumu bilmiyor. Beni göremiyorsa kim olduğumu nasıl olup da bilecek?”

“Bu ne şimdi Ben? Neler oluyor?”

“Bilmiyorum! Yemin ederim, bilmiyorum. Bu yüzden buraya gelip kendi gözlerinle görmeni istedim. Bizi mahveden şey bu, German.”

Danielle birkaç dakika sonra döndüğünde uzun boylu kadının, karşısında olmayan biriyle heyecanla konuştuğunu gördü. Bir parmağı havada, kafasını sağa çevirmiş, yanındaki boşluğa doğru konuşuyordu. Danielle doğal bir ses tonuyla şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

“Üzgünüm, arayan annemdi. Birkaç dakika içinde buraya geliyor, onunla dışarı çıkmam lazım. Belki başka zaman yine gelirsiniz.”

German hemen kalkıp Pilot’la birlikte kapıya yöneldi. “Sorun değil. Sizi ararım, başka bir gün kararlaştırırız.”

“Olur.” Danielle kapıyı açtı. Ben hızla dışarı çıktı. Holde German, “Gitmeden önce son bir soru sorabilir miyim?” dedi.

Ben tüm dikkatini soruyu işitmeye verdiğinden buraya ilk gelişinde gördüğü yaşlı kadının holde olduğunu fark etmedi.

“Bu o, Danielle. Sana bahsettiğim adam bu.”

Üçü de dönüp birkaç metre ötede, kapısının önünde duran bu komşuya baktı. Elinde bir süpürge vardı ve bununla German’ın yanındaki boşluğu işaret ediyordu.

“Geçen gün kapıda bir adam gördüğümden bahsetmiştim, hatırladın mı? İşte bu o.” Yüzünde suçlayıcı bir ifade ile tekrar görünmez Ben’i işaret etti.

Danielle bu sabah kapıyı açtığına pişman olmuştu. “Kimden bahsediyorsunuz Bayan Schellberger?”

“Ondan. Geçen gün kapınla oynayan adam bu.”

Danielle, Ben’i göremiyordu; oysa diğerleri görüyordu. Köpek dışında hiç kimse hayalet Ling’i göremiyordu ama o

da oradaydı. Pilot insanların ne konuştuğunu anlamıyordu. Öte yandan Ling herkesi görüyor ve her şeyi anlıyordu. Yine de bu kargaşayı çözmek için hiçbir şey yapamıyordu.

Ama belki bu işe yarayabilirdi: Köpeğin dikkatini çekmek için parmağını şıklatıp, “Kaç!” dedi.

Pilot, bu emirle kafası karışarak başını yana eğdi.

“Kaç. Bir karışıklık yarat. Ben’in yardımına ihtiyacı var.”

Köpek şimdi anlamıştı. Derhal tasmağını German’ın gevşemiş elinden kurtarıp hızla merdiven boşluğuna doğru koştu. Ben de peşinden koştu. Neyse ki spor ayakkabısı giydiğinden bu kargaşada ayak sesleri duyulmadı. Üç kadın, Pilot’un kaçışını seyretti. Yalnızca Danielle, German’ın köpeğinin peşinden gitmeyeşine şaşırdı. Bayan Schellberger şaşırmadı, çünkü Ben’in arkasından koştuğunu görmüştü.

Danielle, “Koşup köpeğinizi yakalamaya çalışmayacak mısınız?” diye sordu.

Soruyu duymazdan gelen German, orada durup cevap vermesini bekledikçe gitgide daha da öfkelenen yaşlı kadına baktı. “Ah, evet. Evet, gidiyorum.” Gözleri Danielle’ye, oradan Bayan Schellberger’e, sonra tekrar Danielle’ye kaydı.

Danielle meraklı komşusuna hafifçe gülümseyip köpeğin kaçtığı yöne doğru baktı. German’a son kez başıyla selam verdikten sonra dairesine girip kapıyı kapattı.

Yaşlı kadın, “Neyse, iyi bir komşu olduğum için özür dilerim,” diye söylenerek uzaklaştı.

Ben’in fazla uzağa koşmasına gerek kalmamıştı. Köpek binanın önündeki kaldırımda oturuyordu. Sırtını kapıya dönmüş, yüzünü güneşe doğru kaldırmıştı.

Ben sanki anlayacakmış gibi, “Buraya nasıl geldin?” dedi.

Hayalet yanlarında, çenesini parmak uçlarından birleştirdiği ellerine dayamış onları seyreliyordu. Buraya geldiğinin

den beri bu tarz bir şey ne zaman yaşanacak diye merak edip duruyordu. Ben Gould ölmüştü. Bilgisayar arızası yüzünden tekrar hayata dönmüş olsa da gerçekte ölmüştü. Danielle Voyles de başından ameliyat olurken ölmüştü. Hayalet, ortalıkta ödünç alınmış zamanları yaşayarak dolaşan başka insanların da olabileceğini düşündü.

“Ben?” German uzun adımlarla hızla kapıdan çıkıp Ling’in içinden geçti.

Ben, Danielle’nin evini göstererek, “İçeride neler olduğunu gördün,” dedi.

“Evet, gördüm.”

Ben başını salladı, en azından gördüğünü itiraf ettiği için memnundu. “Ee, ne düşünüyorsun?”

“Yardıma ihtiyacın var Ben. Ne tür bir yardım olduğunu bilmiyorum, çünkü bu şey beni fazlasıyla aşıyor. Beni korkuttuğun dışında sana ne söyleyebilirim bilmiyorum. Sana neler olduğunu bilmiyorum, ama bu şey her ne ise bizi mahvetti. Şimdi daha da kötüleşiyorsa benden burada olmamı istemezsin. Tekrar hayatında olmamı isteyemezsin. Seni hâlâ seviyorum, bunu biliyorsun. Senden ayrılmayı hiç istemedim. İkimizin sonsuza dek birlikte olmasını istedim. Ama çok kötü: Şimdi buradayız ve bu artık imkânsız. Hayır.” German elini iki yana salladı. “Bunu yapamam. Seni seviyorum ama gitmek zorundayım. Sen de beni seviyorsan benden bunu yapmamı isteyemezsin.” Böyle diyerek hızlı adımlarla uzaklaştı, dönüp hiçbirine bakmadı; ne adama, ne köpeğe, ne de hayalete.

German bir saat sonra Ben'in dairesine telefon etti. Kimse açmadı. Bir saat, iki saat, üç saat sonra tekrar aradı, yine açan olmadı.

Suçluluk, üzüntü ve aşkla yüreği burkuldu. Uzun süredir ilişkilerinin neden kötüye gittiğini anlamaya çalışmış, bu yüzden çok acı çekmişti. Ama bugün, nihayet tüm sıkıntının kaynağını öğrendiğinde ilk tepkisi kaçmak olmuştu.

Kapısı çalındı. Ben'in geldiğini umut ederek telaşla koşup açtı. Ama üst kattaki ev sahiplerinden biriydi, çöp kamyonu gününün değiştiğini haber vermeye gelmişti. Yaşlı kadın her zamanki gibi oyalanıp sohbet etmek istedi. Fakat German bunu kaldıracak durumda değildi, kadını hemen başından savdı.

Bu sefil bodrum katı, ruh halini düzeltmeye hiç yardımcı olmuyordu. İçinde bulunduğu bu şüphe ve kafa karışıklığı döneminde, ev her zamankinden daha küçük, karanlık ve düşmanca görünüyordu. Bazı evler ihtiyaç duyulduğunda mükemmel bir dost, adeta bir rahim, güvenli bir liman ve gizlenme yeri idi. Diğerleri uyuma, yemek yeme ve eşyalarını depoladığın bir mekândan başka bir şey değildi. Bu en son ve en kötü meskeni, ev olarak adlandırılmayı dahi hak etmiyordu, çünkü hiçbir şey sunmuyordu: ne dinlenme, ne huzur,

ne de sığınma hissi. Hattâ bir insan olsaydı, yalnızca varlığı-
nızdan rahatsız olmakla kalmayacak, başınız dertteyse sizi
yetkililere teslim edecek hissi uyandırıyor. Böyle yerlerde
sıkıntılar kasvetlenir, umutsuzluk bakteri gibi çoğalır.

German bir ileri bir geri volta atarken bu rutubetli mağa-
radan derhal çıkması gerektiğini düşündü. Ben'in evine gidip
olanlar için özür dileyecekti. Tüm bunlar bir anda çok fazla
gelmiş, kaldıramamıştı. Ama şimdi daha iyiydi, oturup bu
meseleyi konuşabilirlerdi.

Fakat Ben de Pilot da evde değillerdi. German taşınırken
Ben anahtarı vermemesi için ısrar etmişti. Üst üste kapıyı ça-
lıp kimse açmayınca anahtarı kullandı. Bugün buraya ikinci
gelişiydi, ama arada çok fazla şey olmuştu. Sanki köpeği al-
mak için gelişinden bu yana bir hafta geçmiş gibiydi.

İçeri girince oda oda dolaşarak Ben'i, Pilot'u ve ne oldu-
ğunu dahi bilmediği bir şeyleri aradı. "İpucu" kelimesi zih-
ninde dönüp duruyordu ama neyin ipucuydu? Danielle Voy-
les, Ben'i neden göremiyordu?

Burası harika bir daireydi. Etrafta dikkatini dağıtacak
kimse yokken, attığı her adımda bir başka güzel hatıra su yü-
züne çıkıyordu. Her şey çok temiz, düzenli ve parlaktı. Işık
burada yaşamayı seviyordu. Tek tek her odayı, bardağa konan
süt gibi dolduruyordu. German sıkıntı verici bir karşılaştırma
yaparak, ışığın boynuna zincir vurup onu peşi sıra sürüklese
dahi kendi bodrumuna ulaştıramayacağını düşündü. Banyoya
girip lavabonun üstündeki ilaç dolabını açtı. Tanıdık şişelere
ve tüplere baktı. Bunlardan ne çok kullanmıştı. Sonra gözleri
Ben'in kolonyasına takıldı. Ben bunu boynuna sıkıtığı sırada
içeri girişini hatırladı. Öyle nefis kokuyordu ki arkasından
yaklaşp bir eliyle çenesini tutmuş ve boynunu yalamıştı.

Anlaşılabilir nedenlerden ötürü yatak odasına bakmayı so-

na bırakmıştı. Birkaç dakika sonra girip boş olduğunu gördüğü sırada ön kapının sertçe kapandığını duydu. Ben gelmişti!

Koşarak onu karşılamaya gitti, ama onun yerine tümüyle yabancı, yaşlı bir adamla karşılaşınca olduğu yerde kalakaldı. Adam antrede duruyordu, gevşek tuttuğu tasmanın ucunda Pilot vardı. Şaşkınlıktan ağzı açık bir halde etrafına bakınıyordu. Ne kadar sersemlemiş ve afallamış olduğu uzaktan bakınca bile rahatlıkla anlaşıyordu.

German tedbirli bir halde adama yaklaştı. Ondan daha iriydi, yaşı ve görünümüne baktığında hiç şüphesiz ondan daha güçlüydü; yine de bu işler belli olmazdı. German'ı gören Pilot kuyruğunu salladı ve adamın gevşek elinden kurtardığı tasmayı peşinden sürükleyerek yürümeye başladı. Bu, yaşlı adamın kimbilir nerelerde gezinen dikkatini geri getirdi ve adam içeri girdiğinden beri ilk kez German'a baktı.

German, "Kimsin sen?" diye sordu. "Buraya nasıl girdin?"

Adam yavaşça başını eğip kahverengi bir anahtar tuttuğu eline baktı. Anahtarı kaldırıp ona gösterdi, ama German şu anda yalnızca adamın yüzünü incelemekle meşguldü. Bunun nasıl olduğunu anlamaya çalıştığını görebiliyordu. Yüzündeki dehşetle şaşkınlık karışımı ifade, "Neden buradayım?" diyordu.

Sonra burnunu ovuşturdu. Bu öyle şahsi bir hareketti ki, German böyle yapan yalnızca tek bir insan tanıyordu. Elini açıp burnunun ucuna koyuyor, birkaç kez tıptışladıktan sonra ovuşturuyordu. Tıptışlıyor, tekrar ovuşturuyordu. Çok gülünç bir hareketti, öyle ki bir başkasının bunu yaptığını görse German güler, hattâ kahkaha atardı.

Ama şimdi değil, şimdi donup kalmıştı. Güç bela çıkardığı cırlamaya benzer bir sesle, "Ben?" dedi.

Yaşlı adam burnunu ovuşturmayı bıraktı. Gözleri şimdi nazik ve mahcup bir halde dosdoğru German'a bakıyordu.

“Özür dilerim ama birbirimizi tanıyor muyuz?”

“Ben? Bu gerçekten sen misin?”

Adam, kendinin mi olduğunu kontrol edercesine kollarına baktı. Sonra gülümseyip, “Sanırım benim,” dedi. “Ama acaba aynı Ben’den mi bahsediyoruz?” Gülümseyişi şirindi, yaşlılara özgü bir şefkat yayıyordu. “Adım, Ben Gould. Gerçekten çok üzgünüm ama itiraf etmeliyim ki sizi hatırlamıyorum. Siz yine de üstünüze alınmayın lütfen. Ben Alzheimer hastasıyım ya da en azından öyle olduğumu sanıyorum. Bu hastalık beynimi gravyer peynirine çevirdi.”

German ne diyeceğini şaşırdı. Ne düşüneceğini bilemedi. O anda ona bakıp tüm bunları reddetme ihtiyacı dışında hiçbir şeyden emin olamadı. Yaşlı adam ona bakıp gülümsemeye devam etti ama artık gözleri, ‘Evde kimse yok,’ diyordu.

Pilot, tasmağını sürüyerek fark edilmeden uzaklaştı ve su içip yemek kabına bakmak üzere mutfığa gitti.

Hayalet mutfak masasında oturmuş sigara içiyor, savurduğu dumanları seyrediyordu. “Ne oldu Pilot? O yaşlı adam kim? Nereden buldun onu?”

Köpek cevap vermek yerine eğilip uzun uzun su içti.

“Pilot?”

“Bir dakika bekle, tamam mı?” Biraz daha içip bıraktı. “Ne olduğunu bilmiyorum. Sokakta yürüyorduk. Gitgide daha yavaş yürümeye başladık. Önce umursamamıştım ama birden durdu. Arkama döndüğümde oradaydı.”

“Bir anda yaşlı bir adama mı dönüştü?”

“Sanırım. Dedğim gibi Ling, nasıl olduğunu görmedim. Birden tasmamı tutan kişi yaşlı bir adam olmuştu, kaybolmuş gibi etrafına bakınıyordu. Onu buraya getirdim, o da kendisine rehberlik etmeme izin verdi. Hikâye bu kadar.”

Hayalet sigarayı dilinin ucuyla söndürdükten sonra izma-

riti dikkatle masaya koyup, “Bu iyi bir haber değil. Hem de hiç!” dedi.

O sırada kendilerine doğru gelen ayak sesleri duydular. German Landis mutfaka girdi. Dolaplardan birini açıp bir demlikle iki fincan çıkardı. aydanlığı suyla doldurup kaynaması için ocağa koydu. Sonra mutfaktaki her şeyin nerede olduğunu gayet iyi bilen bir edayla bir başka dolabı açtı. Rafta yan yana dizilmiş çeşit çeşit aylara baktı. Ben ve ayları, Ben ve onun iyi yiyecek aşkı... Diğer odadaki bu yaşlı adam nasıl olur da Ben olabilirdi?

Mutfakta dolaşıp çay malzemelerini tepsiye yerleştirirken hayalet ve köpek dikkatle onu seyretti. Salondan çıkmadan önce yaşlı Ben’i koltuğa oturtmuş, çay hazırlamaya gideceğini, konuşmalarına döndüğü zaman devam edebileceklerini söylemişti. Yaşlı adam otururken yorgun bir inilti çıkarmış, tek-lifinden dolayı minnetle başını sallamıştı. Öyle bitkin grn-yordu ki German onu neredeyse korkarak yalnız bırakmıştı.

Birkaç dakika sonra mutfakta,  de tıpkı keskin bir ısı-lık işiten bir hayvan gibi aniden dikkat kesildiler. Ama bu-nun nedeni bir ısıık değil, şarkıydı. Birisi salonda şarkı sy-lyordu, ki bu da yaşlı adam olmalıydı.

Sesi çok güzeldi. Bu beklenmedik tınıyla  de kendin-den geçip şarkıyı dinledi.

*“Canlı canlı hey,
Canlı canlı hey,
‘Taraklar ve midyeler canlı canlı’ diye bağırarak*

*Güzel Dublin şehrinde,
Kızlar çok güzeldir,
Ben gözüme ilk, tatlı Molly Malone’u kestirdim... “*

Güzel olmasına güzeldi, ama köpek ve hayalet şarkının söylenişinde bir tuhaflık olduğunu düşündü. German irkilmişti. Bu şarkı, Molly Malone isminde bir İrlanda baladıydı ve Ben ne zaman mutlu olsa bu şarkıyı söylerdi. Mesela zor bir yemeği pişirmekle uğraşırken yaptığı gibi, çoğu zaman söylediğinin farkında bile olmazdı. German nerede olursa olsun Ben'in Molly Malone'u söylediğini işittiğinde mutlu olduğunu anlardı.

Tepsiyi masanın üzerine bırakıp telaşla mutfaktan çıktı. Yaşlı adam Ben'in kitaplığının önünde şarkı söylüyordu. Elinde açık duran bir kitaba bakıyordu.

German'ı görünce heyecanlı bir sesle, "Bunu biliyorum," dedi. "Bu kitabı biliyorum!" Öyle keyifli görünüyordu ki sanki evin yolunu kendi başına bulmuş gibiydi. Kitabı kaldırıp gösterdi. German kitabın sırtındaki John Thorne yazısını gördü. Thorne, Ben'in kahramanlarından biriydi. German'a yazarın yemek kitaplarından yazılar okumayı severdi ve sık sık bu kitaplardaki çok egzotik olmayan tarifleri yapmaya çalışırdı. German komplike yemeklerden hoşlanmıyordu.

Yüzü aydınlandığı gibi yine aynı hızla tekrar çöktü. Kitabı tutan eli titreyerek yanına düştü. "Bu korkunç," dedi. "Kendi hayatını hatırlayamamanın ne kadar korkunç olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Gençken hayatın, tümüyle yaptıkların üzerine kurulu dur. Yaşlandığında ise yalnızca hatırladıkların üzerine. Hayatından geriye kalan tek şey anılarım, ama şimdi onlar da aklımdan silinip gidiyorlar. Üstelik bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Daha kötüsü de bazen çok net hatırlıyorum. Mesela bu kitabı rafta gördüğüm zaman olduğu gibi: John Thorne. Bu ismi biliyorum. Onun çalışmalarını biliyorum. Bir defasında

onun mısır çorbasını yapmıştım. Zihnim bir anda açılıyor ve her şeyi olduğu gibi hatırlıyorum. Ama on saniye veya on dakika ya da bir zaman sonra ışıklar tekrar sönüyor ve elimde ne tutuyorsam ona, bu kitaba veya bu anıya bakıp ‘Bu da ne?’ diye düşünüyorum. ‘Buraya nasıl gelmiş?’ Kaşlarını çattı. “Benim yaşımda anılarından başka bir şeyin kalmaz. Kendime acır gibi görünmek istemiyorum ama doğrusu bu. Ve bu da elinden gidince sen artık kimsin ki?” Yeniden iç çekti. “Senin adın ne? Bana adını söyler misin?”

“German. German Landis.”

Başını salladı, ama ismin tanıdık geldiğine dair hiçbir belirti göstermedi. “Sana bir hikâye anlatabilir miyim, German? Bugün hatırladığım ve beni mutlu eden bir başka şeyden bahsedebilir miyim?”

Gergin bir halde başıyla onayladı, devamında söyleyeceği şeyleri işitmekten adeta korkuyordu.

“Ben çok küçükken ailem bir gün bir oyunu izlemek üzere New York’a gitti. Bittikten sonra Times Meydanı ve 42. Cadde’de yürümeye başladık. Ben bir şekilde yanlarından uzaklaşmışım. En fazla dört veya beş yaşındaydım ve o zamanlar Manhattan’ın tekinsiz olan bir bölgesinde kaybolmuştum.

“O kadar küçüktüm ki kurtulmaya dair bildiğim birkaç şeyden biri üniformalı adamlara güvenilebileceğiydi. Böylece korku içinde, ağlayarak bana yardım etmesi için üniformalı, herhangi türden üniforma giymiş bir adam aramaya başladım.

“O günlerde Times Meydanı’nın ortasındaki geniş trafik refüjünde bir askerlik dairesi vardı. Askeriyenin dört branşını temsil eden dört adam, dört ayrı masada farklı renkteki üniformalarıyla sırtları dimdik oturuyor, potansiyel askerlerin içeri girmesini bekliyorlardı.

“Küçük binaları neredeyse tamamen camdan yapılmıştı. İçeri bakıp üniformaları gördüğümde gitmem gereken yerin burası olduğunu anladım. Onlar bana yardım ederlerdi. Kalabalıkla birlikte sokağı geçip kapıyı açtım. Şimdi en net hatırladığım şey, adamlardan birinin bana bakıp şöyle demesiydi: ‘Birkaç yıl sonra buraya tekrar gelmen gerekecek, ufaklık.’ Bunun üzerine hepsi kahkahayla güldüler. Sonra onlara basına ne geldiğini anlattım. Tıpkı onlara atfettiğim süper kahraman sıfatına denk düşecek şekilde nasıl yaptılarsa mucize eseri, korkudan deliye dönmüş ailemi buldular. Bana dakikalar geçmiş gibi gelen bir zaman sonra annem kapıdan uçarcasına girip beni kollarına aldı.”

German bu hikâyeyi daha önce de dinlemişti. Bir gün birbirlerine hayatlarıyla ilgili hikâyeler anlatırken Ben ona anlatmıştı. Ama bu olay Ben’in değil, elli yıl önce babasının başından geçmişti.

Ling salona girdi.

Yaşlı Ben, hayaleti görünce eliyle selam verdi. “Hey, nasılsın?”

Ling bir anda irkildi. “Beni görebiliyor musun?”

“Elbette görüyorum. Fazla hatıram kalmadı ama gözlerim hâlâ iyi.”

German kimle konuştuğunu görmek için arkasını döndü. Kimseyi göremedi. Mutfağa doğru yönelip, “Ben gidip çayı getireyim,” dedi. Giderken yine Ling’in içinden geçti.

German dönene dek konuşacak fazla vakitleri olmadı. Hayalet, yaşlı adamın kendisini gördüğüne inanamıyordu.

“Kaç parmak gösteriyorum?”

Yaşlı Ben sayıp doğru cevabı verdi: “On iki.”

“Adımı biliyor musun?”

“Tabii, Ling. Elbette adını biliyorum.”

“Nasıl?”

Yaşlı adam büyük deri koltukta sağa sola kayarak rahat edeceği bir pozisyon bulmaya çalıştı. Hemoroiti vardı, yerleşmeye çabalarken bazen gerçekten çok sıkıntı veriyordu. “Konseyde tanıştık. Hatırlamıyor musun? Orada tanıştık.”

Yakın zamanda ölmüş insanlar, yoldaş hayaletleriyle konseyde buluşurdu. Her insan karşısındaki hayaletle yaşamı hakkındaki her şeyi anlatırdı. Ölünün anlatımı bitince hayalet bundan sonra olacakları açıklardı. Karşılıklı bilgilendirmelerin ardından ölü Öbür Dünya’ya geçer, hayalet de o kişinin yarım kalmış işlerini halletmek üzere dünyaya gelirdi.

Ling sordu: “Kaç yaşındasın?”

Ben gururla, “Seksen üç,” dedi.

Bu, Benjamin Gould’un yaşaması planlanan süreden neredeyse yarım yüzyıl sonrasıydı.

“Hâlâ yaşıyorsan konseyi nasıl hatırlayabiliyorsun?”

Ben koltuğunda kıpırdandı. Hayaletin sorusu onu etkilemiş benzemiyordu. “Zihnim açık olduğunda pek çok şeyi hatırlarım.” Böyle deyip gözlerini kapadı, daha doğrusu kapanmalarına daha fazla karşı koyamadı. Şimdi rahat koltuktaki mükemmel pozisyonu yakalamıştı. Sabahki olaylar onu bitkin düşürmüştü, zaten en iyi gününde dahi bu yaşlı adamın enerjisi bir yüksüğü doldurmaya ancak yeterdi. “İzin ver bir dakika dinleneyim, sonra istersen yine konuşuruz.”

Ama gözlerini kapar kapamaz tekrar otuz dört yaşındaki Ben Gould’a döndü. Metamorfozu saniyeler içinde gerçekleşti. Bu süreç tıpkı bir çiçeğin tersten ve hızlandırılmış bir çekimle tekrar canlanması gibiydi. Eğik başı kıvrılarak hızla kalkar, solmuş kahverengi taçyaprakları gitgide beyazlaşır... Birkaç saniye sonra bu çiçek de eskisi gibi dimdik ayağa

kalktı, tüm renkleri canlı, parlak ve belirgin bir hal aldı.

Otuz dört yaşındaki Ben gözlerini açtı, sersemlemiş bir halde salonuna bakındıktan sonra elleriyle yüzünü ovuşturdu. Koltukta uyuyakaldığına göre gerçekten bitkin düşmüş olmalıydı. Az önce olanların hiçbirini hatırlamıyordu. Değişimin farkında değildi. Net olarak hatırladığı son şey Danielle Voyles'in apartmanının önünde dururlarken German'ın arkasını dönüp gidişini seyrettiği idi. Şimdi ise yine evdeydi ve diğer her şey ya muamma ya da kargaşadan ibaretti. Ne yapacaktı ki? Hiç şüphesiz, zihni kısa, komavari bir uykuya ihtiyaç duymuştu. Ekran koruyucuyu devreye sokup son zamanlarda ulaşan bütün girdileri sırayla inceleyerek anlamlandırmaya çalışması gerekmişti.

“Beni duyabiliyor musun?” Hayalet Ling salonun diğer tarafından sordu.

Genç Ben, hayaleti ne görebiliyor ne de duyabiliyordu. O sırada köpek içeri girdi, koltuktaki genç adamı görünce olduğu yerde donakaldı. Gözleri sahibinden hayalete çevrildi. Ling cevap olarak omuzlarını silkip ellerini iki yana açtı. Söylenecek ne vardı ki?

Hayalet ve köpek her zamanki gibi telepati yoluyla konuştular.

“Neler oluyor?” Pilot şaşkınlıktan büyümüş kahverengi gözlerini Ben'den hayalete çevirdi.

“Kendin bak. Puf! Bir dakikada eski haline döndü.”

“Evet Ling, görüyorum. Ama nasıl?”

“Bilmiyorum. Birdenbire oldu. Burada durup seyrettim.” Sonra keyifsizce ekledi: “Bu benim için tamamen yeni bir alan, dostum.”

“Ama o yaşlı adam kesinlikle oydu, değil mi?”

“Öyle sanıyorum, evet.”

“Otuz dört yaşında ölmesi gerekiyorsa, nasıl yaşlı bir adam olabildi?”

Ling kafasını iki yana salladı. “Çünkü anlaşılan o ki, otuz dört yaşında ölmemiş. Baksana, işte orada. Programa göre aylar önce ölmüş olması gerekirken gördüğün gibi fazlasıyla hayatta.”

“Bu komik mi şimdi? Ha? Tüm bunlar o büyük şakanın bir parçası mıydı, Ben?” German kapının önünde, elinde çay tepsisiyle burnundan soluyor, eşek şakası yapan eski erkek arkadaşına öfkeyle bakıyordu.

“German, merhaba! Demek buradasın. Bu ne güzel sürpriz!” Onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki az önce kendisine söylediklerini algılayamadı.

“Ahmağın tekisin Ben. Her şey bir yana iğrenç bir ahmak-sın.” Tepsiyi yere bırakıp ceketini almak üzere antreye doğru hızla ilerledi. Buradan en kısa zamanda çıkıp kurtulmak istiyordu.

Ben hızla atılıp peşinden koşturdu. “Bekle. Nereye gidiyorsun? Bekle!” Antrede yetişip dirseğinden yakaladı. German elini silkeleyip sertçe döndü ve nükleer patlamayı andıran bir öfke, kırgınlık ve aldatılmışlık hissiyle ona baktı.

“Tüm bunlar bir şaka mıydı? Sence bu komik mi? Bu sabah o kadının dairesinde olanlar, seni göremediği hakkında bana uydurduğun hikâyeler, hepsi bu gösterinin bir parçası mıydı? Oradayken verdiğim tepkiler seni eğlendirdi mi?”

“Senin için korkmuştum. Bana karşı olan korkunç tavırlarına rağmen senin için çok endişelenmişim. Buraya gelişimin nedeni buydu: Senin için öyle korkmuştum ki, yardım etmek istemişim.

“Yalnızca senin bilebileceğin şeyleri bilen şu yaşlı adam. Yaşlı Ben Gould. Ne kadar etkileyici, çok zekice. Ee, yaşlı

adam nereye gitti? Ben mutfakta çay hazırlarken gizlice kapıdan mı çıkardın?

“Beni gerçekten kandırdın Ben. İstedigin buysa bravo sana. Özellikle de Danielle’nin seni goremediğine dair şu hikayeler... Orada değilmişsin gibi seni nasıl da gormezden geldi. Muhteşemdi. Sonra lml darbeyi de burada, yaşlı adamla vurdun, yaşlı Ben Gould. Mkemmел sahnelenmişti. Özel efektlerden bugünün Oscar’ını sen kazandın.”

Suratına bir tokat atıp evden ıktı.

Gece yarısına doğru Pilot daha evvel pek çok kez yaptığı gibi patileriyle n kapıyı açtı. nce, meşeden yapılma küçük bir tabureyi ağzıyla salondan n kapıya taşıdı. Ben bu tabureyi lisedeyken elişi dersinde yapmıştı, hâlâ da kitaplarına bakarken sık sık bunun üzerine otururdu.

Tabureyi yere dikkatlice koyduktan sonra burnuyla kapıya doğru ittirdi. Neyse ki German burada yaşarken yuvarlak kapı tokmağını Stockholm’de bir bitpazarından aldığı 1970’lerden kalma paslanmaz çelikten düz bir kapı kolu ile değiştirmişti. Bunu, yeni erkek arkadaşıyla yaşarken uğur getirmesi niyetiyle yapmıştı. Taşındıktan tam bir ay sonra yeni kapı kollarını takmış, bunun şerefine küçük bir kutlama yapmaları için ısrar etmiş, ona ve yeni hayatlarına şampanya içerek kadeh kaldırmak istemişti. Fakat evden ayrılırken şans getirmediğini düşünerek yanında gtrmemişti. Dairenin kapısını açmak için gereken tek şey bu kolu aşağı itmektir. Ben kapıyı kilitlemeyi nadiren hatırlardı.

Mesele yalnızca açmakta bitmiyordu, açılırken kapının önünden doğru zamanda fırlamayı bilmek gerekiyordu. Pilot başlarda bu anı hesaplamada epeyce güçlük çekmişti, zamanı tutturana kadar çok sayıda başarısız girişimde bulunmuştu.

Neyse ki hayalet bunların hiçbirisine şahit olmamıştı, çünkü Ben’le birlikte o da uyuyor olurdu. Uyumuyorsa bile Ben sabahleyin veya kısa bir şekerlemenin ardından uyanana dek o da ortalıktan kayboluyordu. Pilot bu konuyu ona sormuştu ama hayalet bir şey bilmiyordu. “Nereye gittiğimi bilmiyorum. Sanırım ben de onun gibi uyuyorum.”

Köpek kaçış yöntemini zamanla mükemmelleştirmişti. Daireden çıkınca kapıyı neredeyse kapanacak kadar ittiriyordu. Sonra oraya, yalnızca bu amaç için evde bir kenara gizlediği küçük, kalın halı parçasını sıkıştırıyordu. Oradan aşağıya zemin kata iniyor ve neredeyse her zaman açık bırakılan bir pencereden dışarı çıkıyordu.

Sokağa çıkınca etrafta insan olmadığından emin olmak için iki tarafa da bakıyor, görüş alanında kimse olmadığına kanaat getirince telepati yoluyla bir kılavuz köpek çağırıyordu; bu, kayboldukları zaman tüm köpeklerle tanınan oldukça faydalı bir imkândı.

Rehberlik kurumu sık sık –son zamanlarda biraz fazla sık– göreve Chihuahua gibi olmadık köpekler gönderiyordu. Dünyada Chihuahua’ları anlayacak kaç köpek vardı? Herkes kuralı biliyordu: Yalnızca kendi türünden ya da en azından kısmen kendi soyunuzdan köpekler size kılavuzluk yapabilirlerdi. Pilot’a ilk seferinde aydan koşup gelmişçesine nefes nefese kalmış, bitkinlikten düşüp ölecekmiş gibi görünen yaşlı bir Beagle göndermişlerdi. İki köpek uzun uzun birbirlerine bakmış, sonra Beagle tek kelime etmeden dönüp gitmişti. Bu şehirde göndermeden sorumlu kim varsa belli ki ne tür bir köpek gerektiği söylenirken pek de dikkatli dinlemiyordu.

Sokağın aşağısında bir Rottweiler köşeyi dönüp hızla bu tarafa geldi. İki köpek göz göze gelince Pilot kılavuzu kendi-

sinin istediğine dair işaret gönderdi. Neyse ki Pilot'un vahşi genetik karışımında az da olsa Rottweiler kanı olduğundan bu kılavuz onun için gayet iyiydi.

Siyah-altın sarısı renklerindeki büyük köpek üç adım uzağında durup, "Hazır mısınız, bayım?" dedi.

"Evet."

Bunun üzerine Rottweiler, Pilot'un yanına geçti ve birlikte yürümeye başladılar.

"Güzel bir gece, değil mi?"

Köpeğe ayak uydurmaya çalışan Pilot iki yanına bakıp başını salladı. "Evet. Rüzgar kesilmiş. Biraz esintiliydi."

Dev köpekle şehirde ilerlerken bir süre havadan sudan lafladılar. Pilot bu gece bir kılavuz istemişti, çünkü gitmesi gereken bölgeyi hiç bilmiyordu.

Tıpkı insanlar gibi köpekler de alışkanlıklarına bağlıdır. Aynı ağaca işer, koklamak için aynı yerlere tekrar tekrar giderler. İnsanların düşündüğü kadar maceracı değildirler. İster vahşi, ister evcil olsun köpekler genel olarak sürprizlerden ve değişikliklerden hoşlanmazlar. Vahşi bir köpeği bir süre takip edin, davranışlarının ne kadar öngörülebilir olduğuna şaşıracaksınız. Bildik rotasını izler, yiyeceğini aynı yerlerde arar, eğer hiçbir şey bulamazsa ancak o zaman yeni bölgeleri keşfe çıkar. Pilot sokakta yaşarken gün be gün katettiği yaklaşık sekiz kilometrelik bir menzili vardı. Tabii, insanlarla birlikte yaşamaya ve tasmaıyla dolaştırılmaya başladığından beri bu mesafe ciddi oranda azalmıştı. Ama Pilot bunu önemsemiyordu. Düzenli beslendiği ve kapalı bir mekânda, rahat yerlerde uyuma imkânı olduğu sürece dışarıda özgürce yaşamayı zerre kadar özlemiyordu.

"Burada biraz yavaşlamamız lazım, tuzaklar olabilir."

Pilot, Rottweiler'a bakıp sordu: "Ne tuzağı?"

“Birazdan görürsün. Belki hiçbir şey olmaz ama bu kavşakta asla emin olamazsın. Seni her ihtimale karşı uyarmak istedim.”

Pilot bundan hiç hoşlanmadı ama bir şey söylemedi.

Az sonra sözünü ettiği problem iki farklı yönden üzerlerine geldi.

Kanser pembe, bir tür sedefli pembe rengindedir. Güzel, ince bir sis bulutu gibi yere yakın ve hızla ilerler. Köpekler kanseri görebilirler ama vakitleri geldiyse kendilerine dokunmasından kaçınamazlar. Çoğu hayvan gibi köpekler de hastalıkları hem görme hem de duyma yetisine sahiptir. Zamanla, ölümcül olanlarla yalnızca rahatsızlık verenleri ayırt etmeyi öğrenirler. İnsanların aksine, köpekler mutluluğun da melanom kadar öldürücü olabileceğini, her zaman mavinin farklı tonlarında geldiğini, bazılarının ölümcül olduğunu bazılarının olmadığını bilirler. Her hastalıkta olduğu gibi mutluluk da ilerlese iyileşmesi zaman alır, hattâ bazen ömür boyu sürer.

Rottweiler neredeyse kendi kendine mırıldandı: “Kanser geliyor.”

“Görüyorum.”

“Umut edelim, ikimiz için de gelmemiş olsun.”

“Evet.” Köpekler kendilerine doğru süzülen renkli sisi gergin bir halde seyrettiler.

Pilot usulca, “Annem kanserden öldü,” dedi. “En azından ben böyle duydum. Onu uzun zamandır görmüyordum.”

Hastalık birkaç adım önlerine dek geldiğinde Rottweiler farkında olmadan yere eğildi. “İnsan olup böyle şeyleri görmek zorunda kalmamak güzel olmalı, değil mi? Kansere yakalanacaksan yakalan. Sokaktan sana doğru gelip bacağına tırmandığını görmek gerekmiyor. Lanet olsun. Böyle endişeli bekleyişlerden nefret ediyorum.”

“Şşt, kımıldama şimdi,” dedi Pilot.

Sis bulutu ağır ağır yanlarından geçip gitti. İkisi de gerginlikten öyle bitkin düşmüştü ki ne kadar rahatladıkları açıkça görülebiliyordu.

“Gençken böyle şeyleri hiç dert etmezdim. Kanserin geldiğini görürdüm ama urnurumda bile olmazdı. Nasılsa daha gençtim, benim için gelmemiştir diye düşünürdüm.”

Kılavuz köpek konuşurken Pilot başka bir tehlike işareti var mı diye dikkatle etrafa bakınıyordu. Hemen sonra birinin daha yaklaştığını gördü. “Şuna bak! Kaçalım buradan!”

Rottweiler tehlikeyi görür görmez şehirde kılavuzluk etmesi için görevlendirildiği köpeği unutup sokağın aşağısına doğru fırlayıp gitti.

Şimdiki zaman geçer geçmez tüm rengini ve şeklini kaybetmeye başlar, tıpkı sudan çıkarılıp toprakta ölmeye terk edilen bir balık gibidir. Rengi gitgide solar, yaşam enerjisi belirli bir dereceye dek düşüp ölene kadar çaresizce debelenir. Ancak ölmeyi reddeden anlar da vardır. Zayıf düşerlerken tökezleyip sendeleyerek şimdiye ulaşır, kargaşa yaratırlar. Yaşamlara ve olaylara çarparak dokundukları her şeye izlerini, kokularını ve pullarını bırakırlar.

İnsanlar ölmekte olan bu isyankar anları, yine hayvanların aksine, ne görebilir ne de hissedebilirler. Hayvanlar onlardan uzak durmaya çalışırlar, çünkü şimdinin dışındaki her anın en iyi ihtimalle kargaşa, en kötü ihtimalle tehlikeli olduğunu bilirler.

Hayvanların bazen tuhaf tavırlar sergilemesinin nedeni budur. Deliksiz bir uykudan bir anda fırlayıp belirgin bir sebep yokken odadan dışarı koşturmaları bu yüzdendir. Bazen yalnızca kendilerinin gördüğü bir şeylere sinsice pusu kurarlar. Oysa gerçekte pusu kurmaya değil, görünmeden kaçma-

ya çalışıyorlardır. Onlar ne yaptıklarını gayet iyi bilirler.

Pilot yaşlı, yorgun bacaklarıyla bu şeyden koşarak kurtulamayacağını bildiğinden elinden geldiğince kımıltısız durup beklemeye başladı.

Bu özel geçmiş zaman ânının somut bir şekli ve rengi yoktu, demek ki uzun zamandır ölme sürecindeydi. İçinde fırl fırl dönen sayısız somut ve bulanık görüntüler vardı. Bunları gören Pilot, geçmişin bir kesitine baktığını anladı, ama hangisine? Geçmiş, muazzam boyutta ve komplikeydi. Onun zayıf düşmüş bu küçük parçacıyla karşılaşmak, büyük bir yapbozun tek bir parçasını görüp nereye ait olduğunu tahmin etmeye çalışmak gibiydi.

Geçmiş, Pilot'un yanından geçerken, "Adın Dominique Bertaux'ydu," dedi.

Bunu işiten köpeğin gözleri kuşkuyla büyüdü. Sokaktan aşağıya süzülerek uzaklaşan geçmişe yetişmek için koşturması gerekti. "Ne? Ne dedin?"

"Senin adın Dominique Bertaux'ydu dedim. İtalya, Mantua'da yaşıyordun. Erkek arkadaşının motosikletinden düştün, belkemiğin kırıldı ve öldün. Bu, yedi yıl önceydi." Geçmişin sesi yumuşak fakat çirkindi. Köpek dilini mükemmel ve aksansız konuşuyordu. "Kendin görmek ister misin?"

Daha Pilot cevap veremedi geçmişin içindeki görüntüler yavaşlayarak koyu yeşil bir Vespa motosikletin arkasında oturan ve neşeyle gülen sıradan görünümlü bir kadını gösterdi. Uzun, kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı, bronz cildiyle güzel bir kontrast yaratan kolsuz, beyaz bir elbise giymişti. Arkasında bir sırt çantası asılıydı, öndeki sürücünün beline sımsıkı sarılmıştı.

"O, son yaşamındaki sensin."

"Ben insan mıydım? Bu şimdiye dek duyduğum en kor-

kunç şey. Tam bir kâbus! İnsan olduğuma emin misin?”

“Evet. Dediğim gibi, adın da Dominique Bertaux’ydu.”

Bu korkunç bilgiyle dehşete kapılan Pilot titrek bir sesle sordu: “Peki o halde neden şimdi insanların konuştuıklarını anlamıyorum? İnsanların dilini zerre kadar anlamıyorum.”

“Çünkü şimdi bir köpeksin. Köpekler insanları anlamaz. Ama bu durum değişmek üzere. Bu gecedен sonra insanların dilini anlamaya başlayacaksın. Hattâ istersen onlarla konuşabileceksin.”

“Neden buradasın?”

Geçmiş cevap verdi: “Çünkü seni bulmak için gönderildim. Son zamanlarda geceleri gizlice kaçtığını ve katıldığın şu toplantıların amacını biliyorlar. Bundan da hiç hoşlanmadılar. Hayvanlar insanlara karşı casusluk yapmazlar. Burada bulunma nedenin bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Ayrıca bu insanlar sana hep iyi davrandılar. Sana iyi bir yuva vermediler mi?”

Yakalandığı için tedirgin olan ve son zamanlardaki sinsî tavırlarından utanan köpek, mahcubiyetini gizlemek için esnedi. “Başım deritte mi?” dedi.

“Evet Pilot, korkarım öyle.”

Ben titreyerek uyandı, güçlükle nefes alıyordu. Daha önce hiç bu şekilde uyanmamıştı. Kalbi, göğüs kafesinde güm güm atıyordu, ağzı öylesine kuruydu ki dili damağına cırtlı cırtlı bantla yapışmış gibiydi.

Karanlıkta gözlerini kırpıştırıp, fıstık ezmesi yemişçesine üst üste dudaklarını yaladı. Adeta dörtlüğe koşturan kalp atışını normale döndürmeye çalıştı, ama bu çok zordu. Nasıl bir rüya görüyordu ki böyle bir tepkiye yol açmıştı? Ben derin rüyalar görmezdi. Pek fazla kâbus da görmezdi. Bunun han-

gi anlama geldiğinden de emin değildi: Çok mu sıkıcıydı, yoksa yalnızca çok mu dengeliydi...

“Benim. Seni ben uyandırdım.”

Tanımadığı bir erkek sesi işittiği Ben’in zihninde bir yerlere hayal meyal ulaştı. Ama hâlâ uyku sersemi olduğundan bunun bir anlamı olmadığını, çünkü yatmaya giderken daire-sinde kendisi ve köpeğinden başka hiç kimse olmadığını algılayamadı.

“Beni duydun mu? Uyan artık!”

Ses sonunda Ben’in zihnine ulaşmıştı. Dudaklarını tekrar yalamak üzere dışarı çıkardığı dili yarı yolda öylece kalakaldı.

“Konuşmamız lazım.”

Başını ağır ağır sola çevirdi. Pilot yatağın yanında duruyordu.

Köpek net ve tiz bir sesle, “Hemen şimdi!” dedi. “Sana söylemem gereken çok şey var.”

Pilot, German ile Ben’e ve hayalete karşı ajanlık yapmaya zorlandığında buraya yerleşeli bir aydan biraz fazla olmuştu. Bir gün German Landis’le yürüyüşe çıktıklarında bir Weimaraner ve sahibiyle karşılaşmışlardı. Pilot onları daha önce hiç görmemişti. İlk bakışta bu büyük, gümüş-kahve renkli av köpeği ona şamatacı, oyuncu, aptal köpeklerden biri gibi görünmüştü. Bu da sinirini bozmuştu çünkü Pilot oynamaktan hoşlanmazdı. Weimaraner yaşlı köpeğe kendisini kovalatmak için birkaç girişimde bulunduktan sonra dosdoğru yanına gelip çokbilmiş, kibirli bir sesle, “Gerçekten bu kadar kafasız mısın?” demişti. “Sanırım sana daha açık anlatmam lazım: Lütfen beni şu köşeye kadar takip et ki, seninle özel olarak konuşabilelim.” Pilot bozuldu, köpekten hiç hoşlanmamıştı; yine de şu bilge köpeğin diyeceklerini duymak için etrafı çitle çevrili köpek bölgesinin köşesine gitti.

Konuşmaları iki dakikadan fazla sürmedi. İnsan gözüyle bakıldığında o bildik köpek hareketleriyle daireler çizerek birbirlerinin kıcını kokluyorlarmış gibi görünüyorlardı. Oysa işin aslı, köpekler insanlardan otuz yedi kat hızlı iletişim kurarlar. Birbirlerini koklarken biz yalnızca merhaba, nasılsın dediklerini düşünürüz. Fakat aslında bu, onlar için *New York Times*, pazar baskısının her sayfasını okumakla eşdeğer bir süredir.

Weimaraner, Pilot'a geri çevirmesi mümkün olmayan bir teklifte bulundu. Yaşlı köpek, Ben'i de German'ı da çok seviyordu; onu evlatlık aldıkları ve ona kral gibi davrandıkları için ikisine de gerçekten minnettardı. Ona, evlerinde rahat bulduğu her türlü mobilyaya yatma özgürlüğü vermişlerdi. Mama kabını düzenli olarak nefis yemeklerle doldurmuşlardı. İkisi de sevgi dolu ve şefkatliydi, ona hiçbir zaman kötü davranmamışlardı.

Peki Pilot onlara neden ihanet etmişti? Çünkü Weimaraner ona şöyle demişti: "Anlaşma şu: Eğer onlara karşı bizim adımıza casusluk etmezsen gelecek yaşamında dünyaya tek-rar insan olarak geleceksin."

Dehşete kapılan Pilot hemen kabul etmişti, çünkü hiçbir akıbet bundan daha kötü olamazdı. O gün Ben'in dairesine geri döndüğünde artık bu sevgi dolu evin casusu olmuştu.

Ben Gould üstünde yalnızca bir külot ve tişörtle, konuşan köpek Pilot'u yatak odasından mutfığa kadar takip etti. Saat sabahın üçüydü.

Mutfığa gelince köpek adama dönüp, "Buzdolabının kapa-sını aç," dedi. "Ben yapardım ama senin için daha kolay."

Ben kapıyı sertçe açtı. İçerideki loş ışık gecenin karanlı-ğında birden parlayınca ikisi de gözlerini kıstı. Pilot buzdö-labının içini inceledi.

“Şu alt rafı boşalt. Tamamen boş olması lazım. Üstünde hiçbir şey bırakma.”

Ben yine hiç sesini çıkarmadan denileni yaptı. Tüm yiyecekler diğer raflara ve yandaki tezgaha konulduktan sonra Pilot buzdolabına yaklaşıp kafasını içine soktu. Ben köpeğin yiyecek alacağını sandı ama yanılmıştı.

“Buraya gel. Başını benim gibi içeriye sok.”

“Yapamam Pilot, benim başım çok büyük, oraya sığmaz.”

Pilot, sabırsızca kuyruğunu salladı. “O halde sığabildiği kadarını sok, Ben. Hadi, benimle içeri gel.”

Ling iki adım gerilerinde durmuş dikkatle onları dinliyor ve izliyordu. Neler olduğunu bilmiyordu. Tıpkı Ben gibi onun da Pilot’un ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Köpek, Ben’i uyandırdığından beri onunla tek kelime konuşmamıştı. Ling, Pilot’un insan dilini konuştuğunu, üstelik bir de Ben’le konuştuğunu işitince çok şaşırılmıştı. Koridordan mutfağa giderlerken neler olduğunu sormuştu ama Pilot arkadaşını duymazdan gelip yürümeye devam etmişti. Birbirlerine karşı şimdiye dek hiç kabalıkları olmamıştı ama bu sessizliği kesinlikle son derece kaba bir davranıştı. Her şeyin ötesinde bu hali Ling’in kalbini kırmıştı. Şu durumda, ne olursa olsun hayaletin yapabileceği hiçbir şey yoktu; yalnızca seyredip bekliyor, sonunda her şeyin netleşeceğini umut ediyordu. Şimdi tüm kartlar köpeğin elindeydi.

Ben dizlerinin üzerine çöküp beceriksizce buzdolabına ilerledi. Kendini tam bir aptal gibi hissediyordu, ama Pilot’un yatak odasında söylediklerinden sonra başka ne yapabilirdi? Buzdolabının içinden gelen soğuk hava tüylerini ürpertti. Kendini gülünç hissederek tereddüt içinde başını iyice ileri uzattı, yüzünün neredeyse tamamı içeri girmişti.

Ama bu Pilot’u tatmin etmedi. “Hayır, biraz daha ileri, gi-

rebildiğin kadar gir. Daha çok yerin var.”

Uzaktan, köpekle adam buzdolabının içindekilere tapınıyormuş gibi görünüyordu. Ling buzdolabında tüm bunları açıklayabilecek bir şey var mı diye heyecanla ikisinin omuzları üzerinden içeriye görmeye çalıştı.

“Bundan sonra bu konuyu konuşmamız gerektiğinde bunu burada yapmamız gerekiyor. Bir buzdolabının içinde konuştuğumuzda bizi duyamazlar. Neden olduğunu tam olarak anlamadım ama, bana içerideki kloroflorokarbonlarla alakalı olduğunu söylediler.”

Ben başını yavaşça çevirip köpeğe baktı. Yüzündeki boş ifade, ‘Neden bahsediyorsun?’ diyordu.

Pilot bakışı görüp karşısındakinin şaşkınlığını anladı. “Ben de anlamadım, yalnızca bana söylediklerini tekrar ediyorum. Bu konuyu konuşmak istediğimizde bunu buzdolabının içinde yapmak zorundayız.”

“Herhangi bir buzdolabı mı?”

“Sanırım öyle Ben. Buzdolabı buzdolabıdır, değil mi?”

“Belki de bunda özel olan bir şey vardır diye düşündüm, çünkü...”

“Şimdi bu konuyu bırakıp daha önemli şeylerden konuşabilir miyiz?” Pilot’un sesi sertti; köpekler insanlara çok sık sinir olurlar.

Ben’in gözleri öfkeyle parladı. Bir an içinden köpeğin boğazını sıkmak geldi. Ne cüretle bu kadar kaba olabiliyordu, özellikle de biraz evvel ona yaptığı şeyden sonra. Biraz evvel ona ne mi yapmıştı? Ah, yalnızca Ben Gould’un dünyasını—tüm inanç sistemini, gerçeklik duygusunu; geçmişe, şimdiye, geleceğe, Tanrı’ya, öbür dünyaya, kurtuluşa, sonsuz lanetlenmeye vs. bakış açısını— içten dışa, yukarıdan aşağıya, her yere döndürüp altüst etmişti. Hepsi bu.

Ben sakinleşmek için derin bir nefes alıp kafasını buzdolabına daha fazla sokarak, “Bana her şeyi tekrar, yavaş yavaş baştan anlat,” dedi.

Pilot adama karşı gösterdiği tahammülsüzlüğü yumuşatıp bu kez kelimeleri daha dikkatli seçmeye çalıştı. “Pekala, demin de söylediğim gibi, önceki hayatımda adım Dominique Bertaux’ydu.”

Bu ismi tekrar işiten Ben gözlerini kapadı ve köpeğin konuşması bitene dek kapalı tuttu. Buzdolabının içinde daha fazla hareket edebilseydi başını ellerinin arasına alacaktı.

Benjamin Gould Avrupa’da yaşarken Dominique Bertaux onun kız arkadaşıydı. Dublin’de, Van Morrison konserinde tanışmışlardı. Sonra Ben’in aşçılık okuluna gideceği İtalya, Mantua’ya da birlikte gitmişlerdi. Kız karizmatik, fena halde komik ve rüzgarda ileri geri sallanan bir kapı kadar amaçsızdı. Ben ona hiçbir zaman âşık olmamıştı ama çoğunlukla onunla beraber olmayı severdi. Dominique, Ben’in ona karşı duyduğu karışık hislerin farkındaydı. Yine de sıradaki bir başkası veya başka bir şey ilgisini çekip de o otobüse atlayıp yoluna devam edene dek onunla kalmayı tercih etti.

Sonra bir gün Ben onu öldürdü. İtalya’ya taşındıklarında yepyeni bir Vespa motosiklet aldı, bunun için uzun zamandır para biriktiriyordu. Her zaman çok hızlı kullanıyordu, bu şekilde sürmek çok eğlenceliydi, insana özgürlük hissi veriyordu. Özellikle de sokakların eski, bol rüzgarlı ve dar olduğu, çoğu İtalyan sürücünün döşenmiş her alanı motorlu taşıtlar için uygun gördüğü Mantua’da hızlı motosiklet kullanmak çok zevkliydi. Bakımı neredeyse hiçbir şey tutmadığından, Ben’e bu Avrupa deneyiminde daha fazla eğlenme imkânı sağladı. Dominique şaka olsun diye Ben’e şu ucuz, sahte Ray-Ban Wayfarer güneş gözlüklerinden aldı, böylece moto-

siklet kullanırken “Bay Havalı” imajını tamamlayabilecekti. Fakat ne ironiktir ki ölümüne de bu güneş gözlükleri neden oldu.

Mantua ve Bologna arasındaki kırsal bölgede oturan bir arkadaşlarına öğle yemeğine giderlerken otlayan ineklerle dolu bir tarladan yıldırım hızıyla geçiyorlardı. Dominique, “Çav inek!” diye bağırdı. Çılgınca bağınış şekli çok komikti. Ben gülerek başını arkaya çevirdi. Bu arada gözlükleri bur-nundan kaydı. İyice aşağı kayınca tek elini gidondan çekip gözlükleri yakaladı. Fakat bu hareketi motosikletin sertçe savrulmasına yol açtı. Dominique, Ben’in beline sarılmak ye-rine, iki eli de havada ineklere el salladığı için arkaya düştü. Motosiklet saatte yetmiş kilometreyle gidiyordu. Dominique yola sertçe çarpınca belkemiği tıpkı bir kalem gibi çatırdadı. Ambulans gelmeden önce öldü.

Pilot, birkaç dakika önce yatak odasında Ben’i doğru söy-lediğine ikna etmek için, “Çav inek!” demişti. Dünyada, öl-mededen önce Dominique Bertaux’nun son sözlerinin bu oldu-ğunu Ben’den başka bilen yoktu.

“Şimdi sana bir şey daha söylemem lazım,” dedi Pilot.

“Bir şey daha mı? Başka ne söyleyebilirsin?”

“Arkanda bir hayalet duruyor. Senin hayaletin, senden çı-kan hayalet.” Oldukça insanca bir hareketle başıyla Ling’in durduğu yeri gösterdi.

Ben arkasına baktı ama hiçbir şey göremedi. Hayalet, kö-peğe delirdin mi der gibi baktı.

“Kendini göster Ling.”

Hayalet şok olmuştu, kafasını hayır anlamında sertçe iki ya-na salladıktan sonra tepkisini vurgulamak için kollarını göğsün-de kavuşturdu. Köpek artık insanlarla konuşma yetisine sahip olsa da ona bunu yapmasını emretme yetkisine sahip değildi.

“Senden rica etmiyorum Ling. Sana söylüyorum. Bu bir emirdir. Kendini göster.” Pilot’un sesi aksi ve ısrarcıydı. İngilizce konuştuğundan Ben her şeyi anlamıştı.

Hayalet, ‘Pekala’ diye düşündü. ‘Madem köpek bu şekilde oynamak istiyor, bunu ben de yapabilirim.’

Ben’in arkasında, karanlığın içinden yeni bir ses konuştu: “Sana bu yetkiyi kim verdi, Pilot? Bir *köpek* öyle yapmamı söylüyor diye kitaptaki her türlü kuralı çiğneyerek kendimi göstermem mi gerekiyor?” Karanlıkta konuşan her kimse kelimeleri son derece net ve duygudan yoksundu.

Kendi sesimizi bir kayıt cihazında işittiğimizde bize ne kadar tanıdık gelir? İster yüksek ister alçak sesle olsun, konuşurken içeriden duyduğumuz o bildik sesle hemen hiçbir zaman aynı olmaz. Ben Gould da şimdi kendi sesiyle konuşan hayaleti dinlerken aynı şeyi yaşamıştı. Kendi sesini tanıyamamıştı.

Pilot bir tepki vermesini bekleyerek Ben’e baktı. Ama birkaç dakika sonra, sesini tanımadığının açıkça ortada olduğunu anladı. Hayalete dönüp, “Bana bu yetkiyi Stanley verdi,” dedi.

Karanlıktaki her kimse şaşkınlıktan nefesi kesildi. “Stanley sana kendimi göstermem gerektiğini mi söyledi? Gerçekten Stanley’yle tanıştın mı?”

“Evet Ling. O yüzden lütfen artık ortaya çık.”

Ben gözlerini kapattı ve bir çatal yumurtayı, bu kez yavaşça ağzına götürdü. Bu yemeğe hak ettiği saygıyı vermenin tek yolu gözleri kapayarak tadını almak ve diline konan şey dışında dünyadaki hiçbir şeye dikkatini vermemekle mümkün olabilirdi. Çünkü hiç şüphesiz, minnettar ağzına demin bir lokma başyapıt koymuştu. Bu, hayatında yediği en harika yağda yumurtaydı. Benjamin Gould şimdiye dek çok sayıda

yağda yumurta tatınıştı ama bu öylesine aşırı ölçüde iyiydi ki zevkten tüylerini ürpertmişti. Belki de bu kadar iyi olmasının nedeni bir hayaletin pişirmiş olmasıydı. Adı Ling olan bu kadın hayalet kim olduğunu ve neden burada olduğunu söyledikten sonra ona aç olup olmadığını sormuştu. Bunun, devam etmeden önce ortalığı sakinleştirmek için iyi bir yol olduğunu düşünmüştü.

Ben yavaşça çiğneyerek ağzının her köşesinde girdap gibi dönüp dans eden zengin ve incelikli lezzetlerin tadına vardı. Bu kadar basit bir yemek nasıl bu denli muhteşem olabilirdi?

Bu, “Ling”, Ben’in önüne ilk yağda yumurta tabağını koyarken –şimdi ikincisini yemekle meşguldü, üçüncüyü de ciddi olarak düşünüyordu– yemekten ziyade kadınla ilgilenmişti. Ama bu sıcak yemekten tüten tek bir koku dalgası onu gözlerini tabağa indirmeye zorlamıştı. Bu dikkat çekici kokuyu inceler incelemeyi tekrar kadına dönmeyi düşünmüştü.

Fakat bu, yarım saat önceydi. Şimdiyse hâlâ yumurtaların esareti altındaydı. Niyetlenmiş olsa da ne koyduğu malzemeleri ne de nasıl pişirdiğini sormuştu. Usta bir sihirbaza şok edici hilelerini nasıl gerçekleştirdiği sorulmazdı. Ben’in yemekler ve yemek pişirmeye dair en çok sevdiği şeylerden biri buydu: Maharetli bir aşçı, yaratıcılık ve hayal gücü gerektiren kombinasyonlarla hazırladığı her yemekte yeni dünyalar yaratabilirdi. Ya da bir yağda yumurta tabağı gibi basit bir şeyi tümüyle yeniden icat edebilirdi.

“Onun adı Ofi.”

Ben öylesine kendinden geçmiş bir haldeydi ki kendisine hitap ettiğini fark edemedi. Gözlerini kapalı tutarak çiğniyordu. Bir kedi olsaydı şu anda mırlıyor olurdu.

Hayalet birkaç dakika bekledikten sonra biraz daha vur-gulayarak tekrar etti: “Onun adı Ofi.”

Bu tuhaf kelimeyi ikinci kez söylüyordu. Ikisinde de kulağına öyle saçma gelmişti ki sırf meraktan gözlerini açıp nereden bahsettiğini anlamak istedi. Hayalet masanın tam karşısında durmuş ona bakıyordu.

“Ofi mi? Ofi de ne?”

“Bu yumurtaları böylesine lezzetli yapan malzeme. Merak ediyordun...”

Ben sırtını dikleştirip sordu: “Merak ettiğimi nereden biliyorsun?”

Pilot yerden sinirli bir sesle söylendi: “Çünkü o bir hayalet. Sana bunu daha kaç kez söylemek gerekiyor?”

Ben çatalı sertçe tabağa bıraktı, aslında fırlattı demek daha doğru olurdu. Sabahın üçünde tiz bir şangırtı odanın bütün duvarlarında çınladı. Ben gücenmiş bir halde itiraz etti: “Kusura bakma! Bir kez daha tekrar etmek istiyorum ki bu gece hayatım boyunca inandığım her şey yerle bir oldu ve gasp edildi, tamam mı? Hem de tek tek her şey. *Tümü birden*. Ve sen Pilot, bu gaspçılardan birisin. O yüzden henüz kadın hayaletlerin, ölmüş olmanın, konuşan köpeklerin ve Ofi’nin *hızına* yetişemediysem bana karşı biraz daha sabırlı olman gerekecek, tamam mı? Kapiş?”

“Ofiş,” dedi Pilot ukala bir sesle, sonra dönüp Ling’e baktı. Ama adamın hararetli konuşması hayaleti utandırmıştı, Pilot’la göz göze gelmek istemedi.

Ben’in artık canına yetmişti. “Ne? Ne dedin sen?” Önündeki muhteşem yemeğe rağmen öfkeden patlamak üzereydi. Sesinin tonu bunu açık seçik ortaya koyuyordu.

“*Tamam* dedim, Ben. Bundan sonra daha ağırdan alırsız.”

Mutfaktaki hava ağustos aylarında görülen, müthiş bir fırtına öncesindeki havaları andırıyordu: elektrikli, gergin ve fiziksel olarak ağır. Adamla köpek arasındaki bu söz düello-

sundan sonra kimse ilk konuşan olmak istemiyordu.

Sonunda Ling nazikçe, “Ofi’yi hatırlamıyor musun?” dedi.

Ben’in gözleri sorunun ciddiyetini anlamak için kadına çevrildi. Hayalet bu bakışlardaki düşmanlıktan irkildi.

“Hayır, Ofi’yi hatırlamıyorum.”

Ling ellerine bakıp her şeyi daha da kötüleştirmeden bunu nasıl söyleyeceğini düşündü.

Ben onu seyretti, ama başka bir gizli oyunu var mı diye her ihtimale karşı bir gözü de Pilot’taydı.

“Gina Kyte’i hatırlıyor musun?”

“Evet, tabii.” Ben, anaokulundaki ilk büyük aşkı olan Gina Kyte’i bu yabancı, nereden biliyor diye sormadı. Köpeğin alaycı bir sesle, “Biliyor, çünkü o bir *hayalet*,” dediğini duyar gibi oldu.

“O halde, salıncakta oynarken birbirinize yemek alıp veriyormuş gibi yaptığınızı da hatırlıyor musun?”

Ben salıncakları hatırlıyordu. Parkı, birlikte oynarlarken üzerlerine yaz gölgeleri serpiştiren uzun kestane ağaçlarını hatırlıyordu. Gina’nın beyaz spor ayakkabılarındaki mavi kuzu resimlerini ve Gina’nın annesinin büyük siyah-beyaz bir çantadan çıkarıp onlara verdiği M&M bonbonlarını çok net hatırlıyordu. Gina Kyte ve birlikte geçirdikleri çok sayıda büyüleyici güne dair pek çok şey hatırlıyordu ama bu yemek alıp verme oyununu hatırlayamamıştı.

Ben bir süre sessiz kaldıktan sonra Ling, “Gina sana Ofi verirdi,” dedi.

“Sen neden bahsediyorsun?”

Köpeklerin uyumaya hazırlanırken yaptıkları gibi yerde, kendine doğru kıvrılmış halde yatan Pilot cık cıkladı. Bu daha ne kadar sürecekti? Neyse ki adam köpeğin homurdanmalarını duymayacak kadar dikkat kesilmişti.

“Ofi, Gina’nın yalnızca senin için hazırladığı sihirli yemeydi. Çocukların nasıl oyıradığını bilirsin. İkincisi ne zaman karı kocayı veya aşçılığı oynasanız Gina sana Ofi yapardı.”

Ben tabağını göstererek sordu: “Onun bununla ne ilgisi var?”

“Bu yumurtaları çok sevdiğin çünkü onlara Ofi koydum.”

“Ama *Ofi*’nin ne olduğunu anlayamadım!”

Ling, “O, aşk ve sihir,” dedi. “Bir çocuğun hayal gücünün gerçeğe dönüşmüş hali. Gina Kyte seni seviyordu ve aşkı için bir isim uydurmuştu: Ofi. Seni ne zaman bir şeylerle besliyormuş gibi yapsa, bunun adı Ofi diyordu. Sen de onu seviyordun, bu yüzden sen de yiyormuş gibi yapıyordun.

“Geçmişine gittim, onun sana olan aşkını gördüm, gerçeğe dönüştürdüm ve bu yumurtaların üstüne serptim. Bunu *bu* yüzden bu kadar çok sevdiğin, çünkü Gina Kyte’in aşkını yeneden tattın. Çocukluk aşkından daha lezzetli hiçbir şey yoktur.”

Nereden geldiği belli olmayan, insanı birkaç saniyeliğine serinletip kaybolan cömert bir yaz esintisi gibi Ben’in gözünde bir anın canlı hatırası belirdi. Salıncakta ileri geri sallanırken Gina’nın en sevdiği ayakkabılarındaki mavi kuzuları hatırladı. İkisi de ağızlarına yemek götürüp çiğniyormuş gibi yapıyordu. Gina ona doğru uzanıp Ben’in hayali yiyeceğini aşırı. Ben yemeğini korumaya çalışır gibi birden hızla döndü, bu hareketi ikisini de kahkahalara boğdu.

Hatırası sonlanınca yine, “Ofi,” dedi. Çatalı alıp tabakta kalan yumurtalara dokundurdu. “Bu kelimeyi hatırlamıyorum, ama sana inanıyorum. Gina her zaman bir şeylere çılgınca kelimeler uydururdu. Ona dair bunu hatırlıyorum.” Yitip gitmiş zamanlara ait bir anıda kaybolup giden Ben gözlerini tabağa dikti, kafasını kaldırmıyordu. Elinde olmadan alçak sesle tekrar, “Ofi,” dedi. Hem zor hem de üzücü bir görevi ye-

rine getirmişçesine dudaklarının arasından yavaşça üflledi.

Çatalı nazik ve sessizce masaya bırakıp Ling'e baktı. "Neden ikiniz de buradasınız? Tüm bunların amacı ne?"

Kadın sordu: "Ne görüyorsun?" Çocuk parkının kenarında yan yana durmuş etrafı çevrili alanda gürültüyle eğlenen çocukları seyrediyorlardı. Parkın ortasına uzun zaman önce dikilmiş, yaz ayında tümüyle çiçeklenmiş iki büyük kestanegaacı rüzgarda gösterişli bir şekilde sallanıyordu.

Parkın köşesinde bir dizi salıncak vardı, iki tanesinin üstünde küçük bir kız ve erkek yan yana oturuyordu.

Adam dikkatle onlara baktı ama yüzündeki ifade nötrdü. "Biraz daha yaklaşabilir miyiz?"

"Hayır, bu kadar. Daha fazla değil. Onlarla iletişim kuramazsın. Bu mümkün değil."

Adam kabullenip bir şey söylemedi. Özellikle küçük kızın mavi kuzu resimleriyle süslü ayakkabıları onu adeta büyülemişti. O zamana ilişkin her şeyi zihninde yeniden canlandırmaya çalıştı: Neler gördüğünü, neleri hatırladığını, kendisine neler söylendiğini...

Onu şaşırtan, sonra güldüren ve onu en çok etkileyen şey Gina Kye'in ne kadar çirkin olduğuydu. Büyük suratında ayırt edici veya çekici hiçbir özellik yoktu. Aşırı yassı bir burun, küçük bir çenesi, tıpkı bir mantar panodaki iki raptiye kadar ayırık gözleri vardı. Bu kızı yolda görseniz dönüp ikinci kez bakmazdınız. Gençlik yıllarına doğru yol alırken peşine takılan tek bir hayran bakış bile olmazdı. Hiç kimse onun hakkında, "Vay canına, şu küçük kız büyüyünce tam bir afet olacak," demezdi. Bir şey söyleyen olsa bile o çirkin yüzüne bakıp muhtemelen kırkında da aynı görüneceğini düşünürdü ve bunda da haklı olurdu.

Hele sesi, belki yüzünden bile beterdi. İki yetişkin onların en az yirmi adım uzağında olmasına rağmen Gina'nın çoğu zaman yaptığı gibi Ben'e emirler yağdırırken neredeyse ciyak ciyak bağırdığı o cırlak sesi duyabiliyorlardı. Bunu yap. Onu yapma. Onu bana ver, o benim... Konuşmaları tümüyle emirler ve sızlanmalardan ibaretti.

Ling çocukları gösterdikten ve birlikte bir süre seyretmelerinden sonra yetişkin Ben hayrete düştü, iki kez onun gerçekten tanıdığı Gina olup olmadığını sordu. Gördüklerine inanamıyordu. Oradaki çocuk, yıllarca kalbine tümüyle hükmeden o küçük kız mıydı? Onu son gördüğünden beri neredeyse bir ömür geçmişti, doğru; ve çocukluk aşkına dair her hatıranın fonda sevgi dolu renklerle aydınlandığını biliyordu. Ama yine de bu küçük yaygaracı patron nasıl o olabilirdi?

İşin ilginç, bunun doğru olduğuna çocukların birkaç adım ötesindeki bir bankta oturan Gina'nın annesini, Bayan Kyte'ı görünce ikna olmuştu. Çünkü Bayan Kyte tıpkı hatırladığı gibi görünüyordu. Hafıza bu şekilde mi işliyordu? Hayatınızdaki önemsiz insanları tıpkı bir fotoğrafa bakarmışçasına net hatırlardınız. Ama başroldekiler, en çok önemsedikleriniz, size en yakın olanlar çoğunlukla zaman içinde bulanıklaşır veya deforme mi olurdu? Eğer bu doğruysa ne kadar tuhaf, ne kadar yanıltıcı.

Hüzünlü bir sesle mırıldandı: "O çok güzeldi. Gina'yı çok güzel hatırlıyorum." Konuşurken Ling'e dönmüştü, sanki böyle söylediğini onun mutlaka duyması gerekiyordu.

Hayalet duraksadı, sempatiyle ona baktı ama cevap vermedi. Aslında verebilirdi. Gözünün ve algılayışının önündeki perdeleri bir anda kaldırıp yüz kilometre ötesini görebilmesini sağlayacak şeyler söyleyebilirdi. Ama bunu yapmadı. Ona bunları anlatmadı. Ben her şeyi kendi başına anlamalıy-

dı, yoksa bu tıpkı civcivin çıkmasına yardım etmek için yumurtanın kabuğunu kırmaya benzeyecekti. Bunu kolayca yapabiliirdiniz ama sonuçta yarardan çok zararı olurdu.

“Ne görüyorsun Ben?”

“Bunu daha önce de sordun. Ne görmem gerekiyor?” Sesi, hissettiği öfkeden dolayı oldukça sertti; bir el olmuş olsaydı şimdi kesinlikle yumruk halini almıştı.

Ling ses tonuna aldirış etmeden, sakince, “Bana ne gördüğünü anlat,” dedi.

“Bir oyun alanı. Çocuklar. Bir park. Ben ve Gina Kyte’in çocukluk hali. Atladığım bir şey var mı?”

“Biraz daha bak.”

“‘Biraz daha bak.’ Biraz daha bakmamı söylüyor. Gina me-yankökü severdi. Bu nasıl? Şimdi hatırladım.”

Ling cevap vermedi. Ben vakit kazanmaya çalışıyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

Kollarını kavuşturdu. “Pekala, ne aramam gerekiyor? Bakmam gereken özel bir yön var mı?”

Ling kimbilir anlamında gizemli bir şekilde gülümsedi. Tek kelime etmeden yanından uzaklaşıp bir banka oturdu.

Ben bu kadının tavırlarından ne anlam çıkaracağını bilemedi, ama kesin olarak bildiği bir şey vardı: Onu kızdırmayacaktı. Hayaletleri öfkeliendirdiğinizde ne yapacaklarını ancak Tanrı bilirdi. Onun takıldığı şey, Ling’in nasıl bu kadar sıradan olabildiği idi. Yaşamı boyunca sokakta Ling gibi kadınların yanından geçerken onlara ikinci kez bakmamıştı. Neden baksındı? Her şeyiyle vasattı. Boyu 1.60 civarındaydı, orta uzunluktaki saçları eski, kahverengi bir cüzdan rengindeydi; ardında özel bir şeyler olabileceğine dair hiçbir ısıltı yansıtmayan kahverengi gözleri ve birkaç kıvrımı olan fakat harika dedirtecek hiçbir yanı olmayan bir vücudu vardı. Ona

ilişkin hayret verici tek şey nasıl bu kadar güzel yemek yapabildiği idi. Bu bir hayalet miydi? Onun hayaleti miydi? Öbür dünyada bunun gibiler mi yaşıyordu?

Dairesinde belirip kimliğini açıkladığı günden beri her fırsatta gizlice onu süzüyordu, ama bir türlü aklı alınıyordu. Bu bir hayalet miydi?

Bir çocuk Ben'in yakınındaki parmaklığın önüne gelip dosdoğru ona hitap ederek emreder bir tonda, peltek peltek, "Bunları düşünerek vakit kaybedeceğine etrafına bak," dedi. Sonra tek kelime etmeden arkasını dönüp oyun parkının curcunasına koşturdu. Ben yakalanmışlık hissiyle bankta oturan Ling'e baktı. Ling gözlerini iyice açıp ufaklığın az önce söylediklerini vurgularcasına, paylayan bir edayla ona doğru parmağını salladı. "Haydi! Sana söylediğimi yap. Daha fazla oyalanma."

Ben aynı sahnenin bıktırarak kadar tekrarlandığı basma-kalıp filmleri ve kitapları düşündü: Bilge adam (veya kadın) toy karaktere etrafına dikkatlice bakmasını ve meselenin yüzeyin ardındaki gerçek özünü görmeye çalışmasını emreder. Çok klişedir. Şimdiki durum da bundan ibaretti: Canlı bir klişe! Ling'in yanına gidip bunu dosdoğru söylemek istedi. Ama yakın zamandaki tecrübelerine göre ne düşündüğünü o zaten biliyordu. Belki de meydan okur tarzda bir şeyler söylemek onun fitilini ateşleyecekti. O zaman da hayalet, Ben'e korkunç bir şey yapabilir ve Ben tüm bunların anlamını hiçbir zaman öğrenemezdi.

Bu yüzden kendisine söylenileni yapıp dikkatle parka baktı. Çiçeklerin ve ağaçların isimlerini bilmiyordu. Bu konu hiç ilgisini çekmediğinden, öğrenmek için hiçbir çabası olmamıştı. Ama parkın ortasındaki büyük ağaçların kestane-ağacı olduğunu biliyordu, çünkü çocukken Gina'yla ağaçla-

rın altına düşen kestaneleri dikenli yeşil veya sarı kılıflarının içinden toplarlardı. Bu, onlar için yazın sona erdiğinin ilk işaretlerinden biriydi. Her yıl bu iki ayrılmaz arkadaş aileleriyle birlikte çantalar dolusu kestaneyi, sözde oradaki hayvanların beslenmesi için şehirdeki hayvanat bahçesine götürürdü. Çocukların hiçbiri kestaneleri hayvanlara verilirken görmemişti ama bunun doğru olduğunu umuyorlardı, çünkü bu kendilerini faydalı hissetmelerini sağlıyordu.

Ağaçları seyreden yetişkin Ben yaprakların arasından benek benek gözüne giren güneşten korunmak için elini alına götürüp siper yaptı. Tekrar oyun alanına baktığında küçük Ben ve Gina'nın yan yana sert ve hızlı bir şekilde sallandıklarını gördü. Dümdüz önlerine bakıyorlar, birbirleriyle konuşmuyorlardı. İkisinin de yüzünde son derece ciddi ve hırslı bir ifade vardı. Büyük ihtimalle kim daha yükseğe sallanacak diye yarışa girmişlerdi. Ben şimdi bunu da hatırlıyordu: Eski günlerde Gina ve o sürekli her şeyde yarışıyorlardı. Kim daha yüksek sallanabilir, kim daha fazla kestane toplar, kim bir defada hiç gülmeden ağzına daha çok patates cipsi tıkıştırabilir...

Ben, bir anlığına görüş alanının en uzak ucunda hayal meyal tanıdık gelen birini gördü. Ama yakınındaki manzara ya kendisini fazlasıyla kaptırmış olduğundan dikkatini ona yöneltmedi.

Evet, bu adamı daha önce görmüştü, ama hatırlamıyordu. Ona ilişkin hatırası şu an gözünün önünde yaşanan gerçekliğin içinde yitip gitmişti. Ben Gould kendi çocukluğunun karşısında duruyordu. Aynı zamanda hayaletin ona emrettiği şeyi yapmaya çalışıyordu: Baktığı şeylerin ardındakini görmeye uğraşıyordu.

Ling çocukları seyreden Ben'e bakıyordu. Bu, onun açısından gerçekten de büyük bir hataydı, çünkü birlikte olduk-

ları süre boyunca her an tetikte olması gerektiğini biliyordu. Sonuç olarak, o çok değerli saniyeler içinde adamın kararlı adımlarla onlara doğru geldiğini göremedi.

Dilencinin gözleri Ling'in patronunu bıçakladığı geceye kıyasla bugün çok daha net ve sakindi. Aslında Stewart Parrish halen aşık bir halde sokaktaki evsizlerden olmasına rağmen bugün tümüyle farklı görünüyordu. Belki ikisinin de onu hemen çıkarmayışının nedenlerinden biri buydu.

Dilenciler vardır, bir de başka türlü dilenciler vardır. En kötü haldekileri, sanki ölümün yanlarından geçip kendilerini fark etmesini bekler gibidir. Ölüm, merhamet dolu bir ânındaysa kendisine uzatılmış kirli ele bozuk para koyup gitmek yerine, "Pekala, bugün benimle gelebilirsin," diyecektir. O zaman bu insan tırnağı kesikleri rahat bir nefes alacaktır. Çünkü o ana dek ellerinde kalan cılız yaşam belirtileri yalnızca homurdanma, yalpalama ve uyuşukluktan ibarettir.

Bu sayı dizisinin ters ucunda ise neredeyse-dilenciler vardır. Bunlar ya bu rolü yeni almışlardır ya da umut kırıntılarına ve lime lime olmuş itibarlarına belli belirsiz de olsa hâlâ tutunuyorlardır. Hayatları hiç şüphesiz bir tür çıkmazın içine girmiştir ama henüz vazgeçmemişlerdir. Gerçek bir işin, sorumlulukların ve sofrada hak edilmiş bir yerin var olduğu günlerin üzerinden çok da fazla geçmemiştir. Ne kadar tuhaf da görünse hâlâ çoğu zaman düzgün giyinir ve davranırlar. Çoğu yanında tarak taşır, şapkalarını sık bir açıyla yana yatırır. Aynalarda kendilerine çekidüzen verirler. Bir kokuları varsa bu çoğunlukla içtikleri sayısız sigaradan ve en yakın marketten aldıkları ucuz içkilerden kaynaklanır. Bu, çok fazla yaklaşırsanız oldukça keskin bir kokudur ama o kadar da iğrenç değildir.

Neredeyse-dilenci olanlar para dilenirken çoğu zaman komik ve ilginç şeyler söylerler.

“Bana yüz dolar verir misiniz lütfen?”

“Yüz dolar mı? Çok şey istiyorsun.”

“Evet, ne yaparsın, ben iyimser bir insanım.”

Esprilerine gülmemek kolay değildir. Gününüzü biraz olsun aydınlattıkları için onlara çoğu kez birkaç bozukluk verirsiniz.

Ben Gould şimdi kendilerine doğru yaklaşan dilenciyle son karşılaştığında Stewart Parrish korku verici bir insan enkazıydı. Bugün ise normalin kıyısında yaşıyormuş gibi görünüyordu. Eski püskü, gri, ince çizgili bir takım elbise giymişti. Yine de oldukça iyi, hattâ neredeyse şık duruyordu. Trafik konisi turuncusundaki gömleğinin düğmelerini boğazına dek iliklemişti. Red Wing marka dayanıklı, kahverengi iş botları büyük ayaklarında adeta lahit gibiydi. Saçını kestireli çok olmamıştı. Pis değildi, Ling ve Ben’in onu son görüşündeki gibi iğrenç, mide bulandırıcı kokular yaymıyordu. En önemlisi de gözlerinin net bakmasıydı: O anda tümüyle vardı, pizzacıdaki o korkunç gecede olduğu gibi *yerçekimsiz insan* durumunda değildi. Bugün her şeyiyle buradaydı ve yapması için görevlendirildiği şeye tamamen odaklanmış haldeydi.

Çocukların salıncaklar yükselişteyken aynı anda atlayışlarını seyrederken Ben de Ling de gülümsedi. Çocukların sahip olduğu elastik bacaklar, doğal bir maharetle yere inmeden önce havada kısa bir an süzöldüler. Sonra Bayan Kyte’in yanına koş-tular, o da çukurlaştırdıkları küçük avuçlarına siyah-beyaz bir çantadan çıkardığı M&M bonbonları döktü.

Ling bir an için Stewart Parrish’i gördüğü sırada, bonbonların tadının nasıl olduğunu merak ediyordu. Stewart onlara doğru kararlı adımlarla gelirken uzaktan görüş alanına girmişti.

Hayalet, dilenciye görünce oturduğu yerden kalkıp Ben’in yanına geldi.

“Buradan derhal gitmemiz lazım. Hemen!”

“Neden bahsediyorsun? Daha yeni geldik.”

“Beni dinle Ben. Restorana gelip adamı bıçaklayan serseri-yi hatırlıyor musun? O şimdi bu parkta ve seni almaya geliyor.”

“Beni mi? Neden? Nerede?”

Ling artık yalnızca otuz, otuz beş adım uzaklarında olan Parrish’i gösterdi.

“Ne yapacağız? Birkaç saniye içinde burada olur.”

“Çocukken kendini güvende hissettiğin bir yer söyle. Oraya gidelim. Orayı bulup bize ulaşmaları zaman alacaktır. O zamana kadar biz de gitmiş oluruz. Hadi, bir yer bul.”

Parrish’in yaklaştığını gören Ben, “Gina’nın bodrumu,” dedi. “Kyte’ların bodrumundaki oyun odası.”

Ling ve dilenci göz göze geldiler, o sırada Ling birden yok oldu. Bu, dilenciye yavaşlattı. Oysa o hayalet için değil, adam için gelmişti. Ben’in kaybolması birkaç saniye daha sürdü, fakat Parrish durdukları yere ulaşana dek o da yok oldu.

Gördüklerinden etkilenen dilenci çenesini ovuşturarak uzun bir “Himmm” çekti. Soğukkanlı bir edayla bir banka doğru yürüyüp Ling’in az önce oturduğu yerin yanına oturdu. Bu stratejik noktadan tüm dikkatini, yakınında duran ve tek tek renkli M&M bonbonları yiyen iki çocuğa yöneltti. Çocuklar kendilerini seyreden turuncu gömlekli, pejmürde görünümlü adamdan tümüyle habersiz, salıncak yarışını kimin kazandığı üzerine ateşli bir tartışmaya girmişti.

Bu iyi bir fikir değildi.”

Ben, Ling’in açıksözlülüğüne içlerleyerek ölkeyle pufladı. Buraya gelmeyi seçtiği için kendini savunmak istedi. “Farkındayım. Ama nereden bilebilirdim, öyle değil mi?”

Ling fısıltıyla sordu: “Sence daha ne kadar burada kalırlar?”
“Bilmiyorum.”

“En azından biraz öteye kayıp bana biraz daha yer açmayı düşünür müsün?”

Ben fısıldayarak, “Nereye kayayım Ling?” dedi. “Dolabın içindeyiz!”

Gina Kyte’in evinin bodrum katındaki oyun odası, korsan gemisi ve tiki bar karışımı bir tarzda dekore edilmişti. Bay Kyte donanmadayken Honolulu’ya gönderilmişti. Oradaki en sevdiği barın görünümünü evinin bodrumunda canlandırmaya çalışmıştı. Hattâ buraya o barın ismini koymuştu: “The Boom Boom Room.”

Duvarlarda yapma çiçeklerden bir boyun çelengi, bir Hawaii eteği, balzaağacından ustalıkla oyulmuş bir korsan şapkası, maket yelkenliler, abartılı renklerde üç Hawaii gömleği, bolca bambu kamışı vs. asılıydı. Barın dış cephesini, birbirine yapıştırılmış yarım hindistancevizi kabukları oluşturuyordu. Güzel görünmüyordu ama sıradışı olduğu kesindi.

Bay Kyte yetenekli ve yaratıcı bir içki karıştırma ustası olduğunu düşünerek kendisiyle gurur duyuyordu. Boom Boom Room'da farklı egzotik kokteyl tarifleri üzerine çalışarak saatler geçiriyordu.

"Bu korkunç müzik de ne? Başımı ağrıtıyor."

"Don Ho."

"Kabalaşma Ben. Yalnızca müziği soruyordum."

"Ben de sana cevap veriyordum. Şarkıcının ismi Don Ho. Eskiden Hawaii tarzındaki müziğiyle çok ünlüydü."

"Bu şimdi Hawaii müziği denilen şey mi? Korkunç! Ne diyor?"

"E lei ka lei lei."

"Ne?" Ling çenesini sarkıtıp şaka yapıp yapmadığını anlamak için şüpheyle Ben'e baktı.

Yapmıyordu. "Beni duydun. Bu kelimeleri ezberle biliyorum. Bu, en ünlü şarkılarından birinin adı. Gina ne zaman buraya gelsek bu plağı koyardı."

Oyun odasının ilerisinde Bay ve Bayan Kyte, san ve ateş kırmızısı renklerindeki batık desenli yatak örtüsüyle kaplanmış bir kanepenin üzerinde yan yana oturuyorlardı. Bay Kyte'in özel olarak aldığı rastgele taze meyvelerle uydurduğu çilek-muz kokteyllerini yudumluyorlardı. İkisi de çıplaktı. Yalnızca birbirleriyle uyumlu, morumsu kırmızı renkte parmak arası sandaletler giymişlerdi. Bayan Kyte bodrum katlannda yaşayan böceklerle karşı biraz evhamlı olduğundan giymeleri için ısrar etmişti.

Çocuklar yatmıştı. Telefonu açık bırakmışlardı. Fonda favori müzikleri çalıyordu. Bu ortam ikisinin de bütün hafta boyunca bekledikleri o özel zaman için hazırlanmıştı: Boom Boom Room'da Meze Tabağı Gecesi.

Kanepenin önündeki sallanan bambu sehpanın üzerinde çeşit çeşit lezzetli ordövrler ve elle yenen yemeklerle dolup

taşmış bir servis tabağı vardı. Trader Vic's restoranına ne zaman gitseler Kyte'lar her zaman meze tabağı siparişi verirdi. Bu da onların ev versiyonuydu.

Yaprak sarmaları, Yunan bakkaldan taze alınmış feta peyniri, fırından yeni çıkmış kızıl-kahverengi küçük sosisli börekler, patates cipsi, Bayan Kyte'in özel yengeç sosu için ince uzun kesilmiş havuç çubukları; krem peynirle doldurulmuş, üzerlerine çok sevdikleri Macar biberi serpiştirilmiş keviz sapları... Çift, meze tabaklarına nelerin konulacağını adeta bilimsel bir titizlikle saptamıştı. Bazıları özellikle Bayan Kyte, bazıları da Bay Kyte içindi. Ama bu seçkinin çoğunu ikisi de eşit olarak seviyordu.

Ling dolabın içinden havayı kokladı. Ben çömelmiş, yüzünü kapıya yaslamış, anahtar deliğinden dışarısını görmeye çalışıyordu.

"Ne görüyorsun?"

"Apiş arası kılları."

"Ne?"

Rahatsızca dönüp Ling'e baktı. "Buradan görebildiğim tek şey kasık kılları. Apiş aralarını mükemmel bir açıyla görüyorum."

"Aa, buradan gerçekten çıkmamız lazım."

"Evet, tabii, sen hayaletsin. Sihirli sözcüğe ne dersin? Bizi görünmez veya başka bir şeyler yap."

Kafasını iki yana salladı. "Kimse bunu yapamaz."

"Neden?"

"Bu teknik bir mesele. Anlamazsın."

Mariuananın şüphe götürmeyen keskin kokusu dolap kapisının altından süzülüp burunlarına ulaştı. Ling'in deminden beri kokladığı şey buydu: esrar.

Ben'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Kyte'lar ot içiyor! Gi-

na'nın anne babası esrarkeş miydi?" Bu keşif onu keyiflendirmişti.

Don Ho durduruldu, birkaç dakika sonra pikaba, onun yerine Moody Blues'un klasik albümünden *Days of Future Past* kondu. Ben bu şarkıyı yıllardır dinlememişti. Esrar içip Moody Blues dinlemek... Gina yukarıda uyurken anne babası Boom Boom Room'da çırılçıplak kafa çekiyordu. Ben bu manzaradan çok hoşlanmıştı. Yalnızca bu an için burada olduğuna çok sevinmişti.

"Gittiğin yerlerdeki hiçbir şeyi değiştiremezsin."

Ling bunu söylerken Ben tüm dikkatini Kyte'lar üzerinde yoğunlaştırmıştı. Zihninin rota değiştirip, yönünü az önce söylediğine çevirmesi biraz zaman aldı.

"Değiştirmek derken neyi kastediyorsun?"

"Seni geçmişindeki istediğin yere götürebilirim. Ama bunun için iki koşul var: Gitmek istediğinde çıkış yolunu kendi başına bulman gerek. Ben sana yardım edemem. İkinci koşul, seçtiğin yer neresi olursa olsun oradaki insanlarla iletişim kuramazsın, çok istesen bile oradaki hiçbir şeyi değiştiremezsin. Bu mümkün değil."

Bay Kyte sert sesiyle sordu: "Bir şey duydun mu?" Müzik sustu, uzun bir sessizlik oldu.

Sonra bodrumdaki oyun odasında telaşlı koşturma sesleri duyuldu. Kyte'lar bir yandan bornozlarını giymeye, bir yandan da mariuananın tüm izlerini ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı.

Ben, Ling'e usulca sordu: "Şimdi ne yapalım?" Ling sessiz olması ve bu durumun sonucunu görmeleri için ona eliyle bir işaret yaptı.

Kyte'lar aşağı gelmeden önce Ben ve Ling, Boom Boom Room'da on beş dakika yalnız kalmışlardı. Ling kanepede

otururken Ben geçmişinin bu önemli mekânıyla yeniden tanışmak için ağır ağır etrafta dolaşmıştı. Zihni kadar parmak uçları da hatırlamasına yardımcı olmuştu. Her şeye dokunmuştu, her şeye dokunmaya ihtiyaç duymuştu.

Ling sormuştu: “Her şey hatırladığın gibi mi? Tanıdık gelen şeyler var mı?”

“Evet, çoğu şey. Ama bazı şeyler kesinlikle farklı. Kokusu farklı. Burada tamamen farklı bir koku olduğunu hatırlıyorum.”

“Belki de koku aynıdır ama sen değişmişsinizdir. Şimdi farklı algılıyorsunuzdur.”

“Doğru. Bu mümkün. Uzun zaman oldu.” Bu düşünceyle birlikte bakarak, dokunarak ve hatırlayarak odada dolaşmaya devam etmişti. Sanki “Ben Müzesi”nin çok sayıdaki odalarından birini geziyormuş gibiydi.

Ben kendini iyice kaptırdığı için bodruma inen merdivenlerdeki ayak seslerini duyduğunda Ling’in yüzünde beliren dehşeti görmemişti. Kyte’ların konuşmalarını işitince Ling’in yüzündeki gergin ifade yumuşamıştı. Ben sesleri duyar duymaz oyun odasının köşesindeki dolabı işaret etmişti. Çift, bornozlarıyla neşe içinde içeri girmeden koşup dolaba saklanmışlardı.

Çocukken Gina ve Ben bu dolapta yüzlerce kez oynamışlardı. Buraya hazineler saklamışlardı. Dışarıdaki dünyadan kaçıp kendilerini buraya gizlemişlerdi. Gün ışığında belki bahsi dahi edilmeyecek sırlar bu küçük mekânda ortaya dökmüştü. İçerideki durağan, huzurlu ve karanlık atmosferle sakinleşen Gina, burada patronvari ve agresif davranmayı bırakıyordu. Dolabın içi onlar için başka bir dünyaydı, zamanın durduğu, hayal etmedikleri sürece hiçbir şeyin gerçekleşmediği bir bölgeydi; saklanmak, hayal kurmak ve rol yapmak

için mükemmel bir yerdi. Onlar dolabın içindeyken kapının hemen önünde aslanlar ve ejderhalar kükrer, kötü adamlar her yerde boşuna onları arardı. Burada her türlü tehlikeden uzak, güvendediler.

Bulundukları mekânın uzağından kapı zilinın tekrar çaldığı işitildi. Müziği kapattıklarından bu kez ses daha yüksek duyuldu. Oyun odasında Kyte'lar birbirlerine baktılar. Bu saatte kim gelmiş olabilirdi?

“Birini mi bekliyordun?”

“Gecenin onunda mı? Hayır! Sen?”

Zilin tekrar çalıp çocukları uyandırmasından endişelenen Bayan Kyte telaşla koşturup üst kata çıktı. Bay Kyte servis tabağındaki kalın bir havuç çubuğunu yengeç sosuna bolca daldırıp karısının peşinden gitti.

Ben, anahtar deliğinden Bay Kyte'in odadan çıktığını gördü, üst kata çıktığını işitti. İkisinin de çıktığından emin olunca dolabın kapısını açtı. Oyun odası boşalmıştı. İçerisi mariuana kokuyordu. Dolaptan dışarıya, oradan da yandaki kapıdan arka bahçeye çıktılar.

Dışarı çıktıklarında Ling, Ben'in dirseğini tutup, “Bence burada ters giden bir şeyler var,” dedi. “Bekleyip neyle karşılaşacaklarını görsek daha iyi olacak.”

“Kapıdaki kişinin o dilenci olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum, ama olabilir. Ön tarafa dolanıp görmeye çalışalım.”

Kapıyı Bayan Kyte açmıştı; ama şimdi Bay Kyte, Stewart Parrish'le konuşurken kocasının arkasına geçmişti.

“Biliyordum! Onun olduğunu biliyordum! Seni bu kadar çabuk nasıl bulabildi?”

“Şşt! Ne dediklerini duyamıyorum.”

Ne yazık ki konuşmalarını net olarak duyamayacak kadar

uzaktaydılar. İki adamın birbirlerine karşı beden dillerini seyretmekle ve gecenin sessizliğinde kulaklarına çat pat ulaşan sözcüklerle yetinmek zorundaydılar.

Stewart Parrish tıpkı parktaki gibi görünüyordu: Takım elbise, turuncu gömlek ve iş botları. Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. Gina'nın babasıyla konuşurken sakın görünüyordu.

"Ya Bay Kyte'ı bıçaklarsa?"

"Öyle bir şey yapmaz. Senin geçmişine ve oradaki insanlara müdahale edemez. O da bizim gibi yalnızca seyredebilir."

Fakat Ben ikna olmamıştı. "Emin misin Ling? O gece senin yanındaki kişiyi bıçaklayacağını da düşünmüyordun ama yaptı."

Hayalet kaşlarını çattı, Ben haklıydı. Patronu bile böyle bir şeyin nasıl olabildiğine şaşırmıştı.

"Sen kurallara uyuyorsun belki ama onun uymadığı ortada."

"Pekala Ben, anladım. İzin ver bunu biraz düşüneyim."

Ama düşünecek zamanı olmadı, çünkü Parrish birden onları itip içeri girmeye çalıştı.

"Bunu yapamaz! Senin geçmişine müdahale edemez! Geçmişinde seni almaya geliyor. Bunu yapamaz!"

"Tam da bunu yapıyormuş gibi görünüyor, Ling."

Bay Kyte, Parrish'in kafasına hızlı bir karate vuruşunu andıran okkalı bir yumruk attı. Dilenci gerisingeri bahçeye doğru sendeleyip dengesini kaybetti ve sertçe yere düştü.

Buna çok sevenen Ling, ağzından dökülen muzafferane "Hah!" nidasına engel olamadı, neyse ki kocasına içeri girmesi ve polisi çağırmaları için bağırان Bayan Kyte'ın cıgıllıkları onun sesini bastırdı.

Kapının önündeki sahne adeta donmuştu. Bay Kyte bir kolu havada, içeri girmeye kalkışırsa tekrar vurmaya hazır bir

halde, gözleri ateş püskürerek yabancıya bakıyordu. Bayan Kyte korku içinde kocasının arkasına sinmişti. İçeri koşup polisi aramak istiyordu ama buradan uzaklaşırsa erkeğine kötü bir şeyler olmasından korktuğundan donakalmıştı. Parrish yerde oturmuş, arkasına uzattığı kollarından destek alıp kalkmaya çalışıyordu. Sırıtıyordu ama gözleri, kafasına yediği yumruk yüzünden hâlâ sersemmiş gibi ifadesiz bakıyordu.

Kyte ona doğru parmağını kaldırıp, "Evimden uzak dur!" dedi. "Derhal defol buradan!"

Ben, Ling'e yaslanıp alçak sesle, "Kyte karate biliyor," dedi. "Bu herif onun dediğini yapsa iyi olur."

Ling homurdandı. "Bu herif karateden korkmaz, inan bana. İsteseydi Bay Kyte'ı tavuğa döndürürdü, ya da bir omlete."

"Onu durduramaz mısın?"

Ling kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Yavaşça doğrulan Parrish ellerini ceketine sildi. Kyte ve karısı gerilmişti. İkisi de daha önce bir deliyle uğraşmak zorunda kalmamıştı.

Ailenin Cocker Spaniel cinsi hiperaktif köpeği Billie, herkesi dışarıda gördüğüne sevinerek evin içinden koşturup ön bamağa geldi. İki sahibinin arasında durup bir parça sevilmeyi umarak hevesle bir ona bir öbürüne baktı. İkisi de onu görmezden gelince bahçeye inip Parrish'in etrafında oynamaya başladı. Bayan Kyte bir şey diyecek gibi oldu ama kendini tuttu.

Dilenci bu ani değişiklikten hoşlanmış görünüyordu. Eğilip karamel renkli hayvanın tüm vücudunu iki eliyle okşamaya başladı. Billie bundan çok hoşlanmıştı, hula dansçısı gibi kıvrıyor, denk geldikçe adamın ellerini yalıyordu. Parrish kafasını kaldırıp bakmadan köpeği okşamaya devam etti.

"Hey, bayım, beni duydun mu? Polisleri çağırmadan derhal defol buradan!"

Parrish iki eliyle birden Billie'nin sırtını ileri geri, sertçe ve hızla okşuyordu. Birden köpeğin boynundaki tüyleri sertçe kavrayarak köpeği, başının hizasına gelene dek hızla yukan kaldırdı. Billie ciyak ciyak bağırıyor, debeleniyordu; dünyası sanıyeller içinde keyiften acıya dönüştüğü için dehşete kapılmıştı.

Parrish önce çifte, sonra da acı içinde bağırarak köpeklerine baktı. Keyifle Cocker Spaniel'in, sahiplerinin gözü önünde havada debelenişini seyretti. Her an bu insanlara da yapabileceği şeylerin küçük bir göstergesiydi bu.

Ama birden bir şey görüp donakaldı. Gülümseyişi kayboldu. Köpeğin üstünde bir şey vardı. Vücudunda 8-9 santimlik bir şey görmüş, Billie'yi aniden yere bırakıp herkesi şaşırtarak hızla koşup kaçmıştı. Köpek de evin içine kaçmıştı.

Ling ve Ben de diğerleri gibi hayrete düşmüştü. Uğursuz Parrish bahçeden fırlayıp yolun aşağısına doğru süratle koştururken dördü de inanmaz gözlerle arkasından bakakaldı. Göremedikleri ve bu gizemi daha da derinleştirecek şey, yüzünde beliren dehşet ifadesiydi.

Birkaç dakika geçti. Kyte'lar donakalmış hallerinden yavaş yavaş kendilerine geldi. Adam karısına dönüp, "Bu da neydi böyle?" dedi. Kadın, adamın kolunu çekiştirip eve sokmaya çalıştı. Dilenci geri dönecek ve tüm bu delilikler sil baştan yaşanacak diye korkuyordu.

Ama inatçı kocası henüz eve dönmeye hazır değildi. Ne haltlar döndüğünü öğrenmek istiyordu. Bu serseri onları itip evlerine girmeye çalışmış, sonra köpeklerine işkence etmiş, sonra da birden kaçıp gitmişti.

"Lütfen Ron, lütfen. Hatırım için eve gir."

"Ama kimdi bu? O lanet olasının kim olduğunu öğrenmek istiyorum!"

Bayan Kyte ağlamaya başladı. Artık son haddine gelmişti.

Tek istediği yarım saat öncesine geri dönmekti: o keyifli ruh haline, oyun odasına, müziğe, baş başa güvenli ve seksi hallerine. Kapıyı kapatıp evlerinin içinde olmayı, ailesinin bunun gibi kontrolsüz, korkutucu şeylerin uzağında, güvende olmasını istiyordu.

Yaşanan anın sürrealizmine ek olarak sokaktan ağır ağır geçen bir arabanın sesi fazlasıyla açılmış radyosundan Gene Pitney'in "It Hurts to Be in Love" isimli şarkısı duyuldu.

"Lütfen, Ron."

"Pekala, tamam." İçeri girmeden önce başka bir tehlikenin olmadığından emin olmak için gözleriyle son kez çevreyi taradı. Ling ve Ben yere çömelmiş olduklarından onları görmedi.

Erkeğini içeriye daha hızlı sokmaya çalışan Bayan Kyte, "Gidip aşağıdan yemeği getireyim," dedi. "Salonda yiyebiliriz."

Ön kapıyı kapatmadan önce Bay Kyte'in söylediği son şey, "Artık aç değilim," oldu. Ling ve Ben hızla çevrilen kilitlerin sesini işittiler.

"Pekala, lütfen bunu açıkla."

"Yapamam Ben. Demin olanlar hakkında hiçbir fikrim yok."

"Gitti mi? Geri dönecek diye endişelenmemize gerek var mı?"

Ling kafasını iki yana salladı. Konuşurken sesi çatallanmıştı: "Bilmiyorum. Seni almaya gelmişti ama bir şey onu gerçekten korkutup kaçırdı."

"Bu kesinlikle köpekleriyle ilgili bir şey. Köpeğin üzerinde bir şey gördü ve olanlar oldu. Vınn! Kaçıp gitti."

"Köpek parkta mıydı? Biz çocukları seyrederken Bayan Kyte'in yanında mıydı?"

“Evet. Onun yanında, yerde oturuyordu. Bayan Kyte, Billie’yi severdi. Onu gittiği her yere götürürdü. Onun sürekli arabalarının arka koltuğunda oturup havladığını hatırlıyorum.”

Etrafta kimsenin olmadığına emin olduktan sonra arka bahçeden çıktılar. Ortalık boş ve sessizdi. Ben Gould’un çocukluğunun ortalarında bir salı gecesiydi. Aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen mahalle birden ona tanıdık geldi. Ardı ardına gördüğü, mor bir posta kutusu veya garaj yoluna park edilmiş bir araba gibi önemsiz detaylar bu mahalleyi onun için daha gerçek, daha tanıdık hale getirdi.

“Birkaç dakika burada dolaşmamızın bir sakıncası var mı? Etrafa bakıp neleri hatırlayabildiğimi görmek istiyorum.”

“Tabii. İstedğin kadar bak.” Ling sözünü henüz bitirmişti ki kaldırımından, çok yakınlarından süratle koşarak bir şey geçti. Dikkatlerini ilk çeken, inanılmaz derecede hızlı oldu-guydu. O şey her ne ise görünüp ufukta gözden yitmesi yalnızca saniyeler sürmüştü.

“Neydi bu?”

“Bilmiyorum, ama ne kadar hızlı gittiğini gördün mü?”

Derken bir tanesi daha aynı yöne doğru hızla geçip gitti, yalnız bu seferki sokağın ortasından geçmişti. Beyaz, bodur, yere yakın ve dört ayağı üzerinde koşan bir şey görmüşlerdi. Bir hayvan mıydı? Bu kadar hızlı koşabilen bir hayvan var mıydı?

Sonra iki tane daha, derken ikisi daha vınlayarak yanlarından geçti. Hepsi de gözle zor görülür bir hızla aynı yöne gidiyordu. Ben ve Ling artık sokağa baktıklarından bu son grubu daha iyi gördüler.

“Bunlar köpek.”

“Mümkün değil Ling. Hiçbir köpek bu kadar hızlı koşamaz.”

“Bunlar köpek,” dedi tekrar, kararlı bir ses tonuyla.

Üç tanesi daha yan yana koşturarak, adeta uçarak gözden kayboldu.

Ben ya da Ling'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan bir diğeri göründü. Ama bu seferki iki adım önlerinde durdu.

Düşündüklerinden daha beyazdı. Beyaz bir mumun aleve en yakın kısmı gibi adeta ışık saçıyordu. Her meraklı köpeğin yapacağı gibi yaklaşıp onları kokladı. Ayaklarını koklar-ken uzun, ince kuyruğunu salladı.

İlk izlenimleri onun bir köpek olduğuydu ama daha ya- kından inceleyince yanıldıklarını gördüler. Kalın, kaslı vücu- du muhtemelen 18-19 kilo ağırlığındaydı. Küçük kafası kare şeklindeydi ve tıpkı bir bulldogunki gibi korkunçtu; fakat kulakları yoktu, hattâ kulakların bulunması gereken yerde delikler bile yoktu. Gözleri yukarıda ve epeyce ayrıkta, ayrıca bir köpek için fazla büyüktü; çok daha büyük bir hayvanın gözleri gibiydi. Burnu yassı ve kumrengindeydi. On saniye boyunca sessizce ikisini de kokladı.

Hayalet ve adam büyülenmiş gibiydi. Köpek onları kokla- makla meşgulken, onlar da hayretle vücuduna bakıyordu. Yaratığın beyaz cildi, başından kuyruğuna dek nakış gibi in- ce mor damarlarla bezenmişti. Ben uzanıp parlak beyazlıkta- ki, her yeri mor hatlarla çizili cildine dokunmak istedi. Bu canlı menekşe moru, cildinin üstünde miydi yoksa altından mı görünüyordu? Çok istese de yaratığı korkutup kaçırabile- ceğinden endişe ederek dokunmaya çalışmadı.

Beyaz cildinin ne kadar ince ve tüysüz olduğunu düşün- dü; o kadar saydı ki belki de tüm o mor damarlar... ama hayır; Ben biraz daha dikkatli bakınca onların damar olmadı- ğını gördü.

Bu bir yazıydı. Yazılar ve sayısı muhtemelen yüzleri bulan minik, girift detaylı resimlerdi. Beyaz vücudu gelişigüzel ka-

ralamalara benzer şeylerle doluydu. Telefonda konuşurken önündeki kâğıda düşünmeden çiziktirilen şeyler gibiydi. Tüm İngilizce tek tek kelimeler, sayılar, tek başına harfler, resimler ve yüzler... İçlerinden bir çim biçme makinesi, bir saat, bir ananas ve bir spor ayakkabısını ayırt etti. Bu her ne hayvanıysa her an dönüp kaçabileceğini bildiğinden, cildindeki resimleri sonradan gözden geçirebilmek için elinden geldigince ezberlemeye çalıştı. Ama bu çok zordu, çünkü vücudu çok farklı şeylerle donatılmıştı.

Uzaktan, ikisi için de hiçbir şey ifade etmeyen kısa, keskin bir ses geldi. Ama yaratık için bir anlamı olmalıydı, çünkü sesi duyar duymaz hızla koşup uzaklaştı.

Ling de o yöne doğru gitmeye başladı. Ben şaşırdı. "Nereye gidiyorsun?"

İleriye gösterdi. "Parrish korktuğu zaman bu yöne koşmuştu, şimdi bunlar da aynı yöne gittiler. Tesadüf mü? Hiç sanmıyorum."

Ben de ona katıldı ve sessizliğin içinde yan yana, ağır ağır koşular. Ben gitmek istemiyordu ama burada yalnız başına kalıp, dilenciyle tek başınayken karşılaşma riskine girmek de istemiyordu. Bu yüzden kötünün iyisini seçip hayaletle gitti.

Yol boyunca birkaç kez durup yanından geçtikleri şeylere daha uzun süre bakmak istedi. Bu sokağı çok iyi hatırlıyordu. Etrafında, yıllardır düşünmediği eski tanıdıklarının oturduğu ve çocukluk maceralarının geçtiği özel yerler vardı: Olga Baran'ın özel araba yolunun yanında, *wiffle ball*¹ oynarken kale olarak kullandıkları büyük, beyaz boyalı kaya; korkunç Bay Shimkus'un evi; yanından koşarlarken gözüne ilişen, Kellen'ların arka bahçedeki küçük yüzme havuzları. Caroline

1) Sekiz uzunlamasına oyugu olan, hafif, plastik bir topla oynanan bir tür beyzbol oyunu. -çn

Kellen'in ailesi, yanlarında cankurtaranlık yapabilecek bir yetişkin olması kaydıyla yaz aylarında mahalledeki çocukların havuzlarını kullanmalarına izin veriyordu. Onlar da her seferinde ne yapıp edip bir yetişkin bulmayı başarıyorlardı.

Gina, Cinnamon Sokağı'nda oturuyordu. Ben hep bunun, dünyadaki en havalı adres olduğunu düşünmüştü. Yetişkin günlerinde, pop grubu Roxette'in "Cinnamon Street" isimli şarkısını duyduğunda çok bozulmuştu. Sanki bu ismi kendi hatıralarından çalmışlar gibi gelmişti. "Cinnamon Street", Ben Gould'a göre ikinci sınıf bir rock şarkısının ismi olamazdı. O, hayatının haritasındaki en elzem yerin adıydı.

Mahallenin bitiminde sokak aşağı doğru meyilleniyor, sağa doğru uzun bir viraj başlıyordu. Yolun kasaba ilkokuluna çıkan küçük bir ormana doğru devam ettiği yerlerde evler seyreliyordu. Sokak lambaları yolu aydınlatmıştı. Bu lambalardan birinin tam arkasında, ormanın girişini işaret eden üç devasa karaağaç yükseliyordu.

Bu ağaçların altında beyaz bir ceset yatıyordu.

Ben ve Ling bunu görünce koşup yanına çömeldiler. Yan yatmış hayvan, uyuyormuş gibi görünüyordu. Gözleri kapalıydı ve ilginç bir şekilde şimdi çok daha küçük görünüyorlardı, adeta çekmişlerdi. Dört patisi de vücuduna doğru kıvrılmıştı. Beyaz cildindeki mor resimler soluyordu. Birazdan her biri yok olacaktı. Bir köpeğin kulaklarının olması gereken yerlerde kulaklar belirmişti. Bu olağanüstü şey her ne idiye ölürken bir köpeğe dönüşmüştü. Yolun kenarında cesedini bulanlar doğal olarak, zavallı köpek yavrusuna araba çarptığını düşüneceklerdi. Muhtemelen gece vakti karşıdan karşıya geçmeye çalışırken talihsizliğe uğramıştı. Bu yalnızca araba kazası sonucu bir başka hayvan ölümüydü, fazlası değildi.

"Diğerleri nerede?"

Ben o anda beyaz hayvanları düşünecek durumda değildi; dilenciği merak ediyordu. “O adamın nerede olduğunu bilmek istiyorum.”

Ling ayağa kalkınca dengesini kaybedip sendeledi. Başını arkaya atıp bir eliyle Ben’in omzuna tutunarak dengesini sağlamaya çalıştı. Düzelince de yukarıya bakmaya devam etti.

“Ya hâlâ buralardaysa?” Bu olasılıkla gerilen Ben de ayağa kalkıp sokak lambasının göz kamaştırıcı ışığı altında etrafına bakındı.

“Onun yüzünden endişelenmene artık gerek yok.”

“Nereden biliyorsun? Adam arkadaşını bıçaklayıp bu şirin şeylerden birini öldürebildiyse...” Ling’e bakıp cevap vermesini bekledi. Bir cevabı olduğunu umdu. Bu hayaletin o güzel, erkeksi sesiyle içini rahatlatacak bir şeyler söylemesini umut etti.

Ling parmağını uzatıp sessizce bir yeri işaret etti. Bir dakika önce, dengesini kaybettiğinde gördüğü şeyi gösterdi. Ben gözleriyle parmağını takip edip etrafa baktı ama yalnızca ağaçları ve bolca karanlığı görebildi.

“Ne? Ne arıyorum?”

“Şu ağaçta, orada. Tepesine doğru, yukarıda.”

O ağacın yukarısında, parlak turuncu bir erkek gömleği vardı; unutulması güç, cart turuncu rengindeydi. İçi boş olsa da hâlâ tüm düğümleri ilikliydi. İki dala takılmıştı. Rüzgar esmediğinden iki dal arasında fosforlu bir bayrak ya da takılmış bir uçurtma gibi asılı kalmıştı.

Gündüz olsaydı ve geniş gövdeli ağacın etrafından dolaşıp diğer tarafına baksalardı, daha alttaki bir daldan sarkan ince çizgili bir pantolon göreceklerdi. Yerde, pantolonun neredeyse tam altında da bir işçi botu duruyordu.

“A-ha! Bu onun gömleği mi?”

“Evet.”

“Emin misin Ling?”

“Eminim.” Gözlerini ağaçtan ayırmamıştı.

“Ona ne yaptılar? Nereye gitti?”

Hayalet omuz silkti, umurunda değildi. “Ona ne yaptılarsa, önce o onlardan birini öldürdü.”

Şimdi yakınlarında, yerde yatan şey ölü, beyaz bir köpekten başka bir şeye benzemiyordu, bir tür boxer-bulldog kırmasıydı.

“Onları duymuştum ama içlerinden birini ilk kez görüyorum. Kesin olmasa da neredeyse eminim ki bu bir verz. Ve bu verz grubu seni korumak için geldi Ben. Onlar kendilerini, sen onlara ihtiyaç duyana dek köpek olarak kamufle ederler, sonra da o şekle dönüşürler.”

“Onları kim gönderdi?”

Ling kafasını iki yana salladı. “Gerçekten bilmiyorum. Ama patronlarımin gelip sana göz kulak olmamı neden istediklerini açıklarken bana yalan söylediklerini biliyorum. Şimdi verzler seni korumak için buradalar... Ben bu işe uygun değilim. Ben, üzgünüm.” Sesinin tonundaki keder ve burukluktan doğru söylediği anlaşılıyordu.

Ben sordu: “Verz nedir?”

Bu kadar heyecanlı bir geceden sonra Cocker Spaniel bile yorulmuştu. Yetişkinler onu yatak odalarından nazikçe çıkarıp kapılarını kapatınca, merdivenlerden ikinci kata çıkıp evin arka tarafında bulunan Gina’nın odasına gitti. Billie, küçük kızın, yatağında uyumasını her zaman hoş karşıladığını biliyordu.

Odanın kapısı her zamanki gibi açıktı, çünkü Gina karanlıktan hoşlanmıyordu. Anne babasından geceleri kapısını

açık bırakmalarını istemişti, böylece koridorun sonundaki ışığı görebilecekti. Ayrıca Billie'nin yanında yatmasından da hoşlanıyordu. Ama küçük köpek çok hareketliydi, sabaha dek kesintisiz uyuduğu neredeyse hiç görülmemişti. Bir yerden sonra muhakkak yatağından atlayıp evin içinde dolaşır, su içer, bir şeyleri koklardı; ancak tatmin edici bir dolaşmanın ardından tekrar merdivenleri tırmanıp kızın yatağına dön-nerdi. Bazen bunu bir gecede, bir defadan fazla yapardı. Ama Gina, onun yerinde duramayışına alışmıştı. Köpeğin geliş gi-dişleri sırasında uyumaya devam ediyordu.

Köpek, kızın odasına girip dar yatağının bir köşesine sıç-radı, top gibi kıvrılıp uyumaya hazırlandı. Fakat bir anda karnını dişlemeye ihtiyaç duydu, tekrar kafasını kaldırıp işe koyuldu. Köpeklerin yaptığı gibi dişledi, yaladı, durdu, son-ra aynı şeyleri tekrar yaptı.

Odada ışık olsaydı ve birisi dikkatle baksaydı, hayvanın derisinin küçük bir parçasındaki hayret verici şeyleri görebil-irdi. Anüsünün yanında, sağ iç uyluğunda bozuk para eba-tında soluk çizgiler, şekiller ve çizimler vardı. Ama çoğu, tü-yünün altında kalmıştı ve köpeğin zor görülür bir yerindey-diler. Birinin onları görmesi epeyce zordu, çünkü çok dikkat-li bakılmadıkça görülmeleri neredeyse imkânsızdı. Fakat Ste-wart Parrish onları görmüş ve canını kurtarmak için derhal kaçmıştı.

Karnını dişleme işinden tatmin olduktan sonra Billie, kö-peklere özgü top halini aldı ve hemen uykuya daldı.

German Landis alışverişi sevmezdi. Mağazaya girip bir şeyler seçmek durumunda kalmaktan hoşlanmazdı. Sık-boğaz edilmeyi sevmezdi. Bu yüzden ne zaman alış-veriş yapmak zorunda kalsa ya elinde detaylı bir listeyle ya da ne istediğine dair kesin bir fikirle giderdi.

German mağazalara alışveriş olsun diye değil, satın almak için giderdi. Bir tane 34B beyaz, penye sutyen lütfen. Yarım galon portakal suyu ve bir düzine yumurta. İki tüp kızıl-kahve Winsor&Newton boyası. Ben Gould'la son noktayı koyan tartışmalarından bir gün sonra küçük buzdolabını açıp şöyle bir bakmış ve markete gitmesi gerektiğini görmüştü.

Birlikte yaşadıkları dönemde Ben'in ona öğrettiği şeylerden biri de üzgün olduğunda, hazırlaması güç ve lezzetli bir şey pişirmenin insana iyi geldiğiydi. Sonunda birine verseniz veya çöpe bile atsanız onu pişirmek için gereken uğraş ve konsantrasyon, zihninizi problemden bir süreliğine uzaklaştıracaktı. German, Ben'in bunu yaptığına iki kez şahit olmuştu. İkisinde de mutfaktan muhteşem bir yemek ve daha keyifli bir ruh haliyle çıkmıştı. Yemekler harikaydı, ama German'da hayranlık uyandıran şey Ben'in kişisel problemlerini çözme biçimiydi. German bedensel uğraş gerektiren işleri seviyordu. Ellerini kullanmayı seviyordu. Sıkıntıya düştüğünde kara ka-

ra düşünüp somurtmak yerine, zahmete değer ve güzel bir şey yapmak için işe girişen bir adamla birlikte olmayı seviyordu.

Şimdi bunu yapmaya karar verdi: Günlük tüketimi için bazı temel gıdaların yanı sıra favori yemeklerinden biri olan Ben'in etli kuru fasulyesi için fasulye, jambon, tavukgöğsü ve sarımsaklı sucuk alacaktı. Çok yaparsa haftanın geri kalanında da yiyebileceğini düşündü.

Giyinip dışarı çıkmaya hazırlanırken aklına Ben'in anlattığı bir şey geldi: Fransa'nın güneyindeki küçük bir köyde dünyanın en iyi etli kuru fasulyesini yediğini söylemişti. Köyün adı Castelnauvey'di. Hikâyesini anlatırken bu ismi öyle güzel telaffuz etmişti ki German kelimeyi yuvarlayışını ve vurgulayışını tekrar duyabilmek için bir kez daha söyletmişti. Şimdi onu düşünmek istemiyordu aslında ama bu neredeyse imkânsızdı. Mutluluk, gerçek anlamda mutluluk yaşamda öyle nadiren çıkar ki karşımıza, yitip gitmesinin ardından uzun süre yasını tutarız. İlişkilerinin başlarında German ona, "Sen neredeydin? Bunca zamandır neredeydin?" demişti. "Sanki yıllardır nefesimi tutup beklemişim, ancak şimdi bırakabiliyorum."

Bunu söylediğinde kanepede cırılcıplak yatıyorlardı. Ben onu çok şaşırtan hattâ afallatan bir şey yapmıştı: Birden kalkıp mutfığa gitmiş ve onun için ilk kez etli kuru fasulye pişirmeye koyulmuştu. German birkaç dakika sonra, kollarının arasından bu şekilde kalkıp gittiği için allak bullak olmuş bir halde mutfığa gelince ona Castelnauvey'i ve orada bu yemeği yediği zamanı anlatmaya başlamıştı. Konuşurken sırtı German'a dönüktü, dönüp ona baktığında German gözlerinin yaşla dolduğunu görmüştü, öte yandan gülümsüyordu da. "Bu, dünyanın en harika yemeği German. Bunu sana hemen yapmak zorundaydım. Senin için hissettiklerimi anlatabilmek için bildiğim en iyi yol bu çünkü."

Ben Gould'la birlikte olmaya başladıktan yalnızca iki hafta sonra German, en yakın arkadaşına uçar, heyecanlı ve tuhaf bir sesle "o adamı" bulduğunu söylemişti. "Tanrım, gerçekten de 'onu' bulduğumu düşünüyorum!" Arkadaşı sormuştu: "Nasıl yani, seks açısından mı?" German itiraz etti: "Hayır, hayır. Ben 'onu' kastediyorum. İşin muhteşem yanı da bu: 'Her şeyiyle onu' buldum diyorum. Elleri bile mükemmel. Sen hiç elleri mükemmel olan bir adamla karşılaştın mı?" Arkadaşı, "Elleri mi?" dedi. "Vay canına... Sen çok derinlere gitmişsin."

German maceraperest olduğundan o zamana dek çok sayıda başarısız ilişki yaşamıştı. Artık hem kalbini hem de umutlarını göklere taşıyacak birini bulma ihtimalinin düşük olduğunu bilecek yaşa gelmişti. Ama işte bir gün kütüphanede onunla karşılaşmıştı.

"Şimdi onu düşünmek istemiyorum. Tamam mı?" Yanında kimse olmamasına rağmen German bunu son derece kararlı ve yüksek bir sesle söylemişti. Bir şeye karar verdiğinde bunu yapmayı alışkanlık haline getirmişti. Ona göre, kararlarını yüksek sesle söylemesi onlara son noktayı koyuyordu.

Pilot'u özlemişti. Tasmaşını duvara dayalı masadan alıp bir köpekle konuşur gibi olmayan, normal bir sesle yürüyüşe çıkmak ister mi diye sormayı özlemişti. Yaşamında bir başka varlığın daha olmasını özlemişti; özellikle de şimdi, dünya ona yine yabancı ve büyük görünürken...

Süpermarket, evine kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. German, hayatı kötü ve tuhaf bir döneme girdiğinde etrafında olup biten şeyleri daha fazla fark ederdi. Kendisinin de itiraf ettiği gibi, mutluyken dikkatsizliğin hayali bulutlarında sürüklenirdi. Çünkü o zaman kafasını meşgul edecek yeterince şey oluyordu, düşünecek başka bir şeye ihtiyaç duymuyordu. Ama bugün, *bir gün sonrasıydı* ve iyi bir gün değildi: Ben'in kötücül oyunları ve

sürprizlerinin ortaya çıkmasından bir gün sonraydı. Gerçekten sevmiş olduğu bir insan hakkında ne kadar yanıldığını gurur kınıcı bir biçimde anladığı günden bir gün sonraydı.

Yürürken bir köşede durmuş, trafik lambasının değışmesini bekleyen genç bir kadın gördü. Kadın bir an için dönüp baktığında gözleri eşit oranda şüphe ve hüsrarla doluydu.

German terk edilmiş görünen bir tamirhanenin önünden geçti; içeride, tamir edilmek üzere hidrolik askıda veya benzin almak üzere pompaların yanında hiç araba yoktu. Ortalıktaki tek kişi büro kapısının önünde durmuş, ellerini pis bir beze silmekte olan işyeri sahibiydi. Geçerken German'a işyerinin iflası ve yaşadığı hayal kırıklığının sorumlusu olmuş gibi öfkeyle, ters ters baktı.

Blogun aşağısında süpermarket, tüm parlak camları ve hareketliliğiyle uzaktan belli belirsiz göründü. Otoparkı tıka basa insanlar ve arabalarla dolmuştu. Müşteriler metal alışveriş arabalarını iterek mağazaya girip çıkıyor, arabaları otomobillerine kadar götürüyor veya dışarıda bir kenara bıraktıktan sonra evlerine doğru yola koyuluyorlardı.

German'ın, insanların alışveriş arabalarında neler olduğuna dair ilah olmaz bir merakı vardı. İnsanların almayı seçtikleri şeylerin onlar hakkında epeyce fikir verdiğini düşünürdü. Ben markete gittiğinde çoğu zaman ona eşlik ederdi. Bunun tek nedeni, yiyecek alışverişinin Ben için büyük bir zevk olması ve hissettiği coşkunun bulaşıcı olmasıydı. Onu tanımayan olsa ve arabada taşıdıklarına baksa ya ilginç bir adam ya da yemek züppesi veya her ikisi birden olduğunu düşünürdü. Bir gidişte birkaç şeyden fazlasını almaz, çoğunlukla o gün ne pişirecekse yalnızca bunun için gereken malzemeleri alıp çıkardı. Örneğin bu alışverişlerinden birinde arabasının içinde kapari, dereotu, bir patlıcan, bir şişe uzo ve nasıl kesilmesini

istediğine dair kasaba detaylı direktiflerde bulunduğu iki büyük kuzu pirzolası olabilirdi.

Büyük otoparkın yeni döşenmiş siyah asfaltında yürürken kendi kendine fazla yüksek sesle tekrarladı: “Onu düşünmeyi bırak!” Ama German yiyecek almak üzere ne zaman markete gitse Ben’i düşünmeden edemiyordu. Bunu engellemenin bir yolu yoktu.

Adımlarını hızlandırıp, park etmiş ve hareket halindeki arabaların arasından zikzaklar çizerek kalabalık otoparktan geçip binaya doğru yürüdü. Ben, marketin kapısına geldiğinde çoğu zaman durup birazdan içeride yapacağı hazine avının coşkusuyla sevinçle gülümserdi. German onun bu yönlerini fark etmiş ve bunlardan çok etkilenmişti. Böyle zamanlarda çok keyifli oluyordu. İlişkileri bitmiş de olsa bu ufak tefek mükemmel hatıraları neden silip atacaktı ki?

İki yavrukurt, girişin hemen yanına bir oyun masası kurmuşlardı. Şans oyunları için bilet satıyorlardı. German yanlarından geçerken umutla ona baktılar, ama boşunaydı. German asla piyango bileti veya şans oyunu kuponu almaz, hiçbir çekilişe katılmazdı. Şansa tüm kalbiyle inanırdı ama kendince bir teorisi vardı. Şansın insanı seçtiğine inanırdı; o size gelirdi ama siz asla ona gidemez, onu kazanamaz veya aklını çelemezsiniz. Onu dilekelerinizle bunalırsanız inatçı, titiz ve çoğu zaman aksi bir hal alırdı. O, balonun en güzel kıızıydı. Partnerlerini kendisi seçerdi. Yanına gidip onu dansa kaldıracak kadar aptal ve kibirli olanın vay halineydi. Şans, yaşamı boyunca German’a birkaç kez gelmişti. Adeta kutlu bir dönem boyunca, Benjamin Gould’u bulmanın başına gelen en büyük şans olduğuna inanmıştı.

Süpermarketin otomatik kapısı tıslayarak açıldı ve içeri girdi. Bu devasa yere girmek her zamanki gibi kendini fiziksel

olarak küçük ve yetersiz hissettirdi: Sergilenen bunca gıda, bunca çeşit, bu malzemelerle ortaya çıkabilecek olası lezzetli kombinasyonlar... Ama vasat bir aşçı olduğundan ve bu konuda yeteneği olmadığından ortaya bu tür yemekler çıkarmayı beceremiyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın German Landis'in pişirdiği şeylerin tadı çoğunlukla uçak yemeklerini andırıyordu. Ben'le yaşamının onun için en keyifli yanlarından biri de yemekleri seve seve Ben'in pişirmesiydi. Yerken her lokmanın tadını çıkarıyor, sonrasında memnuniyetle bulaşıkları yıkıyordu. Ben de bulaşık yıkamaktan nefret ediyordu. Böylece başarılı bir ilişkide kendiliğinden ortaya çıkan mükemmel bir anlaşma, ideal bir uzlaşma biçimi yakalamışlardı. Hayatta, özellikle de yeni bir sevgiliyle böylesi bir uyuma ne sıklıkta rastlanırdı? Ne sıklıkta zayıflıklarımız, karşımızdakinin gücüyle tamamlanır veya bunun tam tersi olurdu?

Ben'in hatıralarının bu durmak bilmeyen akışı karşısında kafasını iki yana sallayıp marketin köşesine yürüdü ve büyük bir alışveriş arabası kümesinden bir tanesini çekip çıkardı. Cebindeki alışveriş listesini çıkartıp bir göz attı. Hızlı hareket ederse on beş dakikada işini halledip buradan çıkabilirdi, ki bu da harika olurdu.

Yolundan alıkonulmadan önce et reyonuna dek gelmişti. İki tavukgöğsü paketinden birini seçmeye çalışırken –Ben, tavuk seçmeyle ilgili ne demişti? Nelere dikkat edilmesi gerektiğini söylemişti?– öğretmenlik yaptığı okuldan bir meslektaşı yanına geldi ve konuşmaya başladılar. German arkadaşıyla öğrenciler, inatçı yöneticilerin çıkardığı sorunlar ve genel olarak okul yaşamıyla ilgili oradan buradan keyifli bir sohbete daldı. Sohbet etmeyi, özellikle de işi hakkında konuşmayı seviyordu.

Öğretmenlik yapmayı, öğrencilerinin enerjisini ve mera-

kını seviyordu. Onların tez canlılığı ve coşkusunun kendisini zinde ve pürdikkat tutmasını seviyordu. Onlar için hazırladığı bir ödevin başarılı olup olmadığını verdikleri tepkilerden hemen anlıyordu. Sık sık ve uzun uzun bahsettiği zamanlarda bile Ben onun okul sohbetlerini dinlemekten keyif alırdı, çünkü bu anlarda öğrencilerine olan sevgisi ve umuyla dolup taşardı. Yalnızca on iki yaşında olmalarına rağmen, yetenekli öğrencilerinden usta sanatçılarmış gibi bahse derdi. Aynı hevesle çalışmaya devam ederlerse bazılarının büyüyünce profesyonel sanatçılar olacağına inanırdı.

German Landis ve Dominique Bertaux birbirinden çok farklı kadınlar da olsa, Ben ikisinin bazı ortak yanları olduğunu düşünüyordu. Dominique günlük hayatın sunduğu ödülleri gerçekten de mutlu olurdu, German da öyleydi. German hayatın, onun için muhteşem şeyler vaat ettiğine inanmıyordu, böyle bir beklentisi de yoktu –ki bu iyiydi– aynı şey Dominique için de geçerliydi. Dominique bir defasında hayatını fırtına sonrası bir sahile benzetmişti: Kıyıya hazinelerin vurduğu nadiren görülürdü. Ama akıntıların sürüklediği odun parçalarına, cam şişelere veya uzun zamandır okyanusta sürüklenen birbirinden çeşitli tuhaf ve ilginç şeylere meraklıysanız veya bunların koleksiyonunu yapıyorsanız buradan sık sık işe yarar şeyler bulup sevinerek eve götürürdünüz. German bu hikâyeyi duyduğunda heyecanla kafasını sallamıştı. Bu benzetmeye tamamen katılmış ve Ben’e, bunu duyduktan sonra Dominique’i daha da çok sevdiğini söylemişti. Kız arkadaşının ölümünün, hele de böylesine korkunç bir biçimde ölümünün ona neler yaşattığını tahmin dahi edemiyordu.

“Affedersiniz?”

German’ın yüzü iş arkadaşına dönüktü, kadının yanlarına geldiğini fark etmemişti. Bunu işitip döndüğünde Danielle

Voyles'in yanında durmuş kendisine baktığını gördü.

"Ah, merhaba," dedi ve Danielle'yi meslektaşıyla tanıştırdı. Sonra üç kadın da orada öylece durup sıkıntıyla sustular, her biri önce diğerlerinin bir şey söylemesini bekliyordu.

Danielle siyah kasketini, alnındaki yara izini gizleyecek kadar aşağıya indirmişti. Siyah kadife bir koşu kıyafeti ve yepyeni beyaz spor ayakkabıları giymişti. Sportif ve rahat görünüyordu. Ama birazdan German'ın anlayacağı üzere aslında hiç de rahat değildi. Tereddütlü gözlerle, öte yandan kararlı bir ses tonuyla birkaç dakika yalnız konuşmalarının mümkün olup olmadığını sordu. İş arkadaşı onlara veda edip alışveriş arabasını iterek donmuş gıda reyonuna yöneldi.

"Konuşmanızı böldüğüm için üzgünüm, ama bu çok önemli."

"Sorun değil. Beni nasıl buldun?"

"Telefon rehberine baktım. Öyle sıradışı bir ismin var ki hatırlaması zor olmadı. Sonra evine gittim. Ev sahibin, seni elinde bir alışveriş sepetiyle markete doğru yürürken gördüğünü söyledi. Ben de şansımı deneyip buraya geldim."

German sempatik bir gülümseyişle, "Epeyce sıkıntıya girmişsin," dedi.

"Çünkü epeyce sıkıntıdayız."

German'ın bildiği kadarıyla bu kadın, dün dairesine gittiklerinde Ben'i görmüyormuş rolü yaparak ona oyun oynamıştı. Yine de German şimdi söylediği şeylere inanıyordu. Konuşurken sesinin tonuna yansıyan korkusu yeterince ikna ediciydi.

"Ne sıkıntısı? Ne demek istiyorsun?"

"Bugün bir adam beni ziyaret etti. Dilenciye benziyordu. Adının Stewart Parrish olduğunu, seni ve erkek arkadaşını tanıdığını söyledi."

“Bu isimde birini tanımıyorum. Parrish mi? Hayır.”

“Muhtemelen böyle diyeceğini de söyledi ve böyle dersin de sana bunu vermemi söyledi.” Danielle elini German’a uzatıp avucunda tuttuğu şeyi göstermek için elini açtı.

Çocukluk dönemimizde genellikle en az bir kez başkalarına göre değersiz olsa da o sırada bizim için paha biçilmez ve yeri doldurulamaz bir şeyimizi kaybederiz. Çoğu insan bu kaybedilmiş nesneyi hayatları boyunca unutmaz. Bu uğurlu bir çakı, babanızın verdiği plastikten yapılmış şeffaf bir bilezik veya çok isteyip de sizin olabileceğini asla ummazken bir gün Noel’de ağacın altında bulduğunuz bir oyuncak olabilir... Ne olduğu hiç fark etmez. Onu başkalarına tarif edip bizim için neden bu kadar önemli olduğunu anlattığımızda bizi çok seven insanlar dahi hoşgörüyü bakıp gülümserler; çünkü bu, onlara göre kaybolduğu için üzülmeye değmeyecek denli önemsiz bir şeydir. Çocuk ıvır zıvırdır. Ama öyle değildir. Bu nesneyi unutanlar değerli, hattâ belki de kritik önemde bir hatıralarını da kaybetmiş olurlar. Çünkü çocuk benliğimize ilişkin temel önemdeki bir şey bu nesneye bağlıdır. Onu kaybettiğimizde ne olursa olsun bir parçamız kalıcı olarak değişecektir.

German Landis’in kayıp nesnesi kırmızı bir taşı. Bir tarafında parlak sarıya boyanmış, beceriksizce çizilmiş bir palyaço yüzü vardı. Şöyle bir göz attığınızda bu resmi yeteneksiz bir çocuğun yaptığını anlardınız.

German küçükken çok uzun boylu, hantal ve bir patates kadar gösterişsizdi. Çoğunlukla erkek pantolonları ve tişörtleri giyerdi, çünkü bunlar ona kız kıyafetlerinden daha çok yakışırdı. Ayrıca fazlasıyla uzun bacaklarından dolayı elbise giydiğinde kendini rahatsız hissederdi. Acımasız ve zeki bir sınıf arkadaşı ona “Peygamber Devesi” lakabını takmıştı, çünkü çok uzun boyluydu, zayıftı ve yeşil kot giymeyi seviyor-

du. Günde en az bir kez okuldan birisi, her seferinde alaycı ve küçümseyici bir vurguyla ona bu isimle seslenirdi. German akıllı, duygusal ve konuşkandı, yine de bir kız olarak lafladığı çok az arkadaşı vardı. O yaşlarda hayatta en çok istediği şey ya olduğu gibi kabul edilmek ya da daha kısa boylu olmaktı. İkisi de mümkün değilse, o halde basketbolcu boyu, büyük elleri ve ayaklarına rağmen ortama daha fazla uyum sağlayabilmeyi istiyordu.

Üçüncü sınıftaki tüm kızlar gibi German da Rudi Paula'dan hoşlanıyordu. Okul bahçesinin sarışın prensi Rudi kickball, punchball, geçirme ve şaka yapmada okulda adeta saltanat sürüyordu. Her türlü topluluğun odak noktasıydı. Daha çocuk yaşta dünyayı parmağının ucunda oynatıyordu ve dünya için de hava hoştu. Bütün çocuklar Rudi'nin arkadaşı olmak istiyor, bütün kızlar 14 Şubat'ta Rudi'den Sevgililer Günü kartı almayı hayal ediyordu. Tabii, German'a yokmuş gibi davrandığını söylemeye gerek yok. Hattâ German aynı sınıfta olmalarına rağmen adını dahi bilmediğine emindi. Biliyorsa bile muhtemelen yalnızca "Peygamber Devesi" olarak biliyordu.

Bir gün öğretmenleri bir taş bulup sınıfa getirmelerini istedi. Resim dersinde bu taşı boyayacaklardı. German büyük bir kuvarstaşı buldu. Ders saati geldiğinde kuvarsın üzerine gün boyu kafasında tasarladığı komplike bir resmi çizmeye koyuldu. Ders bitip tenefüs verildiğinde resmi bitirmesine daha çok vardı. Sınıfta kalıp çizmeye devam etmek için izin istedi. Öğretmen kabul etti. Diğer çocuklar tek sıra halinde sınıftan çıkmaya başlamışlardı.

Rudi Paula herkes çıkana dek özellikle oturup bekledi. German'ın yanından geçerken boyası henüz kurumamış kırmızı-sarı taşını kaba ve sert bir tavırla pat diye German'ın

önüne koydu. “Al, bu senin için,” deyip az evvelki hareketinin olası etkilerinden kaçarcasına sınıftan çıktı. Rudi Paula o yıl okul kapanana dek ona başka tek kelime söylemedi. Aynı senenin yazında ailesiyle başka bir şehre taşındılar.

Verdiği taş kiremitrengine boyanmıştı, bir tarafında beceriksizce çizilmiş sarı bir palyaço yüzü vardı. German Landis için bu, ona ifade ettiği anlam açısından adeta Rosetta taşı¹ değerindeydi. Onu yalnızca erkek kardeşine göstermişti. O da büyük Rudi Paula’nın biçimsiz kız kardeşine bir hediye verdiğine inanamamıştı. Yıllar sonra grubu için “Rudi’nin Taşı” isminde bir şarkı yazmıştı. Bununla ilgili yetişkin German’ı en çok eğlendiren şey, bunun Kidney Failure repertuarındaki tek pozitif şarkı olmasıydı.

Rudi’nin taşı bu uzun boylu, güvensiz kıza bir sorunu olmadığını, iyi olduğunu söylüyordu. Hayır, hattâ iyiden daha öte bir durumdaydı: O, Rudi Paula’nın hoşlanıp hediye verdiği türden bir kızdı. Taş bir anda onun uğuru haline gelmişti: Hayatın ummadığı bir anda iyiye gidebileceğinin ve mutlu olabileceğinin gözle görülür, elle tutulur bir kanıtıydı. Aldığı ilk sene, bazı geceler elinde taşla uyuyordu. Kitaplığının rafında özel bir yerde saklıyordu. Kaybetmekten korktuğu için asla odasından çıkarmıyordu. Anne babası bu kırmızı taşı onun için neden bu kadar önemli olduğunu bilmesede dokunmamaları gerektiğini biliyorlardı ve dokunmadılar da.

Zaman geçip German’ın yaşamı önemli ölçüde düzeldiğinde bile bazen hâlâ Rudi’nin taşına bakıp gülümser, bu onaylama ve umut ifade eden kırmızı hediyeği aldığı paha biçilmez günü ve âni hatırlardı.

1) Üç dille yazılmış ve 1798’de Mısır’da bulunmuş bir anlaşma metnidir. Deyimsel kullanımıyla ise, şifreli bir metnin çözümlenmesinde faydalanılan anahtar anlamındadır.

Yıllar sonra bir gün, taşı koyduğu rafa baktığında kaybolduğunu fark edip irkildi. Ailesindeki herkese tek tek sordu, ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu.

Yine de ilginçtir ki bu kayıp onda fazla bir tepkiye yol açmamıştı. On iki yaşındaki German Landis'in kafasını meşgul eden başka şeyler vardı. Yedinci sınıfın gündelik telaşı içindeydi, bundan da büyük keyif alıyordu. Okulun müzik grubuna yeni girmiş klarnet çalan çekici çocuk bir gün onu arayıp buluşabileceklerini söylemişti. Artık zihninin büyük bölümünü meşgul eden güzel bir kız arkadaşı grubu vardı. Doğrusu Rudi'nin taşı şimdi onun için, itiraf etmeye utandığı eski zavallı halini simgeliyordu. German, eski bir fotoğrafta, kafasında aptal görünümlü bir parti şapkasıyla kameraya komik mimikler yapan küçük kız gibi, taşı bağrına basıp ona ihtiyaç duyan çocuğu da kabullendi ama artık öyle biri değildi. Bu yüzden de taş hayatından çıktığında yalnızca küçük bir yanı üzülmüş, çok daha küçük bir yanı nereye kaybolduğunu merak etmişti.

Şimdi, yirmi iki yıl sonra taşı Danielle Voyles'in elinden alıp daha yakından bakmak için yüzüne yaklaştırdı. Evet, bu oydu. Buna hiç şüphe yoktu. Onca yıldan sonra Rudi'nin taşını tekrar elinde tutuyordu.

Danielle sordu: "Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Evet, ediyor gerçekten de. Bunu sana o adam mı verdi?"

Danielle başıyla onayladı, yüzü gergin ve ifadesizdi.

"Sana ne söyledi?"

"Erkek arkadaşının nerede olduğunu bilmek istiyormuş."

German elinde tuttuğu şeye rağmen öfkeyle parladı: "Nerede olduğunu bilmiyorum. Ayrıca o benim erkek arkadaşım değil.

"Hepsi bu mu? Sana bu taşı verip erkek arkadaşımı görmek istediğini mi söyledi?"

“Hayır, hepsi bu değil. Köpeğinin elinde olduğunu ve onu  ld recekini söyledi. Ona söylemezsen sonra da beni ve seni  ld recekmiş. İkinizin bir pizzacıda karşılaştığınızı, orada neler yapabildiğini gördüğünü söyledi.”

Pilot  n kapının kapandığını işitince uyandı. Normal bir tı-kırtıydı, kimse gizlice daireye girmeye çalışmıyordu. Köpek rahat yatağından kımıldamadı. Salonun kapısına bakıp Ben Gould’un içeri girmesini bekledi. Aradan biraz zaman geçti. Pilot hâlâ bekliyordu. Belki de önce tuvalete gitmişti. Bu hiç şaşırtıcı olmazdı. Köpek, insanların gün boyu defalarca tuvalete gitmesine akıl erdiremiyordu. şimdiye dek insanlarla paylaştığı her mekânda vücutlarındaki atığı boşaltmak için başlı başına bir yer ayırmalarını da aklı almıyordu. Oysa köpekler tuvaletleri geldiğinde her yere yaparlar, ikinci kez düşünme ihtiya ı hissetmezlerdi. Yapman gerektiğinde yapardın. Bir köpeğin kendisine tuvalet eğitimi verilmesine izin vermesinin tek nedeni değiş tokuştu: Sen bana yiyecek ve barınak ver, başımı milyonlarca kez okşa; ben de yerlerini ve duvarlarını ıslatmayayım. Bu, dünyada süregelmekte olan en iyi anlaşmaydı.

“Pilot? Neredesin?”

Kendisine yöneltilen ses, Gould’unkinden pek de farklı değildi. Pilot henüz yeni uyandığından duyduğu sesi Ben’in-kine benzetmişti.

“Buradayım, salonda.”

“Salon mu? Tamam, seni bulacağım.”

Söylediği şey tuhaftı. Burası adamın kendi eviydi. Salonu ne diye bulması gereksindi? Pilot havayı iki kez koklayıp bekledi. şimdi ’tamamen uyanmış, algıları beklenti içinde yükselmişti. Holde bir ışık belirdi. Birkaç dakika sonra kapı-

nın girişinde bir adam silueti göründü. Köpek şimdi onu koklayabiliyordu. Bu, Ben Gould'un kokusu değildi.

"Pilot? İçeride misin?"

Pilot'un sırtındaki tüyler diken diken oldu. "Kimsin sen?"

"Ah, işte buradasın!" Adam cana yakın bir edayla seslendi. Salonun ışığı açıldı ve Pilot, Stewart Parrish'i ilk kez gördü. Adam elleri belinde öylece durmuş gülümsüyordu. "Merhaba!"

Bu yabancı, köpeğin insan dilini konuşup anladığını nereden biliyordu? Bu daireyi nasıl bulmuştu? Adını nereden biliyordu?

Parrish salona yürürken gülümsemeye devam ediyordu. Pilot kafasını kaldırıp havayı daha dikkatle kokladı. Bu adam, sokakta yaşamışlık kokuyordu. Ama aynı zamanda cereyan-sız, ağır bir havayla ve uzun zamandır sandıkta kalmış giysilerle dolu kapalı mekânların kokusunu da yayıyordu. Ucuz yemek kokuyordu: Bolca patates ve ekmek, işlenmiş et, şekerli içecekler ve... bu yabancından yayılan, Pilot'un tanımlayamadığı bir koku daha vardı. Köpeğin koklama duyusunu şaşkı-na çeviren tümüyle benzersiz, gizemli bir kokuydu.

"Sonunda seninle tanışmak benim için bir zevk."

"Kim olduğumu nereden biliyorsun?"

Parrish hevesle cevap verdi: "Beni bilgilendirdiler. Hak-kında epeyce bilgi verdiler."

İkisi de başka bir şey söylemedi. Pilot adamı süzerek bek-ledi. Stewart Parrish, köpek başka bir soru sorana dek sessiz kalmaktan memnun görünüyordu. İnce çizgili bir takım elbi-se ve turuncu bir gömlek giymişti. İnsanlar, köpeklerin renk-leri göremediği konusunda yanılırlar. Görürler ama renkler onlara bizler kadar belirgin ve parlak görünmez. Örneğin Pi-lot, Parrish'in gömleğinin parlak turuncu rengini kurumuş bir sonbahar yaprağı rengine göreüyordu.

Adam, Ben Gould'un en sevdiği koltuğa doğru ilerleyip oturdu. Pantolonuna baktı ve Pilot'un görebildiği kadarıyla üstünde hiçbir şey olmamasına rağmen elleriyle sertçe tozunu aldı. Parrish, detayları ezberlercesine içerideki her şeye tek tek baktı. Bakarken dudagında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Burada kendini tümüyle evinde hissediyormuş gibi görünüyordu.

"Doğruyu söylemek gerekirse daha küçük bir yer bekliyordum. Gördüğüm kadarıyla burası büyük bir daire."

Pilot bekledi.

"Benim adım Stewart Parrish. Buraya Ben Gould'un neredede olduğunu öğrenmek için gönderildim."

"Her neredeyse sen oraya gidemezsin."

Parrish öne doğru eğilip dirseklerini dizine dayadı, şimdi Pilot'a daha çok yaklaşmıştı. "Evet, gidebilirim. Sadece neredede olduğunu söylemeni istiyorum, sonra buradan gideceğim. Benim için biraz bulanık olan bazı şeyler var. Bu tıpkı uykudan yeni kalkınca tekrar netleşebilmeleri için düşüncelerimi yeniden toparlamaya ihtiyaç duymam gibi bir şey. Yani demek istediğimi anlıyorsan, bir şeyleri biliyorum da bilmiyorum. Nereye gittiklerine dair zihnimi bir parça dürtmene ihtiyacım var yalnızca, sonra gideceğim."

"Skillicorn Parkı." Pilot adama doğruyu söylemişti, çünkü gerçekten de tek bildiği bu isimdi. Burasının neredede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bu adı da Ben, Ling'e söylerken tesadüfen duymuştu. Bir dakika sonra ikisi de ortadan kaybolmuştu. Skillicorn Parkı'na mı gitmişlerdi? Kimbilir? Hattâ burasının neredede olduğunu hiç bilen olmuş mudur?

Parrish çabucak, "Teşekkür ederim. Hoşçakal," dedi ve hemen ardından o da yok oldu.

Pilot uzun uzun Ben'in boş koltuğuna baktı, yüreği üzün-

tü ve kasvetle dolmuştu. Bir şeylerin dışında bırakılmaktan daha kötü ne olabilirdi? Köpeğin şu Skillicorn Parkı'na veya başka bir yere gitmek için zerre kadar bir isteği yoktu. Ama mesele bu değildi. Onun gücüne giden şey, başka herkesin oraya kolayca nasıl gidebildiği idi. Göz açıp kapayınca dek gitmiş oluyorlardı. Yine kendini hayvan barınağındaki son istenmeyen hayvan gibi hisseden Pilot, dünyasındaki herkesin sanki bitişik odadaymış gibi Skillicorn Parkı'na doğru kaybolmasını seyrederek yatağına uzandı.

Az sonra ağır ağır kalkıp su içmek için mutfağa doğru yürümeye başladı. Sahibinin koltuğunun önünden geçerken durup bir bacağına koltuğa doğru kaldırdı. Aniden fışkıran bir parça idrar koltuğun bacağından aşağı doğru süzüldü. Çişini fazla yapmamıştı. Skillicorn Parkı çetesine karşı küçük çaplı, ıslak bir protestoya yetecek kadarını bırakmıştı.

Pilot'un gidişi beş dakikadan uzun sürmemişti. Salona döndüğünde Parrish yine Ben'in koltuğunda oturuyordu.

"Sürpriz! Beni özledin mi?"

"Yolunu mu kaybettin?" diye sordu köpek, ama zahmet edip adama bakmadı. Tekrar sepetine atladı, iki kez etrafında döndü ve halinden memnun bir iniltiyle uzandı.

"Yo, hayır. Oraya gittim. Çok güzel bir park. Bir sürü ağaç var. Ama oraya tam da onlar ayrılırken varmışım. Benim açımdan kötü bir zamanlama. Başka nereye gidebileceklerini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok." Pilot gözlerini kapadı. Adamın bunu görüp anlayarak gitmesini umdu.

"Hımm... Bu çok üzücü. Gerçekten hiçbir fikrin yok mu?"

"Hayır."

"Burada kalıp onları beklememin bir sakıncası var mı? Bu koltukta uyurum."

Pilot gözlerini açıp adama ters ters baktı. Ama insanlar, köpeklerin ters bakışlarını anlamazlar, bu yüzden de bunun Parrish üzerinde bir etkisi olmadı. “Bu gece gelmeyebilir. Günlerce gelmeyebilir ve senin burada günlerce kalmandan memnun olacağını sanmıyorum.”

“Doğru. O halde seninle bir anlaşma yapalım. Bu gece onu burada bekleyeceğim. Sabaha gelmezse giderim. Bu senin için uygun mu?”

“Her neyse.” Pilot tekrar gözlerini kapayıp hemen uykuya daldı. Artık yaşlı bir köpek sayılırdı, kemikleri son zamanlardaki koşturmacalardan yorgun düşmüştü. Parrish’in hayalet Ling’i bildiğini düşündü, çünkü o da Skillicorn Parkı’na gitmek için tıpkı ikisinin daha önce yaptığı şekilde kaybolmuştu. Bu yabancı bir şekilde onlarla buluşmanın bir yolunu bulacaktı. Ama şimdi uyku zamanıydı.

Parrish sözünü tuttu, ertesi sabah kalkıp Pilot uyanır uyanmaz gitmeye hazırlandı. “Gidiyorum. Seni artık rahatsız etmeyeceğim.”

Köpek çekinerek sordu: “Gitmeden önce benim için bir iyilik yapar mısın? Ne zaman döneceklerini bilmiyorum ve benim gerçekten işemem gerekiyor. Beni kısa bir yürüyüşe çıkarır mısın?”

“Tabii, memnuniyetle! Tasman var mı?”

“Kapının önünde, holde.”

“Hadi gidelim o zaman. İstedikğin kadar dolaşabiliriz.”

Parrish kayışı Pilot’un tasmaına takıp ön kapıyı açtı. “Hey! En son ne zaman bir köpeği yürüyüşe çıkardığımı hatırlamıyorum. Bu eğlenceli olacak.”

Fakat dışarı çıkmalarından otuz saniye sonra Pilot, Parrish’in elinden tasmaını hızla çekip kaldırımdan aşağı var gü-

cüyle koşmaya başladı. Yıllardır hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Neredeyse bir yavru köpek gibi koşuyordu, çünkü çok korkuyordu. Tek düşüncesi Stewart Parrish'ten kaçabilmektir.

Pilot uzun süre adamın uyanmasını beklemişti. Uyurken koltukta ne zaman kıpırdansa hemen gözlerini kapatmıştı. Adamın, uyanık olduğunu ve kendisini seyrettiğini bilmesini istemiyordu. Parrish'in hiçbir şey bilmesini istemiyordu. Bildiği takdirde kaçamayabilirdi, en çok bundan endişe ediyordu, çünkü artık adamın kim olduğunu anlamıştı.

O sabah saat beş civarında Pilot yatış pozisyonunu değiştirirken yarı sersem uyanmıştı. Çok yakınında oturduğu için Parrish'in kokusu tekrar burnuna gelmişti. Geçen gece ilk karşılaşmalarında kokusunun bir kısmını çözümleyememiştir. Ama uyku ile uyanıklık arasındaki bu gizemli alanda du-yuları daha meçhul, farklı bir frekansa çevrilmişti ve onlar şimdi bu kokuyu tanımışlardı. Bir anda şok olan Pilot aniden uyanmış, dehşet içinde kafasını kaldırmıştı; sonra olabildiğince ağır ağır yeniden aşağı indirmiş, gergin bir halde patilerinin üzerine koymuştu.

Köpekler hayaletleri görürler. Sokaklarda sis bulutu gibi süzülen hastalıkları görürler. Tasavvur edilemez olanı işitir ve koklarlar. Yine de bu tür şeyler onları heyecanlandırmaz, çünkü onlar zaten algıladıkları dünyanın bir parçasıdır. İnsanlar da çiçeklere hayretten nefesi kesilerek bakmazlar veya ayaklarının üzerine konan böceklerden endişe etmezler. Bildiğimiz şeylerle karşı karşıya kaldığımızda olduğu gibi kabul eder, yaşamımıza kaldığı yerden devam ederiz.

Aynı şekilde süt şişesini açtığımızda içindeki süt bozulmuşsa o kötü kokuyu alır almaz bizi iğrenerek irkiltir şey tamamen içgüdüsel. Şimdi Pilot'a da, "Kaç! Kaç! Uzaklaş buradan!" diye bağırır şey duyulan değil, yalnızca yaşama içgüdüydü.

Yaşam ve ölüm birbirine karışmaz. Asla birlikte dans etmezler, çünkü ikisi de yöneten taraf olmakta ısrar edecektir. Bir arada var olmalarının tek nedeni birbirlerine bağımlı olmalarıdır. Gerçekte birbirlerinden nefret ederler, tıpkı gecenin gündüzden veya tam tersi, gündüzün geceden nefret ettiği gibi. İnsan ve kardeş olsalardı birbirlerini daha beşikteyken öldürürlerdi. İkisinin de kendine has, ayırt edici bir kokusu vardır. Yaşayan her şeyin organik, sürekli değişen, sıcak ve olgunlaşmış bir kokusu vardır. Ölümün kokusu ise sabit ve soğuktur.

Stewart Parrish iki kokuyu birden yayıyordu. Pilot'un şimdiye dek öğrendiği ve tecrübe ettiği şeylere göre bu imkânsızdı. Köpek bu kokuyu daha önce tanıyamamıştı, çünkü böyle bir koku yoktu; daha doğrusu soğuk bir ateş veya sıcak bir buzdan daha fazla var olma ihtimali yoktu. Hiçbir şey aynı anda hem canlı hem de ölü olamazdı. Ama Stewart Parrish öyleydi. Pilot, iki kokuyu da yayan bir varlığın şimdiye dek karşılaştığı en tehlikeli şey olabileceğinin farkındaydı.

O yüzden de kaçtı. Hattâ adeta uçtu. Bacaklarının elverdiği kadar hızlı koştu. Kaçarken tek düşüncesi daha hızlı koşabilmektir, kaçıp kurtulmaktır. Blogun sonundaki caddeye giden yolu yarılادığında adam geliyor mu diye dönüp arkasına bakmak istedi, ama henüz yavaşlamaması gerektiğini biliyordu. Uzaklaş, daha da uzaklaş; bu adam seni yakalamak istiyorsa ne kadar hızlı gelebileceğini kim bilebilir?

Köpeğin birden deli gibi fırlayıp kaçmasıyla bir an için afallayan Parrish kafasını iki yana keyifle sallayıp apartmanın önündeki eşige oturdu. Gözden kaybolana dek, peşi sıra sürüklediği siyah deriden tasma kayışını arkasında sağa sola çarparak kaçan Pilot'u seyretti. Sonra ceketinin göğüs cebine uzanıp oldukça iyi kalitede bir puro çıkarttı. Bunu, bir yerde sakın sakın oturup huzurla tütürebileceği güzel bir âna sak-

lıyordu. Artık köpeği yürüyüşe çıkarmasına da gerek kalmadığına göre, bundan daha uygun bir zaman olamazdı. Burada sakinleşip purosunu içecek, şu tek işi de hallettikten sonra yalnızca birkaç blok ötedeki Danielle Voyles'in dairesine gidecekti.

Bu bir Honduras purosuydu; aslında Küba'da yetişen, sonradan asıl kökenine benzer ama aynı olmayan bir iklimde ekilmeye başlanan tütünün hafif itici, tatlı bir tadı vardı. Parrish de tıpkı onun gibiydi: Yeni bir yere nakledilmişti, bir zamanlarki haline benziyordu, ama tam olarak aynı değildi. Sonunda ortaya güzel bir puro çıkmıştı, ama harika değildi. Tıpkı benim gibi, diye düşündü Parrish homurdanarak: İyi ama harika değil.

Yarım saat sonra ufalmış purosundan epeyce uzun, son bir fırt daha aldı. Başını geriye yatırıp çektiği dumanın tümünü bir nefeste üfledi. Başının üstündeki gri duman bulutu öylesine yoğundu ki bir süre öylece havada asılı kaldı. Etrafta birazdan olacıklara şahit olacak kimse var mı diye bakmadan ayağa kalkıp yoğun duman bulutunun içine girdi ve tekrar ortadan kayboldu.

Dakikalar sonra German Landis'in çocukluğundaki yatak odasında tekrar ortaya çıktı. Oda tam da işine yarayacak şekilde boştu, kimsenin olmaması iyiydi, çünkü böylece dikkati dağılmadan işine konsantre olup çabucak halledecek vakti olacaktı. Mesela, o sırada küçük bir kız olan German Landis ona, "Odamda ne arıyorsun?" diye sormayacaktı.

Odada gezindi, gördüğü şeyleri satın almayı düşündüğü meyvelermiş gibi bir süre elinde tarttı, sonra tek tek hepsini aldığı yere geri koydu. Arada bir, "Hımm," ve "Yok, olmaz," gibi şeyler mırıldansa da araştırması boyunca çoğu zaman sessiz kaldı. Bir kalem kutusunu, bir Daisy Duck saatini, oyun-

cak bebekleri ve diğerk şeyleri inceledi. Hepsini kaldırıp dikkatle baktıktan sonra yerine koydu. Sonunda bir rafta duran kırmızı taşı gördü. Bu kadar sıradan bir şeyin neden orada durduğunu merak edip taşı eline aldı. Birkaç saniye tuttuktan sonra gülümseyerek, “İşte bu!” dedi. Taşı cebine koyup odadan çıktı. Şimdi gidip Danielle’yi bulması gerekiyordu.

German, Danielle Voyles’e sordu: “Bu adam şimdi nerede?”

“Erkek arkadaşının dairesinde.”

“Burada değil mi yani? Seni dışarıda otoparkta beklemiyor mu?”

Danielle kafasını salladı. “Hayır, bizi erkek arkadaşının evinde bekleyeceğini söyledi.”

Süpermarketin hoparlörlerinden yükselen bir anons Danielle’nin söyleyeceklerine engel oldu. “Coca Cola bugün yedinci reyonda indirimde! Stoklayın!” İki kadın, anons tekrar edilirken sessizce birbirlerine baktılar.

German elindeki kırmızı taşı baktı. Bunu nasıl bulmuştu? Kendisi için ne anlama geldiğini nereden biliyordu? Danielle Voyles’in bunlarla ne ilgisi vardı?

“Polise mi gitssek? Ne yapmalı, bilmiyorum.”

“Erkek arkadaşının nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır. Biz ayrıldık. Onu dün gördüm, ama kısa bir görüşmeydi, fazla konuşmadık.” German aslında şunu da demek istedi: “Onu dün senin dairende gördüm, sen de onu görmüyormuş numarası yapıyordun.” Ama Danielle’nin yüzündeki ifadeyi görüp kendini tuttu.

İki kadın çıkışa doğru yürümeye başladılar.

Danielle durup German’ın kolunu tuttu. “Bana bir şey söyledi. O adam. Beni bu mesele için neden rahatsız ettiğini sordum. Sonuçta seni de erkek arkadaşını da tanımıyorum.

Bana ikimizin de aslında ölmesi gerektiğini ama ölmediğimizi söyledi. Sen benim geçirdiğim kazayı biliyorsun. Peki, erkek arkadaşına ne oldu?”

German, “Hiçbir şey,” dedi. “Sevgililerinden biri birkaç yıl önce öldü, ama Ben, hayır.”

Birkaç adım daha yürüdükten sonra German durup bir anda aklına gelmişçesine, yavaş yavaş, “Düştü. İlk buluşmamızdan hemen sonra düştü ve kafasını çok sert çarptı,” dedi. “Hastaneye gitmesi gerekti çünkü şurası kanıyordu.” Eliyle kafasının arkasını işaret etti. “Durumu kritikti. Birkaç gün çok kötüydü. Ama ölmedi.”

Stewart Parrish, kadınlar görüldüğünde yine tam olarak aynı yerde, Ben Gould’un apartmanının önündeki eşikte oturuyordu. Burayı sevmiştir. Oturduğu yerden tüm sokağı ve etrafta olup bitenleri görebilmek hoşuna gitmişti. Bir ara, torununu ziyarete gelen Karadağlı yaşlı bir adamla sohbet etmişti. Adamın nereli olduğunu öğrenir öğrenmez İngilizceyi bırakıp Arnavutça konuşarak yaşlı adamı heyecanlandırmıştı. Sonra aerobik dersine giden Puma eşofman takımlı, genç, şişman bir kızla laflamıştı. Konuştuğu herkes sohbeti açık ve cana yakındı. Hem de onun gibi üstü başı perişan, talihsiz görünümlü bir adama karşı. Parrish bundan hoşlanmıştı. Bu insanların onu, görünümüne bakarak yargılamamaları hoşuna gitmişti.

Binanın sahibi yanına gelip neden burada oturduğunu sorduğunda ikinci purosunu henüz yakmıştı. Ben Gould’un veya kız arkadaşının gelmesini beklediğini söylemişti. Okuldan eski bir arkadaşları olduğunu, ikisinden birinin her an burada olacağını söylemişti. Neşeli ve zekice verdiği cevaplar bina sahibini tatmin etmiş, içeri dönüp Parrish’i rahat bırakmıştı.

Bu sabah güzel geçiyordu. Danielle Voyles hiç sorun çı-

karmamıştı. Konuşmalarının ilk beş dakikasında zaten ödünü kopartmıştı. Bundan sonra daha fazla ikna edilmesi gerekmemişti. Rudi'nin taşını ona verdiğinde eli öyle çok titriyordu ki taşı yere düşürmüştü.

Şimdi de bu hafif bulutlu sabahta, o iki hoş görünümlü kadın kaldırımdan ona doğru geliyorlardı. German Landis hatırladığından çok daha uzundu. Gerçi Parrish onu ilk kez aylar önce gördüğünde hiçbir şeyi doğru düzgün değerlendirebilecek durumda değildi. O sırada zihni, birbiriyle alakasız parçalarla dolu bir çöp kovası gibiydi. Kadınlar birkaç adım yakınına gelince ayağa kalkıp saygı ve selamlarını sunmak istercesine reverans yaptı.

“Merhaba.”

İki kadın da bir şey söylemedi. Bu onun şovuydu ve üçü de bunu biliyordu.

“Danielle sana taşı verdi mi?”

German başıyla onayladı.

Parrish önce eşikte kendisine katılırlar mı diye sormayı düşündü. Ama onları buraya getirmek için yaptığı şeylerden sonra bunu istemeyeceklerini biliyordu. O halde tamamdı, hemen işe koyulabilirlerdi. “Erkek arkadaşınızı bulmam lazım, Bayan Landis.”

“Nerede olduğunu bilmiyorum. Artık birlikte değiliz.”

Dilenci gerçekten şaşırılmıştı. “Ayrıldınız mı?”

“Evet.”

“Ah, bu bazı şeyleri değiştirir. Ama yine de nerede olduğunu söylemeni istiyorum.”

German içten içe korksa da dudakları öfkeyle gerildi. “Sana nerede olduğunu bilmediğimi söyledim.”

Parrish çenesini kaşdı ve German'ın omzunun üzerinden bir şeye baktı. “Bu iyi olmadı.”

German kendini de şaşırtan bir cesaretle sordu: “Pilot nerede?”

“O iyi. Ama Ben’i bulmama yardım etmezsen iyi olmayacak.”

“Dairesine baktın mı?” Eliyle binayı gösterdi. “Veya işyerine? Nerede çalıştığını biliyor musun?”

“Evet. İki yerde de yok.”

Ellerini iki yana açtı. “O halde sana yardım edemem.”

“Size bir şey göstermek istiyorum.” Parrish, daha kadınların yaklaştığını görür görmez onu çoktan cebinden çıkarmıştı. Şimdi tek yaptığı sol elini açıp göstermek oldu. Açık avucunda duran bilenmiş mutfak bıcağını gördüler. “Bunu hatırladın mı?” diye sordu German’a. German yine başıyla onayladı. Bunun restorandaki o korkunç gece, adama sapladığı bıçak olduğunu düşündü. Şimdi ona bakmaya tahammülü yoktu.

“İyi. Yolun aşağısındaki gümüş renkli motosikleti görüyor musun? Şu gıcır gıcır Harley V-Rod’u? Motosikletleri seviyorsun, değil mi German? Yo, sen aslında daha çok Formula 1 arabalarını ve eski bisikletleri seviyorsun, değil mi?”

Dönüp baktılar ama motosikleti hemen göremediler, çünkü epeyce uzağa park edilmişti.

“Şimdi bunu ön farına atacağım.” Elini ileriye doğru uzattı. Sanki elindeki bir şeyi parmaklarının arasından öylece yere bırakır gibi gelişigüzel bir hamle yapmıştı. Ama bıçak, yaylı bir tüfekten çıkan ok gibi adeta uçtu. Saniyeler sonra, fazlasıyla kısa bir süre sonra belli belirsiz bir çarpma ve çınlama sesi duydular.

“Umarım sahibinin sigortası vardır. Danielle, lütfen bıçağımı alıp getirir misin? Döndüğünde farı vurabilmiş miyim, söylersin.”

Danielle şakağındaki yara izine dokundu. “Üzgünüm, ama gerçekten başım ağrımaya başladı.”

“Git bıçağını getir! Dönünce oturur dinlenirsin. German’la birkaç dakika yalnız kalmam lazım.” Parrish gitme emrini verirken Danielle’ye bakma zahmetine bile girmede.

Danielle, German’a korku dolu bir bakış atarak gitti.

Parrish üst basamağı işaret etti. “Otur.”

İkisi de oturduktan sonra sordu: “Ben’e neler olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?”

“Hayır... Yalnızca Danielle’nin bana anlattığı kadarını.”

“Bu iyi. Bilmen gerekmiyor. Sen sadece erkek arkadaşını bulmama yardım et, ondan sonra senin işin bitiyor.”

“Ama sana zaten söyledim...”

“Bana ne söylediğini biliyorum, German. Ama nerede olabileceğini sen herkesten daha iyi bilirsin. O yüzden bir tahmin yürüt. Sana bu yüzden geldim.”

German düşündü. Gerçekten düşündü ama ona verecek bir cevap bulamadı. “Eğer şehirdeyse...”

“Hayır, değil. Memleketine döndü.”

German irkilerek sesini yükseltti. “Ne? Ne zaman gitti?”

Parrish sorusunu duymazdan geldi. “Ben küçük bir çocukken en yakın arkadaşı kimdi? Çok küçük olduğu, dört beş yaşlarında olduğu zamandan bahsediyorum.”

“Gina Kyte.” German kızın ismini hiç düşünmeden söyledi, çünkü birlikte yaşarlarken Ben ona Gina ve çocukluk maceraları hakkında pek çok şey anlatmıştı. Onun ilk aşkı olduğunu, şimdiye dek yaşadığı en saf aşk olduğunu çünkü fiziksel hiçbir şeyin olmadığını, yalnızca saf bir hayranlıktan ibaret olduğunu söylemişti. Gina Kyte’ı tüm benliğiyle sevdiğini, bu dünyada ve onun yanında olduğu için çoğu sabah minnettarlıkla uyandığını söylemişti.

“Evet, Gina, bu doğru. Peki, o nerede oturuyordu?”

“Cinnamon Sokağı’nda,” dedi German, bunun meseleyle bir ilgisi olduğunu düşünmeyerek.

Parrish’in yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. “Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Gina Kyte, Cinnamon Sokağı’nda oturuyordu. Ben, bunu bana defalarca söylemişti.”

“Bu harika. Ne isim ama! O halde Cinnamon Sokağı! Teşekkür ederim.”

Parrish, German’ı çok şaşırtarak tokalaşmak için elini uzattı. German bir an duraksadıktan sonra elini tutup sıktı.

Tekrar konuşacak diye bekledi ama Parrish susuyordu. Ona şöyle bir baktı. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Sessizce sokağı seyretmekten hoşnut görünüyordu. German bir süre daha sustuktan sonra daha fazla dayanamayıp sordu: “Neler oluyor? Neden buradasın? Bizi neden tehdit ediyorsun?”

Parrish başını çevirmeden cevap verdi: “Benjamin Gould karda kayıp düştü, başını kaldırıma çarptı. Ölmesi gerekiyordu ama ölmedi. Danielle Voyles’in, uçak çarptığında başına saplanan kalem parçasından dolayı ölmesi gerekiyordu, ama o da ölmedi. Buna maruz kalan başka insanlar da var ve bu, bugünlerde çok daha sık oluyor. Ölmesi gerektiği halde ölmeyen başkaları da var. Sistemde bir terslik var. Buraya ne olduğunu bulup onarmak için gönderildim.”

“İnsanları bıçaklayarak mı? Onları öldürmekle tehdit ederek mi? Kimsin sen? Ölmeleri gerektiğini nereden biliyorsun? Seni kim gönderdi?”

“Beni Doğal Düzen gönderdi, German. İşlerin olması gerektiği ve şimdiye dek hep olduğu gibi yürümesini sağlayan düzen gönderdi. O benim patronum.”

Verdiği cevabı henüz algılayamadığı halde tesadüfen tam

üstüne bastı: “O gece o adamı neden bıçakladın?”

“Çünkü o, kötü adamlardan biriydi, asla değişmemesi gereken şeyleri değiştirmeye çalışanlardandı. İster inan ister inanma, ama buradaki iyi adamlar biziz. Bizi desteklemeniz lazım.”

“Öldürmeniz için mi destekleyeceğiz?” Sesi iğneleyiciydi.

Parrish yumuşak ses tonunu koruyarak konuşmaya devam etti: “Düzeni sever misin? Düzenli bir insan mısındır, German?”

Sorusu onu şaşırtmıştı, tereddütle cevap verdi: “Çoğunlukla evet.”

“Acıyı sever misin?”

“Hayır.”

“İşler karıştığında veya hayatın kontrolden çıktığında bundan hoşlanır mısın?”

“Hayır.” Neden bahsediyordu böyle?

Danielle onlara doğru geliyordu. Parrish’in bıçağını vücudundan uzakta, iki parmağının ucunda tutuyordu, çünkü bu hiç istemediği halde dokunmak zorunda kaldığı bir şeydi. Tek istediği çekip gitmekti ama dilenci yaşadığı yeri biliyordu.

“Hayatta olmayı seviyor musun?”

German kendisine bir şey yapmak üzere olabileceğini düşünerek geri çekildi. “Hayatta olmak mı? Evet, hayatta olmayı seviyorum.”

Kafasını iki yana salladı. “Neden? Hayat kaos, acı ve ızdırap dolu. Güvenilmez ve düzensiz. Hayatta hiçbir şey devam etmez, hiçbir şey kalıcı değildir ve yüzde yüz güvenebileceğin tek bir şey dahi yoktur.

“İtiraf et: Bir insan tüm bu berbat vasıflara sahip olsa asla onun yanında bulunmak istemezsin.” Ses tonu ölçülü ve mantıklıydı. Onu hiçbir şeye ikna etmeye çalışmıyordu, yal-

nızca bazı gerçekleri ortaya koyuyor ve çok geçerli bir hususa parmak basıyordu.

Ama German bununla nereye varmak istediğini anlayınca daha ileri gitmesine izin vermedi. “Neden bahsettiğini biliyorum. Tüm bu söylediklerin Sigmund Freud’un bilinçaltındaki ölüm arzusu teorisi. Bunu üniversitede öğrenmiştim.” Ezberindeki bir bilgiyi sınıfa anlatırcasına işaretparmağını havaya kaldırdı. “Ölüm, acının ve kaosun bitmesidir; ister insan, ister kader, isterse Tanrı olsun, senden daha büyük ve daha güçlü şeyler tarafından kontrol edilmenin sona ermesidir. Ölümden daha güvenilir bir şey yoktur, çünkü bugün ölüysen yarın da ölü olacaksınız. İnsanoğlu geçicilik değil, istikrar arar. Ölüm istikrarlıdır.”

“Kesinlikle!” Parrish bunları bilmesinden etkilenmiş ve memnun olmuştu. Ona açıklamak için vakit kaybetmesine gerek kalmamıştı. Ama hemen ardından söyledikleri bir anda keyfini kaçırmıştı.

“Ama profesörüm bize bu teoriyi anlattıktan sonra ne dedi, biliyor musun? Yazar E. M. Forster’dan bir alıntı yaptı: ‘Ölüm insanı yok eder, ama ölüm düşüncesi onu kurtarır.’”

Danielle yaklaşmıştı, tam konuşacağı sırada diğer ikisinin arasındaki tansiyonu fark etti.

“Çok şiirsel, ama bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?” Şimdi Parrish’in sesi iğneleyiciydi.

“Bana göre bunun anlamı, öleceğimizi *gerçekten* fark ettiğimizde hayatın çok daha güzel ve değerli hale geldiği. Ama çoğumuz bir doktor veya bir başkası tarafından ölümlü olduğumuz söylenene dek asla bu farkındalığa ulaşamıyor. O zaman da artık çok geç kalınıyor çünkü bundan sonra tek hissettiğimiz korkudan ibaret oluyor.”

Danielle hevesle atıldı: “Bu tıpkı okyanusta gemi yolculu-

ğuna çıkıp tüm zamanını kamarada geçirmeye benziyor. Ancak seyahat bitip gemi iskeleye yanaşırken güverteye çıkıp dışarısının ne kadar güzel olduğunu görüyorsun.” Sözünü bitirince ani çıkışından dolayı utandı. Ama bu tam da kazadan sonra deliler gibi okuyup üzerine kafa yorduğu konuydu.

Parrish hayal kırıklığına uğramıştı. “Bu çok yanlış. İkiniz de neden bahsettiğinizi hiç bilmiyorsunuz.” Basamaklardan inip kaldırma çıktı.

Sinirli bir halde bir birine bir ötekine baktı. “Ne kadar yaklaştığınızı hiç bilmiyorsunuz...” Ama bir yandan yanağını kaşırken sözünü yanda kesti. “Köpek,” dedi. “Az kalsın köpeği unutuyordum.” Sol elini kaldırıp parmağını şıklattı.

Yirmi beş blok ötede, Pilot iradesi dışında olduğu yerde donakaldı. O zamandan beri hâlâ yarı ölü adamdan kaçarak koşturup duruyordu. Ama bacakları ve eklemeleri gitgide ağrımayaya başladığından artık epeyce yavaşlamıştı. Yine de yolundan alikonana dek oldukça iyi bir hızla koşmayı sürdürüyordu.

Sonra kaldırımdan yirmi adım havaya yükselip geldiği yöne doğru gerisingeri uçmaya başladı. Var gücüyle karşı koymaya çalışsa da bu onun direnebileceği türden bir şey değildi. Kendisinden daha çok, kat kat daha güçlü bir gücün kontrolü altındaydı. Tümüyle çaresiz bir haldeydi ve birazdan öleceğinden kesinlikle emindi.

Ben Gould’un apartmanına doğru öyle hızlı uçu ki, oraya varması altı yedi dakikadan fazla sürmedi. Yaklaştıkça vücudu yavaş yavaş yere yaklaştı. German’ın oturduğu basamaklara geldiğinde ayakları kaldırma değişiyordu. Durur durmaz panikle etrafına bakındı. Önce iki kadını, sonra da arkasını dönmüş giden Stewart Parrish’in sırtını gördü.

Hiçbiri Parrish’i bir daha görmedi.

Ben ve Ling, ormanın derinliklerine ilerledikçe ortalık daha kasvetli bir hal aldı. Az evvel ağacın dallarından sarkan o şeyi görmüş olmaları hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmamıştı. Gece ve beraberindekiler kendilerini göstermeye başlamıştı. Etraflarındaki ağaçlar, tıpkı asfaltın yaz sıcaklığını çekmesi gibi karanlığı kendilerine çekiyorlardı. Gece sesleri ve kokuları, gündüzünkünden belirgin biçimde farklıydı. Kadınla adam, ormanın içinden geçen yolun kenarında tek sıra halinde yürüyorlardı. Çevrelerindeki tek ışık her iki yönden geçen arabaların farlarından ibaretti.

Ling sordu: “Daha ne kadar var?”

“Okula mı? Tam olarak hatırlamıyorum. Buraya son gelişimin üstünden epeyce zaman geçti.” Ben önden yürüyordu. Birkaç adım arkasından gelen Ling’le omzunun üstünden konuşuyordu. Hayalet bu işten zerre kadar hoşlanmamıştı. Yolun kenarı daracıktı, güvenle yürüyecek kadar yer yoktu. Üstelik ikisi de koyu renk giysiler giymişlerdi, sürücülerin onları fark etmesi hiç de kolay değildi. Ling bu yürüyüşün iyi bir fikir olmadığını zaten iki kez söylemişti. Üçüncü söyleyişinden sonra Ben kendini tutamayıp sormuştu: “Ezilip ölmekten mi korkuyorsun?”

Gece olmasına ve yolda sokak lambaları olmamasına rağmen

men ormanın içinden yürüyüp ilkokula gitmek Ben'in fikriydi.

Ben çoktan birkaç adım atmış ilerlerken Ling sormuştu: "Bunu neden şimdi yapmamız gerekiyor?"

"Bilmiyorum," demişti. "Emin değilim ama bunun gerekli olduğunu hissediyorum."

Hayalet ellerini beline koyup kaşlarını çatmıştı. "Gerekli mi?"

"Evet. Sen istemiyorsan gelme."

"Ben, bu öyle bir şey değil: İstemesem bile seninle gelmek zorundayım. Anlamıyorsun."

Ben durdu. "Anlamıyorum, çünkü bana hiçbir şey anlatmıyorsun Ling. Burada körlemesine gidiyorum. Sen bildiklerinle bana yardımcı olmayacaksan ben de içgüdülerime güvenmek zorundayım, çünkü elimde yalnızca bunlar var ve şimdi bana bu ormanın içinden okula gitmemi söylüyorlar. Ben de öyle yapıyorum."

On beş dakika sonra, tarihöncesi çağlardan kalmış hissi veren ormanın ortalarında Ben yoldan çıkıp sola döndü ve dosdoğru ormanın içine doğru yürümeye başladı. Ling tehlikeli yoldan ayrıldıklarına sevindi ama neden buradan dönmüşlerdi?

Ben'in arkasından sordu: "Nereye gidiyorsun?"

Ben cevap vermeden yürümeye devam etti.

Ling peşinden gitti. "Ben?"

Yine cevap yoktu. Arkasından yetişip kendisine baksın diye uğraştı, ama boşunaydı. "Adil davranmıyorsun Ben. Sana bilmek istediklerini anlatamam, çünkü buna iznim yok. Anlatmamam gerektiğini açık açık söylediler. Bana kalsa sana her şeyi anlatırdım, ki son zamanlarda olanlardan sonra pek de bir şey kalmadı zaten, inan bana."

Ona bakmadan sordu: "Onlar dediğin kim? Bana anlatamayacağını sana kim söyledi?"

Ling yarı fısıltıyla, “Sana bunu söyleyemem.” dedi.

“İyi.” Hızlanıp ondan uzaklaştı. Hayaletin, birkaç adım arkasından onu izlemek dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ortalık gitgide daha da karardı. Yoldan gelen araba sesleri, millerce uzaktan güç bela duyulan hafif bir uğultuya dönüştü.

Karanlıkta yürümeye zaten alışık olmayan Ling, hem karanlık hem de ayağına takılan bir sürü ıvrır zıvırla dolu ormanda yürümeye çalışırken epeyce zorlandı. Ben için sorun değildi, istikrarlı bir hızla yürümeye devam ediyor, Ling’in kendisine yetişmesini gitgide zorlaştırıyordu.

Bu arada tökezleyip sendeleyerek yürüyen hayalet sol bacağına yerde yatan bir ağaç dalına sertçe çarptı. “Lanet olsun! Bu berbat bir iş!” diye feryat etti. Böylece tatmayı hiç istemeyeceği bir insan duygusunu daha öğrenmiş oldu. Sessizce yürümeyi sürdürdüler. Ben önden yürüyüp kılavuzluk yapıyordum, ama Ling onun bu karanlıkta nereye gittiğini bildiğinden şüpheliydi.

Ben sordu: “Sen yer misin?”

“Ne?” Bacağı acı içinde zonkluyordu. Beceriksizce nereye gittiğini görmeye çalışıyordu. Onu doğru duyduğundan emin olamadı. Bu sorunun nereden çıktığını anlamamıştı. “Yemek mi? Ne demek istiyorsun?”

“Yemek yer misin? Hayaletler yer mi?”

“Tabii ki yeriz!”

“Ne yersiniz peki, ölü ruhlarla yarasaları mı?”

“Çok komik! Geçen gece çok güzel bir balkabağı çorbası yaptım. Tarifini Nigel Slater’ın yemek kitaplarından birinde buldum.”

“Sen Nigel Slater’ı nereden biliyorsun?”

“Ben yalnızca hayaletim. Cahil değilim. Gördüğün üzere

yemek pişirmeyi ben de seviyorum. Senin kitaplarından pek çok tarifi denedim. Çok seçici bir damak zevkin var, güzel bir derleme yapmışsın. Yine de Uzakdoğu yemekleri üzerine birkaç kitabın daha olsa iyi olurdu.”

“Öyle mi dersin?”

“Bence öyle.”

“Ne tür Uzakdoğu yemekleri?” Sesi hâlâ kızgın da olsa yetiştirebilirsin diye biraz yavaşlamıştı.

“Mesela Tayland mutfağı. Kütüphanende Tayland yemekleri üzerine hiç kitap görmedim.”

Ben bozulmuştu. “Tayland yemeğini seviyorum, fakat bunun için doğru türde kırmızıbiberleri nereden bulacağım? Gerçek bir Tayland tarifi çok özel biberler gerektirir, burarlarda bulunması imkânsızdır. Yemeği doğru düzgün pişiremeyeceksem yemek kitabını ne diye alayım?”

Bu konunun açılmasıyla araları biraz yumuşamıştı. Ling’in yemek pişirmeye ilişkin anlattıklarını duyan Ben, onun bu konuda uzman olduğunu hemen anladı ve bu da ikisinin arasında hissedilir bir bağ yarattı. Bir başkasıyla aynı şeylere düşkün olduğumuzu fark ettiğimizde hemen ahbap oluruz. İki aşçı karanlıkta yürürken Senegal yemeklerinde *yete* ve *guedge*’nin kullanımından, *santoku* bıçaklarından, Bhut Jolokia biberlerinden ve John Thorne’dan bahsettiler.

“Thorne benim kahramanlarımdan biridir.”

Ling gülümsedi. “Bunu biliyorum.”

“Ling, beni ne zamandır izliyorsun?”

“Yaklaşık dokuz aydır.” Sonra bunun nasıl olduğunu açıkça anlatmaktan çekinmedi. Yakın zamandaki ölümü hakkında bilgilendirildiğini, geçişi sırasında ona yardımcı olmak için dünyaya gitmesinin emredildiğini anlattı. Ölümünden sonra yarım kalmış işlerini kendisi halledecekti. Zaten haya-

letlerin tek gerçek amacı da buydu. Ama Benjamin Gould  lmemişti.

“Seni kim bilgilendirdi Ling? Sana benim hakkımda kim bilgi verdi?”

“Bunu sana söyleyemem.  zg n m.”

“Tamam, sorun değil. Devam et.”

“Bekle bir dakika... Demin bir şey duydun mu?”

Duymuştu. Ikisi de susunca  ocuk sesleri daha net duyuldu. Ama bu saatte ormanın ortasında çocukların ne işi vardı? Bu hem şaşırtıcı hem de ürkütücüydü.

Neyle karşılaşacaklarını bilmeden sesin geldiği yöne doğru yürüdüler. Ikisi de neredeyse aynı anda bunun bir tuzak olabileceğinden endişe ettiler, ama bir şey söylemediler.

“Michael, kürekleri kıyıya doğru  ek, şükürler olsun.

Michael, kürekleri kıyıya doğru  ek, şükürler olsun.”

Artık kelimeleri tek tek duyabiliyorlardı. Bu şarkı söyleyen sesler kesinlikle çocuklara aitti. Söyledikleri şey son derece bildik bir şarkıydı.

“Bu  ocuklar burada ne yapıyor?”

“Görünüşe göre şarkı söylüyorlar.”

Yaklaşık a sesleri daha yüksek duyuldu. Ben ve Ling farkında olmadan birbirlerine sokuldular. Sanki kötü bir şey olursa bu halde daha iyi korunabilirlermiş gibi.

Yakınlarında bir dal gürültüyle çatırdadı. Oldukları yerde durdular, ikisi de buna yol açacak bir şey yapmamıştı. Karanlığın içinde bir şey hareket etti. Beyazdı, nereden çıktığını anlamamışlardı.

“Bu bir verz.”

Beyaz yaratıklardan biri yanlarına gelip onlara baktı.

“Ne yapmalıyız?”

“Michael, kürekleri kıyıya doğru çek, şükürler olsun...”

Ling şarkıyı tekrar duyunca bağlantıyı kurdu. “Çocuklar için burada. Onları koruyor.” Ben’e bakıp başını salladı, doğru anladığını biliyordu.

Ben kendinden emin bir sesle konuştu: “Bu çocukların kim olduğunu biliyorsun, değil mi? İçgüdülerimin neden buraya gelmemi söylediğini şimdi anlıyorum.” Sorusuna bir yanıt beklemiyordu, çünkü şarkıyı kimlerin söylediğini biliyordu. Verzin neden burada olduğundan o da Ling kadar emin-di. “Şuradaki benim, ben ve Gina Kyte. Babası bazı geceler bizi buraya kamp yapmaya getirirdi. Şimdi hatırladım. Bize nasıl çadır kurulacağını ve ateş yakılacağını öğretmişti. İzci başıydı. Her zaman bizden önce yatarı. Biz de ateşin önünde biraz daha oturur, yorulana dek şarkı söylerdik.”

“Bak! Onlardan burada da var.”

Yanlarında birkaç verz daha belirdi. Bir anda ortaya çıkmışlardı. Hepsı karşılarındaki iki yetişkine bakıyordu, ama tehdit eder gibi bir halleri yoktu.

“Sence yürümeye devam edebilir miyiz?”

“Evet. Bize zarar vermek isteselerdi şimdiye dek çoktan yaparlardı.”

Ben haklıydı. Onlar yürüdükçe verzler kenara çekiliyordu. Az ileride kamp ateşinin titrek alevi görünüyordu. O tarafa doğru hiç konuşmadan ilerlediler. Zarar vermeyeceklerinden hâlâ emin olamayan Ling bir gözüyle yaratıkların ayaklarına bakıyordu. Stewart Parrish’e ne yaptıklarını görmüştü.

Loş ışıktaki yaratıkların tümünün birbirinden ne kadar farklı olduğunu seçilebiliyordu. Bazıları iri, bazıları küçük, bazıları şişman, bazıları da zayıftı. Birkaç tanesinin kafası karey-

di, diğerlerinininki daha ovaldı. Hiçbirinin kulakları yoktu ve hepsinin birbirinden ayrık, büyük gözleri vardı.

Ling sesli düşünerek, “Sence Parrish’e ne yaptılar?” diye sordu.

“Ağaçtaki adama mı?”

“Evet, ağaçtaki *gömlek*.”

“Bilmiyorum. Hayalet olan sensin, bu yanıtları senin bilmen gerekiyor.”

“Başta sana fazla bir şey anlatmadım, çünkü seni korkutmak istemedim, ama Bay Turuncu Gömlek’in ciddi anlamda korkutucu bazı güçleri vardı Ben, inan bana. Ama bu verzler onu yalnızca durdurmakla kalmayıp adamı *buharlaştırdılar*.”

“Çocukları korumak için burada olduklarını söyledin. Ben bu çocuklardan birinin büyümüş haliyim, sen de benim hayaletimsin, o zaman belki bizi de korumak için gelmişlerdir.”

Kamp alanında onlardan çok vardı. Küçük Ben ve Gina Kyte ufak bir kamp ateşinin önünde yan yana oturmuş, şarkı söylüyorlardı. Gina’nın babası ortalıkta görünmüyordu. Verzler her yerdeydi. Bazıları oturuyor, bazıları yatıyordu, bazıları evcil köpekler gibi ateşin yanına kıvrılmış uyuyor görünüyordu.

“*Michael, küreklerini kıyıya doğru çek...*”

Yetişkinler, çocukların birkaç adım gerisinde durmuş karşılarındaki manzarayı seyrediyor, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Ben bu beyaz hayvanlardan dokuz tane saydı, karanlıkta daha fazlası var mı diye merak etti. Ling de çoktan saymıştı, şimdi o da etrafta bu kadar çok verz varsa durumun kimbilir ne kadar tehlikeli olduğunu düşünüyordu.

Hayaleti bundan bile daha fazla endişelendiren şey, şimdi ne yapması gerektiğini bilmemesiydi. Güçlerinin Ben’e yardım edebileceğini biliyordu. Parrish’le hiç karşı karşıya gelmedikle-

ri için ne kadar şanslı olduklarını da biliyordu. Ama kesin olarak bildiği bu şeyler dışında adeta kaybolmuş gibiydi.

Hayalet bu sıkıntı verici düşüncelere öyle dalmıştı ki küçük çocuğun kendisine söylediklerini duymadı.

Ben dikkatini çekmek için kolunu dürttü. “Ona cevap ver.”

“Ne sordu ki?”

“Marşmelov sever misin diye sordu.”

“Hı?” Ling’in kafası artık durmuştu.

Yetişkin Ben onun yerine cevap verdi: “Evet, çok severiz.”

“Bizimle birlikte kızartmak ister misiniz?”

“Evet, tabii.”

Çocukların ikisi de yetişkinlerin birden ortaya çıkışına şaşırılmış görünmüyordu. Birkaç dakika önce şarkı söylemeyi bırakıp onlara dönmüşlerdi.

“Gina dışını tamamen yanmış seviyor, ben öyle sevmiyorum. Yanık kısmının tadı iğrenç oluyor.”

“Sen kendininkileri kızartmıyorsun bile. Muhtemelen içleri sıcak bile olmuyordur.” Gina konuşurken marşmelovunun alev almasını, kabarcıklar çıkarmasını ve ateşe tuttuğu kısmın yanıp kararmasını seyretti. Sonra geri çekip aleve doğru üflledi.

Yetişkinler yanlarına gitti. Bir yandan da çocuklara yaklaşırlarken verzin ne yaptıklarını kontrol ettiler. Yaratıkların hiçbirisi yerinden kımıldamadı.

“İsterseniz bu gece bizimle uyuyabilirsiniz. Burada güvende olursunuz. Ama yerde yatmanız gerekecek çünkü çadırda biz yatacağız,” dedi çocuk onlara bakmadan.

“Bunu nereden biliyorsun? Burada güvende olacağımızı nereden biliyorsun?”

Marşmelovunu kopartan küçük Ben soruyu duymazdan geldi. Marşmelovunun her yanından küçük, ölçülü ısırlıklar

alan Gina da öyle yaptı. Elindekini bitirdikten sonra küçük kız kucağındaki büyük çantaya uzandı. İçinden sarı bir marş-melov seçip çubuğunun ucuna doğru kaydırıldı. Bunu Ling'e verip yana kayarak hayalete yer açtı. Yetişkin Ben'e yer açan olmadı. Birkaç adım uzaklarında tek başına öylece dikilen Ben kendini dışlanmış hissetti.

Çocuk nihayet sorusunu yanıtladı: "Bunu ben bilmiyorum, sen biliyorsun."

Ling dönüp ona baktı. Gina çantadan bir tane daha marş-melov çıkarıp ateşi seyrederek yedi.

"Neyi biliyorum?"

"Bu gece burada uyursan güvende olacağını."

Ben'in kafası karışmıştı. "Peki nereden biliyorum?"

"Çünkü ben biliyorum ve ben de senim." Çocuk ayağa kalkıp adama baktı. "Bunların hepsi senin. Biz, bu orman, bu ateş... her şey."

"Peki ya verzler? Onlar benim değil."

"Onlar yalnızca senin hatıranı korumak için buradalar, başka bir şey için değil."

Ben yardımcı olması için hayalete baktı ama Ling kafasını iki yana salladı. Ling'in ifadesiz bakmaya çalışarak kendisini ne kadar zorladığını bilmiyordu. Ling bu anın ne kadar kritik olduğunun farkındaydı. Onu etkileyebilecek tek bir şeyi dahi açık etmek istemiyordu.

Yine de, düşündüğü şeylerin bir kısmını hissetmişçesine Ben, "Daha önce bu çocuklarla konuşmamın mümkün olmadığını, onları yalnızca seyredebileceğimi söylemiştin," dedi.

Hayalet bir şey söylemedi ama oturduğu yerde elinde olmadan sırtını biraz dikleştirmişti.

Büyük Ben, küçüğüne sordu: "Mary Helen Cline'la aranızda neler oluyor?"

Gina kafasını kaldırıp bakmadan, "Mary Helen Cline'dan nefret ediyorum," dedi.

Çocuk ona sataşarak, "Evet, çünkü senden daha iyi kickball oynuyor," dedi.

"Hayır. Ondan nefret ediyorum çünkü aptalın teki."

"Kickball."

"Aptal."

"Kickball."

Adam araya girdi. "Bana henüz Mary Helen ile neler olduğunu söylemedin Ben."

"Onunla ne olduğunu bilmiyorum. Niye bana soruyorsun?" Çocuğun sesi hırçınlaşmıştı.

"Yalan söyleme, niye sorduğumu gayet iyi biliyorsun."

İki Ben Gould gözlerini dikip birbirlerine baktılar; büyük olanı sırtıyor, küçüğü ters ters bakıyordu.

Büyük Ben, Ling'in yanına gidip eliyle işaret ederek kendisini takip etmesini istedi. "Bir dakikalığına buraya gel. Sana bir şey söylemem lazım."

Birlikte kamp ateşinin biraz ilerisine yürüdüler, fazla uzaklaşmadan yalnızca çocukların onları duyamayacağı bir mesafeye kadar gittiler.

"Bu geceyi hatırlıyorum Ling. Şimdi hatırladım. Marşmelovları görünce aklıma geldi. Gina'nın anne babası dişlerimiz için şekerin zararlı olduğunu söyleyerek onları yememize asla izin vermezlerdi. Ama bir seferinde Gina yanında gizlice bir torba marşmelov getirmişti, babası yattıktan sonra kızartıp yemiştik. Aynı gecenin gündüzünde Mary Helen Cline, kickball oyunundan sonra beni oyun sahasında öpmüştü."

Ling gülümsedi. "Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Tüm bunlar benim Ling, tıpkı onun söylediği gibi. Hepsi benim hayatımın bir parçası. Aylar önce ölmem gerekiyordu

ama ölmedim. Kendi çocukluğumla konuşamamam gerekliyordu ama az önce onunla konuştum. Bana verzin anılarını korumak için burada olduğunu söyledi. Benim bunu zaten bildiğimi, bana yalnızca hatırlattığını söyledi. Anlıyor musun?”

Ling, “Hayır,” dedi.

Ben ona doğru bir şekilde nasıl anlatabileceğini düşünerek bir an duraksadı. “Plana göre, ölmem gereken zamanda ölmedim. Seni bu yüzden göndermişlerdi, beni alman için.” Başparmağını gökyüzüne, cennete doğru kaldırdı. “Ama sen programa göre geldiğinde ben ölmedim. İçimden bir şey, ‘Hayır!’ dedi. ‘Henüz gitmeye hazır değilim. Ne zaman olacağına kendim karar vereceğim: Ben. Ne kader, ne Tanrı, ne ölüm ne de şimdiye dek bu kararları kim verdiyse o.’

“Aynı şey Danielle Voyles’e de oldu, eminim. O kalem parçası beynine saplandığında ölmesi gerekiyordu. Ama ölmedi. Bu yüzden onun gözlerinden görebiliyordum, çünkü ikimizin de başına aynı şey geldi.

“Beni alması için o turuncu gömlekli dilenciye bu yüzden gönderdiler: Ben tehlikeliyim, çünkü ölmem gereken zamanda ölmedim. Danielle de öyle. Bunu yaşayan diğer insanlar da onlar için tehlikeli, ve bir milyon dolarına bahse girerim ki bizim durumumuzda başkaları da var.

“Şimdi elimden geldiğince çok hatırama ulaşmam lazım. Çünkü tüm bunların nedeni bu: Neden ölmediğim sorusunun cevabı muhtemelen hatıralarımda gizli.” Son derece heyecanlı ve kendinden tümüyle emin görünüyordu. Az ötedeki çocuğu işaret etti. “Demin onunla konuştum. Geçmişimle konuşabildim Ling, çünkü artık detayları hatırlamaya başladım. Tüm mesele bundan ibaret olabilir. Hayatıma ait hatıraları tekrar netleştirerek tüm bunları çözümlemede onlardan faydalanabilirim.”

“Peki, Stewart Parrish’i kim gönderdi Ben?”

“Henüz bilmiyorum. Ölmemi ve sessiz kalmamı isteyen biri. Başıma gelenleri kendisine yönelik bir tehdit olarak gören, işlerin eskisi gibi yürümesini isteyen, yetkili her kimse ‘Öl!’ dediğinde eskiden olduğu gibi ölünmesini isteyen biri. Ama bir şey oldu ve biz de kesinlikle bunun bir parçasıyız. Daniel’le ve ben bunun yaşayan kanıtlarıyız. Bizler Lazarus¹ gibiyiz.

“Hayatımı ne kadar çok hatırlarsam o kadar güvende olacağım. Bundan eminim. Çocukları marşmelov kızartırken görünce buraya kamp yapmaya geldiğimiz geceyi, Bay Kyte yatmaya gider gitmez onları gizlice kızarttığımızı hatırladım. Sonra aynı gün oyun sahasında Mary Helen Cline’in beni öptüğünü hatırladım. Az önce ona bu kızı bu yüzden sordum. Nasıl kıvrandığını gördün.

“Oradaki çocuk, benim çocuk halim Ling. Sekiz yaşındaki kendimle konuştum. Sen bunun imkânsız olduğunu söylemiştin, ama demin bunu yaptım.”

“Evet yaptın. Ama şimdi düşmanının kim olduğunu, seni kimin durdurmaya çalıştığını öğrenmen gerekecek. Sonra da bizi buradan çıkartıp kendi zamanına nasıl geri göndereceğini bulman lazım.”

Ben ellerini ovuşturdu. “Bunların tümü benim zamanım Ling. Şimdi yapmam gereken şey o kısıma nasıl döneceğini bulmaya çalışmak. Belki bu çocuk bize yardımcı olabilir.”

1) Hz. İsa’nın mucizelerinden biri olarak bahsedilir. Dört gündür bir mağaradaki mezarda ölü olarak yatan Azir, Hz. İsa’nın, “Dışarı gel!” demesiyle dirilir ve elleri ayakları sargılı, yüzü bezle sarılmış olarak dışarı çıkar. —çn

Köpeğinin nesi var?”
 “Ne demek istiyorsun?”

“Baksana ona. Dakikalardır bu halde.”

Pilot dairenin kapısının önünde oturmuş, pürdikkat kapıya bakıyordu. Sanki demin kapı çalınmış da gelen kişiyi karşılamak üzere bekliyormuş gibiydi.

German Landis ve Danielle Voyles, Ben Gould’un salonundaki kanepeye oturmuş, o gün Stewart Parrish’le yaşadıklarından bahsediyorlardı.

“Pilot, Ben’in eve geleceğini bildiği zamanlarda bazen böyle yapar.” Bunu söylemek ve hâlâ bunlara şahit oluyormuşçasına şimdiki zamanlı bir cümleyle dile getirmek German’a kendini tuhaf hissettirmişti. Bu, Ben’le yaşadığı döneme ait, çoktan hatırlardan çıkmış ufak, sıcak detaylardan biriydi. Şimdi aklına gelen bu hatırayla kendisini çok daha yalnız hissetti.

“Geliyor mu?”

“Kim?”

“Ben’in birazdan geleceğini mi düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok.”

Daha bir dakika geçmeden kapı çalındı. Pilot birden dikleşip kuyruğunu ahşap zemine hızlı hızlı çarptı.

German kalkıp kapıya yürüdü. Dışarıda küçük bir erkek çocuğu duruyordu. German'ı ayaklarından başlayıp yüzüne dek ağır ağır süzdükten sonra tüm dişlerini göstererek sırıttı. German, bendeki bir şey onu gerçekten de eğlendirmiş olmalı, diye düşündü. Çocuğun yüzü hayal meyal tanıdık geliyordu ama nereden tanıdığını çıkaramamıştı.

“Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?”

Çocuk soruyu duymazdan gelip hayranlıkla, “Uzun boylu olduğunu söylemişti ama vay canına, gerçekten de uzunmuşsun.”

“Öyleyim. Sana uzun boylu olduğumu kim söyledi?”

“Adın German Landis, değil mi?”

“Evet, benim.”

“Sana yardım etmeye geldim.”

“Harika,” diyerek gülümsedi. Yavrukurt kurabiyesi gibi bir şeyler mi satmak istiyordu? Yavrukurtlar kurabiye satıyor muydu ki? Kapı kapı dolaşan misyonerlerden olamazdı, bunun için daha çok küçüktü. Bu ufaklık ona nasıl yardım etmeyi planlıyordu? Öğrencilerinden birkaç yaş küçüktü. Belki bu yüzden, öğrencilerine benzettiği için ona tanıdık gelmişti.

Danielle salonun öteki ucundan çocuğa seslendi: “Merhaba!”

Çocuk gülümsedi ama gözleri, German'ın yanında kendisini dikkatle seyreden köpeğe takılmıştı. Pilot, içeri giren herkesin üzerine atılıp onları salyalı, yapışkan öpücüklere boğan yılışık köpeklerden değildi. Ah, hayır, Pilot öyle değildi. O bir düşünür ve gözlemciydi. Bir yabancı gördüğünde kendince yeterli bulduğu bir süre onu inceler, ancak sorun olmadığına ikna olduktan sonra yanına gider, şöyle bir koklar veya başını hafifçe toslayarak selamlardı.

Ama bu küçük ziyaretçi diğerlerinden farklıydı, bu da Pilot'u ona karşı daha temkinli kılmıştı. Çocuk tıpkı Ben Gould gibi kokuyordu. Köpekler açısından bir insanın kokusu, o kişinin kendisine has parmak izi gibidir. Tektir, kesin bir kanttır ve değişmez. Bir şişe parfüm de dökerseniz, üst üste dört kez duş da alsanız, hattâ ölmeniz de fark etmez. Her türlü kokusal kamuflajın altında insanlar kendilerine özgü, kişisel kokularını muhafaza ederler. Dolayısıyla Pilot da yaşamı boyunca tıpatıp aynı kokan iki insanla hiç karşılaşmamıştı.

“Bu Pilot mu?”

Uzun boylu kadın ve köpek bunu duyunca irkildiler.

“Evet. İsmi nereden biliyorsun?”

Çocuk soruyu yine duymazdan gelip onun arkasından salona baktı. “Sen de Danielle Voyles misin?”

“Evet. Adımı nereden biliyorsun?” O da gelip German'ın hemen arkasında durdu.

“Çünkü buraya sana da yardım etmek için geldim.”

Danielle cana yakın bir sesle sordu: “Peki, sen kimsin?”

Çocuk cevap vermek yerine German'a dönüp, “Senin en sevdiğin şarkı ‘Under My Thumb,’” dedi. Sonra Danielle'ye dönüp, “Senin en sevdiğin şarkı da ‘What If I Can't Say No Again’, değil mi?” dedi.

Kadınlar aynı anda kaşlarını çatıldılar, çünkü doğru söylüyordu. Daha birkaç dakika önce sevdikleri müziklerden konuşuyorlardı. Olan bitenlerden sonra zihinlerini dağıtacak şeylerden bahsediyorlardı.

Çocuk, Danielle'ye bakarak devam etti: “Geceleri horluyorsun, ama bu güzel bir ses. Komik, çünkü usul usul horlurdu andırıyor. Erkek arkadaşın böyle söylüyor.”

Sözünü bitirince bir bardak su istedi.

German oradan ayrılmak istemiyordu, ona soracağı soru-

lar vardı. Fakat o an öyle afallamış haldeydi ki gitmek için bir bahane çıkmasına sevinmişti. Mutfığa gidip gelirken geçecek zamanda kafasını toparlama fırsatı bulacaktı.

Çocuğa su getirmek için salondan geçerken büyük bir pencerenin, sonra bir diğerinin önünden geçti. İkinci pencerenin pervazında, şık ceviz çerçevelerin içinde üç fotoğraf duruyordu. Bu çerçeveleri, birlikte yaşarlarken Ben'e hediye olarak almıştı. Öncesinde fotoğraflar, Ben'in yıllar önce bir ucuz eşya mağazasından aldığı kırmızı plastikten ucuz çerçevelere konulmuştu. German onları her görüşünde rahatsız oluyordu, çünkü bu fotoğrafların yeni erkek arkadaşı için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Bir gün üç pahalı çerçeve alıp resimleri içine yerleştirmiş ve hiçbir seremoniye gerek duymadan pencere kenarındaki yerlerine geri koymuştu. Ben değişikliği hemen fark etmişti. German ufak bir jest olarak gördüğü bu hediyenin onu ne kadar duygulandırdığını görünce şaşırılmıştı. Ben bu fotoğrafları seviyordu, ama daha çok onun ne denli ince düşünceli olduğundan etkilenmiş, bu değişikliği kendisine hiç fark ettirmeden yapış tarzından hoşlanmıştı. Danielle de o gün bu resimlere tek tek bakıp gülümsemişti.

İlk fotoğrafta, Ben'in ailesi bir piknik masasının etrafında oturuyorlardı. Hava yağışlıydı, hepsinin üstünde yağmurluk vardı. İkincisinde, çok sevdiği büyükannesinin resmi vardı. Ölmeden birkaç yıl önce çekilmişti. Başında mavi renkli Chicago Cubs beyzbol kasketi vardı. Üçüncü fotoğraf, Ben dokuz yaşındayken yaz kampında çekilmişti. Bir elinde yay, diğerinde ok tutuyordu.

German fotoğrafların önünden birkaç adım geçmişti ki birden durdu, az önce zihnine ulaşan bilgiyi algılamaya çalışırken birkaç kez hızla gözlerini kırptı, sonra içlerinden birine tekrar bakmak üzere ay yürüyüşünü andırır bir edayla ge-

ri geri gitti. G rd       ey kar  ısında altduda  ını ısırdı, ba  tan aya  a bütün tüyleri diken diken oldu. Bu resim ve bu sabah Stewart Parrish'le ya  ananlar mantık denilen   eyin artık  l-d    n  ve tüm bahislerin kapand    n  gösteriyordu.

İki dakika sonra tekrar  n kapıdaydı.  ocu  a a  zına kadar dolu bir bardak so  uk suyu uzatırken sordu: "Sen Ben'sin, de  il mi?"

"Te  ekk r ederim. Evet,  yle."

"Ka   ya  ındasın?"

"Sekiz." Suyu birkaç yüksek sesli lıkırtıyla bir diki  te bitirdi.

"Büyük Ben nerede?"

Danielle, German'a delirdin mi der gibi baktı.

 ocuk içeri do  ru yürüyerek, "Size yardım edeceksem içeri girmem lazım," dedi.

Yarım saat sonra acıkt    n  söyledi. German ona fıstık ezmeli büyük bir sandviç hazırladı. Beyaz ekme  e sürmeyi ve ekme  in Ben'in ho  lanmad     kabu  unu almayı ihmal etmedi. Neredeyse bo   olan buzdolabının gerisinde bir kutu alkolsüz birra vardı, Ben'in hayatı boyunca bu i e  e  i çok sevdi  ini bildi  inden bunu da  ocu  a verdi.

Mutfak masasında oturdular. İki kadın, k    k Ben Gould'un sandviçi bir çırpıda mideye indirili  ini ve i e  e  ini hızla içerken hi   çekinmeden ge  iri  ini seyrettiler. Her ge  irmenin ardından büyük bir keyif alıyormu   gibi görünüyordu.

"Pekala Ben, buraya nasıl geldin?"

A  zının içinden rahatlıkla görünen yapı   yapı  , kahverengi fıstık ezmesinin arasından g    ela konu  arak, "Bir  arkı sürdüm," dedi.

"Bir  arkı mı yazdın?"

“Hayır, bir şarkı sürdürdüm. Buraya öyle geldim: bir şarkıya bindim.”

“Anlamadım.”

‘O senin problemin’ dercesine omuzlarını silkti.

German sabırsızlığını kontrol altına almaya çalışarak, “Bunu bana açıklayabilir misin?” dedi.

Çocuk sandviçini masaya koyup alkolsüz birasından büyük bir yudum aldı.

“Sen ‘Under My Thumb’ şarkısını seviyorsun. Ben de o şarkı radyoda çalınca onu buraya sürdürdüm.”

“Ama nasıl? Bir şarkıyı nasıl sürersin? Bunun anlamı ne?”

“Bilmiyorum, öylece yapıyorsun işte. Aslında çok basit.”

“Peki, nereden geldin? Bundan önce neredeydin?”

“Crane’s View.”

German daha önce Danielle’ye, Ben’in New York’ta şehrin dışındaki bu kasabada büyüdüğünü anlatmıştı.

“Yani Crane’s View’den buraya bir şarkıya binip geldin, öyle mi?”

“Evet, bunu zaten söylemiştim.” Sandviçin kalanını ağzına tıkıp içinde daha kalmış mı diye bira kutusunu salladı. “Size nasıl yapıldığını göstermemi ister misiniz? Burada radyo var mı?”

“Buzdolabının üstünde.”

Çocuk o sırada German’la konuşuyordu, fakat birden dönüp Danielle’ye baktı. “Radyoyu aç ve eskilerden hatırladığın bir şarkı bul. Çocukluk döneminden bir şarkı olsun.”

Danielle sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Buzdolabına doğru yürüdü ve radyoyu açtı. Yuvarlak kadranı hızla çevirip bir dizi istasyon taradı. German ve küçük Ben onu seyrettiler.

“Ne arıyorum?”

“Çocukluğundan hatırladığın bir şarkıyı.”

Sırtı onlara dönük olduğundan Danielle'nin bu zayıf ihtimal karşısında alaycı gülümseyişini görmediler. Çocukken evde müzik dinlemesine neredeyse hiç izin verilmezdi. Anne ve babası sofı birer Yehova Şahidi'ydi, 'diğer şarkıların' dinlemesine katı bir tutumla karşı çıkıyorlardı. Bu yüzden de ailenin radyosundan yalnızca anne ve babasının özellikle sevdiği, Kaliforniya'dan yayınlanan ayinleri dinleyebiliyorlardı. Yehova Şahitleri'nin ilahi kitabındakiler dışında Danielle'nin çocukluktan hatırladığı tek şarkı ünlü ilahi "Oh Happy Day"di.

Kanalları tararken bu şarkının şimdi radyoda çalmasının ne kadar müthiş bir tesadüf olacağını düşünüyordu.

German bir süre bekledikten sonra tekrar dikkatini Ben'e yöneltti. "Bunu nasıl yaptın?"

O anda salondan büyük bir şangırtı koptu. Ani ve sert bir çarpma, gürültüyle kırılan ve çınlayan camların sesini işitiler. Üçü de yüzlerinde 'Bu da neydi?' ifadesi ile birbirlerine baktılar.

Fazla beklemeleri gerekmedi. Saniyeler sonra beyaz bir hayvan mutfağa daldı ve dosdoğru çocuğa gitti. Küçük Ben çığlık attı; kadınlar öylesine şaşkınlardı ki bunu bile yapamadılar.

Çocuk sandalyeden fırlayıp mutfağın diğer tarafına koştu ve duvara tırmandı. Tıpkı bir örümcek gibi düz yüzeye elleri ve ayaklarıyla yapışarak hızla yukarı çıktı. Diğer tarafa koşarken eli hâlâ radyo kadranının üstünde, buzdolabının yanında duran Danielle'ye hafifçe sürtündü. Danielle çocuğun duvara tırmanmasından çok sonra bile bu dokunuşu hâlâ hissedebiliyordu.

Beyaz köpek –bu bir köpek miydi?– küçük Ben'in tam altında durup akşam yemeğine bakar gibi gözlerini çocuğa dikti. İkisinden de hiç ses çıkmadı. Çocuk heyecan ve korku do-

lu gözlerle aşağı bakıyordu. Köpeğin büyük gözleri sakindi. Kulakları yoktu.

Danielle yana kayarak buzdolabından uzaklaşıp yavaş adımlarla geri geri masaya ve German'a doğru gitti. Üçünün de gözleri duvarın üstüne tünleyen çocuktaydı. Çocuğun gözleri bir ona bir diğerine kayıyor, ama her seferinde yine beyaz hayvana kilitleniyordu.

Küçük Ben biraz daha tırmanıp duvarın tepesine çıktı, oradan da tavana geçti. Ortaya kadar ilerleyip durdu. Başını geriye yatırıp yine onlara baktı.

Tam bu sırada Pilot içeri girdi; gürültüyü işitmiş, neler olduğunu merak etmişti. O gün yarı ölü adamlarla yaşadığı delice şeylerin, kaçıp koşturmasının, sonra uçarak geri gelmesinin ardından yatak odasına gitmiş, insanlar kendi aralarında konuşurken biraz uyuyup kendine gelmek istemişti. Şimdi ise karşısında iki kadınla beyaz bir verz ve tavanda baş aşağı sarkmış duran, kokusu Ben'e benzeyen bir çocuk vardı. Pilot daha önce tavanda baş aşağı durabilen bir insanla hiç karşılaşmamıştı. Verzle göz göze gelip sessizce selamlaştılar. Pilot'un bilgi edinmek için diğer hayvanların kıcını koklamasına gerek yoktu. Tüm verzlerin kıcının aynı koktuğunu zaten biliyordu. Neden burada olduğunu sorma gereği de hissetmedi, çünkü verzler bir tür ambulans gibiydi. Yalnızca insanların başı derde girdiğinde ve dışarıdan yardım almaya ihtiyacı duyduklarında ortaya çıkarlardı. Pilot'un henüz fark etmediği şey, kadınların da bu verzi görebildiğiydi. Bu onu gerçekten de şaşırtacaktı.

Tavandan sarkan çocuk, ışıltı andıran, yumuşak, esrarengiz bir dilde bir şeyler söyledi. Köpek de kadınlar da ne dediğini anlamadı.

Pilot, verze çocuğun ne dediğini sordu.

“Onu öldüreceğimi biliyor, nasıl öleceğini seçebilir mi diye sordu.”

“Seçebilir mi peki?”

Verz gözlerini tavandan indirip Pilot’a baktı. “Hiç şansı yok.”

German kaçmakla küçük Ben’e yardım etmek için bir şeyler yapmak arasında bir seçim yapamıyordu. Onu tereddüde düşüren şey, çocuğun duvara tırmanıp yarasa gibi tavandan sarkmasıydı.

Çocuk sordu: “Burada olduğumu nasıl anladın?”

Verzler gözleriyle konuşurlar. Bu verz de öyle yaptı: “Gizlice dışarıya sıvıştığını gördüm. Böyle bir şeye kalkışacağını tahmin edip peşinden geldim.”

Baş aşağı sarkan küçük Ben gülümsedi. “Çok zekisin. Ama itiraf etmelisin ki benim buraya gelip o çocukmuş gibi davranarak güvenlerini kazanmam da çok zekice bir fikirdi. Bu şekilde içeri girdim. Birkaç dakika sonra hepsi kontrolüm altına girecekti. Gelmemiş olsaydın Danielle’yi çoktan almıştım.”

Tavandaki çocuğun bu konuşması mutfaktaki diğerlerine, içinde bolca ‘s’ bulunan tıslamaya benzer bir yığın karışık ve anlamsız söz olarak geldi.

“Şimdi ne olacak verz?”

“Şimdi sen aşağı düşeceksin, ben de seni öldüreceğim.”

“Benim daha iyi bir fikrim var.”

“Ya? Neymiş peki?”

“Gitmeme izin ver, ben de sana bir sır vereyim.”

“Önce sırrı söyle, seni bırakmayı ona göre düşüneyim.”

Çocuk sırtıttı, “Yalan söylüyorsun.”

Verz iki kez gözlerini kırttı: “Sen de.”

“Beni kesinlikle öldürecek misin?”

“Evet.”

Küçük Ben üzgün bir sesle sordu: “Eğer öleceksem önce bir soruya yanıt ver, çünkü bu gerçekten de kafamı kurcalıyor. Neden o adama yardım etmesi için bir hayalet gönderdiler de bu kadına göndermediler?” Başıyla Danielle Voyles’i gösterdi.

“Çünkü onun yardıma ihtiyacı yok. O her şeyi kendi başına çözecek. Benim buraya neden geldiğimi sanıyorsun? Çünkü sende yanlış bir şeyler olduğunu çoktan hissetti.”

“Öyle mi?” Çocuk tavandan aşağı atladı. Havada usta bir jimnastikçi gibi zarafetle dönerek çömelmiş bir halde Danielle’nin yanına indi. Verz, bu beklenmedik hareketi karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Tekrar, bu kez Danielle’nin boğazını hedef alarak sıçrayan küçük Ben’i durdurması mümkün olmadı.

Danielle içgüdüsel olarak kollarını kaldırıp yüzünün önünde çapraz hale getirdi. Bu ani hareketi karşısında çocuk birkaç değerli saniye boyunca duraksadı ve bu saniyeler içinde küçük Ben Gould’un kılığına bürünmüş olan şey gerçek kimliğine dönüştü.

Ölüm, insanların en çok korktuğu şeydir, bununla birlikte herkesin onunla karşılaştığında neye benzeyeceğine dair kendince farklı fikirleri vardır. Ama Danielle Voyles kendi ölümünü daha önce bir kez görmüştü, şimdi ikinci kez görmek onda yalnızca öfke yarattı.

“Ah, hayır, bunu yapmayacaksın.” Var gücüyle radyoyu üstüne fırlatıp yüzünden vurdu. Sonra havada beş adım yüksekliğe fırlayarak buzdolabının üstüne çıktı. Bunların hiçbirisi önceden tasarlanmış hareketler değildi: Vücudu ‘Sıçra!’ diye çığlık atmış, o da öyle yapmıştı. Buzdolabının üstünde çömelerek, yaratık peşinden gelirse tekrar sıçramak üzere gerilip bekledi.

Ama verz daha hızlı davrandı. İleri atılıp dişlerini az önce küçük bir çocuk olan şeye geçirdi. Fakat 'çocuk' o sırada çoktan tanınmaz bir şeye dönüşmüştü.

Verz korkunç çenesiyle onu sımsıkı kavradı ve dişleri arasında kıvranan şeyi sürükleyerek yavaşça geri geri ilerledi. Verz bu şeyi mutfaktan çıkartmak istiyordu, çünkü birazdan yapacağı şeyleri diğerlerinin görmesini istemiyordu.

Zaten diğerlerinin de görmek istediği yoktu. Pilot yerinden kımıldamadı. German Landis, verz yanından geçerken iki yaratığa da değmemek için hızla geri çekildi.

Danielle buzdolabının üzerine tünemiş halde aşağıda olanları seyretti. Bu şimdilik güvenli olan stratejik noktada dururken bunu nasıl yaptığına şaşırdı. Nasıl o kadar yükseğe sıçramıştı? Zihni adeta ikiye bölünmüş bir halde, bir yandan verzin, o şey her ne ise onu mutfaktan sürükleyerek çıkarışını korku içinde seyrediyor, bir yandan da bulunduğu yere nasıl sıçrayabildiğini anlamaya çalışıyordu. Henüz farkına varamadığı şey, aslında yalnızca çocuğu taklit etmiş olduğuydu. O kaçmak için ne yaptıysa kendisi de aynısını yapmıştı.

Verz ilerlerken birden bir şeye basıp kaydı ve dengesini kaybetti. Şaşkınlıkla bir anlığına ağzını açtığı anda o şey, dişlerinin arasından kurtulup çıktı. Tekrar mutfığa fırlayarak dosdoğru Danielle'ye gitti. Onun geldiğini gören Danielle buzdolabından sıçrayıp tıpkı dakikalar önce çocuk-canavarın yaptığı gibi duvara atladı. Duvarın tepesinden, birkaç adım ötesinde, buzdolabının üstünde duran düşmanına ters ters baktı.

Verz, canavarın peşinden yukarı fırladı. Canavar da Danielle'nin üstüne doğru atladı. Danielle tıpkı bir sinek gibi, son ana kadar bekleyip duvardan aşağıya kolayca zıplayarak kendisine şaşkınlıkla bakan German Landis'in yanına indi.

Canavar peşinden gitti ama bu kez daha havadayken verz onu yakaladı, vahşice boğazına atlayıp onu yere düşürdü. İkisi birden köpeğin üstüne düştüler. Pilot kaçacak fırsatı bulamadı.

Çaresizlik ve korku içinde yere yapışmış, kımıldayamayan Pilot içgüdüsel bir hareketle en yakınındaki şeyi ısırды, ki bu da tesadüfen verze denk gelmişti. Beyaz hayvanın yapması gereken tek bir işi vardı: Danielle Voyles'i korumak. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu ve hiçbir şey bu göreve engel olamazdı. Hiç tereddüt etmeden pençesini köpeğin böğrüne geçirip kanını akıttı.

Pilot acıyla havlayıp çırpındı, neredeyse altlarından kurtuluyordu. Verz bunu görüp hafifçe yana kayarak yaralı köpeğin kaçmasına izin verdi. Kırmızı şey, verzin sınıksız kenetlenmiş dişlerinin arasında gücünü yavaş yavaş yitiriyordu. Verz, tuttuğu şeyin güçsüzleştiğini çene kaslarında hissedebiliyordu ama öldüğünden emin oluncaya dek onu bırakmaya niyeti yoktu.

Danielle birden bağırdı: "Dur!"

Kimse bu emri tam olarak algılayamadı, çünkü aynı anda çok fazla şey birden oluyordu ve hepsi tam bir kargaşa halindeydi.

"Dur! Onu öldürme!"

Bu kez duyduklar ve Danielle'ye baktılar.

"Onu öldürme. Bırak. Onu bırakmak zorundasın."

Verz ağzını açıp yarattığı yere bıraktı.

Yaratığın rengi kırmızıdan kızıl kahveye, neredeyse kahverengine dönüşmüştü. Ama kırmızı olan kan değil, cildinin gerçek rengiydi. Ölümcül şekilde yaralanmıştı, kımıldayacak enerjisi kalmamıştı. Boynu kırılmıştı. Güçlkle soluyabildiği çok az oksijenin artık pek bir faydası yoktu.

Danielle bu kez hiç korkmadan ve duraksamadan ona doğru gidip yanına çömeldi. Yaratık ölmek üzere olmasına rağmen bitkin gözleriyle kadını takip etti. Danielle iki eliyle yaratığın vücudunu sımsıkı kavrayıp parmaklarını derisinden içeriye daldırdı.

Yaratığın gözleri yuvalarından oynadı. İç çekme ya da güçlükle solumaya benzer bir ses çıkardı. Danielle ellerini döndüre döndüre yaratığın derisini ekmek hamuru gibi yoğurdu. Kısa bir süre sonra kırmızı bedeni gözle görülebilir bir şekilde Danielle'nin ellerinden sarktı. O an ölmüştü, ama önemi yoktu, çünkü ölmeden saniyeler önce Danielle yaratığın içinde aradığı şeyi bulmuş ve kendi vücuduna geri koymuştu. Artık o şey kendi içinde yaşıyordu. Verze onu öldürmemesini söylemesinin nedeni buydu. Hâlâ hayattayken bu şeyi ondan alması gerekiyordu.

Ayağa kalktı. Bu yeni parçanın vücudunun içinde uygun noktayı, ait olduğu yeri arayarak hareket edişini hissedebiliyordu. Bu, Danielle için hoş bir his değildi, sanki buz gibi bir tel parçası göğsünün içinden kayıyormuş gibiydi. Belki de kaçmak istiyordu. Belki bu şeyler bir kez vücudumuzu terk edince, bir kez gitmelerine izin *verdiğimizde* bize tekrar geri dönemiyorlardı. Danielle yine de bekledi, sonunda bu şey hareket etmeyi bırakıp durdu. Danielle belinin çukuruna dokundu ve, "İşte burada," dedi. "Burada durdu." Diğerleri neden bahsettiğini anlamadılar.

Yerdeki ölü yaratık gitgide soluklaşmaya başlamıştı, birkaç saniye sonra da tümüyle yok oldu. Danielle iki eli de hâlâ belinin üzerinde German Landis'e bakarak ayağıyla az önce yaratığın yattığı yeri gösterdi. "Ondan aldığım şey bir zamanlar bana aitti. Küçükken onu kaybetmişim. Hayır, aslında küçükken onu *vermişim*. Bırakmışım ve bu benim seçimimdi.

“Korktuğumuz zaman hepimiz bunu yaparız: Kendimizden parçalar veririz. Bunu bilerek yaparız. Kimse onları çalmaz veya vermemiz için bizi zorlamaz. En iyi kısımlarımızı, bizi bütün ve tam kılan yanlarımızı veririz. Onları parça parça bırakırız ta ki sonunda...” Danielle durup bir elini alnına götürdü. “Oturmam lazım.” Diğer tarafa yürüyüp yine mutlak masasına oturdu.

Bir elini dümdüz açıp göğsünün üstüne koydu. “Doğduğumuzda her şey buramızdadır, mutlu ve tam hissetmemiz için gereken her şey... Ama yaşam bizi korkutmaya başlar başlamaz tehlikeden kurtulmak için kendimizden parçalar veririz. Bu bir alışverıştır: Yaşamın seni korkutmasından vazgeçmesini istersin, bu yüzden de ona kendinden bir parça verirsin. Gururunu, itibarını, cesaretini verirsin.

“Tek hissettiğin şey korku olduğunda itibara ihtiyaç duymazsın. Bu yüzden de o an onu vermeyi umursamazsın. Fakat sonra pişman olursun, çünkü tüm bu parçalara ihtiyacın olacaktır. Ama artık çoktan gitmiş olduklarından onların yardımına başvuramazsın.

“Bir parça ekmeğin var mı? Sana nasıl olduğunu göstereyim.”

German tezgahın üstündeki ahşap ekmek kutusundan küçük, yuvarlak bir ekmek çıkarıp ona uzattı. Danielle ekmeği masaya koydu. “Doğduğumuz zaman böyle görünürüz: tam ve bütün. Bu tek tek her insan için böyledir.” Sonra ekmekten küçük parçalar koparmaya başladı. Birkaç saniye sonra ekmeğin her tarafı oyulmuştu, kuşlar didiklemiş gibi görünüyordu. Ekmek parçalarını yere atıp ayağıyla iyice bastırdı. Ayağını kaldırdığında kırıntılar kirli, şekilsiz parçacıklara dönüşmüştü, bazıları ayakkabısının tabanına yapışmıştı.

Danielle eliyle bir parçayı sıyırıp ekmeğe tekrar yerleştir-

meye çalıştı. İşe yaramayınca kirli kırıntıyı German'a uzatıp, "Bunun korktuğum zaman verdiğim bir parçam olduğunu düşün. Onu aldılar, değiştirdiler ve bu şekilde geri gönderdiler." Çenesiyle ölü yaratığın az evvel yatığı yeri işaret etti. "O şey ölürken birdenbire vücudunun içinde bu parçayı gördüm. Bir zamanlar bana ait bir parça olduğunu anladım. Bunu onlara vermiştim. Onlar da değiştirip bir canavarın kalbine dönüştürdüler, sonra da beni almak için geri gönderdiler."

German çileden çıkmış bir halde kafasını iki yana salladı. "Bunu nereden biliyorsun? Bunları nasıl bilebilirsin?"

Danielle'nin yüzü sakin ve kararlıydı. Biraz sonra, "Derisinin altından kalbini gördüm," dedi. "Gitgide daha yavaş atıyordu. Onu görür görmez bu kalbin bir zamanlar bana ait bir parça olduğunu anladım. Ve içeri uzanıp onu aldım." Belinde bu şeyin durduğu yere dokundu. "Onları bulabilir ve tanıyabilirsen kayıp parçalarını her zaman geri alabilirsin."

Benjamin Gould tüylerin arasından soluyarak uyandı. Gözlerini açtıktan ancak birkaç saniye sonra bunun hem soluma hem de bir tür boğulma olduğunu idrak edebildi. Bu korkutucu olmasa da son derece rahatsız edici bir histi.

Gördüğü ilk şey hemen önünde duran büyük, beyaz bir şeydi. Birkaç adım değil, yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Ve ağırdı. Bu şey her ne ise yüzünün alt yarısının üstündeydi, ağzının ve burnunun büyük kısmını kaplıyordu. Uykusu açıldıkça nefes alması daha da güçleşti. Üstelik yüzünü ve göğsünü kaplayan bu şey ağırdı. Ben bunu itip doğrulmaya çalıştı, ama başaramadı; çünkü destek almak için kollarını yere koyup bastırıldığında iki eli de ılık tüylerin içine gömüldü.

Panik içinde güçlkle bağırdı: "Defol! Defol üstümden!" İttirip çırpınarak ayağa kalktı. Üzerinde ve etrafında uyu-

makta olan dört verz bu şekilde rahatsız edilmekten hoşlanmadılar ama seslerini çıkarmadılar. Bir şey söylemeleri gerekmiyordu çünkü onların görevi bu adamı ne pahasına olursa olsun korumaktı. Onlara kımıldamalarını söylerse bunu yapmaları gerekirdi.

Eliyle ağzını silerken sersem bir halde söylendi: “Yüzümün üstünde uyuyordunuz!” Titreyerek soğumuş kollarını ovalayıp çocuklarla Bay Kyte’in uyuduğu küçük çadıra baktı. Birkaç saat önce uyumak üzere kamp ateşinin yanına kıvrıldığı zamana kıyasla çadır şimdi çok daha cazip görünüyordu. Zihninde kendini o çadırın içinde, kaztüyünden kalın uyku tulumuna sarınmış yatarken canlandırdı. Uyku tulumu yeşildi. Onu sımsıcak olmuş boynuna dek kaplayan koyu yeşil, kaztüyünden yapılma bir uyku tulumuydu. Halıymış gibi üstüne yatan çok sayıda kulaksız, şişman, beyaz hayvandan uzakta, bu tulumun içinde hayal etti kendini.

Acıkmıştı, üşüyordu ve ne yapacağını bilmiyordu. Görünüşe bakılırsa vakit gece yarısıydı. Ling bile ortalıkta değildi, yanında bu meseleyi konuşabileceği hiç kimse yoktu.

Karanlığın, şaşkınlığın ve kargaşanın ortasında yapayalnız bir halde, yumuşak bir sesle, “Hemen şimdi eve gitmek istiyorum,” dedi. “Yalnızca eve gitmek istiyorum. Hepsi bu.”

Bir an sonra gözünü açtığı anda, dairesindeki parlak ışıklarla aydınlatılmış banyo aynasının önünde durmuş, yüzünün yansımalarına bakıyordu. Bunun bir yanılsama değil, gerçek olduğundan emin olmak için lavabonun üstündeki aynaya dokundu. İlaç dolabının kapağını açtı. İçerideki şişeler, satın aldığını hatırladığı bildik ilaçlardı. Dolabı kapatıp lavaboda duran nemli sabunu aldı ve kokladı, acıbadem kokuyordu. Bu da doğrudu. Doğum gününde German ona bir kutu pahalı, tırtıklı badem sabunu almıştı. Peki, az önce ne olmuştu?

Bir anda Crane's View'deki ormandan evine dönmeyi nasıl başarmıştı? Bunun gerçekleşmesi için ne yapmıştı? Tekrar aynaya baktı.

O sırada arkasındaki kapı açıldı. German Landis üstünde Ben'in uzun kollu tişörtü ve külotuyla kapının önünde duruyordu. O kadar uzun boyluydu ki, tişört göbek deliğinin hemen altına kadar geliyordu. Üstünde en sevdiği külot tipi olan beyaz penyeden kadın boxer'ı vardı. Ben onu ne zaman bu külotlarla görse aklı başından giderdi. Yüzü uykudan şişmiş ve kızarmıştı. Ben yalnızca onu öpmek istedi. O an düşündüğü tek şey buydu: Yalnızca onu öpmek ve o yumuşak teni tekrar hissedebilmek. Başka hiçbir şey umurunda değildi. 'Tek bir öpücük. Onu öpmeme, saçlarını koklamama izin ver. Bunu yapmama izin ver, o zaman kendimi yine iyi hissedeceğim.'

"Merhaba," dedi nazikçe.

German bir şey söylemedi, tepki de vermedi, yalnızca gözlerini dikip ona baktı. Acaba German onun dairesinde ne arıyordu? İlk seferinde olduğu gibi Ling, yine Ben'in banyosundaki klozetin tepesinde belirdi. Ama bu kez German onu gördü. Karşısında, klozetin üstünde nereden çıktığı belli olmayan, kollarını Sinbad filmindeki cin gibi küçük göğsünde kavuşturmuş kısa boylu, sıradan bir kadın duruyordu.

Ling, German Landis'in kendisini görebildiğini hemen fark etti. Keşke böyle olacağını önceden bilseydim, biraz makyaj yapardım, diye düşündü.

German son derece soğukkanlı bir edayla, "Klozetin üstünde bir kadın duruyor," dedi.

Ben baktı ve başıyla onayladı.

Ling tuvaletten inip tokalaşmak için sağ elini uzatarak German'a doğru yürüdü. Uzun zamandır hayalini kurduğu

an gelip çatmıştı. Sevdığı kadınla tanışmak üzereydi. “Nasıl-sın? Benim adım Ling.”

German Landis, hayalette sevdiğiniz insanın size öyle bak-masını asla istemeyeceğiniz şekilde baktı. Sanki o bir posta pulu veya bir ketçap şişesi ya da tarihi geçmiş bir sinema ta-rifesiymiş gibi baktı. Gözleri hiçbir şey söylemiyordu, yalnız-ca bilgi topluyordu. “Kimsin sen?”

Ling banyoda belirdiğinden beri ilk kez dönüp Ben’e baka-rak bu soruyu nasıl cevaplamasını istediğini anlamaya çalıştı.

“Söyle ona.”

Hayalet tam konuşacaktı ki, Ben elini kaldırıp onu sustur-du.

“Bekle bir dakika.”

İki kadın da sabırsızlıkla ona baktı.

“Ters giden bir şeyler var.”

“Yaa, öyle mi Ben? Şaka yapıyorsun.”

Ben başını iki yana salladı. “Bunu kastetmiyorum.” Gözle-rini önündeki boşlukta önemli bir şey görmüşçesine dosdoğ-ru ileriye dikti. Sonra German’a dönüp, “Onun başı deritte,” dedi. “Danielle Voyles’in başı belada.” Banyodan koşarak çık-tı. Kadınlar onu takip etmekten başka ne yapacaklardı ki?

Ben koridordan seslendi: “Pilot? Pilot, neredesin?”

Köpek onun yatağında, tamamen uyanık bir halde yatı-yor, her an yanına geleceğinden korkuyordu.

“Pilot? Pilot, neredesin?”

Yattığı yerde, belki beni bulamaz, diye düşündü. Belki şim-di öyle telaşlıdır ki beni unutup kendisi gider. Ben’in Daniel-le’yi kurtarmak için yardımına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Yatak odasının kapısı hızla açıldı, koridorun ışığı bir an-da içeri süzülüp hayvanı aydınlattı. “İşte buradasın. Hadi gi-delim.”

“Çok ben yaşlı.”

Ben dışarı çıkmak üzere yarı dönmüş bir haldeyken birden durdu. “Ne?”

Pilot tümüyle manasız bir şey söylemişti. Birbirlerine baktılar.

“Seni anlayamadım.” Ben beyninin, köpeğin söylediği kelimeleri anlaşılabilir bir sıraya koymaya çalıştığını hissedebiliyordu. O an henüz tam anlamıyla dönmüş olmadığını, Crane’s View’daki geçmişiyle evi arasında bir yerlerde takıldığını fark etti.

Ling koridordan ona tercüme etti. “Seninle gelemeyecek kadar yaşlı olduğunu söylüyor.”

Ben odaya yürüdü, köpeği ensesinden kavrayarak yataktan çıkardı.

Ling bunun iyi bir yöntem olmadığını düşündü ama sesini çıkarmadı.

Köpek yerde doğrulunca Ben de eğilip elleri ve ayakları üzerinde durdu, böylece göz göze geldiler.

Ling, Ben’in Pilot’u azarlayacağını düşünüyordu. Ama konuşmaya başlayınca söylediği tek kelimeyi bile anlayamadı. Fakat görünüşe göre köpek anlamıştı çünkü gerilmiş ve hiddetle kuyruğunu sallamaya başlamıştı. Ben konuşmasını bitirince köpek odadan koşarak çıkmış, koridoru geçip ön kapıya gitmişti.

“Ona ne söyledin? Hangi dilde konuştun?”

Ben ayağa kalkıp yanından geçti. “Kurtça.”

Bir adam, bir köpek ve üzgün görünen iki kadın kaldırım-
da yürüyorlardı. Kadınlardan biri hayaletti, adam çoktan
ölmüş olmalıydı, köpek ölmüş olması gerekenin kız arkada-
şının reenkarnasyonuydu, uzun boylu kadın ise içlerinden iki-
sini sevme bahtsızlığına uğramış masum bir seyirciydi.

Üçü adama bunu nasıl yaptığını soruyorlardı.

“Nerede olduğumuzu nasıl bildin?”

“Benim haberim olmadan buraya nasıl geldin?”

“Kurt dilini nereden biliyorsun?”

Ben tüm bunları duymazdan gelip yürümeye devam etti.
Hiçbirinin cevabını bilmiyordu, en iyisi sessiz kalıp kararlı
görünmek diye düşünüyordu. Bu tavrının hiç olmazsa bir sü-
reliğine ne yaptığını bildiği kanısını uyandırmasını ümit edi-
yordu.

Kendileriyle konuşmayacağını anlayınca kadınlar kendi
aralarında konuşmaya başladılar. Tabii, German yanında yü-
rüyen bu kısa boylu kadının aylarca kendisini izlediğinin far-
kında değildi. Kendisinin neleri sevip sevmediği üzerine şa-
şırtıcı ölçüde detaylı bir liste çıkarabileceğini bilmiyordu.
Ling’in kendisine âşık olduğunu, bu yüzden de hevesli kilise
alimlerinin anlaşılması güç dini metinleri çalışması gibi ken-
disini incelediğini bilmiyordu.

Şimdi Ling, German'la gerçekten de konuşabiliyordu, ona bir yığın şey anlatmak için yanıp tutuşuyordu. Aylar önce uzun boylu kadını bir koltukta oturmuş kitap okurken gördüğü ve yüreği baş döndürücü bir hızla atarak ona âşık olduğunu fark ettiği o unutulmaz andan beri içinde biriktirdiği milyonlarca soruyu sormak istiyordu.

Ling'in aşk nesnesi, hızla yürürken sordu: "Danielle'ye ne olduğunu gerçekten bilmiyor musun?"

"Hayır. Ben'le sınırlıyım." Ling, bacakları çok daha kısa olduğundan ona yetişmek için hızlandı.

"Sınırlı derken neyi kastediyorsun?"

"Ben yalnızca Ben'e olanları biliyorum. Düşüncelerini okuyabiliyorum ama bu sadece ona özel bir durum." Ling başka insanların geleceklerini görebildiğini söylemedi. German'ı ilk görüşünde kadının daha ne kadar yaşayacağına bakmıştı.

"Peki, ne düşünüyor? Neden sorularımıza cevap vermiyor?"

"Danielle'yi nasıl kurtaracağını bulmaya çalışıyor," diye yalan söyledi. German'ı daha fazla üzme istemiyordu. Üzücü gerçek şuydu ki buraya döndüğünden beri artık Ben'in zihnini okuyamıyordu.

Evet, hayali gerçek olmuştu. Artık German'la konuşabiliyordu, ama onun asıl işi bu değildi. Hayalet, Ben'in zihninden geçenleri eski sevgilisinden daha fazla bilmezken Ben'e nasıl yardım edecekti?

"Eğer bir hayaletsen seni neden görebiliyorum? Pilot'un konuştuklarını neden anlayabiliyorum?"

İsminin söylendiğini duyan köpek bir şey mi istiyor diye dönüp German'a baktı.

Ling bu soruların cevaplarını da bilmiyordu. Ama tahmin

yürütüp ikna edici yanıtlar vermeye çalışabilirdi. “Ben ölme-yi reddettiğinden beri ona ve çevresindekilerin başına gitgide daha tuhaf şeyler geliyor. Ve bunlar da sürekli olarak değişiyor. Onun dünyasında artık hiçbir şey istikrarlı ve kalıcı değil. Şu an beni görebildiğin ve köpeği anlayabildiğin gerçeği yarın değişebilir. Sanki hepimiz onun güç alanı içindeyiz, ama bu sürekli değişiyor. Onun başına gelen her değişiklik bizi de etkiliyor.”

Kadınların birkaç adım önünde yürüyen Ben, Pilot’a dönüp, “Oraya vardığımızda ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Köpek cevap vermedi.

“Pilot?”

Köpek asice homurdanarak, “Bunun bir soru cümlesi olmadığını düşünmüştüm,” dedi.

Hayvanın hoşnutsuzluğunu gören Ben daha yumuşak bir sesle, “Evde kalmana izin verip bunu kendim yapardım ama verzlerle nasıl konuşulacağını bilmiyorum,” dedi.

Köpek bir şey demedi. Ama az sonra bir şey söylemek istediğine karar verip, “Biliyorsun, orada canavarlar olabilir,” dedi.

Ben’in bu ihtimale katılmaktan başka çaresi yoktu.

“Orada canavarlar, katiller ve diğer tehlikeli şeyler olabilir. Ama yine de beni oraya götürüyorsun. Sebeplerinin ne olduğu umurumda değil. Bu hiç adil değil. Ben çok yaşlıyım. İkimizin dost olduğunu sanıyordum.”

“Yapma Pilot. Burada verzlerle konuşabilecek tek kişi sensin.”

“Peki, o yapamaz mı?” Ben, Pilot’un Ling’den bahsettiğini anlamıştı.

Eğilip sesini yalnızca köpeğin duyabileceği kadar alçalttı.

“Artık hiçbir şey yapamıyor. Ama henüz bunun farkında değil.”

“Bu moral verici bilgiyi paylaştığın için teşekkürler. Artık kendimi çok daha güvende hissediyorum.”

Ben’in buna verecek bir cevabı yoktu. Alaycı bir köpeğe ne söylenebilirdi?

“Öyleyse sahip, elimizdekileri tekrar gözden geçirelim: İşe yaramaz bir hayaletin, yaşlı bir köpeğin ve hiçbir şey bilmeyen bir kız arkadaşın var. Hey, aslında senin de bir şey bildiğin yok, yani sen de işe yaramazsın.

“Yine de biz dört beceriksizin gidip şu Danielle denen kadını canavarlardan ve katillerden kurtarması lazım.”

“Belki de oraya vardığımızda onların hiçbirisiyle karşılaşmayız.”

Pilot buna kanmadı. “Güzel. Sen önden gitmek ister misin?”

Ben köpeğin önüne ve sağ tarafına bakmasına engel olduğundan yüz adım ötelerinden onlara doğru gelen pembe sis bulutunu ilk kendisi gördü. Müthiş bir manzaraydı: Şeker pembesi rengindeki sis bulutu ayak bileği hizasında, kıvrılarak ve süzülerek kaldırımın üstünden geliyordu.

“Tanrı aşkına, bu da ne?”

Pilot bulutu görünce sağ ön ayağı havada öylece kalakaldı. Kadınlar, Ben’in bağırışını duyunca o yöne baktılar ama ikisi de bir şey göremedi.

Ling sordu: “O ne? Ne gördün?”

Pilot ne diyeceğini bilemedi. Doğruyu, üzerlerine doğru gelen bu sis bulutunun kanser olduğunu, durur da içlerinden birini sarmalarsa öleceğini söylemeli miydi?

Ben bu yeni, keskinleşmiş algısıyla sis bulutunu görebiliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Böyle bir şey nasıl var

olabilirdi? Pembe bir bulut? Bunu daha önce nasıl olup da hiç görmemişti?

German sordu: “O ne? Neye bakıyorsun Ben?”

“Şuna! Görmüyor musun?”

Ling sordu: “Neyi?”

“Bulut, oradaki pembe bulutu.”

German, Ling’e baktı. Hayaletin yüzü endişeliydi, çünkü bu bulutun ne olduğunu tabii ki biliyordu ama artık kendi gözleriyle göremiyordu.

O sırada bulut iyice yaklaşmıştı. Pilot kaçmayı düşündü ama bu işe yaramazdı. Bütün gün kaçabilirdiniz, fakat kaderinizde size dokunması yazılıysa eninde sonunda sizi bulurdu. Onu en son Rottweiler’la birlikteyken gördüğü geceyi hatırladı. Köpek ona, “Keşke insan olsaydım da bu korkunç şeyi görmek zorunda kalmasaydım,” demişti.

Bulut kaldırımından süzülerek Ben’in spor ayakkabılarının üstüne geldi. Ben hiçbir şey hissetmedi. Adamla köpek, bulutun süzülüşünü seyretti. Ben pembe bir sigara dumanına benzediğini düşündü. Ayakkabılarından yavaşça yukarı yükselerek tıpkı bir sarmaşık gibi kotunun içine süzülene dek hiçbir şey olmamıştı. Ama çıplak bacağına temas edince Ben birden çok güçlü bir sesle, “Hayır,” dedi.

Pilot bu sözün sertliğine ve adamın bunu söyleme cesaretine şaşırmış, etkilenmişti. O yalnızca seyredip her şeye rağmen bulutun onun için gelmediğini umut edebilirdi.

Ben aşağı eğilip pembe bulutu sanki canlı bir şeymiş, bir tür yılan veya yılanbalığıymış gibi tek eliyle yakaladı. Sıkıca tutup hızla çekti. Bacağına yükselen parça pantolonundan dışarı çıktı.

Sakin bir sesle, “Hayır, hayır, hayır,” diye tekrar ederek bulutu sıkıca kenetlediği elinden diğerine geçirip çekti. Bunu

yaparken şekilsiz bulutu sıkıştırarak bir tür yarı şeffaf ip haline getirdi. Ellerin arasında geçirdiği bulut hareketsiz bir halde kaldırımın üstüne yığıldı.

“Ben, ne yapıyorsun?” German bilmek istiyordu, çünkü yalnızca ellerinin tuhaf hareketlerini görebiliyor ama ne tutuklarını göremiyordu. Ling de bir şey görmüyordu ama hayalet önemli bir şeyin gerçekleşmekte olduğunun farkındaydı. Hiç sesini çıkarmadı, dikkat kesilmiş bakıyordu.

Ben, German'ın sorusunu duymazdan gelip ellerini hızla iki yana ayırdı. Pembe bulut ikiye bölündü. Henüz dokunmamış olduğu, hâlâ bulut halindeki kısmı birden buharlaşıp yok oldu. Dokunduğu kısmı ise şekil almış ve bütün bir halde ayağının dibinde duruyordu.

Hayrete düşen Pilot, Ben'e yeni gözlerle baktı. Hayatı boyunca kanser bulutunun birini öldürmek üzere havada süzülüşünü görmüştü. O, yaşayan her canlının nihai patronu, tutuklu kabul etmeyen şerifiydi. Ama şimdi bu sıradan adam bulutu durdurmuş ve ikiye bölmüştü. Bu nasıl olabilirdi?

“O benim için geldi, Pilot. Endişe etmene gerek yok, çünkü senin peşinde değildi.” Ben köpeğe böyle söyleyip hareketsiz pembe ipi yerden aldı. İki eliyle birden ustalıklı çalışıp ipi koluna doladı. “O benim için geldi. Gelmeye de devam edecek ama endişelenecek bir şey yok. Gerçekten. En azından şimdilik.” Yüzünde çabucak kaybolan yarım bir gülümseme belirdi.

German yanına gelip bir şey söyleyecek oldu, ama Ben ona bakıp kafasını salladı. “Şimdi bir şey sorma. Şunu halletmeye çalışıyorum, dikkatim dağılırsa zor olur.”

German çileden çıktı. “Böyle söyleme! Beni başından savma Ben Gould. Neden durduk? Az önce ne oldu? Orada ne yapıyorsun?” Gizemli biçimde dolama ve düğümleme hareketleri yapan boş ellerine baktı.

Ben tek kelime söylemeden elindeki pembe ip parçasını German'ın yüzüne tuttu.

Elinde hiçbir şey yokmuş gibi görünse de yüzüne dokununca German yanağının üstünde ılık ve sıvı bir şey hissetti. O şey her ne ise yüzüne, boynuna, hızla bütün vücuduna yayıldı. Tıpkı bir şimşek gibi hızlı ve güçlü ilerliyordu.

Ling ve Pilot seyrettiler. Uzun boylu kadın rahatlamıştı. Yalnızca bedeni değil, her haliyle sakinleşmişti. Dışarıdan bakınca güçlü bir sakinleştirici yapılmış gibi görünüyordu. Vücudu sallandı, yalpaladı, düşmek üzereyken kendiliğinden doğruldu. Sonradan düşününce, German bu duyguyu orgazm sırasında bedenine yayılan o zevkli acizliğe; kontrolsüz, fakat kontrol etmek de istemediği, bir yere çarpma korkusu olmadığından düşmekten zevk aldığı o hisse benzetti. O sırada görüşü bulanıklaşmış, bedeni ağırlığını kaybetmiş gibi hissetmişti. Aslında bedeni gerçekten de gitmişti ama çok sonraları neler olduğu ona açıklanıncaya değin bunu anlayamamıştı.

Pembe ipi ona dokundurduğunda Ben, German'a ölümle dokunmuştu. Bu, German'ın kendi ölümü olmadığından ona karşı muaf kalmış, öte yandan nasıl bir şey olduğunu saf bir biçimde tecrübe edebilmişti. Hissettiği şey, her canlının öldükten sonraki ilk anlarında yaşadığı duyguydu: tasavvur edilemez bir huzur, hafifleme, kendisine bunca zamandır yük olan bedeni terk eden ruhun coşkun özgürlük sevinci.

Hissettiği haz yüzüne yansımamıştı. Bu, kolaylıkla yüze yansıyabilecek bir ifadeden çok daha öte bir şeydi. Sersemlemiş görünüyordu, evet, ama yalnızca bundan ibaretti.

Ling söylendi: "Ona bulutu dokundurdu Ben! Bunu anlamasını nasıl beklersin? Gerçekten, bunu nasıl anlayabilir?"

"Bazı şeyleri bilmeye hakkı var Ling. Onu bu işin içine ben sürükledim, bunu biliyorsun."

Kolunu German'ın omzuna dolayıp, vücuduna biraz güç geldiğini hissedene dek ona sarıldı. German ona boş boş baktı, bakışlarından kötü bir his okunmuyordu, eski erkek arkadaşına daha ziyade bir lamba direğiymiş gibi bakıyordu.

Yakınlarda park etmiş bir araba vardı. Ben, German'ı arabaya götürdü, devam etmeden önce bir süre sert bir cisme dayanarak dinlenmesinin iyi geleceğini düşündü.

Pilot, hayaletin yanına gidip sordu: "Yaptığı şeyin nesi yanlış Ling? Ona neden kızdın?"

"Ona asla görmemesi gereken bir şey gösterdi."

"Pembe bulutla ona dokunarak mı?" Pilot, Ling'in de görebildiğini sanmıştı.

Ling başıyla onayladı. "Evet. Bu onun ölümüydü, dolayısıyla German'a zarar veremezdi ama yine de bunu yapmaması gerekirdi."

"Bir başkası için gelen buluta dokununca ne olur?"

"Bunu Pilot'a da yap, Ben. Bırak o da bilsin. O da bu işe German kadar karıştı."

German'ın iyi olduğuna emin olduktan sonra Ben onu arabaya yaslanmış halde bıraktı. Eğilip yerdeki ipi aldı. Söylediğinde ciddi olduğundan emin olmak için bir kez daha Ling'e baktı.

"Evet, yap bunu."

Ben iple Pilot'un başının üstüne dokunup geri çekildi. Köpek inleyerek yere yığıldı.

"Şimdi sıra bende. Onu bana da dokundur."

"Neden?"

"Söylediğimi yap!" Ling kolunu uzattı. Ben pembe ipi dokundurdu. Ling hiçbir şey hissetmedi. Hiç tepki vermedi. Dosdoğru Ben'e baktı, gözlerini dahi kırpmadı. "Hiçbir şey olmadı. Böyle olacağını biliyordum. Hiçbir şey hissedemiyο-

rum, hiçbir şey göremiyorum. İpi göremiyorum. Neden Ben? Biliyor musun? Biliyorsan bana söyle. Bilmem lazım.”

Ben sözünü sakınmadı. “Çünkü güçlerin yok oldu, ya da çoğu gitti. Sen artık neredeyse normal bir insansın. Banyoda belirdiğini gördüğüm an bunu anlamıştım. Kalan güçlerin varsa bile yakında onlar da gidecek. Artık onlara güvenemezsin.”

Ling bu habere tepki vermedi. Yalnızca gerçeği öğrenmek istiyordu, böylece ona göre davranabilecekti. “Bunları nereden biliyorsun?”

Ben elini başının üstüne koydu. “Ben bir şey bilmiyorum, benim bir kısmım biliyor. Bilmediğim ve kontrol edemediğim bir kısmım. Beni Crane’s View’daki ormandan buraya getirdi. Bunu ben yapmadım. Bununla hiçbir ilgim yok. Emim geçen kış kafamı çarptığımda ölmemi engelleyen şey de bu kısmım.

“Ne olduğunu, içimde nerede olduğunu bilmiyorum. Bir sonraki hamlesi hakkında da hiçbir fikrim yok. Ama kontrolü ele geçirdi. Artık patron o. O benim, bana ait, ama ne olduğunu öğrenirsem lanetleneceğim.

“Danielle’nin kendisine zarar verebilecek bir şey yaptığını da bu şekilde biliyorum: Güneşin önüne geçen bir bulut gibi gözümün önüne geldi. Ben bir şey yapmadım.”

Ling sakın ve kendinden emin bir sesle konuştu, çünkü şimdi söyleyeceği şeyin doğru olduğundan emindi. “İraden bilincinin önünden gidiyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İraden kontrolü ele geçirmiş. Eyleme geçme zamanının geldiğine karar vermiş. Şimdi de öyle yapıyor.”

Ben söylediklerini düşündü. “Bana hayaletlerin bildiği, şimdi bana yardımcı olacak bir şey söyleyemez misin?”

Ling sırtıttı. “Artık yapamam ahbab. Az önce artık senden farkım kalmadığını söyledin. Ama söylediğim şeyin doğru olduğuna eminim. Haklı olduğuma şüphem yok.

“Artık hayaletlerle ve köpeklerle konuşabiliyorsun Ben. Dilimizi anlıyorsun. Ama bundan çok daha fazlası var.” Elini uzatıp her başarısını tek tek parmaklarıyla saydı. “Kendi ölümünü durdurdun. Buraya dönmek için zamanda yolculuk ettin. Seni Crane’s View’deki parka ve Gina Kyte’ın bodrumuna götürdüm ama şimdiki zamana kendi başına geldin.

“Daha hangi kanıtı ihtiyaç duyuyorsun? İçinde uykuda olan bir şey artık uyandı, öne çıktı ve ‘Yeter, hadi gidelim,’ dedi. İnaniyorum ki bu senin iraden: Ben Gould’un problemi gören, ne yapılması gerektiğini kararlaştıran ve eyleme geçen kısmı.”

“Ölümü dahi durduran kısmı mı?”

“Evet, ölümü dahi durduran kısmı.”

Danielle Voyles dudak nemlendiricisini aldı, yüzüne yaklaştıranak elinin içinde evirip çevirdi. Eski bir uygarlıktan kalma değerli bir esermiş gibi inceledi. Ürünün markası Carmex'di, sarı-beyaz plastik bir kavanozun içindeydi. Fakat kavanoz yıllardır boştu. Yine de onu tuvalet masasında göze çarpan bir yerde tutuyordu. Bir defasında yeni bir daireye taşınırken kaybettiğini sanmış, çok üzölmüştü. German Landis, o gün ona kırmızı "Rudi" taşının önemini açıkladığından beri sürekli bu küçük kavanozu düşünüyordu.

Danielle, Benjamin Gould'un dairesinde yaşanan akıldışı şeylerin ardından eve gelir gelmez doğruca yatak odasına gidip Carmex'in ait olduğu yerde durduğundan emin olmak istedi. Çünkü bu küçük boş kavanoz çok önem verdiği uğur nesnesiydi. O, Danielle Voyles'in çaldığı ilk şeydi.

Bir şeyler çalmayı seviyordu, becerikli bir hırsızdı. Ancak on iki yaşına gelene dek bunun ne denli tatmin edici olduğunu bilmiyordu. Bir gün mahalledeki eczaneden bu kavanozu bir anda aşırmişti. Çalmasının tek nedeni bunu istemiş olmasıydı, o sırada etrafta kimse olmadığından onu gören olmamıştı. Bu ani hareket yaşamını pek çok açıdan değiştirmişti.

Danielle dindar bir anne babanın çocuğu olarak keyif ve adrenalin verecek her türlü duygusunu hep bastırmıştı. Bu

anlamda tecrübe ettiği tek şey, riske girerek, cebinde çaldığı şeyle dışarı çıktığı her seferinde hissettiği yoğun sevinçti. Çaldığı şey avucunda sımsıcak olurdu, çünkü onu elinden bırakmazdı. Kendine hakim, öte yandan heyecandan kaskatı halde dükkandan çıkıp yürürken elindeki şeyi sımsıkı tutmaktan avucunun içi sıcacık yanardı, artık o şey bedavaya sonsuza dek onun olurdu, çünkü kurnaz ve dikkatli bir şekilde tam zamanında çalardı.

Yıllar boyu öyle çok şey çalmıştı ki artık usta, hattâ bezgin bir hırsız haline gelmişti. Artık nadiren çalışıyordu, ama bir şeye ihtiyacı varsa, koşullar da uygunsa hâlâ rahatça aşıyor, üzerine ikinci kez düşünmüyordu.

Hastanede yatarken Danielle, başına gelen bu acayip kazanın yaşamı boyunca yaptığı adi hırsızlıklara karşılık bir tür kozmik ceza mı olduğunu merak etmeye başladı. Ne ekersen onu biçerdin. Onun durumunda bu, kafatasına metal bir parça saplayan bir uçak kazası formunda karşısına çıkmıştı.

Sonrasında tüm o dini metinleri okumaya bu yüzden başlamıştı. Ya Tanrı sonunda onun davasını inceleyip gerçekleri gözden geçirdikten sonra onu cezalandırmaya başladyısa? Şimdi başına gelenler bu yüzden olabilir miydi? Elindeki Carmex kavanozuna bakarak yine düşüncelere daldı: Ya bu yapışkan şeyi o gün çalmamış olsaydım? Başıma bunca şey gelir miydi? Kafama hiçbir kalem saplanmazdı. Hiçbir kulaksız yaratık, ölü, kırmızı bir canavarı mutfakta gözümün önünde sürüklemezdi.

Boş kavanozu elinde çevirip durdu. Ya çalmasaydım diye düşünmeden edemedi. Üçüncü kez aynı şeyi düşündüğünde bunun cevabını öğrenme fırsatı, tıpkı haliyle kaplı bir odada yürüyen bir kedi kadar sessizce gelip onu buldu.

Danielle kafasını kaldırıp etrafa bakınca küçük bir ecza-

nenin içinde olduğunu gördü. Burası adeta sonsuza dek uzayan koridorları ve yüzlerce farklı aspirin ve vitamin çeşidi olan devasa marketlerden değildi. İlk bakışta burasının, ancak mahalledekileri tatmin edecek kadar şey bulunduran küçük bir aile işletmesi olduğu rahatlıkla anlaşıyordu. Aralıklı duran raflar yarı yarıya boştu, çünkü sahipleri henüz mal alma imkânı bulamamıştı. İçerideki bazı ürünleri çocukluğundan beri ne görmüş, ne aklına getirmiş, ne de kullanmıştı.

O sırada koridorun diğer ucunda on iki yaşındaki Danielle Voyles belirdi. Üstünde yetişkin olanın hemen tanıdığı sade, koyu mavi bir elbise vardı. Kızın saçları kulaklarının hemen altına geliyordu. Sevimli görünen bir çocuktı, ama daha fazlası değildi. Ona dair en akılda kalıcı şey elinde taşıdığı eskimiş, deriden yapılmış erkek çantasıydı. Küçük eliyle tümüyle uyumsuz bir görünümü vardı. Sanki yakında bir yerlerde duran ve az sonra yanına gelecek babasının çantasını tutuyormuş gibiydi.

Koridorda yürüyen kız, yetişkin Danielle'ye baktı ama anlaşılan onu görmemişti. Sağda solda oyalanıp raflardan bir şeyleri alıp yerine koyarak, ağır ağır yetişkin kendine doğru ilerledi.

Danielle kızı keyifle ve bir parça kaygıyla izledi. Kendinin on iki yaşındaki halini eski bir fotoğraftaki solmuş, donuk bir görüntü gibi değil de canlı, nefes alır, hareket eder ve mırıldanır bir halde karşısında görmek aşırı derecede heyecan verici ve gerçek olamayacak denli muhteşemdi. Kız mırıldanıyordu. Evet! "Oh Happy Day" şarkısını mırıldanıyordu.

Fakat o an bir şeyler ters gitti ve bu, düğmelerle birlikte başladı.

Annesi bu mavi elbiseyi on bir yaşındayken dikmiş, düğmelerini alırken beğendiğini seçmesi için kızını da yanında

götürmüştü. Şimdi koridordan kendisine doğru yürüyen mavi elbiseli kıızı seyrederken, Danielle düğmelere bakıp onları satın aldıkları günü hatırladı. Ama bu büyük, yuvarlak, beyaz düğmelere odaklanmış bakarken düğmeler birden değişmeye başladı. Beyazdan sarıya, daha sonra da yeşile dönüştü. Şekilleri de değişti. Beyaz ve yuvarlakken muz sarısı renginde yarım ay şeklini aldı. Birkaç saniye sonra da yeşil, çift biritli düğmelere dönüştü. Tüm bunlar olurken kız, yetişkin kendine doğru yürümeye devam etti.

Danielle genç bir kızken, üstünde yarım ay şeklinde muz sarısı düğmeler olan seksi bir elbise almıştı. Şimdi gardırobunda işten dönünce giydiği bir sabahlık vardı, onun da önünde yeşil, çift biritli düğmeler vardı.

Üzgün bir halde bakışlarını sürekli değişen düğmelerden, kendisine doğru gelen kızın yüzüne çevirdi. Fakat bu artık on iki yaşındaki kızın yüzü değildi. Vücudu aynıydı ama yüzünün hatlarında titreşmeler olmuş ve çok daha küçükkenki haline, beş ya da altı yaşındaki Danielle'ye dönüşmüştü.

Altı yaşındaki Danielle Voyles bir rafın önünde durdu ve beyaz-sarı renkli küçük bir Carmex kavanozuna uzandı. Etrafta kimsenin olmadığına emin olduktan sonra kapağını açıp parmağını nemlendiriciye daldırdı, sonra küçük dudaklarında hızla gezdirerek keskin kokulu kremi sürüp kavanozun kapağını kapattı. Tekrar rafa koymak üzere uzandı. Fakat kolu yarı yolda yavaşlayıp durdu. Etrafta kimse var mı diye tekrar kontrol ettikten sonra Carmex'i elbisesinin ön cebine attı.

Bu hırsızlığı seyreden yetişkin Danielle birden kendisi hakkında daha önce bilmediği ve kendisine bakışını sonsuza dek değiştirecek iki gerçeğin farkına vardı.

İlki şuydu: Her ne kadar ilk kez on iki yaşındayken çalmış olsa da aslında hırsızlığa teşebbüs eden altı yaşındaki Daniel-

le'ydi. Yedinci sınıfa giden, erkekleri henüz keşfetmiş, okulda babasının eski evrak çantasını kullanmak durumunda kaldığı için utanan kız değildi. Hayır, o Danielle hırsız değildi.

Doğru, eczanenin koridorunda dikilirken içinden bir sesin, "Çal!" diye bağırdığını işittiğinde vücudu on iki yaşındaydı. Ama işin tehlikesinden ve riskinden haz duyarak tüm şüpheleri bir kenara bırakıp kavanozu çalan altı yaşındaki haliydi.

Yetişkin Danielle hayatında ilk kez, ne yapacağımıza karar verenin, şimdiye dek yaşayan benliklerimizin tamamı olduğunu, yalnızca şu anki kendimiz olmadığını fark etti.

Bu benliklerden hangisinin ne zaman üstün geleceği belli olmazdı.

Bu fark ediş, ikinci bir gerçeği ortaya çıkarmıştı: Hayatımızın her anında ne yapacağımızı şimdiki ve geçmişte kalmış benliklerimizin tümü belirlerdi.

Danielle Voyles çalmaya on iki yaşındayken başlamamıştı. Altı yaşındaki benliği, on iki yaşındakine çalmasını emrettiğinde başlamıştı.

Bunları fark eden kadının elleri titremeye başladı. Şimdi yirmi dokuz yaşındaydı. Şimdiye dek orta karar bir hayatı olmuştu. Bunda kısmen kendisinin kısmen de başka şeylerin etkisi olmuştu. Vasat yaşamının bu şekilde olmasında yanlış kararlar veren yanlış Danielle'lerin payı neydi? Son sözü söyleyenin değil de, onun daha genci veya yaşlısının, daha kinik veya inançlısının kaç kez son kararı vermiş olması gerekirdi?

Altı yaşındaki Danielle tabii ki on iki yaşındaki halinde hâlâ yaşıyordu. Şimdi yirmi dokuz yaşındaki halinde de yaşıyordu. Altı yaşındaki kendisi, geçmişinin bir parçasıydı, Danielle Voyles 'ağacındaki' ilk halkalardan biriydi. Ama yetişkin Danielle şu ana dek bu çocuğun yalnızca içinde yaşamayı sür-

dürdüğünü değil, en azından bir kez gelecekteki kaderini belirlemede önemli bir rol oynadığını da hiç bilmiyordu.

Kolunun çekiştirildiğini hissederek Danielle aşağı bakınca mavi elbiseli on iki yaşındaki kendisinin yanında durduğunu gördü. Onaylar bir ifadeyle başını eğecekken durup hayır anlamında kafasını salladı. Hayır, bunu anlamamıştı. Hayır, tamam değildi. Kızın ona dokunmuş olduğu gerçeğinin ne anlama geldiğini fark etmesi zaman aldı. Artık küçüklük hali, kendisini görebiliyordu.

Küçük kız, "Dışarıda buluşalım," dedi ve arkasını dönüp mağazanın kapısına doğru yürüdü. Onu takip etmekten başka yapılacak ne vardı ki?

Dükkanın camından dışarıda yağmur çiselediğini gördü. Kapıya yaklaştığında eczanenin küçük otoparkında yağmurlu havaya rağmen bir tür etkinlik yapıldığını fark etti. Otoparkta iki ayrı uca park etmiş yalnızca iki araba vardı, bu da iyiydi çünkü tam ortasına dört tane piknik masası konulmuştu. Dördünün de etrafı insanlarla dolmuştu. Tümü kadındı. Her masada farklı yaşlarda kadınlar oturuyordu. Danielle bunun, anneleriyle gelen kız izcilerin veya kızlarıyla gelen bir tür kadınlar kulübünün toplantısı olduğunu düşündü.

Kapıyı itip dışarı çıkana dek ıslak, gri havadan ve yeterince yakın olmayışından dolayı oturanların yüzlerini net olarak seçememişti. Yağmur aralıksız çiseliyordu, fakat ılık ve hoştu. Izgarada pişen etlerin nefis kokusu, ıslak asfaltın ve ağaçların kokusuna karışmıştı.

Gözyle masaları tarayarak mavi elbiseli kızı aradı, ama bulamadı. Birden oturan herkesin kendisi olduğunu fark etti. Dört masanın etrafında kendisinin çeşit çeşit versiyonları oturuyordu. Kadınların tümü, küçüklü büyüklü, Danielle Voyles'in farklı yaşlardaki halleriydi.

Gördüğü şeyin ne olduğunu fark edebildiğinde elinde olmadan gruba doğru yürüdü. Kimse dönüp onunla ilgilenmedi. Hepsi oturmuş ızgarada domuz kaburga ve patates salatası yiyor, konuşup gülüyorlardı. Aralarında birkaç yaş varmış gibi görünen iki küçük kız hararetle el çırpma oyunu oynuyordu. Yirmi beş yaşlarında bir kadın, yüzü gözü çikolata olmuş çok küçük bir Danielle'yi azarlıyordu. Genç bir kız tek başına bir bankta oturmuş, kalın bir aşk romanı okuyor, –Danielle kalın aşk romanları okumayı hâlâ seviyordu– farkında olmadan uzun saçlarının uçlarıyla oynuyordu.

“Biraz yemek ister misin? Aç mısın?”

Gözlerini etrafındaki manzaradan güçlkle ayıran Danielle, mavi elbiseli kızın kendisine nefis görünen domuz kaburgaları ve patates salatasıyla tepeleme doldurulmuş bir kâğıt tabak uzattığını gördü. Öbür elinde kahverengi, gazlı bir içeceklerle dolu bir bardak tutuyordu. Danielle bunun favori içeceği olan Dr. Pepper gazozu olduğunu düşündü.

Bir şey söylemeden ikisini de alıp, masalara doğru giden kızı takip etti. Yana kayıp yer açmak dışında yine kimse onunla ilgilenmedi. Küçük kız yanına oturdu ve onun tabağından büyük bir kaburga alarak aceleyle yemeye başladı. Çok hızlı ve pasaklı yediği için ağzının sol tarafından barbekü sosu aktı. Bunu elinin tersiyle silip kaburgayı kemirmeye devam etti. Kızın konuşmak yerine yemek istediği ortada olduğundan Danielle de yemeye başladı. Hem böylesi daha iyi olmuştu, bu arada etrafındaki kadınları inceleme imkânı bulmuştu.

Herkesin sesi farklıydı. Birininki tiz ve rahatsız ediciyken diğeri mırıldanıyor, lafı ağzında geveliyordu. Kadınlara tek tek konsantre olup sesleri yüzleriyle eşleştirmeye çalıştı. Seslerin birbiriyle nadiren eşleşmesi ilginçti. Yaşı en fazla on gösteren bir kız şaşırtıcı ölçüde alçak sesle konuşuyordu. Bir

süre dinledikten sonra çocuğun fena halde üşütmüş olduğunu anladı. Tabii! Çocukluğundan beri ne zaman hastalansa sesi, kendi tabiriyle kurbağa vıraklamasını andıran bir oktava dek kısılıyordu. Erkek arkadaşları bu sesinden hoşlandıklarını ve seksi bulduklarını söyleseler de ona vıraklama gibi geliyordu. Şimdi bu alçak kurbağa sesiyle konuşan kız, Danielle'nin iki Danielle uzağında oturuyordu.

Tam karşısında oturan küçük bir kız kâğıt bardağını masaya bırakıp yüksek sesle geçirdi. Bu sese şimdiki Danielle dahil hiç kimse tepki vermedi. Bugün bile yalnızken, özellikle de gazoz içerken yüksek sesle geçirirdi.

Kadınların giysileri ve saç modelleri tanıdıktı. Çantalarını, kucaklarındaki oyuncakları, okudukları kitapların isimlerini, ucunda şişman komik bir palyaço şeklinde beyaz bir silgi olan sarı kalemi, birkaç yıl önce aldığı siyah kulaklıkları ucuz kahverengi walkman'i hatırladı. Bununla tekrar tekrar Chely Wright kasetleri dinliyordu, çünkü onun müziği o zamanlarda yaşadığı kalp kırıklığıyla mükemmel bir uyum içindeydi.

İlride siyah ipekten bir bornoz giymiş; başı beyaz, kalın bandajlarla korkunç bir koza gibi sarılmış bir kadın gördü. Bandajlar gözlerini ve burun deliklerine kadar tüm yüzünü kaplıyordu. Yemeğini çok yavaş yiyor, çatalı ağzına dikkatle götürüyordu. Danielle bu siyah bornozu kazadan hemen önce, erkek arkadaşını etkilemek için Victoria's Secret mağazasından almıştı. Bu şimdiki dek sahip olduğu en pahalı giysilerden biriydi. Taburcu edilmek üzereyken hastanedeki odasından çalınmıştı. Çok küçük bir kız bu gizemli görünen bornozlu kadının yanında durmuş, yemek yiyen siyahlı mummyya şaşkınlıktan ağzı açık bir halde bakıyordu.

Danielle gözlerini kendisinin farklı versiyonlarına kaydı-

rarak ılık yağmurun altında nefis yemeğini yedi. Şimdi daha sakindi. Diğerlerinin konuşmalarını dikkatle dinledi. Biri, jinekolog ve patlıcanla ilgili şu eski, müthiş fıkrayı anlattı. Bu fıkrayı çok severdi, yıllardır hiç duymadığından unutmuştu. Esprili son cümlesini aynen bir zamanlar onun anlattığı şekilde söyledi. Yakınlardaki diğer bir Danielle erkek arkadaşının yeni bir arabaya ihtiyaç duyduğunu, bir Subaru almayı ciddi olarak düşündüğünü anlatıyordu. Uçak düştüğünde bu arabanın içindeydi. Onları dinleyip seyreterek yemeğini yedi.

Çok geçmeden duymaktan rahatsız olduğu şeyler işitmeye başladı. Doğru olmadığını bildiği halde yine de anlattığı yalanları, hikâyeleri; kötü kararları, tavırları ve hisleri için uydurduğu bahaneleri duydu. Etrafı, hayatının farklı zamanlardaki çeşitli versiyonlarıyla çevrilmişti. Bu kadınların ve çocukların çoğu kusurlu, vasat ve güvenilmezdi. Ayrıca hiçbir cesur değildi. Hemen hepsi yaşamın, kalabalığın arasından kendisini seçip başına taç koyacağı hayalini kuruyordu. Öte yandan içten içe bunun hiçbir zaman olmayacağını, çünkü hak etmediklerini biliyorlardı. Hangi yaşta olursa olsun Danielle Voyles'le ilgili özel olan hiçbir şey yoktu. Bu çocuk, bu genç kız, bu kadın kendisini tanıyan herkese, okuldan veya kiliseden arkadaşlarına, olası sevgililerine, iş arkadaşlarına kendisini olduğundan daha güzel, daha akıllı, daha komik, olduğu her şeyin daha fazlası görmeleri için çoğu zaman yalan söylemiş, pozlar takınmış, kendini kasmış ve gerçekte olmadığı kişi gibi görünmeye çalışmıştı.

Tüm yaşamı boyunca her açıdan gerçekte olduğundan daha fazlasını olmak istedi. Ama bunu becerecek zekâyâ, görünüşüne ve vasıflara sahip değildi. Danielle Voyles dünyaya pazarlamaya çalıştığı resmi kadar ilginç bir insan değildi. Ne kadar çabalasa, ne kadar yalan söylese de hem başvurduğu

hilelerde hem de kendini geliştirme çabalarında ancak kısmen başarılı olabiliyordu.

“Affedersin, buraya oturmamın bir sakıncası var mı?”

Kafasını kaldırınca kendisini gördü. Bu kadın piknikteki diğer tüm kadınlardan daha fazla kendisine benziyordu. Her açıdan aynadaki yansıması gibiydi: kıyafeti, saçı, ayakkabıları, her şeyi...

“Evet, tabii.” Mavi elbiseli kızdan biraz kaymasını istedi, kendisi de yana kayarak ona yer açtı. İkinci Danielle’nin, bu birebir aynı ikizinin, kopyasının elinde de aynı yiyeceklerle dolu bir tabak vardı. Dakikalar önce kendisinin önünde de böyle bir tabak duruyordu, ama küçük kızın yardımıyla artık neredeyse tamamen boşalmıştı.

“Nasıl bir şey?”

“Anlayamadım?”

“Gelecek nasıl bir şey?”

Danielle ikizine bakıp şaka yaptığını düşündü. “Nasıl bir şey mi? Biz seninle aynı kişi değil miyiz? Aynı yaşta değil miyiz? Kıyafetimiz aynı, görünüşümüz aynı...”

“Evet ama aramızda on dakikalık bir fark var.”

“On dakika mı?”

“Ben senden on dakika küçüğüm. Bak tabağıma, dolu. Seninkine bak, boş. Senin bitirdiğin yemeğe ben şimdi başlıyorum.”

“Bu bir şaka, değil mi?”

“Hayır. Etrafına bak. Hepimizin sen olduğu açıkça ortada, bizler farklı zamanlardaki seniz. Ben sana en yakın yaşta olanımı ve sana yalnızca geleceğimizin nasıl olduğunu soruyorum.”

“Bu çok saçma! Şimdi buradayım işte, gelecek bu: Bu piknik, benim seninle konuşuyor olmam. Farklı mı görünüyorum? Bende farklı görünen bir şey mi var? Biz tıpatıp aynıyız.

Senin bilmediğini ben nasıl olur da bilebilirim?”

Diğer Danielle ona gezegendeki en aptal insanmış gibi bakıp, “Sen benden altı bin saniye daha yaşlısın. Bu altı bin saniye içinde kafanın içinden ne çok düşünce, fikir, karar ve soru geçti, farkında mısın? Biz farklıyız. İnan bana farklıyız.

“Sen tek tek buradaki herkesin geleceğisin.” Eliyle masaları işaret etti. Şimdi tüm Danielle’ler kendisine bakıyordu. “Sen bize neler olacağını biliyorsun. Şu an yaşamın neresinde olursak olalım hemen sonrasında ne yaşayacağımızı biliyorsun. Seni farklı kılan bu.”

Bandajlı kadını gösterdi. Şimdi o da onlardan tarafa dönmüş, kollarını ıslak masanın üstünde kavuşturmuştu. “Onu görüyor musun? Şu anda tek yaptığı bandajlar çıkınca yüzünün nasıl görüneceğinden endişelenmek. İyi görünecek mi? İyi işitebilecek mi? Henüz kimseye söylemedi ama bazen duyma problemi yaşıyor. Bu devam edecek mi yoksa daha mı kötüleşecek?”

Sonra mavi elbiseli kızı işaret etti. “Peki ya o? Çalmaya devam edecek mi? Sonunda sırrı açık edilip gerçek öz ü ortaya mı çıktı? Yoksa Carmex’i aşırması yalnızca bir seferlik bir hırsızlık mıydı? Sana sormak istiyor, acaba Tanrı’nın gözünde sonsuza dek lanetlendi mi?”

Danielle şimdi küçük yüzü endişeyle buruşan kıza baktı. Kız, diğer kadının söylediklerini başıyla onayladı.

Yirmili yaşlardaki bir diğeri ayağa kalkıp, “Sanırım hamileyim,” dedi. “Ama eczanede satılan şu hamilelik testlerinden almaya korkuyorum. Sonucu öğrenmekten çok korkuyorum.”

Danielle bu dönemi hatırlıyordu. Yirmi iki yaşındayken bir kulüpte kızıl saçlı, seksi bir gençle tanışmıştı. Şimdiye dek tanıdığı en harika sevgiliydi. Sürekli, her yerde sevişiyor-

lardı. Hayatında seksten hiç bu kadar zevk aldığı bir dönem olmamıştı. Doğum kontrol hapi kullanmasına rağmen, hamile kaldığına gitgide daha fazla ikna olduğu üç yıpratıcı hafta geçirmişti. Bu sürekli endişe hali, dünyasını adeta bir çakıltı-şısı kadar küçültmüştü.

Danielle ona bakıp kafasını iki yana salladı ve yüksek sesle, “Hamile değilsin,” dedi. “Endişelenmene gerek yok. Yalnızca reglin gerçekten de çok gecikti.”

Diğerinin yüzü aydınlandı. Tıpkı bir çocuk gibi sevinçle ellerini çırpı.

“Hemen hepimizin soracağı şeyler var. İstersen tek tek dolaşıp cevaplayabilirsin.”

“Kimin yok ki? Sorusu olmayan bir ‘ben’ var mı?”

İkizi gülümseyip başıyla onayladı. “Güzel soru. Evet, yaşamda bulundukları yerden hoşnut olanlar var.”

“Peki sen neden cevaplamıyorsun? Benden yalnızca on dakika küçüksün. Hepsine neler olduğunu sen de biliyorsun.”

Diğeri bu soruyu bekliyormuşçasına hemen cevap verdi: “Şimdiki sen, on dakika önceki senden daha farklı. Benim bilmediğim bir şeyleri sen biliyor olabilirsin. Belki, o zaman aralığında benim kafamı hâlâ karıştıran bir şeyleri çözmüşsündür.”

Danielle tekrar dönüp hamile olduğunu düşünen genç kadına baktı. Şimdi rahatlamış bir halde gülerек, neşeyle yanındakiyle konuşuyordu. Danielle, Bay Seksi’nin çok geçmeden onu ani ve acımasız bir şekilde terk edeceğini biliyordu. Hangisinin, reddedilişinin mi yoksa bir daha sevişmeyeceklerinin mi onu daha çok üzdüğünü bilemeyecekti. Ayrıldıklarından altı ay sonra bu adam telefonuna mesaj göndererek yakın zamanda yaptırdığı HIV testinin sonucu pozitif çıktığından, kendi tabiriyle Danielle’nin de AIDS testi yaptırması-

nı *önerecekti*. Tek başına, dehşet içinde geçirdiği o korkunç hafta sonunun ardından Danielle de testi yaptıracak ve kendisine bulaşmadığını öğrenecekti.

Şimdi ona bunları anlatmalı mıydı? Bu neşeli, rahatlamış genç kadının yanına gidip söyle mi demeliydi? “Bekle, daha eziyet bitmedi, hem de zerre kadar azalmadı. Şimdi birlikte olduğun adam çok geçmeden erkeklere olan bakışını ve onlarla ilişkini sonsuza dek değiştirecek. Ondan sonra erkekler artık sana eskisi gibi görünmeyecek. İçinde başka hiç kimse- nin tatmin edemeyeceği bir açlık yaratacak. Sonunda kalbini bir çekiçe ezecek ve seni iliklerine dek korkutacak. Erkek- lerden, seksten, kendinden nefret etmene yol açacak.”

“Evet? Sorularını yanıtlayacak mısın?”

“Bilmiyorum. Daha karar vermedim.”

Biraz düşündükten sonra kabul etti. Ama temkinliydi, her soruyu birtakım şeyleri kırparak yanıtlıyordu. Düzeltmeler yapıyor, üzerinde oynuyor, sansürlüyor, soruyu dinlerken o zamanki ruh halini hatırlamaya çalışıyordu. Gelecekleri hakkındaki bu bilgiyi kaldırabilecek durumda mıydılar? Bunu onlara anlatmak doğru olur muydu? Yalnızca öğrenmelerin- de fayda olacağını düşündüğü şeyleri söylüyordu. Soruları- nın kötü veya acı verici cevapları varsa konuyu elinden gel- diğince diplomatik bir biçimde farklı yöne çekiyordu.

Hamile olduğunu sanan kadın şimdiki sevgilisinin ‘aradı- ğı adam’ olup olmadığını sordu. Danielle hayır dedi, ama me- sele yapılacak bir şey yoktu, çünkü ileride onunla ilgili hoşu- na gitmeyecek pek çok şey fark edecekti. Onunla evlenmeye kalkarsa sonradan çok pişman olacaktı. Ona adamla yaşadığı mükemmel seksin tadını çıkarmasını, işler yolunda gittiği sü- rece adamı olduğu gibi kabul etmesini ama daha fazlasını beklememesini önerdi.

Bandajlı kadına tamamen iyileşeceğini söyledi. Sargılar çıkarıldığında kazadan dolayı başında bir yara izi kalacağını, ama kötü bir iz olmayacağını, başka bir araz da kalmayacağını söyledi. İşitme sorunu tümüyle düzelecekti. Şimdi inanaması güç olsa da bu korkunç deneyimin iyi bir sonuç doğuracağını, hayatın kıymetini şimdiye dek hiç olmadığı kadar bileceğini ve tadını çıkaracağını söyledi.

Ama yaralı kadına hastaneden çıktıktan sonra aylarca göreceği korkunç kâbuslardan ve akut anksiyete ataklarından bahsetmedi. Bazen evden çıktığında veya araba kullanırken birden üstüne çullanan paranoyadan da bahsetmedi. Sık sık saatler boyu süren ölüm korkusunun nasıl bir his olduğunu; bu duygunun onu, içerisinde bildik şeylerin olduğu ve tehlikeli dünyanın birkaç duvar ötede olduğu küçük ve güvenli dairesinde kalmaya ittiğini anlatmadı.

Masadan masaya gidip sorularını cevaplayarak, korkularını yatıştırarak ve egolarını tatmin ederek epeyce vakit geçirdi. Yağmur da soruları da bitmek bilmedi. Danielle'ye en ilginç gelen şey hiçbirinin uzun vadeye yönelik, yıllar sonrasını, büyük resmi ilgilendiren sorular sormamasıydı. Her Danielle yalnızca şu anki yaşamlarına ya da en fazla bir hafta veya bir ay sonrasında olabileceklere dair bir şeyler bilmek istiyordu. Çocukların hiçbirisi büyüyünce ne yaşayacaklarıyla, büyüklerin hiçbirisi bir yıl sonra ne olacağıyla ilgili sorular sormadı. Hepsi için yaşam yalnızca şimdiden ibaretti.

“Sıra bende.”

Artık yorulmuştu. Sonunda tek başına oturmuş, beyaz plastik bir çatalla pekan cevizi tartı yiyordu. İkizi yanına oturup tekrar, “Sıra bende,” dedi.

Danielle ağzına bir lokma tart götürüp çiğnemeye başladı. Yanlışlıkla içine düşmüş küçük bir pekan kabuğu parçasını

sertçe ısırınca tek gözünü acıyla kıstı. Parmağını ağzının içinde dolaştırdı, suçlu kabuğu bulup kâğıt tabağın kenarına koydu. “Sen de mi bir şey soracaksın?”

“Evet.”

Danielle keyifle bir parça daha tart aldı. Ağzına götürmek üzereyken, “Devam et,” dedi.

“Sen onlara neden bir şey sormadın?”

“Hı?” Bu beklenmedik soru karşısında şaşırarak çiğneme-yi bırakıp ikizine baktı. Bu hileli bir soru muydu yoksa gerçekten bir cevap mı bekliyordu? “Onlara ne diye soru sorayım? Onlar benim geçmişim. Verecekleri cevaplar şimdi ne işime yarayacak? Geçmiş geçmiştir.”

“Eskiden nasıl biri olduğunu hatırlamak istemiyor musun? Ya da o zamanlar neler yaşandığını? Unuttuğun detayları hatırlamak istemez misin? Bu senin hayatın. Sana şimdi faydası olabileceğini düşünmüyor musun?” İkizinin sesi gitgide yükseldi ve keskinleşti. Son cümlesi sorudan ziyade bir talepti.

Ama bu, Danielle’nin ilgisini çekmedi. Başını çevirip tatlısını yemeye devam etti. Aslında az kalsın ilgileniyordu, çünkü ilk sorusu oldukça tuhaftı. Fakat şimdi ikizinin kılı kırk yardığını düşünüyordu ve bu da onu ilgilendirmiyordu.

“Her neyse.”

“Bu bir cevap değil.”

“Her neyse.”

Bunun üzerine ikizi eliyle masaya sertçe vurdu. Danielle’nin tatlı tabağı masadan fırlayıp yere düştü.

“Hey!”

“Uyan artık. Anlamıyorsun. Etrafına bak aptal. Tüm yaşamın burada, gözlerinin önünde. Ama sen onu bir kez olsun merak etmedin. Onların sorularını yanıtladın fakat hiçbirine

tek bir soru sormadın. Kendi geçmişine nasıl bu kadar ilgisiz kalabilirsin?”

Danielle incinmiş bir halde karşılık verdi: “Ne sormam gerekiyordu, ha? Ona ne sormalıydım?” Bileğinin bir hareketiyle rastgele ilerideki genç kıızı gösterdi. Hâlâ bankta tek başına oturmuş kitap okuyordu.

İkizi kızın yanına gidip bir dakikalığına yanlarına gelmesini rica etti. Kız dramatik bir iç çekişle kitabı kapatıp, “Tamam,” dedi. Üçü bir araya gelince ikizi, genç kıza kendisiyle ilgili havadan sudan sorular sordu. O da cevap verdi, ama tekrar kitabına dönüp yalnız kalmak istediği açıkça ortadaydı.

“Şimdiye dek gördüğün en kötü rüya neydi? Hatırlıyor musun?”

Bu soru kıızı heyecanlandırmıştı. Kelimeleri ağzından dilediği kadar hızlı çıkaramıyormuşçasına hararetle anlatmaya başladı. “Evet, hem de tümünü. Küçükken öyle korkunç bir rüya görmüştüm ki hâlâ hatırlıyorum. Bir araba kazası geçirmiştim. Aslında tam olarak araba kazası değildi, çünkü biz arabayla yolda giderken birden bir uçak yakındaki bir araziye düşmüştü. Uçaktan bir sürü şey fırlayıp üstünüze gelmiş, bir tanesi de başıma saplanmıştı. Saldırıya uğramış gibiydik. Beni gerçekten de altüst etmişti.”

Danielle duyduklarına inanamayarak kıza baktı, sonra bakışlarını diğer kadına çevirdi. Tekrar kıza dönüp doğru duyduğundan emin olmak için az önce söylediklerini yineledi: “Rüyanda bir arabanın içinde olduğunu ve hemen yakınına bir uçağın düştüğünü mü gördün?”

“Evet. Uçaktan fırlayan bir parça da burama saplandı.” Ve şakağını gösterdi.

Danielle kıızı bir anda unutup ikizine döndü: “Bu doğru mu? Küçükken kazayı rüyamda mı gördüm?”

İkizi başıyla onayladı. “Sana bu yüzden hepsine sorular sorman gerektiğini söylüyordum.”

“Kazayı rüyamda gördüm, ha?”

“Hem de en ufak detayına kadar.”

Diğerlerinin Danielle’ye anlattıkları sonunda onu ağlattı. Birinin cevabını dinlerken başını göğsüne indirip ağlamaya başladı. Anlattıkları hikâyelerin ve anıların çoğunu unutmuştu. Güzel, ilginç hayalleri; korkuları ve umutları, hattâ kafasını kurcalayan soruları bile... İlginç ve önemli olan her şeyi unutmuş gibi hissetti.

“Bu nasıl olabilir? Kendi hayatıma dair bu kadar çok şeyi nasıl unutabildim?” Bu soruyu yirmi beş yaşındaki sakın ve olgun kendisine yöneltmişti. Sorduğu sorudan ve Danielle’nin sesinin yalvaran tonundan rahatsız olan kadın ona sempatik bir şekilde bakıp oradan uzaklaştı.

Danielle yanında duran ikizine dönüp tekrar sordu: “Bu kadar çok şeyi nasıl unutabiliyoruz?”

Kadın cevap verdi: “Mesele nasıl değil, neden unuttuğumuz.”

“Evet, peki o halde neden?”

“*Ty krasivaya.*”

“Ne?”

“*Ty krasivaya.* Bunu hatırlamıyor musun?”

“Hayır.”

“Rusça bir cümle. ‘Güzelsin’ demek.”

Danielle yüzündeki yağmuru ve gözyaşlarını sildi. “*Tee ne?*”

İkizi sanki dil öğretmeniymiş de telaffuzu kusursuz biçimde öğretmeye çalışıyormuşçasına cümleyi ağır ağır tekrar etti: “*Ty krasivaya.*”

“Hayır, hatırlamıyorum.”

On iki yaşındaki kendisi, tüm bu süre boyunca etrafında dolanıyordu. “Bunu Bay Malozemoff söylüyor,” dedi. “Dükkanına sakız veya başka bir şeyler almaya gittiğimde bazen bana bunu söylüyor.”

Şimdi on iki yaşına ait diğer hatıralar adeta bir sel gibi akarak gözünün önüne geldi. O zamanlar Bay Malozemoff’un pastanesine ne zaman gitse bu ince Rus’u dükkanın girişinde dikilmiş, gülümser ve sigara içerken bulurdu. Bazen çocuklarla Rusça konuşurdu, çünkü bu onları güldürürdü. Danielle’yi sever, ona acırdı. Anne babasının çok katı ve dindar olduğunu duymuştu, ayrıca pek fazla arkadaşı yokmuş gibi görünüyordu. Bir defasında bu gösterişsiz kıza Rusça güzel olduğunu söylemişti. *Ty krasivaya*. Kız ne anlama geldiğini sormuş, tercüme edince kıpkırmızı olmuştu. Dükkana bir sonraki gidişinde utangaç bir halde bu cümleyi yazmasını rica etmişti. O günden sonra dükkana geldiğinde bazen ona bunu söylüyordu, ama sadece tek başınayken, çünkü kızı utandırmak istemiyordu. Tüm yaşamı boyunca Danielle’ye güzel olduğunu söyleyen tek insan oydu. Fakat çoğu şeyi olduğu gibi, Bay Malozemoff’u ve onun bu küçük ama önemli jestini de uzun zaman önce unutmuştu.

“Bunları nasıl unutabilirim?” Hızlanan soluğunu yatıştırmak için durdu. “Unuttuğum şeyleri tekrar nasıl hatırlayabilirim?” İkizine baktı, o anda bir şeyin farkına vardı. “Peki, Bay Malozemoff’u sen nasıl hatırlayabildin? Benden on dakika küçüksün ama ben o zaman da onu hatırlamıyordum.”

“Çünkü ben artık geçmişim; senin geçmişin. Zamanın dolduğunda Danielle Voyles’in geçmişinin bir parçası haline geliyorsun. Diğer parçalarına katılıyorsun. O zaman da onların bildiği her şeyi biliyorsun.”

“Yani şimdi yaşayan ben varım,” Danielle sol eliyle sağ elinin işaretparmağını tuttu, “bir de sizler varsınız. Bizi ayıran bir duvar var. Siz her şeyi hatırlıyorsunuz, çünkü hepiniz geçmişimin parçalarısınız. Ama ben yalnızca ufak tefek şeyler hatırlıyorum çünkü şu anda yaşıyorum.”

“Doğru.”

Bunun üzerine kafa yorarken aklına ateşböcekleri geldi. Danielle metaforlarla düşünen bir insan değildi ama şimdi hatıralarını ateşböceklerine benzetmişti. Küçük bir kızken o güzel yaz akşamlarında arka bahçede koşuşturur, ateşböcekleri yakalayarak bir kavanoza koyardı. Onları yakından incelemek için birkaç dakika kavanozda tutar, sonra bu hafif ışık noktalarını tekrar gecenin karanlığına salardı. Bundan rahatsız olmuş gibi görünmezlerdi. Fakat şimdi yaşamına, tüm hayatına dair hatırladığı her şeyin, bir kavanozda yanıp sönen birkaç böcek gibi olduğunu düşünmek üzücüydü.

“Leylaklar.”

“Ne?”

“Leylaklar. Her bahar Bay Malozemoff’un dükkânı leylak kokardı. Tezgahın üstüne mevsimleri boyunca sürekli büyük bir buket leylak koyardı.” Danielle bu detayı hatırladığına sevindi.

“Dükkanındaki şu başı eğik mor çiçekleri mi diyorsun? Onlar leylak mı?” diye sordu küçük kız.

“Evet. Onları hep aynı yere, sigara tezgahının üstündeki bir vazoya koyardı. Bunu şimdi hatırladım. Daha fazlasını hatırlamak istiyorum. Hayatımı hatırlamak istiyorum. Bunu nasıl yapabilirim? Tekrar nasıl hatırlayabilirim?”

İlkizi, dört piknik masasının etrafında oturan kadınları işaret etti. “Onlarla biraz daha konuş.”

Bir terslik var.”

“Şimdi söylediği şeye bak.”

Üçü, Danielle Voyles'in apartmanının önündeki kaldırımda duruyordu. Pilot da onlarla birlikteydi ama birkaç dakika önce yanlarından ayrılmıştı.

“Ben, bu senin fikrindi. Başının dertte olabileceğini söyledin, buraya o yüzden geldik. Şimdi bir terslik olduğunu söylüyorsun. Ne yapmamız gerekiyor, içeri girip iyi mi diye bakacak mıyız, bakmayacak mıyız?”

“Size söylüyorum, bir terslik var. Burada ters giden başka bir şey daha var. Şimdi içeride olup olmadığını bile bilmiyorum. Buraya gelirken bundan emindim ve ona yardım etmemiz gerektiğini biliyordum. Ama şimdi bilmiyorum. Belki de bu yüzden başının dertte olduğunu düşündüm. Bir şeyler değişti, farklılaştı.”

“Harika. Bu bizim için çok açıklayıcı oldu: ‘Bir şeyler farklılaştı’.”

“Alaycılığından bir süre vazgeç, olur mu Ling? İzin ver de şu meseleyi anlayayım.”

Ama Ling kapiya doğru ilerledi. “Başı gerçekten dertteyse burada boş yere vakit kaybediyoruz. İçeri girip bakacağım.”

Ben arkasından yetişip onu durdurdu. “Bu iyi bir fikir de-

gil. Artık eskiden yapabildiklerini yapacak durumda değilsin. İçeri girmen tehlikeli olabilir.”

Hayalet alaylı bir gülümsemeyle, “Ne olabilir, ölür mü-yüm?”

Ben halen bırakmadığı kolunu sertçe çimdikledi.

“Ay!” Ling kolunu çekip ovuşturdu. “Delirdin mi? Bunu niye yaptın?”

“Acının nasıl bir şey olduğunu göstermek için. Bu da demek oluyor ki artık aynı şeyler senin için de geçerli. Evet Ling, ölebilirsin ve bu korkunç derecede acı verici olabilir. İnsana dönüşen eski hayaletlerin ölünce nereye gittiklerini biliyor musun? Ben bilmiyorum. Buraya gelmeden önce sana bunu söylediler mi?”

“Ben?”

German’ı duymazdan gelip ne demek istediğini anladığından emin olmak için Ling’e bakmaya devam etti.

“Ben.”

“Ne?”

“Bak.” German ilerideki kaldırımı işaret ediyordu. Pilot, iki köpek, iki kedi ve çok sayıda büyük fareyle bir sokak lambasının altında duruyordu. Görünüşe göre bir mesele hakkında konuşuyorlardı.

Çok geçmeden bu hayvan grubu toplantılarını bitirdi ve onlara doğru gelmeye başladı. Ama birkaç adım kala yönlerini değiştirip apartmana doğru gittiler. En yakınlarından Pilot geçti, fakat bir şey söylemedi, onların durduğu yöne bakmadı bile. Fakat apartmanın kapısına gelmek üzereyken birden durdu, geri dönüp yanlarına gelerek Ben’e şöyle dedi: “Biz içeri girip ortalığa bakacağız. Orası şimdi insanlar için çok tehlikeli. Biz dönene kadar burada bekleyin.”

“Pilot...”

Köpek arkasını dönüp hızla yürüdü.

Hayvanların tümü bu civardan olduğundan Danielle'nin apartmanını gayet iyi biliyorlardı. Önce fareler binanın etrafını dolaşıp uzun zamandır kullandıkları bodrum katındaki küçük, kırık bir pencereden içeri girdiler. Fareler ortalığın temiz olduğunu işaret ettikten sonra kediler de peşlerinden geldi.

Pilot ön bahçede durup binaya sorunsuz girdiklerinden emin olmak için onları seyretti. Bu iş hallolunca diğerlerine havlayarak yaklaşmaları için işaret verdi. Diğer iki köpek ön bahçeye gelerek özellikle, açık duran bir bodrum penceresinin önünde kavga etmeye başladılar. Gürültü çıkarıp vahşice davranarak gerçekten birbirlerini öldürmek istermiş gibi görünmeye çalıştılar. Ama dikkatli incelediğinizde çıkardıkları patırtının aldatıcı ve sahte olduğunu anladınız, çünkü birbirlerine hiç zarar vermiyorlardı.

Az sonra binanın sahibi kapıyı hışımla açarak ölke içinde dışarı çıktı. Elindeki süpürgeyi sallayarak, "Hey köpekler! Defolun buradan! Binamın önünden defolun gidin!" diye bağırdı.

Köpekler sokağa biraz daha yaklaştılar ama kavga etmeye devam ettiler. Adam şimdi onları ayırmak için ikisinin arasına süpürge sokmaya çalışıyordu. Pilot adamın tüm dikkatini onlara yönelttiğine emin olduktan sonra açık duran kapıdan içeriye sıvıştı.

Fareler ve kediler farklı biçimde düşünürler. Fareler çok daha akıllıdır ama aynı zamanda korkunç derecede hırslıdırlar, çıkarları söz konusu olduğunda dikkatlerini karşılarına çıkan bir başka şeye kolaylıkla çevirebilirler. Onların aksine, kediler genellikle daha uzun vadeli düşünürler. Doydukları anda yemek yemeyi bırakırlar. Bir şey canlarını sıkıduğunda hiç tereddüt etmeden ve diğerlerinin hislerini düşünmeden yürüyüp

giderler. Diplomatik davranmaz, aptallara seve seve tahammül etmezler. Hayatı eşit ölçüde hem eğlenceli hem de üzücü bulurlar. Bunu da bir çelişki olarak görmezler. Aynı anda hem gülümseyip hem de iç çekmek mümkün değil midir?

Fareler, Danielle'nin apartmanının bodrum katına girince bakındıkları ilk şey (bunu asla itiraf etmeyecek olsalar da) yiyecek oldu. Pilot'a başka bir şey için söz vermiş olmalarına rağmen fareliklerine sadık kaldılar: Önce ye, sonra araştı. Bodruma Danielle Voyles'i değil, yiyecekleri koklayarak girdiler. Buraya daha birkaç gün önce gelmişlerdi, ama uzun yiyecek arama deneyimlerinden biliyorlardı ki, geçen süre içinde düşürülmüş, unutulmuş, atılmış veya bırakılmış leziz lokmalar bulma ihtimalleri her zaman için söz konusuydu.

Fareler yiyecek aramak için bodrumun kuytu köşelerine dağılmışken kediler çoktan zemin kata çıkan merdivenlere gelmişlerdi. Az önce hepsi birlikte sokakta konuşurlarken fareler, bina sahibinin, kedisi girip çıkabilsin diye bodrum kapısını çoğunlukla aralık bıraktığını söylemişlerdi. Ayrıca adamın köpeklerden nefret ettiğini, bu yüzden ön bahçesinde yaşanacak patırtılı bir köpek kavgasının onu kesinlikle bina-dan dışarı çıkaracağını da söylemişlerdi.

Hem farelerin hem de kedilerin olağanüstü koku duyuları vardır, ama bunu tümüyle farklı amaçlar için kullanırlar. Fareler gerçekçi ve pratik koklayıcılardır: Havayı yalnızca olası tehlikeleri sezmek, eş ve yiyecek bulmak için koklarlar. Şimdi, onlar için yeterlidir; yalnızca şimdiyi önemserler. Bir erkek azmışsa ve yakın zamanda doğum yapmış bir dişiyi arzularsa onun yavrularını yiyerek aradaki engeli ortadan kaldırır. Hayat bir fare için zordur. Buna alışmak gerekir. Burununu kullanarak önemli olanı bul, al ve hemen çık, çünkü herkes senden nefret ediyor ve ölmeni istiyor. Hiçbir hayvan

tehlikenin veya tehdidin kokusunu farelerden daha iyi ve daha hızlı alamaz.

Pilot onları yardıma çağırırken bunları biliyordu. Ayrıca onların dar görüşlü pragmatizmini şiirsel bir estetikle tamamlaması gerektiğinin farkındaydı, bu yüzden de o sırada civarda olup yardım etmek isteyen kedilere 'bütün devriye araçlarını çağırma' çağrısını bu yüzden yapmıştı. Kediler havayı, profesyonel şarap deneyicilerinin şarabı tattığı gibi koklardı. Ufak nefeslerle içlerine çeker, kafalarının içinde hızla dolaştırırken düşünürlerdi. Ancak yeterince düşündükten sonra çektikleri soluğu bırakırlardı. İki hayvan türü de tek bir nefesle çok sayıda farklı unsurun kokusunu alabilir ve onları ayırt edebilirdi. Ama fareler hali hazırda bir kazanç sağlamayacaksa bu ayrımlarla ilgilenmezlerdi. Kediler özel kokuları öyle ciddiye alırlardı ki bazen kendilerini baştan sona temizliyorlarmış gibi davranır, ama aslında o kokuyla ilgili bir sonuca varmak için kafa yorarken zaman kazanmaya çalışırlardı.

Buraya daha önce geldiği için Pilot, Danielle Voyles'in ve dairesinin nasıl koktuğunu biliyordu. Bu kokuları diğerlerine tarif etmiş, evine girdiklerinde kokuların canlı olup olmadığına bakmalarını istemişti. Hayvanlar ve insanlar arasındaki önemli bir fark da şudur: Hayvanlar kokuların şimdiki zamana mı yoksa geçmiş zamana mı ait olduğunu da ayırt edebilir. Bir şeyin hâlâ orada olup olmadığını yalnızca koklayarak hemen anlarlar. Pilot bu iki türü bu yüzden yardıma çağırılmıştı. Hiçbir hayvan tehlikenin kokusunu fareler kadar hızlı alamazdı. Eğer Danielle evde değilse veya tehlikedeyse Pilot evde kalan kokuya göre kedilerin varacağı sonucu duymak istiyordu.

Kediler, fareler ve köpekler öteden beri birbirlerinden nef-

ret ederler. Fakat Pilot usulüne uygun bir biçimde ‘kaosu önlemek için evrensel huzur’, yani kısa adıyla KÖEH çağrısında bulunarak bugün bu grubu bir araya getirmişti. Dünyanın bu bölgesinden hiçbir hayvan kuşaklardır KÖEH çağrısında bulunmamıştı. Bu heyecan verici bir şeydi, çünkü bugün ne olursa olsun söz konusu çağrının etkileri dalga dalga yayılıp hayvan krallığının en üst seviyelerine ulaşacaktı. Bazıları KÖEH için ilk çağrının Nuh’un gemisinde yapıldığını söylerdi. Yoksa bu kadar farklı hayvan türü en uygun olanın hayatta kalması için korkunç sonuçlar, facialar ve katliamlar yaşanmadan, böylesi küçük bir alanda nasıl hayatta kalabilirdi? Bazıları ise KÖEH’in çok daha önce, belki dinazorların çağında başladığına inanıyordu. Kimse kesin olarak bilemiyordu.

Çağrının nasıl yapılacağı daha yavruyken tüm hayvanlara öğretilir. Ama bunu çok azı yapmıştı, çünkü aşırı derecede riskli ve tehlikeliydi. Yanlış zamanda veya yanlış bir nedenle yapılacak bir KÖEH çağrısı doğanın büyük sırlarından birini, gerektiğinde tüm hayvanların birbiriyle konuşabileceğini insanoglunun gözleri önüne serebilirdi. Doğumunun ardından her canlı türüne iki ayrı dil öğretilir: Kendi dili ve evrensel dil. Yalnızca insanoglu konuşma çağına geldiğinde bu evrensel dili unuttur.

Yaşlı kadın dairesinden çıkarken holdeki kediyi gördü. Kedilerden hoşlanmazdı. Hayvanları sevmezdi. Zaten bu dünyadaki çoğu şeyden hoşlanmazdı, ama özellikle kedileri hiç sevmezdi. Kirli, gürültücü ve serkeştiler. Hepsi otlakçydı, ölene dek her şeyinizi alırlardı. Aynı şey erkekler için de geçerliydi ama en azından sizinle aynı dili konuşuyorlardı ve arada bir onlara sarılıp yatmak güzel oluyordu. Tüylü bir pislik yumağına sarılmayı kim isterdi?

“Defol git buradan! Toz ol!”

Kedi, yaşı kadına, Danielle Voyles'in her şeye burnunu sokan komşusuna kedilere özgü, insanlarda gırtlaklarını sıkma isteği uyandıran kibirli bir havayla baktı. Kadın sesini yükseltti, daha buyurgan bir tonda, "Beni duydun, defol git!" diye bağırdı.

O sırada bir kedi daha geldi, bu seferki öbüründen de çirkindi. Siyah ve turuncu renklerindeydi, Cadılar Bayramı'ndan kalmış gibi görünüyordu. Bu iki başıboş kedi apartmana nasıl girmişti? Bu kesin bina sahibinin ve pireli kedisinin işi olmalıydı. Belki bu iki şahsı akşam yemeğine davet etmişti. Belki geceyi birlikte geçireceklerdi: Kedi maması yiyecek, sonra birkaç saat televizyon seyredeceklerdi.

Sanki onun bu konuda hiç söz hakkı yoktu. Bu mülk tecavüzçülerine patronun kim olduğunu göstermek üzere onlara doğru kararlı bir adım atmıştı ki kedilerin yanına üç büyük fare geldi. Hepsi birden kovboy filmlerindeki kötü adamlar gibi üzerine doğru yürümeye başladı. Kadın fareleri umursamıyordu. Onlar akıllı ve hınzırdılar, ne istediklerini bilirlerdi. Bu açıdan kendisi gibilerdi. Kararlılıkları onda hayranlık uyandırır, ama şimdi böyle hissetmiyordu tabii. Beş hayvan üstüne doğru yürüyordu, kimbilir kafalarında ne fenalıklar vardı. Sürü halindeki hayvanların ne kadar tehlikeli olabileceğini herkes bilirdi. Bu sürünün sadece iki kedi ve üç Norveç faresinden ibaret olması zerre kadar umurunda değildi. Dişleri olan beş hayvan, dişleri olan beş hayvandı. Anahtarı el yordamıyla tekrar kilide soktu, kapıyı hızla açıp telaşla içeri kaçtı.

Hayvanların hiçbiri kadının kendilerini görmesini umursamadı. Birkaç dakika içinde binadan çıkmış olacaktı. Bu kadar kısa sürede silahla saldırmak dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Holde yürümeye devam ederek Danielle Voyles'in dairesine geldiler. Hepsi eğilip kapının altındaki aralığa

burunlarını yapıştırdı. Adeta tek vücut halinde derin bir nefes çektiler.

Bu arada Pilot son basamağı çıkıp onların bulunduğu kata gelmişti. Yerdeki grubu, henüz görmüştü ki, birden hepsi dönüp merdivene ve Pilot'a doğru telaşla koşturmaya başladı. Yüzlerindeki ifade salt dehşetti.

"Bekleyin!" Pilot yanından adeta uçarcasına geçip basamaklardan bodruma inmelerinden evvel ancak bu kadarını söyleyebildi. Penceredeki delikten dışarı fırlayıp bacakları elverdiği ölçüde hızla uzaklaşmaya başladılar. Kaldırımında koştururlarken farelerden biri kokladığı şeyden öylesine korkmuştu ki kalp krizi geçirip öldü. Geçici arkadaşları, arkalarını dönüp de seğiren bedenine bakma zahmetine bile girmediler.

Danielle'nin apartmanının önündeki kaldırımında dikilen üç insan, hayvanların koşturarak binadan çıktıklarını gördüler, arkalarından sessizce bakıp kaçışlarını seyrettiler. Kaçarken korkudan ölen fare dışında hepsi uzaklaşmıştı. Neyse ki bu olay uzaklarında gerçekleştiğinden, hayvanın kapıldığı dehşetle birden düşüp öldüğünü göremediler. Ön bahçede sahte bir kavga sahneleyen köpekler, diğerlerinin binaya girdiğini görür görmez gitmişlerdi.

"Pilot hâlâ içeride. Neler olduğunu merak ediyorum."

"Ben de."

"İçeri girsek mi?"

"Bize burada beklememizi söyledi."

"Evet, ama bu onlardan önceydi." Ling, panikle kaçanları işaret etti.

Ben sordu: "Ne düşünüyorsun German?"

O sırada içeriden tanımlanması veya tarifi mümkün olmayan tiz bir ses geldi. Üçüne de bir çığlık veya yardım feryadı gibi gelmedi. Yüksek, rahatsız edici ve gizemli bir sestti.

“Bu da neydi böyle?”

İşittikleri bu ses yüzünden German, Ben’in sorusuna cevap verme fırsatı bulamamıştı. Önce apartınana sonra birbirlerine baktılar, gözlerindeki tehlike alarmı ‘Bu da neydi?’ diyordu.

Derken ses tekrar duyuldu, ama yine tanımlanamıyordu. Pek çok şey olabilirdi, belki de bir köpek feryadıydı. Emin oldukları tek şey, sesin Danielle’nin apartmanından geldiği idi.

Ling’in artık tüm güçlerini kullanabilen bir hayalet olmaması çok kötüydü, çünkü eskiden olsa sesin ne olduğunu anlardı. Gerçi öyle olsaydı belki hayvanlardan bile daha hızlı koşup kaçardı.

Ben sesi ikinci kez işittiğinde bir şey hissetti. Sanki bir şey sokmuş gibi elini hemen ensesine dokundurdu. “Siz burada bekleyin. Ben içeri gidiyorum.”

Likisi de itiraz etmedi, zaten etselerdi de bir önemi olmazdı. Ben’in hissettiği şey her ne ise şimdi daha da güçlenmişti. Ben tüm dikkatini buna yöneltmişti. Sonra kafası karışmış bir halde az önce söylediğini yineleyerek, “Siz burada bekleyin,” deyip arkasına dönmeden binaya doğru yürüdü.

German arkasından gönülsüzce seslendi: “Ben.” Dönüp baksa ne söyleyeceğini gerçekten de bilmiyordu. Zaten dönmedi de. German dudaklarında ismi, gözlerinde gitgide uzaklaşan görüntüsüyle öylece kalakaldı.

Ben kilitli olabileceğini düşünmeden apartman kapısının tokmağını çevirdi, kapı kolayca açıldı. İçeri girince mutlak bir sessizlik ve gölgelerle karşılaştı. Korkmadı, yalnızca merak etti.

Burada yaşayan herkes nereye gitmişti? Bir apartmanın içinde her zaman birtakım sesler olurdu. Gelen gidenlerin çıkardığı sesler, kapalı kapıların arkasından gelen konuşma ve kahkahalar, televizyon veya müzik sesleri... Ama şu an içeri-

de mutlak bir sessizlik vardı. Çıt çıkmıyordu. Neden? Bina sahibi neredeydi? Az önce ön bahçeye çıkıp köpeklerle bağır-mıştı. Şimdi neredeydi? Onun dairesi hangisiydi?

Ben, holün diğer ucundaki merdivenlere doğru yürüdü. Danielle birinci katta oturuyordu. Gidip bakacağı yer orasıydı. Merdivenlerden çıkarken sessizlik devam ediyordu. Tek ses, spor ayakkabılarının halı döşeli merdivenlerde çıkardığı fışır-tı sesi idi.

İlk sahanlıkta durup etrafta kimse var mı diye iki tarafa da göz gezdirdi. Kimse yoktu. Danielle'nin dairesine giden koridorda yürümeye başladı. Yarı yoldayken aniden bangır bangır çalan bir müzik sesi duyuldu. Bu, 80'lere ait bir disko parçasıydı. Ben şarkıyı hemen tanımıştı, çünkü bir zamanlar kız kardeşinin favori şarkısıydı: Chic'in "My Forbidden Lover"ı. Müzik, Danielle'nin dairesinin birkaç kapı ilerisinden geli-yormuş gibiydi. Ağır ağır o tarafa yönelen Ben buraya son gelişinde sorun çıkartan meraklı, yaşlı kadını hatırladı. Bu müzik onun evinden geliyor olabilir miydi? Yaşlı dırdırcı Chic mi dinliyordu?

Kadının dairesine usulca yaklaştığında kapısının aralık olduğunu gördü. Ortalıkta başka hiçbir ses olmadığından müziğin buradan geldiğine emindi. Kapıya iyice yaklaşıp gizlice içeriye bakmayı denedi, ama aralık çok dardı. Olabildiğince sessiz olmaya çalışarak kapıyı birazcık daha itti.

Darmadağınık bir salonun ortasında yaşlı bir kadın çırılçıplak dans ediyordu. Sırtı Ben'e dönüktü. Ben, yaşlı kadının disko müziği eşliğinde çırılçıplak dans edişini seyretti. Gerçekten kıvırtıyordu. İyi görünsün diye titizlikle gavot, vals, ça ça ça ıvır zıvırı yapmaya çalışmıyordu. İçeri ilk baktığında Bus Stop ve California Hustle karışımı epeyce güç figürlerle dans ediyordu. Omuzlarını kaldırıp indiriyor, kalçasını sallı-

yordu. Elleriyle de 'shing-a-ling' dansı yapıyordu. Bu dansı kendisi icat etmişti: Bir gece, Bakersfield'deki Flip Flop Kulübü'nde Gloria Gaynor'ın "I Will Survive" şarkısını dinlerken bir anda uyduruvermişti. Hâlâ, Gloria'nın onun bu özel dansını görünce sahneden ona doğru başını sallayıp, kendisini takdir ettiğini yeminler ederek anlatırdı.

Bu, Brenda Schellberger'in hayatındaki en muhteşem geceydi. O sırada, şimdiye dek gerçekten sevdiği tek adam olan Howard Smolakoff'la birlikteydi. Sabahın üçüne kadar dans ettikten sonra Howard'ın evine gittiklerinde adam ondan giysilerini çıkarmasını ve yalnızca kendisi için tıpkı kulüpteki gibi dans etmesini rica etmişti. Kendisini öyle seksi, hayat dolu, istekli ve evrenle uyum içinde hissediyordu ki ricasını ikiletmemişti. Howard pikaba çok sevdiği Donna Summer plağını koyarken giysilerini çoktan çıkarmış, kıpır kıpır ellerini çıplak kalçasına dayayıp beklemişti. On beş dakika boyunca bir kez olsun dönüp adamın nasıl bulduğuna bakmadan aralıksız dans etmişti. Beğenip beğenmemesi umurunda değildi. Seyirciye ihtiyacı yoktu, yalnızca kendisi için dans ediyordu; kendinden geçmiş bir halde mutluluğunun doruk noktasındaydı. Howard'ın onayına, talebine veya takdirine ihtiyacı yoktu, yine de bu muhteşem anı paylaşmak üzere orada olması güzeldi.

Sıkıcı hayatının geri kalanında hep o eşi benzeri olmayan geceyi düşünmüştü.

Bu onun için bir mihenk taşıydı, muhteşem şeylerin bazen kendisi gibi insanların bile başına gelebileceğinin somut güvencesiydi.

Sonunda Howard duygusuz, hiçbir şeye bağlanamayan, zayıf bir ana kuzusu çıkmıştı. Bir süre sonra da hayatından sinsice çıkıp gitmişti. Ama o gece kendisi için dans ettiği adam, son zamanlardaki Howard'dan çok farklıydı. O gece

daha yalnızca üçüncü buluşmalarıydı. Aradığı adamı bulduğundan emindi ve birlikte bu denli uyumlu olmalarının heyecanı ile ilişkilerinin tadını çıkarıyordu. O gece, her şey ideal, seksi, muzafferane ve kusursuzdu. Muhteşem şeylerin birbiriyle ahengi hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Sonrasında, yıllar boyu sık sık bu birkaç saati düşünmesinin nedeni buydu. Ben Gould'un yarı açık kapısından gördüğü şey, yaşlı Brenda Schellberger'in hayatının doruk noktasını yeniden yaşıyışındı. Bundan sonra hayatı tümünden değişmiş, tepetaklak yokuş aşağı düşmeye başlamıştı.

Şimdi apartmandaki herkes aynı şeyi yaşıyordu. Hangi yaşta olursa olsun, her biri bir şekilde hayatlarının en muhteşem anını yeniden yaşıyordu. Üstelik bunun bir sonu yoktu, çünkü kimse o anın bitmesini istemiyordu. Az önce hayvanları korkutup kaçıran şey buydu. Neler olduğunu anlayınca, Pilot'a böylesine tuhaf bir biçimde çılgılık attıran şey de buydu. Tüm bunlar Danielle Voyles'in hatasıydı. Ben çok geçmeden bunun böyle olduğunu anlayacaktı.

Tabii, her şeyi sessiz olanı başlatmıştı. Ama zaten çoğunlukla böyle olur, değil mi? Bu, piknik masalarından bir tanesinin ucunda tek başına oturan ve kalın, ciltsiz bir kitap okuyan kızdı. Kazayı, gerçekleşmesinden yıllar önce rüyasında görendi. Danielle tekrar onun yanına gitmiş ve gelecekteki hayatına dair bir sorusu olup olmadığını yeniden sormuştu. Genç okur, parmağını kaldığı yere koyup kitabı kapatmış ve aceleyle, "Hayır," demişti. Danielle bu tavrından etkilenmişti, çünkü diğerlerinin en az birkaç ısrarcı sorusu ve hep birlikte paylaştıkları hayata ilişkin bazı sezgileri vardı. Ama bu kızın yoktu. Yüzündeki ifadeden gelecek hakkında konuşmak istemediği, soracak bir şeyi olmadığı, bildiğinden daha fazlasını öğ-

renmek istemediği ortadaydı. Şimdi okumayı bırakmasının tek nedeni nezaket gereği idi, yoksa diğer tüm Danielle'ler gibi geleceğinde neler olacağını merak ettiğinden değildi.

“Bilmek istediğin hiçbir şey yok mu? Soracak hiçbir şeyin yok mu?”

“Hayır.”

“Yaa, neden peki?”

“Çünkü şimdi çok mutluyum. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Değişeceğini biliyorum ama bunu öğrenmek istemiyorum.” Kitabını biraz ileri ittirince içinden bir kâğıt parçası düştü. Bu bir fotoğraftı. Kız nefesi kesilerek hızla eğilip ıslak zemine düşmeden evvel havada yakalamayı başardı. Zedelenmiş mi diye kontrol ettikten sonra vücuduyla ısıtmaya çalışır gibi şefkatle göğsüne bastırdı.

Yetişkin Danielle merak etmişti, bakmak için iznini istedi. Kız fotoğrafı ona uzattı. Resimdeki kişiyi hemen tanıdı. Kafasını elinde tuttuğu şeyden kaldırıp kıza baktı. İki kadın tıpatıp aynı şekilde gülümsediler.

Danielle resme bir kez daha baktı. Geri verirken o sihirli ismi söyledi: “Dexter.” Kız başıyla onayladı ve tekrar kitabının arasına koydu.

Dexter Lewis, Danielle'nin gençlik aşkıydı. Şimdi bile bazen kendi kendine itiraf ettiği gibi yaşadığı en güzel ilişkiydi. Dani ve Dex. Dex ve Dani. Sonsuz aşk. Lisedeki son yılı. Hayatında hiç bu kadar tatmin ve mutlu olduğu bir dönem olmuş muydu?

“Sana bir şey sormak istemiyorum, çünkü geleceğimi bilmek istemiyorum. Her şeyin tıpkı şimdi olduğu gibi kalmasını, zerre kadar değişmemesini istiyorum.” Kız kitabını kaldırıp gösterdi. “Kitaplarım var, Dexter beni seviyor, her şey mükemmel. Hiçbir şey değişmesin istiyorum. Ama sen deği-

şeceliğini söyleyeceksin, değil mi? Dexter'in beni terk edeceğini; bana, ona veya aileme korkunç şeylerin olacağını söyleyeceksin. Bunu duymak istemiyorum! Yarın neler olacağını işitmek istemiyorum. Niye isteyeyim? Yarın bugünden nasıl daha güzel olabilir?

"Şuradaki diğer kadınları görüyorsun, değil mi? Hiçbirine yaşamları hakkında tek bir soru bile sormadım. Bir soru bile. Senin veya onların geleceğine ilişkin bildiğiniz hiçbir şey, beni şu andan daha fazla mutlu edemez. Ne dersiniz deyin, yalnızca mahvetmiş olursunuz."

Kız yüzde yüz haklıydı. Dexter sonunda onu terk edecekti, kötü şeyler olacaktı, geleceğindeki hiçbir şey şimdiki yaşamı kadar mükemmel ve tatmin edici olmayacaktı.

"Seni Lotus Garden'a götürdü mü?"

Kızın gözlerindeki gergin ifade birden kayboldu. "Ah, evet! İki hafta önce, üçüncü ayımızı kutlamak için oraya gittik. Şimdiye dek yediğim en iyi yemektir, çok güzeldi. Yemeğimizi renkli kâğıt fenerlerle süslenmiş güzel bahçelerinde yedik. Rüya gibiydi."

Fenerler. Danielle ağaçlara asılmış, akşam rüzgarıyla sallanan o güzel kâğıt fenerleri unutmuştu. Kızın yanına oturdu. "Bana o akşamı anlatır mısın?"

"Neden? Zaten biliyorsun. Sen bunu yaşadın, o akşam oradaydın."

"Evet, ama bu çok önceydi. Detayların çoğunu hatırlamıyorum. Fenerleri unutmuşum. Tekrar dinlemeyi çok isterim. Anlatır mısın?"

Genç kız hayatında yaşadığı en güzel gecenin tüm hikâyesini keyifle anlatmaya başladı: "Okulda, dolabımın önünde duruyordum. Dexter yanıma geldi, bu hafta sonu üçüncü ayımızın dolduğunu söyledi. Kutlamak için ne yapalım diye sordu."

Kız bu anıyı yakın zaman önce yaşadığı için neredeyse her detayı hatırlıyordu: restoranın bahçesindeki renkli kâğıt fenerleri, bir dişi eksik garsonu, fonda çalan Çin müziği hakkında yaptığı aptalca şakaları... Dexter ona, 'crocodile' kelimesinin, antik Yunan kelimeleri olan 'kroke' ve 'drilos'tan türetildiğini anlatmıştı, bunun anlamı da...

"Pürtüklü solucan," dedi yetişkin Danielle. Bunu hatırlıyordu. Genç kız başıyla onaylayıp devam etti.

Kız anlattıkça hatırladı ve o muhteşem geceyi hatırladıkça şimdiki zamanının önemi azalmaya başladı. Kendini tümüyle kızın anlattığı detaylara kaptırdı. Bu tıpkı başlangıçta sığ olan bir havuza girmek gibiydi, başının üstüne doğru git-gide yükselen suyu memnuniyetle karşılamış, su kendisini tamamen yutana dek seve seve batmıştı.

Şimdi bu anıyı bir yetişkinin gözleri, kalbi ve geçmişiyle tekrar yaşarken, o romantik akşamın tadını kızdan daha fazla olmasa da onun kadar çıkarabildi. Yetişkin Danielle sonraki günlerini kaplayan ihanetleri, hayal kırıklıklarını, şansızlıkları ve vasatlığı çok iyi biliyordu. O yüzden bu yemeğin çorak yaşamındaki mucizevi bir vaha olduğunun farkındaydı. Öte yandan kız için bu, gelecekte yaşayacağı harika günlerden yalnızca biriydi. Dexter'la çıktığı bu akşam yemeği, yetişkinliğinde yiyeceği kesin olan ana yemeğin öncesinde ikram edilen tadımlık bir ordövr gibiydi.

Danielle lisedeyken İngilizce dersinde *Our Town* piyesini okumuşlardı. Kitabın o ünlü son sahnesini hiç unutmuyordu: Ölü karakter Emily'ye gençliğindeki rastgele bir sabaha geri dönme imkânı verilmişti. Ailesi masanın etrafında oturmuş kahvaltı ediyordu. Tüm sıradanlığına rağmen bu her günkü manzaranın saf güzelliği ve zenginliği karşısında ade-

1) Timsah. -çn

ta büyülenmişti. Sonunda dayanamayıp onlara seslenmiş, bu anın ve yaşamlarında buna benzer tüm anların kıymetini bilmelerini söylemişti. Ama canlılar ölüleri duyamayacağı için bu çabası boşunaydı tabii.

Danielle ölmemişti, ama Dexter Lewis'le Lotus Garden'daki gecesi artık ölüydü. Tıpkı o ünlü piyesteki Emily gibi ona da önceki deneyimine geri dönme imkânı verilmişti. Fakat Emily'nin aksine, yetişkin Danielle yalnızca dışarıdan seyretmekle kalmayıp çok geçmeden o ana tümüyle dahil oldu. Kızın anlattıklarını dinledikçe tüm bunlar yavaş yavaş hatıra olmaktan çıkıp şimdiye dönüştü. Gitgide sıcak Çin böreklerinin tadını ve Dexter'ın *English Leather* parfümünün kokusunu almaya başladı. Kız detayları anlattıkça hatıra gerçeğe daha da yaklaştı ve yarım gün öncesine dek yaşadığı hayat gitgide silikleşmeye başladı.

'Şimdimiz' çoğunlukla sıkıcı ve hatırlanmaya değmezdir: Masanda otur. Mutfığa yürü. Çişini yap. Dolaş. Uyu. Telaş etme, çünkü o kadar yavan ki zaten kimse elinden almak istemez. Gün boyu ne yaptığımıza dair yalnızca birkaç şey hatırlarız, çoğu kokusu olmayan hava gibidir. İki gün önce öğleyin ne yaptın? En son ne zaman ağız dolusu kahkahalarla güldün? Veya gözlerini kapatıp zevkle iç çektirecek bir şey yedin? Doğal olarak parfümlü zamanları hatırlarız, çünkü onlar çok nadirdir.

Her şeyin mükemmel olduğu, bitmesini hiç istemediğimiz geçmiş bir olayı yeniden yaşama fırsatı verilse kim hayırdır? Peki ya bu geri dönüş bir şekilde sonsuza dek sürebilecek olsa? Dexter'la sonsuza değin akşam yemeği yemek. Bu geçmiş cennette olabildiğince uzun süre kalmayı mı seçeriz yoksa tipik bir şekilde tek beklentinin hafta sonu, sevilen bir televizyon programı, arada bir yaşanan vasat seks veya gece

olunca uyumaya gitmek olduğu gündelik, sıradan şeylerle dolu şimdiye geri dönmeyi mi yeğleriz? Bu tıpkı hayatımız boyunca özlemini çektiğimiz insanlarla buluştuğumuz o eşsiz rüyalar gibidir. Mükemmeldirler. Her şey harikadır, üstelik şaşırarak fark ederiz ki rüya devam ettikçe daha da güzelleşir. Ama sonra uyanırız ve hemen şöyle deriz: 'Hayır, hayır, henüz değil, birkaç dakika daha, lütfen! İzin ver şu yemeği, o öpücüğü, gün doğumunda sahilde yaptığımız yürüyüşü bitireyim.' O ana, o kişiye ve belki en önemlisi de, yaşam tarafından bir kenara süpürölmek yerine yaşamın içine süpürölmek için o enfes hissine geri dönebilmek için tekrar uyuma mücadelesine gireriz.

Hemen herkes yaşamları boyunca birkaç kez böylesi rüyaları gerçekten yaşıyormuş hissine kapılmıştır. Bu yirmi yaşındayken birisiyle çıktığınız mükemmel bir randevu veya İstanbul'da geçirdiğiniz büyüö bir öğle sonrası; hiçbir şeyle değiştirmeyeceğiniz bir saat, bir yemek, bir dans, yağmurda göö kenarında bir yürüyüş olabilir. Bir şekilde bu anlara geri dönüp onları sonsuza dek yaşayabilmek ne kadar cezbedici bir düşüncedir.

"Ne düşünüyorsun, Dani? Çok uzaklara gitmiş gibisin."

Bu hatıraya girdiğinden beri Dexter Lewis'in sesini hayal etmek yerine ilk kez gerçekten işitti. Artık kızın anlattıklarını dinleyen o yetişkin değildi. Kız ve kendisi birleşip tek kişiye dönüşmüştü ve şimdi Lotus Garden'a, o hayatta bir kez yaşanabilecek akşam yemeğine tam anlamıyla geri dönmüştü.

Derin bir nefes aldı, gözlerini kırıştırdı ve masanın karşısında oturan on sekiz yaşındaki Dexter Lewis'e baktı. Cildi bozuktu ama çok kötü değildi. Bu detayı unutmuştu. Siyah gömlekleri sevdiğini hatırlıyordu. Şimdi üstündeki siyah gömleği hatırlıyordu. Havalı görünmek için düğmelerinin

çoğunu açık bırakmıştı. Ama Dexter boynu ve göğsüyle böylesine gösteriş yapamayacak denli sıskaydı. Kendisi için gerçekte olmadığı biri gibi görünmeye çalışan bu delikanlıya karşı içinde yoğun bir sevgi hissetti.

Hiç düşünmeden cevap verdi: “Geçirdiğim kazayı düşünüyordum. Bir anda zihnimden geçip gitti. Nereden aklıma geldi bilmiyorum.”

Dexter kafası karışmış bir halde ona baktı. “Ne kazası?”

Kendisinin bir parçası olan küçük kız da zihninin içinde aynı soruyu yöneltti: “Ne kazası?”

Kadın bunu ağzından kaçırarak kadar dikkatsiz davrandığına üzülerek sırtını dikleştirip doğruldu. Hızlı düşünerek az önce söylediğini elinden geldiğince çevirmeye çalıştı. “Kaza işte. Bu kaza, bizim o şekilde karşılaşmamız. Bu kazara olan bir şey. Ne tesadüf, değil mi? Böylesi bir şeyin gerçekleşme ihtimali nedir ki?”

Dexter hâlâ afallamış bir halde bakıyordu. “Biz seninle Amerikan tarihi dersinde karşılaştık Dani. Bir sınıfta yan yana oturmanın nesi bu kadar tesadüfi?”

Danielle dahil olduğu bu genç dünyaya uyum sağlamak için kelimelerini ve düşüncelerini heykeltıraş gibi yontarken, Ben Gould onun dairesine doğru ağır ağır yürüyordu. Dans eden yaşlı kadını ilk görüşünde yaşadığı şoku atlattıktan sonra usulca uzanıp kapısını kapatmıştı. Bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu yaşlı kuşun kendince ne sebebi olursa olsun, yabancıların onu doğum günü kostümüyle dans ederken görmesinden hoşlanmayacağını düşünmüştü. Fakat yanılıyordu. Kadın buna aldırış etmezdi, çünkü artık şimdiki zamanın bir parçası değildi. Şimdiden çok daha uzak bir zamana ve dünyaya dahil olmuştu.

Ben bu apartmandaki her dairenin içinde olanları görebilse ve onlara neler olduğunu anlayabilseydi şaşkınlıktan donar kalırdı. Çünkü 182 Underhill Caddesi'nde yaşayan ve o sırada tesadüfen evde olan herkes yaşamındaki bir başka yere gitmişti. Şimdi Lotus Garden'da olan Danielle ve sevgilisi için çırılçıplak dans eden yaşlı kadın gibi, diğer sakinlerin de şu an fiziksel olarak apartmanda bulunan tek şeyleri bedenleriydi. Diğer her şeyleri geçmişlerinde bir yerde yaşıyordu.

Danielle, Lotus Garden restoranındaki o akşama tümüyle dönmeyi seçer seçmez, bunca yıl uzak kaldığı geçmişinin cazibesi öylesine güçlü bir hal aldı ki dairesinden dışarıya, koridora, oradan da karşı konulmaz bir afrodizyak gibi tüm binaya yayıldı. O sırada orada bulunan birkaç kişi, hep aynı sıkıcı şeyleri yapıyor olduğundan bu sihre rahatlıkla açık durumdaydılar.

Bir adam yüz kez yıkanmış bermuda şortu ve fanilasıyla oturmuş, elindeki kahve fincanına bakıyordu. Yine Lejeune Kampı'ndaki Deniz Piyade Birliği'nde geçirdiği zamanları, özellikle de oradaki bir yaz gününü düşünüyordu. O sırada yirmi yedi yaşındaydı ve daha yeni evliydi. O gün hava sıcaktı. Sıcağı seviyordu. Yeni karısını seviyordu, birlikte oldukları zamanlarda onun da kendisini sevdiğini hissediyordu. Bunca yıl onsuz nasıl yaşayabilmişti? İşini seviyordu, görevinde başarılıydı. Hayatına nasıl yön vereceğini biliyordu. Mesleği önemli ve anlamlıydı. Çok kötü bir şeyler olmadıkça emekli oluncaya kadar Birlik'te kalmayı, sonrasında da küçük bir kasabaya yerleşip polis teşkilatına girmeyi planlıyordu.

Yaz boyu havayı kaplayan o kokuyu hatırladı: Kuzey Carolina'nın ağustos ayındaki lezzetli, enfes kokusunu. O sabah evden çıkarken karısının üstünde olan kolsuz gri-mor elbiseyi hatırladı. Çamağacından yapılma mutfak masasının üstün-

de duran ojesinin rengini anımsadı. Tüm pencereler açıldı, hafif bir rüzgar perdeleri kaldırarak üzerilerine esiyordu.

Kırmızı-beyaz, üstü açılır Chevrolet Impala SS spor arabası yeni sayılırdı. Yakında izne ayrılınca bununla Outer Banks'e, okyanusa gideceklerdi: Geceleri dosdoğru denize sürüp arabanın üstünü açacak, yan yana oturup, parıltılı izler bırakarak yalnızca onlar için kayan yıldızları seyredeceklerdi. Askeri üssün otoparkında durup ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Peygamberçiçeği mavisindeki gökyüzüne bakıp birkaç dakikalığına, karısıyla ilk kez gideceği okyanus tatilinin hayallerine daldı. İşte o an hayatının doruk noktasındaydı.

Şimdi, otuz bir yıl sonra, gözlerini dikmiş içi yarıya kadar bayat kahveyle dolu fincanına bakarken, yapabileceğini hissettiği an bir kez olsun geriye dönüp bakmadan dosdoğru bu hatıraya gitti.

Çoktan ölmüş ikiz kız kardeşle trambolinde sıçramaya, dışarıda tipi varken bir ağaç evde nişanlıyla oturup salamlı sandviç yemeye, Brüksel'de Belçikalı bir ustadan saatçiliğin inceliklerini öğrenmeye... Bu apartmanın sakinleri teker teker, hiç duraksamadan sıkıcı şimdilerini bırakıp hayatlarının en güzel ânına geri dönmüşler ve orada kalmışlardı.

"Yardım et."

Ben bunu, Danielle'nin kapı tokmağına dokunmak üzereyken işitti. Sol tarafına bakınca birkaç adım ötede Pilot'un titreşerek belirip kaybolduğunu gördü. Köpek tıpkı zayıf bir radyo sinyali gibi birkaç saniye görünüyor, sonra kayboluyordu. Bir beliriyor, bir yok oluyordu.

"Yardım et!"

"Nasıl? Ne yapayım?"

Pilot tam konuşacağı sırada kayboldu. Bir anlığına parıl-

dayarak yeniden görüldüğünde, tekrar kaybolmadan önce yalnızca, “Bir verz yap,” diyebildi.

“Ne? Ne yapayım?” Ben boşluğa sordu, etrafta kendisinden başka hiç kimse yoktu. Yeniden ortaya çıkmasını bekleyerek ve umarak az önce Pilot’un belirttiği yere bakmaya devam etti. Ama Pilot görünmedi.

‘Bir verz yap.’

Kocaman gözlü, kulaksız, köpeğe benzer, beyaz bedenleri mor kelimeler ve şekillerle dolu o yaratıklar... Bir verz yap.

Ben mi?

İki kadın apartmanın önünde ne yapacaklarını bilemeyerek endişeyle bekliyordu. Ling güçleri olmadan fazla yardımı dokunmayacağını farkındaydı. Buna üzölmeli mi yoksa sevinmeli miydi emin olamıyordu. Bir açıdan bakıldığında şimdi her şey onun için yepyenyidi, çünkü artık yalnızca insandı ve bu heyecan vericiydi.

Apartmanın kapısı birden çarparak açıldı ve Ben koşarak dışarı çıktı. Kadınlar bu halini görünce onun da tıpkı hayvanlar gibi yanlarından geçip sokağın aşağısına doğru koşacağını düşündüler, ama öyle yapmadı. Yanlarına gelip Ling’i kolundan yakaladı ve kendisiyle gelmesi için sertçe çekti: “Hadi gel! Hadi!”

“Ne? Ne yapıyorsun?”

“Benimle gelmelisin Ling. Hemen şimdi!” Sonra duraksayıp German’a döndü: “Ama sen burada kalmalısın. İçeride neler olacağını bilmiyorum, o yüzden biz gelip seni alana kadar lütfen burada bekle.”

“Cehenneme git Ben. Ben de geliyorum. Hadi gidelim.” Cevabını beklemeden yürümeye başladı.

Ben onunla, bu ses tonunun ve bu tepemi attırma beden

dilinin ne anlama geldiğini öğrenecek kadar uzun süre birlikte olmuştu. German Landis'in çocukluğu erkek ve kız kardeşiyle sürekli kavga ederek geçmişti. Sinirli veya haklı olduğundan eminken karşısında direnilecek bir insan değildi.

Eski hayalet, bu tavrını görünce German'a daha da fazla âşık oldu. Ne kadar cesurdu! Kendisi bile içeride neler olduğunu bilmediğinden ve artık güçleri olmadığından oraya gitmeye tereddüt ediyordu. Ama German öyle değildi. Bum! Tam gaz ileri gidiyordu!

Üçü birlikte Danielle'nin dairesine gitmek üzere merdivenlerden çıkmaya başladılar. Ben bu arada onlara cırılcıplak dans eden kadını ve bir anda yok olan köpeği anlattı. Kulağa komik geliyordu, ama değildi. Deli saçması gibiydi, ama doğruduydu. Kadınların ikisi de bir şey söylemedi. Kendi gözleriyle görmek istediler.

Daha yedi basamak çıkmışlardı ki German birden çörekleri düşünmeye başladı. Yeni açılmış kutudan çıkan büyük, tombul, taze, altın sarısı renginde çörekler... Kahvaltıda sıcacık bir kahveyle bu çörekleri yemenin keyfi...

Neden şimdi çörekleri düşünüyordu? Çünkü Ben önünde yürüyordu. Merdivenlerden çıkarken onun sırtına bakmış ve hiçbir sebep yokken, birlikte yaşadıkları dönemde olan bir şeyi hatırlamıştı. Kışın ortasında, bir pazar sabahı o ağır, gri paltosunu üstünden çıkarmadan yatak odasına gelmişti. Üstünde dumanı tüten iki kahve fincanı ve German uyurken dışarı çıkıp aldığı taze, sıcak çöreklerle dolu şeftali renkli bir kutu bulunan bir tepsi taşıyordu. Önceki gece seviştikten sonra German ona kahvaltıda çörek yemeyi ne kadar sevdiğinden bahsetmişti. Şimdi ise karşısında duruyorlardı. Yaklaştıkça fırından yeni çıkmış çöreklerin ve keskin kahvenin kokusunu alabiliyordu. Tepsiyi yatağa bırakıp ortalığı yerleş-

tirinceye kadar ikisi de konuşmamıştı. Bu düşünceli davranışı karşısında öylesine duygulanmış ve etkilenmişti ki söyleyecek bir şey bulamıyordu. Ben kutuyu açmış ve içindeki hazineyi göstermek üzere ona doğru yaklaştırmıştı. German iki eliyle birden ona öpücükler yollayıp bir tane almak için kutuya uzanmıştı. Ben onu durdurmuş, içinden bir tane alıp köşedeki yatağından kalkıp gelen Pilot'a uzatmıştı. Köpek daha önce hiç çörek görmediğinden nasıl bir şey olduğunu merak etmişti ama doğası gereği yine de temkinli davranmıştı. Ben çöreklerde bir sorun olmadığını göstermek için küçük bir ısırik alıp kalanını Pilot'a uzatmıştı, o da tıpkı bir centilmen gibi çöreği elinden almıştı.

“German?”

German sesi duydu, ama çok uzaktan, üç oda öteden ve ya evin diğer tarafından geliyormuş gibi işitti. Ben'in sesini tanıyamadı.

Şimdi üçü de merdivenlerde durmuştu, çünkü German olduğu yerde durmuş, hareket etmiyordu. Ling, Ben'e bakıp omuzlarını silkti.

Ben ona tekrar seslendi, ama bu kez sesi daha endişeli çıkmıştı. “German?”

Belki de korktuğunu ve kendini toparlamak için durduğunu düşünmüşlerdi. Fakat Ben'in ikinci seslenişinden sonra da German olduğu yerde durdu ve hiç kımıldamadı.

Neden kımıldayacaktı ki? Şimdi mükemmel bir anın içindeydi: Hepsi oturmuş, soğuk bir pazar sabahı birlikte çörek yiyorlardı. Yiyecek harikaydı, aşkları tazeydi, sıcacık yataкта güvendeydiler ve Pilot o ciddi haliyle çok şirin görünüyordu.

Ben ona bakıp neler olduğunu anlamaya çalışırken sağ elinde tuhaf bir şey gördü. Gördüğü şey çok anlamsız olduğundan gözlerini kısıp daha dikkatli baktı. German'ın elinde

bir çörek, altın sarısı renginde bir çörek vardı. Doğru gördüğünden emin olmak için boynunu uzatıp daha yakından baktı. Bunu nereden bulmuştu? Tüm bu süre boyunca yanında mıydı? Bu kadar zamandır bu çöreği mi taşıyordu?

“Ben, German silikleşiyor!”

German'ın elinin silikleşmeye başladığını görmüştü ama Ling söyleyene dek bunu algılayamamıştı. Eli şeffaflaşıyordu. Çörek tuttuğu eli, derken tüm vücudu saydamlaşmaya başladı. Yok oluyordu. Danielle Voyles'in nostaljisi ona da bulaşmıştı. German burada olmak yerine, sonsuza dek Ben'le birlikte o kış sabahı yatağın içinde çörek yemenin keyfini çıkarmaya dönmek istemişti.

“Ona ne oluyor Ling?”

“Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

Apartmanın tüm sakinleri silikleşip yok oluyordu. Daha mutlu oldukları geçmişlerine, her şeyin gerçekten anlamlı ve çok daha güzel olduğu günlere; kısa, mükemmel bir süreliğine hayatın kusursuz olduğu zamanlara geri dönüyorlardı.

“Bir verz yap.” Pilot kendisi de yok olmadan önce böyle söylemişti. Ben bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Ama Ling'in onları Gina Kyte'in evinde görür görmez tanıdığını hatırlıyordu. Ling bir verzin nasıl bir şey olduğunu biliyordu, acaba yapmasını da biliyor muydu?

Dönüp ona baktı ve o gergin anda ilk kez daha önce hiç görmediği bir şeyin ayırdına vardı. Basamaklardan inip yanına geldi ve iki elini de Ling'in omuzlarına koydu. Ling bir şey söyleyecek oldu, fakat onu durdurdu.

Çok geçmeden çıplak tenindeki elleri Ling'in sahip olduğu bilgileri içinden çekmeye başladı. Tıpkı bir çiçekten nektar toplayan bir arı gibi, Ben önce Ling'in hayalet bilgilerini, daha doğrusu halen kendisinde kalmış olan birkaç şeyi aldı. Ling bu

bilgilerin farkında değildi, çünkü zihninin en uzak köşelerinde, bilinçaltında atıl bir halde duruyordu. Ama Ben hepsini bulmuştu. İhtiyacı olan her şeyi alırken, Ling'e hayatının geri kalanını temellendirmede tehlikeli ölçüde az şey bıraktığının farkındaydı. Yine de almakta tereddüt etmemişti, çünkü yaptığı şeyin tek bir yaşamdan daha önemli olduğunu biliyordu.

Önce hayalet bilgisini, sonra da yeni edindiği insan bilgisinin bazı unsurlarını boşalttı. Ona ait olan ve eskiden sahip olduklarından kalan ne varsa Ben'in ellerine geçti. Yalnızca saniyeler içinde ihtiyacı olan her şeyi çekip aldı. Bitirdikten sonra yerinden hiç kıpırdamadan çok ısınmış avucunu mide-sine bastırdı.

Ling sendeledi. Düşmek üzereyken Ben onu yakalayıp oturttu. Boş gözlerle Ben'e baktı.

Ling'i oturttuktan sonra tekrar basamakları çıkıp, halen olduğu yerde kımıldamadan duran German'ın yanına gitti ve onu ısırıldı.

Çörek tutan elini alıp bileğini kanatacak kadar sertçe ısırıldı. Onu şimdiki zamana geri getirebilmek için özellikle acıyla haykırtacak şiddette ısırılmıştı. German kolunu hızla çekip Ben'in ağzına okkalı bir tokat patlattı. Zihni halen büyük oranda geçmişindeydi. Bu ısırık onda derin bir uykudan sertçe sarsılarak uyandırılma etkisi yaratmıştı.

Ben, German'ın kendine gelip tümüyle şimdiye döndüğünden emin olana dek onu seyretti. Sonra geç kalmadan yetişip Danielle'yi kurtarabilmek için koşarak onun dairesine gitti.

Ling basamakta sersem bir halde oturuyordu. German da birkaç adım ötesinde sersem bir halde dikiliyordu. İkisi de fena halde nakavt olduktan sonra ringin kenarına tutunup ağır ağır sendeleyerek kalkan boksörlere benziyordu.

Ben, Danielle'nin dairesine gitti. Kapının tokmağını çevir-

meye çalıştı ama kilitliydi. Kapiya vurdu, içeriden cevap gelmeyince daha sert vurdu, yine cevap veren olmadı. Birkaç adım gerileyip iki elini de yüzüne götürdü. Bir dakika boyunca böyle durduktan sonra ellerini indirdi.

“Pekala,” dedi. Tekrar kapiya yaklaşıp ellerini tokmağın üstüne koydu. Bir eliyle sola, diğeriyle sağa çevirdi, sonra iki eliyle birden ileri itti. Kapı açıldı. İçeri girdi.

Bir bahçeye gelmişti. Burası bir restoranın bahçesiydi. Geniş bir alana masalar serpiştirilmişti. Ağaçlara rengarenk kâğıt fenerler asılmıştı. Sağda solda müşteriler oturuyor, siyah pantolon ve bembeyaz gömlek giymiş garsonlar üzeri yiyeceklerle dolu geniş metal tepsiler taşıyarak ortalıkta dolaşıyordu.

Doğulu bir adam gülümseyerek yanına gelip, “Masa ister misiniz?” diye sordu. Ben, adamın patron olduğunu düşündü çünkü etrafta kolları dirseğine dek sıvanmış başka kimse yoktu.

“Ben aslında birini arıyordum. Sakıncası yoksa arkadaşımı bakabilir miyim?”

Patron, “Peki, tamam,” deyip uzaklaştı. Bu gece Lotus Garden kalabalıktı, yapacak çok işi vardı.

Ben kısa süre bakındıktan sonra onu gördü. Danielle, yaşlandıkça yüzü fazla değişmeyen insanlardandı. Şimdi kaç, yirmi dokuz yaşında mıydı? On sekizindeki Danielle pek de farklı görünmüyordu. Masalarına gitti. Gençler kafalarını kaldırıp ona baktı. Çocuk tepki vermedi ama Danielle gülümse-di, onu görür görmez tanımıştı.

“Selam Ben.”

“Merhaba Danielle.”

“Dexter, bu benim arkadaşım Ben Gould.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.” İki adam tokalaşılar. Dexter onun elini on kat daha güçlü sıktı, tanıştığı herkese ne kadar erkek olduğunu ispatlamaya çalışıyordu.

“Beni nasıl buldun?” Sesi sakın ve huzurluydu. Kendi dünyasında onu görmekten dolayı zerre kadar şaşırılmış görünmüyordu.

Ben yalnızca, “Düşünüp buldum,” dedi.

Danielle bu konuşmayı birkaç satır ileri sarabileceklerini düşündü. “Burada kalıyorum Ben. Kararımı verdim.”

“Kalamazsın.”

“Kalabilirim. Bunu yapabileceğimi biliyorsun. Anlaşma böyle, değil mi? Bizim gibi insanlar geçmişlerinde istedikleri yere gidip orada kalabilirler. Bu bizim kararınıza bağlı.”

“Danielle, kalamazsın. Çok tehlikeli. Geri dönmelisin.”

Danielle dudaklarını kasıp uzaklara baktı. Ben haklıydı, ama artık kararını vermişti. “İstemiyorum Ben. Artık o hayatı istemiyorum. Acınası, küçük bir dairede tek başıma yaşıyorum. Berbat bir işim var. Her sabah cumartesi olduğunu umarak uyanıyorum. Neden biliyor musun? Hafta sonunda özel, harika planlarım olduğu için değil, yalnızca daha fazla uyuyabileceğim için. Bu, hayatım hakkında epeyce fikir veriyor, değil mi? Artık onu istemiyorum.

“Bu...” eliyle etrafı gösterdi, “Bu hayat benim için bir fırsat. Söylediklerimi anlıyor musun? Geriye dönüp baktığımda görüyorum ki Dexter benim hayatımın aşkıydı. Artık bunun farkında olduğuma göre onun kıymetini şimdi çok daha iyi bilebilirim.”

Masanın karşısındaki cılız delikanlı, hayatının aşkı olduğunu işitince sevindi ve mutlu bir adam olarak sandalyesinde kımıldandı. Danielle ile kendilerinden yaşlı bu adam arasında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama Danielle’nin son iki cümlesi gururunun okşanmasına ve bir süre daha keyifli kalmasına yetmişti.

Ben hayal kırıklığı içinde sesini yükseltti: “Ama sen işleri

tersine çevirdin. Hayatta tecrübe ettiğin şeyleri alıp, onlardan bugün ve yarınlarında kendini geliştirmek için faydalanman gerekiyordu.”

Danielle kafasını iki yana salladı. “Hayır, artık değil. Günlerimin tıpkı sonrakiler gibi olacağını bilecek kadar bugünler ve yarınlar geçirdim, çoğu da bir öncekinden daha kötüydü.

“Dürüstçe söylüyorum Ben. Orta karar, onda beşlik bir mutluluğun bana yeteceğini biliyorum. Sevmek istiyorum. Hepsi bu. Yalnızca bu. Dün ne mutluydum ne de seviliyordum. Bugün de öyleydi ve yarının farklı olma ihtimali çok düşük.

“O yüzden gerçekçi olup elimdeki fırsatı değerlendiriyorum: Gerçekten sevdiğimi ve mutlu olduğumu bildiğim yere dönüyorum ve burada kalıyorum. Buraya yerleşiyorum, bunu kabul ediyorum. Ayrıca o geceye, sonrasının hiçbir zaman daha iyi olmadığını bilerek dönüyorum; bu yüzden de kıymetini öncekinden on kat fazla bilebilirim.”

Doğru söylüyordu, fakat bu onu haklı çıkarmıyordu. Ben’in, Danielle’yi geçmişte kalmaktan vazgeçirip şimdiye dönmeye ikna edecek bir şeye ihtiyacı vardı. Pilot’u içine girdiği o başka, tekinsiz dünyadan geri getirmek için bir şeye ihtiyacı vardı. Şimdi kendisine inanılmaz bir hızla gelen tüm bu yeni bilgiler ve sezgilerle ne yapması gerektiğini anlamak için yardıma ihtiyacı vardı. Hiç vakit tanınmazken ne yapacağınızı nasıl öğrenebilirsiniz?

Babası bir defasında yaşamın son derece adaletsiz olduğunu söylemişti. Doğar doğmaz önünüze çok karmaşık bir masa oyunu konuyordu, ama nasıl oynanacağına dair kurallar verilmiyordu. Tüm kuralları kendi başınıza bulmak, üstelik aynı anda oyunu da oynamak zorundaydınız. Bir kez olsun kaybederseniz biterdiniz. Ah, ben daha acemiyim, deminki yanlış hamlemi geri alıp tekrar oynayabilir miyim gibi şeyler

kabul edilmezdi. Hayır, oynayamazsın denirdi. İkinci bir şansınız yoktu. Elinizde hiçbir şey olmadan kuralları çözmeye çalışırken aynı anda hayatın oyununu oynardınız. Bu koşullarda bir insanın hata yapmaması nasıl mümkün olabilirdi?

Ve durum böyleyken...

“Danielle, öldüğün zamanı hatırlıyor musun? O ânı veya ölümünle ilgili başka bir şeyi hatırlıyor musun?”

“Hayır. Yalnızca ameliyattan sonra kendime geldiğim zamanı hatırlıyorum.”

“Ben de öyle. En son kafamı çarptığımı ve çok acıdığını hatırlıyorum. Sonrasında, hastanede uyanana dek olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum.”

“Neden bahsediyor, Danielle? Bu ölüm konusu da nedir böyle?” Dexter Lewis artık öfkelenmeye başlıyordu. Neler olduğunu, bu yaşlı adamın artık ne zaman gidip kendilerini rahat bırakacağını öğrenmek istiyordu.

Danielle uzanıp erkek arkadaşının elini tuttu. “Ben, babamın kiliseden arkadaşı,” dedi. “Geçen gece bize geldiğinde derin meselelerle ilgili hararetli bir tartışmaya girdik. Bilirsin işte; hayat, ölüm ve tüm bunların amacı hakkında. Uzun uzadıya konuştuk, şimdi de tartışmamızı sonuca bağlıyoruz. Bana yalnızca bir dakika daha izin ver Dex.”

Ben, çocuğu yatıştırması bitene dek bekledi. Sonra kaldığı yerden devam etti: “Belki de her şeyi hatırlamamız gerekmiyordur, çünkü bu önemli değildir. Geceleri uyurken gördüğümüz rüyaları sabah olunca hatırlamayız, çünkü artık önemli degillerdir...”

Danielle sözünü kesti: “Ben, buraya nasıl geldin? Beni burada bulacağını nereden biliyordun?”

“Ben... Ben kapından içeri girdim. Dairenin kapısını açtım, içeri yürüdüm ve buraya geldim.”

Danielle söylediklerini düşünerek ona baktı. Sonra kafasını iki yana sallayıp, “İmkânsız,” dedi.

“Ne demek istiyorsun? Ne diyorsun?”

“Beni burada bulman mümkün değildi. On sekiz yaşındaki beni Dexter Lewis’le Lotus Garden’da otururken bulman, ha? Bu mümkün değil. Bu geceyi nasıl bilebilirsin? Bu anının ne kadar önemli olduğunu benden başka kimse bilmiyor. Hem de hiç kimse.”

“Danielle, sana ne olduğunu söyledim: Dairenin kapısını açtım, içeri yürüdüm ve buraya geldim.”

“Seni duydum, ama bu mümkün değil. Yirmi dokuz yıllık yaşamımdan bu hatırayı seçip burada olduğumu nasıl bilebildin, ha? Bunun, tüm diğerleri içinde en mutlu gecem olduğunu nereden bildin? Bunu nasıl anladın? Nasıl bilebildin?”

Neredeyse kendisinin değilmiş gibi çıkan şaşkın bir sesle, Ben usulca, “Yine sana mı dönüştüm?” dedi. Bunca zaman, hiç uyarı olmaksızın birdenbire Danielle’nin zihnine ve bedene girmiş, dairesinde onun televizyonundan dış ameliyatı kayıtlarını seyretmiş, içtiği Dr. Pepper gazozunun tadını kendi ağzında hissetmişti. Böylesi zamanlarda, aynı anda hem o hem de kendisi oluyordu. Her seferinde onun için ne kadar korkutucu oluyordu. Peki ya bu kez bunu yapmaya kendi iradesi karar verdiyse? Ya Danielle’nin kapısını açtıktan sonra nerede olduğunu öğrenmek için zihnine girmeyi bilinçli olarak seçtiyse? Öğrendikten sonra da Lotus Garden’a gelip yanına gitmişti.

Birbirlerine baktılar. Ben gözünün ucuyla sıkıca Dexter Lewis’e baktı. Çocuk öfkeliydi, merak ediyordu. Bu adam kaç yaşındadır, diye düşünüyordu. Yoksa Danielle ona karşı bir şeyler mi hissediyordu?

Dexter birden ayağa kalktı. Artık yetmişti. İkisine de uzun uzun, düşmanca baktıktan sonra tuvalete gitti. Katil bakışlarını görünce orada yokmuş gibi davrandıkları için kendilerini kötü hissetmelerini umut etti. Ama masadan kalkışına ikisi de aldırış etmedi.

Yanlarından bir garson geçti. Ben zihnini hafifçe ona doğru yönlendirince adamın aklından geçen düşünceleri okudu. Acaba altıncı masadaki kadın, az önce, kocası hesabı öderken kendisine davetkar bir bakış mı atmıştı? Ben, garsona bakınca adamın gülümsediğini gördü. Yakınlarda oturan bir kadın kalkıp tuvalete yöneldi. Acele ettiğini, çünkü demin hissettiklerinden sonra reglisinin başladığına emin olduğunu Ben biliyordu. Ben kendisini röntgenci gibi hissederek utandı, dikkatini tekrar Danielle'ye çevirdi.

“Bunu sen de yapabiliyor musun? İnsanların zihinlerine girip düşüncelerini okuyabiliyor musun?”

Danielle sorudan etkilenmemiști, kafasını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Ama kendi hayatımda istediğim yere, geçmişe veya geleceğe seyahat edebiliyorum. Tıpkı şimdi Dexter’la bu restoranda olmam gibi. Sen bunu yapabiliyor musun?”

“Hayır. Senin yaptığın gibi değil.” Ling’in, kendisini Crane’s View’e götürüşünü hatırladı.

“Belki bunu hiçbir zaman yapamazsın Ben. Belki de her birimizin yalnızca kendisinin yapabildiği özel yetenekleri vardır.”

Ben bu olasılığı daha önce hiç düşünmemiști, ama olabildi. “Gerçekten burada mı kalacaksın?” diye sordu. “Dönmeyecek misin? Sana ihtiyacımız olsa bile mi?”

Danielle kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu kötü bir beden dilydi. “Şu bana ihtiyacı olanlar da kimmiş?”

“Bizim gibi ölmeyip hayatta kalan diğer insanlar. Başkala-

rı da olmalı Danielle. Diyelim ki haklısın! Ya her birimizin kendimize özgü özel yetenekleri varsa? Sırf bu yüzden bile şimdi bir arada kalmamız gerekiyor.” Bu, kulağa çok saçma gelen bir düşünceydi. Danielle’yi ikna etmeye çalışırken kelimeler boğazında düğümlenmişti. Bunları söylerken çocukken okuduğu çizgi romanları düşünmüştü. Her ay bir yenisi çıkan bu heyecanlı maceralarda süper kahramanlar, insanlığı tehdit eden kötü adamları yenmek için her seferinde süper güçlerini birleştiriyorlardı.

Ben birden aklına gelen bir düşünceyle oturduğu yerde doğruldu. Hali tavrı bir anda değişmişti. “Peki, bize karşı olan kim?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Ortalıkta olmamızı istemeyen kim? Kim bizi sürekli durdurmaya çalışıyor Danielle? Turuncu gömlekli adamla, o dilenciyle karşılaştın. Kimdi o? Onu kim gönderdi?”

“Bilmiyorum Ben. Seni arıyordu hatırlarsan.”

“Evet. Peki, mutfağımda senin peşine düşen o küçük çocuk kimdi?”

Danielle şaşırdı. “Bunu biliyor musun?”

“Tabii. Senin zihnindeydim, unuttun mu?”

“O halde zaten biliyorsundur: O sendin, o küçük çocuk sendin.”

Ben parmağını iki yana salladı. “Hayır. German’ı kandırıp daireme girmek için o kılığa büründü. Amacına da ulaştı. O senin peşindeydi Danielle, benim değil. Sana radyonun yanına gidip o özel şarkıyı aramanı söyledi. Çok geçmeden de bulacaktın ve bunun yalnızca bir tesadüf olduğunu düşünecektin. Oysa şarkı başlar başlamaz seni ele geçirecekti. Verze böyle söylemişti, hatırlıyor musun? Oraya seni almaya gelmişti, beni değil.”

Danielle sordu: “Peki mutfakta bizi kurtaran verzi kim gönderdi?”

Ben parmağıyla Danielle’yi gösterdi. “Sen. O çocuk daireme adımını attığı anda içinde bir yerlerde sorun çıkacağını sezdin. Verzi o zaman yardıma çağırdın.”

“Ben çağırmadım.”

“Evet, çağırdın. Ya da bunu bir parçan yaptı.”

Ben’in söylediklerine inanmayarak dirseğini gösterdi. “Hangi parçam?” Sonra dizini ve burnunu gösterdi. “Bu parça mı, yoksa bu mu? Bunu nereden biliyorsun?”

“Düşman kim? Bizi kim durdurmak istiyor?”

“Bunu zaten sormuştun Ben.”

“Şimdi yine soruyorum. Neden biliyor musun? Çünkü biz bu hikâyenin iyi adamlarıyız. İçimizde bizi korumak için çalışan, kendimizin dahi bilmediği parçalar var. Bu yüzden düşmanın kim olduğunu bilmek istiyorum. Yaşamamızı ve kendi kaderimizi belirlememizi kim istemiyor?”

“Şu delillere bak: Ölmemiz gereken zamanda ölmedik. Hastaneden çıktıktan sonra ikimizin de başına tuhaf şeyler gelmeye başladı ve gitgide daha da tuhaflaştı. Turuncu gönlü kötü bir adam ve küçük bir çocuk peşimize düştü. Bizi onlardan korumak için hayaletler ve verzler geldi.

“Sen geçmişini, tıpkı sana özel bir Disneyland gibi ziyaret edebiliyorsun. Ben, senin zihnine özel bir giriş kapım varmışçasına istediğim zaman girip çıkabiliyorum. Köpeklerle konuşabiliyorum, benimle konuştuklarında onları anlayabiliyorum.”

“Köpekler mi?”

Ben kafasını kaşıdı. “Evet, şey, en azından kendi köpeği mi. Bu arada, sen pembe bulutu hiç gördün mü?”

“Ne pembe bulutu?”

Ben açıklamayı düşündü, ama her şeyi daha da karıştır-

maktan başka bir işe yaramayacağına karar verip vazgeçti. “Boşver, şimdi bir önemi yok.”

Danielle üstünde durmadı, aklına takılan şeylere kafa yormayı sürdürerek, “Ölmemiz gereken zamanda ölmediğimiz için özel güçlerimiz olduğuna mı inanıyorsun?” diye sordu.

“Kesinlikle. Etrafına baksana. Nerede olduğumuza bir bak. Güçlerimiz olmasaydı burada nasıl olabilirdik?”

“Ve sen de bizi kimin durdurmaya çalıştığını öğrenmek istiyorsun.”

Ben başıyla onayladı.

Danielle soğukkanlı bir edayla, “Bunun cevabını verebilirim,” dedi.

“Verebilir misin? Kim peki?”

“Burada kalışımın ve geri dönmememin nedenlerinden biri de bu Ben.”

“Kim o? Söyle bana!”

Masanın üstünde küçük, siyah, boncuklu bir ipek çanta vardı. Çok feminen ve kullanışsızdı. Öyle küçüktü ki içine en fazla bir kalem, biraz kâğıt para ve bir paket sigara sığabilirdi. Danielle uzanıp çantayı aldı. O yaştaki şıklık anlayışı bu tarzdaydı. Çantayı ikinci el eşyalar satan bir mağazadan aldığından beri ilk kez Dexter’la bu geceki buluşmalarında kullanmıştı. İçinden beyaz, plastik bir pudra kutusu çıkardı. Kutunun kapağını açtı ve yan tarafa dönüp içindeki küçük aynaya bulaşan pudrayı nazikçe üfledi. Sonra kutuyu masanın karşısında oturan Ben’e uzattı. “Bak. İşte orada.”

Bu yaptığı Ben’in kafasını karıştırmıştı. Kutuyu almak için uzandı. Ama tam dokunmak üzereyken birden her yer karardı. Gecenin karanlığında gözlerinizi kapattığınızda beliren zifiri siyaha dönüştü. Ortalık tıpkı bir bodrum, bir mahzen gibi karardı.

“Danielle?”

Yanıt gelmedi.

“Danielle?” Ben hiç kımıldamadan oturmaya devam edip ışıkların gelmesini bekledi. Öte yandan bunun yalnızca bir elektrik kesintisi veya sigorta atması gibi bir şey olmadığının farkındaydı. Bu karanlık son derece keskin ve anormaldi. Daha bir saniye önce geniş bir bahçedeydiler. Normalde gece vakti dışarıda her yerden ışıklar görünürdü: sokak lambaları, pencerelerden görülen ışıklar, araba farları... Ama şimdi hiçbirisi yoktu. Mutlak bir karanlığın içindeydi. Elini gözlerinin birkaç santim önüne tutsa onu bile göremezdi.

“Danielle?”

Pilot sertçe sırtının üstüne düştü, rüzgar onu hızla savurup yere sermişti. Bütün vücudunun ağrıdığını hissetti. Sersemleşmiş bir halde güçlkle soluyarak düştüğü yerde öylece yattı. Henüz kendine gelememiş zihninin bilinçli düşünebilen küçük bir yanı demin olanlara öfkeyle dolup taşıtı. Artık canına yetmişti! Neden herkes ve her şey burada yalnızca bir figüran olan zavallı köpeğin üstüne geliyordu? Pilot hayattaki rolünün küçük olduğunu biliyordu, bunu kabullenmişti. Ama figüranlara ne zamandır bu kadar acımasız davranılıyordu? Evrenin onun için planladığı daha ne kadar eziyet vardı?

Nefesi yeniden düzene girince yan tarafına dönüp dikkatle kalktı. Yolda bir yerlerde sağ ön patisine bir şey olmuştu. Ayağa kalkıp üstüne basınca acıyla büküldü. Harikaydı. İşte bu gerçekten harikaydı. Zaten bir topallaması eksikti.

Koridorun aşağısına bakınca kadınları gördü. İkisinin de sırtı kendisine dönüktü. Az ileride, Danielle Voyles'in dairesinin kapısı açık duruyordu. Topallayarak o tarafa gidip içeri girdi.

Burada dikkatini çeken ilk şey Çin yemeğinin keskin kokusu oldu. Pilot, Çin yemeklerine bayılırdı. Sokakta zor koşullarda yaşarken her gün yaptığı ilk şeylerden biri, iki ayrı Çin restoranının arka tarafında duran çöpleri karıştırmaktı. Bunlardan biraz olsun yemek onu mutlu bir köpek yapmaya yetiyordu. Danielle'nin dairesi buram buram sebzeli et ve sıcak monosodyum glutamat kokuyordu. Ortalığa uzun süre kaynamış sebzelerin ve buharda pişmiş pirinç pilavının kokusu yayılmıştı. Bunun dışında normal, boş bir daireydi. Her odada gezindi, her köşeye dikkatle baktı, ama bu alakasız koku dışında anormal bir şeye rastlamadı.

“Danielle?”

Köpek olduğu yerde donakaldı. Ben'in sesini hemen tanımıştı. Ama daha az önce dairenin her yerini dolaşmıştı, içeride kimse olmadığından emindi.

“Ben?”

“Pilot? Pilot, sen misin oğlum? Neredesin? İyi misin?”

“Evet, iyiyim. Sen neredesin?”

“Buradayım Pilot, işte tam burada duruyorum. Ama çok karanlık olduğu için beni göremiyorsundur.”

Pilot patisiyle burnunu ovuşturdu. “Ne karanlığından bahsediyorsun?”

“Her yer karanlık. Ortalık zifiri siyah. Ne? Yoksa sen öyle düşünmüyor musun? Hey, köpekler karanlıkta görebiliyor mu?”

“Hayır! Ama benim olduğum yer zifiri siyah değil. Hatta karanlık bile değil.”

Bir sessizlik oldu. Ben muhtemelen bu yeni bilgi üzerine kafa yoruyordu. Sonunda çok farklı bir ses tonuyla sordu:

“Sen tam olarak neredesin?”

“Danielle'nin dairesinde. Sen neredesin?”

Ben tuhaf bir sesle, "Ben de," dedi. "Yani, bir bakıma."
"Nasıl yani, 'bir bakıma'? Sesini duyuyorum, burada olmalısın."

Ben'in sesi yumuşadı. "Kadınlar nerede? German nerede?"
"Dışarıda. Ling'le birlikte koridorun aşağısında."

"Onları getirebilir misin, lütfen?"

Pilot etrafa bakınmaya devam etti, her an bir yerlerde Ben Gould'u göreceğinden emindi.

"Pilot, hâlâ burada mısınız?"

"Evet."

"Benim için bunu yapar mısın? Gidip kadınları getirebilir misin?"

"Tamam."

"Çok teşekkür ederim. Burada bekliyorum."

Birden köpeğin aklına bir şey geldi. Kafasını kaldırıp tavana baktı. Belki Ben de mutfaktaki o küçük çocuk gibi tavana tırmanmıştı. Ama Danielle'nin tavanında kimse yoktu.

"Pilot?"

"Evet?"

"Senin bulunduğun yer gerçekten karanlık değil mi? Hiç mi?"

"Hayır. Burası normal. Her şeyi görebiliyorum." Pilot konuşurken etrafına bakındı. "Hayır, burası hiç karanlık değil."

"Tamam. Hepsi bu. Yalnızca emin olmak istemişim."

Pilot, German ve Ling'i getirmek için daireden çıktı. Ben karanlığın içinde başını önüne eğip bekledi.

Pudra kutusu, Danielle'nin parmaklarından kayıp masaya düştü. Aslında Ben'in bunu Danielle'nin elinden alması gerekiyordu, ama bir anda ortadan kaybolmuştu. Danielle etrafına bakındı fakat onu göremedi. Tabagında bir Çin böreği vardı. Uzanıp aldı, yarı kırırlı yarı yumuşak böreği yerken gözlerini masanın üstünde kapağı açık halde ters dönmüş duran pudra kutusuna dikti. Nereye gitmişti? Küçük bir nesneyi karşısındaki bir insana uzatacak kadar kısa bir anda, saniyeler içinde nasıl ortadan kaybolmuştu? Dahası, neden gitmişti? Kaybolduğu sırada ona büyük keşfini söylemek üzereydi. "Ben?" Cevap gelmesini beklemiyordu, yine de emin olmak için ona seslenme ihtiyacı hissetti. Acaba neredeydi?

"Arkadaşın nerede? Şu yaşlı adam? Sonunda mesajı aldı mı?" Dexter sandalyesini çekip yerine oturdu. "Hem kimdi ki o? Arkadaşın mı? Bana neden ondan hiç bahsetmedin?"

Danielle böreği tabağına bırakıp kafasını kaldırdı. "Duydun mu?"

"Neyi duydum mu?"

"Adımı. Birisi bana seslendi. Sen duymadın mı?"

Dexter omzunun birini gönülsüzce kaldırıp indirdi. "Hayır." Bu gece başka insanların Danielle ile konuşmalarına artık tahammülü kalmamıştı. Hesapta bu özel geceyi baş başa

geçireceklerdi. Ama görünüşe göre kız arkadaşı birdenbire restoranın en popüler insanı olmuştu. Acaba biraz da sevgilisine vakit ayırmayı düşünür müydü?

Danielle sesi tekrar işitmeyi umuyormuşçasına başını tuhaf bir açıyla yana eğip bekledi. Dexter sesini çıkarmadı, çünkü anlayışlıydı, korkaktı ve onu sinirlendirmek istemiyordu, özellikle de bu gece.

“Ben? Sen misin Ben?” Dexter’a döndü. “Bunu duydun mu? Birisinin tekrar bana seslendiğini duymadın mı?”

“Hayır, üzgünüm.”

“Emin misin?”

“Evet.” Dexter masanın altında yumruklarını sıktı.

“Ben duydum. Duyduğumu biliyorum. Bunun o olduğunu da biliyorum.”

“Kim?”

“Ben. Biraz evvel konuştuğum adam.”

Dexter kendine rağmen Ben’i bulmak için etrafına bakındı. “Nereye gitti?”

“Bilmiyorum.”

“Ama Dani, gittiyse sana nasıl seslenebilir?”

“Bilmiyorum. Ama o olduğuna eminim.”

“Pekala. Öyle olsun.” Böyle deyip uzaklara baktı, yere baktı, ortalığa baktı, bir tek Danielle’ye bakmadı.

“Dexter?”

“Evet?” Yüzündeki ifade tıpkı kendisine sarılınmasını bekleyen küçük bir çocuğunki gibiydi.

“Her şey yolunda. Her şey düzelecek, merak etme. Yalnızca birkaç dakika sabret.”

Pilot daha fazla bekleyemezdi. Her zamanki centilmenliğiyle uzun süredir saygılı bir mesafede durmuş, kadınlardan biri-

nin dönüp kendisini görmesini beklemişti. Bu olur olmaz Ben'in ricasını iletenekti. Ama ikisi de hiç kıılmıdamamıştı. Sırtları kendisine dönük bir halde öylece dikilmekten başka hiçbir şey yapmıyormuş gibiydiler.

“Affedersiniz?”

Cevap gelmedi.

Pilot daha yüksek sesle tekrar etti: “Affedersiniz?”

Ling omzunun üstünden bakıp onu gördü ama tepki vermedi. Onda çok tuhaf bir şeyler vardı. Pilot bunu bu mesafeden dahi görebilmişti. Hasta ve ‘tümüyle orada’ değilmiş gibi görünüyordu. Usulca iyi olup olmadığını sordu. Hayalet yanıt vermedi. Pilot sorusunu duymadığı hissine kapılıp tekrar sordu. Yine cevap gelmedi.

Yanlarına gidip başıyla German'ın kalçasını dürttü. Uzun boylu kadın dönmeden önce görüşünü netleştirmeye çalışırcasına gözlerini ovuşturdu. “Pilot! Hey, merhaba, iyi misin?”

“Ben iyiyim. Ling'in nesi var?”

Dönüp hayalete baktılar ama o onlara bakmadı. Hiçbir şeye bakmıyordu. Gözleri ifadesizdi.

German, Ben'in Ling'e dokunarak ihtiyacı olan her şeyi ondan alışını görmemişti. Bu sırada Ling'in yüzünde beliren bir dizi ifadeye de şahit olmamıştı: İlk dokunduğu andaki elektrik çarpmışçasına seğirmeleri, öfkeli direnişini, gözlerinin önce *Hayır!* çığlıkları atışını, hemen sonrasında eğişlerini görmemişti.

Ling'teki tuhaf durgunluğu, olan biten bunca şeyden sonra altüst olmasına yordu. “Bir şeyi yok. İkimizin de kafası karmakarışık oldu...” Başka ne söyleyeceğini bilemedi. Biraz evvel tümüyle yeniden yaşadığı, Ben'le birlikte o mükemmel kış sabahı artık yavaş yavaş uzaklaşıyordu, yine de hâlâ üzerinde güçlü bir etkisi vardı. Şimdi de çok önem verilen biriy-

le güzel bir seksin sonrasında hissedilen o güçlü, tatlı hüzne ve isteğe benzer bir duygu içindeydi.

Pilot, “Ben sizi görmek istiyor,” dedi. “İkinizin de Danielle’nin dairesine gelmesini istiyor.”

“Tamam.”

Pilot, Ben’in aslında tam olarak orada olmadığını söylemeyi düşündü, ama vazgeçti. German’ın kendi gözleriyle görüp ne yapacağına kendisinin karar vermesinin daha iyi olacağını düşündü.

“Ling?” German kadının dirseğine dokundu ama Ling hiç tepki vermedi. İçindeki tüm güç düğmeleri kapatılmışçasına çökmüş bir halde öylece dikiliyordu. Sonunda dönüp German’a baktı, uzaklara doğru baktı, sonra kararlı adımlarla dosdoğru Danielle’nin dairesine gitti.

İçeri girince karanlığa tepki göstermedi. Kapıyı arkasından kapatıp kilitledi, salona doğru birkaç adım yürüyüp durdu. “Ben? Ben buradayım.”

“Ling? Harika! German nerede?”

“Geliyor. Koridorun aşağısında. Önce benimle konuşmak istersin diye düşündüm.” Sesi tıpkı bir bant kaydı gibi tek perdeden geliyordu. Ucuz bir telesekreter cihazından çıkmış gibiydi.

“Evet, haklısın. Seninle konuşmak istiyorum.”

“Ne istediğini biliyorum, o yüzden lafı ağzında gevelemene gerek yok.” Sesinin olgun tonu, özellikle de az sonra başına ne geleceğini bildiği hesaba katılınca insanı tedirgin ediyordu.

Ben ne cevap vereceğini bilemedi. Ne söyleyebilirdi ki?

“Bu adil değil Ben. Seni durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok, ama bence bu tamamen haksızlık.”

“Tamam. Seni duyuyorum.”

Ling'in sesi birden yükseldi. "Beni duyuyorsun, öyle mi? Bu bir cevap değil. Tüm söyleyeceğin bu mu? 'Seni duyuyorum' mu?"

"Ne söylememi istiyorsun Ling?"

"'Üzgünüm' e ne dersin? Birazdan yapacağın şeyin gerçekten, tümüyle yanlış olduğunu bildiğini ve bunun için üzgün olduğunu söylemeye ne dersin? Bunları söylemek nasıl olur sence Ben?"

Fakat Ben cevap verirken sesi hiç de üzgün çıkmıyordu. "Bunu yapmak zorundayım. Başka yolu yok. Bu karanlıktan çıkmam lazım ve nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama sen biliyorsun."

"Haklısın. Biliyorum. Koridorda bana dokunduğun anda sonunda bunu yapacağını anlamıştım. Bunun olacağını biliyordum. Peki, ben ne olacağım Ben? Benim istediğim şeyler ne olacak?"

"Farklı olacağını düşünmüştüm Ling. Yemin ederim. Başta gerçekten de senin yalnızca bir kısmını alıp geri kalanını bırakabileceğimi sanmıştım. Ama bu şekilde yapamam. Danielle'yi gördükten sonra artık biliyorum ki yapmam gerekeni yalnızca bir kısmınla başaramam. Hepsine ihtiyacım var."

"Hepsine ihtiyacın var." Bu cümlesini küçümseme ve kırılganlıkla tekrar etmeye çalışmıştı ama kelimeler ağzından ancak perişan bir halde dökülebildi. Onunkisi reddedilen bir âşğın veya az önce kovulmuş bir çalışanın kontrolden çıkmış, ağlamaklı sesi gibiydi.

German, Danielle'nin dairesinin önüne gelip kapı tokmağına uzandı. Çevirmek istedi ama olmadı. Tekrar denedi. Değişen bir şey olmadı, tokmak yerinden kıtıldamıyordu. "Kapı kilitleti."

Arkasında duran Pilot, “Ne?” diye sordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Kilitli diyorum. Açılmıyor.” Köpek de görebilsin diye tekrar denedi.

“Bu çok saçma. Daha demin açıktı. Açık olmalıydı ki az önce oradan çıkabildim.”

“Ama artık değil. İkisinden biri içeriden kilitlemiş olmalı.”

“Bunu neden yapsınlar? Buraya gelip seni getirmemi Ben istedi.”

“Belki Ling kilitlemiştir.”

“Bu çok saçma.”

“Bunu zaten söylemiştin.”

Dönüp birbirlerine baktılar. German, bu konuşmayı bir köpekle yapıyorum, diye düşündü.

Kapının diğer tarafında birisi şarkı söylemeye başladı.

“Bu Ben.”

Derken ona bir ses daha eşlik etti. Bu tıpatıp Ben’in sesine benziyordu, fakat Danielle’nin evinde bir değil, iki ayrı sesin şarkı söylediğine hiç şüphe yoktu. İkisi de Ben’le yaşadıkları için German da, Pilot da onun şarkı söylemeyi ne çok sevdiğini biliyordu. Küçükken Rus dedesi ona Omsk yakınındaki bir köyde geçen çocukluk günleri hakkında yıllarca, çok sevdiği hikâyeler anlatmıştı. O aşırı soğuk Sibiry kışlarında, ocak rüzgarının dondurucu olduğu, dışarıda ısının eksi 40 dereceyi gösterdiği günlerde insanların kendilerini oyalayacak fazla bir şeyleri olmadığından bahsetmişti. Ailelerin ve misafirlerin, evdeki en sıcak yer olduğu için mutfak masası etrafında toplanmayı alışkanlık haline getirdiğini söylemişti. Orada Rus türküleri söylerlerdi. Ruslardaki o olağanüstü, koro halinde enstrümentsiz şarkı söyleme geleneği buradan doğmuş ve bu tüm dünyada Rus masa müziği olarak tanınmıştı.

Ben on bir yaşındayken dedesi onu ünlü Rus korosu Peresvet'in bu şarkılardan oluşan repertuarını dinlemek için Connecticut, Hartford'daki Bushnell Sanat Merkezi'ne götürmüştü. O akşamla ilgili en çok aklında kalan şey, seyircilerin neredeyse hepsinin şarkıları ezbere bilmesiydi. Dedesi dahil, izleyicilerin çoğu şarkıları onlarla birlikte mırıldanarak veya yüksek sesle söylemişti. Her şarkının ardından sağır edici bir alkış tufanı kopmuştu.

Bir defasında küçük Ben ağır bir suççeği geçirmişti. Uzun süre yataktan çıkamayıp sıkıntıdan patladığı o günlerde dedesi art arda öğle sonları onu ziyarete gelmiş ve ona bu şarkıların bazılarını hem söylemiş hem de öğretmişti. Çocuğun en sevdiği şarkı "The Young Man Has Flown Like a Bird"¹, çünkü o korkunç dönemde kendini hep hasta yatağından fırlayıp uçarak pencereden sağlıklı bir dünyaya giden o genç adam olarak hayal etmişti. Ben, yıllar sonra Marc Chagall'ın resimlerini ilk gördüğünde bu tablolar ona, bu şarkıdaki uzun Rusça kelimeleri yavaş yavaş öğrenerek yatakta hasta geçirdiği o günleri hatırlatmıştı.

Şimdi de bu şarkıyı söylüyordu. Kendisine yapılacak şeyden önce bunu söylemelerini Ling istemişti. O süreçte yapmak istediği şey buydu. Ona göre bundan daha mükemmel bir veda biçimi yoktu.

Ben'e sordu: "The Young Man Has Flown Like a Bird'ü hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum." Karanlıkta, Ling'in iki adım ötesinde gözlerini kapayıp şarkıyı ve dedesinin bu şarkıyı öğretişini hatırlamaya çalıştı.

"Şimdi bunu söyleyebilir miyiz Ben? Bunu yaparken..."

"Evet Ling, elbette."

1) Genç Adam Kuş Gibi Uçtu. -çn

“Teşekkür ederim. Böylesi benim için daha kolay olacak. Buradayım Ben. Bu karanlıkta beni bulamayacak olursan tam buradayım. Sen beni bulana kadar konuşmaya devam edeceğim.”

Çok geçmeden kendisine dokunan parmakları hissetti. Ben tekrar omuzlarını tutmuştu. Ling birazdan başına gelecek şeyden korkmuyordu, yalnızca üzgündü. Şimdi ona her şeyi vermek zorundaydı. Sonra bir daha hiç dönmek üzere gitmiş olacaktı, beklemediği bir şekilde insan olmaya dair sevmeye başladığı bir sürü şey tümüyle elinden alınacaktı.

Ama en üzücü olanı German’ı kaybetmekti. Artık var olmayan biri, doğal olarak bir başkasını özleyemezdi. Fakat Ben işini bitirdikten sonra, atomları nereye giderse gitsin Ling bir şekilde hâlâ German Landis’i özleyeceğinden emindi. Hayalet, başından beri aralarında hiçbir şey olamayacağını farkındaydı. Yine de, şimdi onun için her şey bitmek üzereyken son kez hayallere dalıp bir gün bunu gerçek kılacak sihrin ortaya çıkmasını düşledi.

“Biliyorsun Ben, German’a âşığıım.”

Ben kıkırdadı: “Ağzının tadını biliyorsun.”

“Öyle değil, onu gerçekten seviyorum. Mümkün olsaydı onu senden alardım. Kulağa komik geliyor, ama bu doğru.”

“Tamam.” Bir gün German’a lezbiyen bir hayaletin ona âşık olduğunu söyleyecekti.

“Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır, Ling. Bence bu mükemmel. German bu dünyadaki sevilmeye en layık insan. Zevkin iyi derken bunu kastediyordum.”

“Onu sen olduğum için mi yoksa kendim olarak mı sevdiğimi hep merak ettim.”

Ben sakince sordu: “İkisi aynı şey değil mi?”

Ling eliyle saçını düzeltti. “Evet, sanırım öyle. Zaten en nef-

ret ettiğim şeylerden biri buydu: Ben yalnızca sana ait bir parçayım. İçimde senden bağımsız, gerçek bir ben yok. Her şeyimle yalnızca Benjamin Gould'un bir parça artığından ibaretim. Hayatın boyunca kullanmadığın bir parçanı Ling adında bir hayaletle dönüştü. Dünya, hayaletlerin yalnızca bundan, artıklardan ibaret olduğunu öğrense şok olurdu, değil mi?

"Bu kadar yeter. Artık hazırım Ben. Şarkıyı söyleyelim mi?"

Dışarıda, koridorda Pilot sordu: "Ne söylüyorlar?"

"Rusça bir şarkı. Ben bir kere bana söylemişti."

"Rusça ne demek?"

German bir köpekle konuştuğunu unutuyordu. "Bu bir dil."

"İnsanların birden fazla mı dili var?"

"Ah, evet Pilot."

"İlginç. Çünkü köpeklerin sadece bir dili var."

"Ama sen şimdi benimle insan dilinde konuşuyorsun."

Pilot kafasını kaldırıp ona baktı. "Hayır. Ben köpek dilinde konuşuyorum."

German itiraz etti: "Şimdi benimle köpek dilinde mi konuşuyorsun?"

"Evet."

"Ama ben seninle İngilizce, yani insan dilinde konuşuyorum."

"Hayır, öyle değil. Sen köpekçe konuşuyorsun."

"Hayır, Pilot. Ben İngilizce konuşuyorum."

"İngilizce ne demek?"

Tartışmaları daha kötüye gitmeden kapının diğer tarafındaki şarkı sona erdi. Bu anı sessizlik, didişmelerini yarıda kesti. German yaklaşırsa daha iyi duyabileceğini düşünerek kapıya doğru eğildi. Destek almak için elini tokmağa dayamıştı ki bu kez hiç direnç göstermeden çevrildi. "Kapı açıldı," dedi.

“İçeri gir.”

German emin değildi. “Sence bu iyi bir fikir mi?”

“Niye burada kalalım?” Pilot yanından geçip içeri girdi. German da peşinden gitti. Ben içeride, sarı kanepede oturuyordum.

German onu görünce sordu: “Ling ve Danielle nerede?”

“Ling gitti. Geri gelmeyecek. Danielle ise...” Ben bir şey tarif edecekmiş gibi elini kanepenin kolçağından kaldırdı. Sonra birden vazgeçip yüzünü ekşitti. Eli havada öylece asılı kaldı.

“Neler oluyor Ben? Lütfen her şeyi açıkla mısın?”

Başını salladı. “Ama önce biriyle tanışman gerekiyor.

“Hayatım boyunca gerçekten nefret ettiğim iki kişi oldu, çünkü ikisi de beni farklı nedenlerle çok yaraladı. Biri Parrish isminde bir patrondur. Diğerisi eski bir kız arkadaşım, adı da...”

German sözünü kesip, “Alayne,” dedi.

“Doğru, Alayne Stewart. İyi hatırladın.”

“Ben her şeyi hatırlarım Ben. İyi şeyleri de, kötü şeyleri de.”

Hafızasının ne kadar iyi olduğunu hatırlayarak gülümse-di. “Doğru, hatırlarsın. İşin tuhaf tarafı yıllar geçtikçe Parrish’in soyadını unutmuşum, çünkü onu yalnızca ‘Gerzek’ olarak hatırlıyordum. Gerzek Carl. Gerzek Carl Parrish. Alayne Stewart ve Carl Parrish. Stewart Parrish. Bu ismi hatırlıyor musun, German?”

“Hayır.”

“Ama onu hatırlarsın.”

Turuncu gömlekli dilenci, bir elinde Dr. Pepper gazozuyla, fındık ezmeli sandviç yiyerek Danielle’nin mutfağından çıktı. Önemsiz bir şeymiş gibi kanepeye doğru ilerleyip Ben’in yanına oturdu ve yemeye devam etti.

German’la Pilot irkilerek geri çekildiler. Köpek adama hırladı. Ben’e, bu deli adamın yanında oturmaya devam ettiği için delirdin mi der gibi baktılar.

“Merak etmeyin. Artık zararsız, değil mi?” Ben onay bekleyerek Parrish’e baktı ve adamın koluna bir şaplak attı. Dilenci başını sallayıp kabuğu kesilmiş beyaz ekmekle hazırladığı fısuk ezmeli sandviçinden büyük bir ısırık aldı.

“Artık Stewart’tan korkmanıza gerek yok. Tırnakları kesildi.”

“Lütfen Ben, lütfen bana neler olduğunu anlat. Bütün bunların anlamı ne?”

Ben kafasının karışmasını anlayışla karşılayarak başını salladı. “Stewart Parrish’i, şu giydiği turuncu gömleğe varıncaya kadar ben yarattım. Size nasıl olduğunu anlatayım: Bilinçaltım, hayatım boyunca beni korkutan pek çok şeyi alıp büyük bir kaseye attı.” Elleriyle önünde geniş bir daire çizdi. “Bütün zehirler karışana dek hepsini iyice çırpı. Sonra bu karışımı fırına verdi, ki bu da kafam oluyor,” –Ben alnına dokundu– “sonra bunu yıllarca düşük bir ısıda pişirdi. Yakın zaman önce Stewart Parrish’i alıp bu fırından çıkardı. Artık dışarı çıkıp herkesi korkutmaya hazırdı.”

Tabii, German hiçbir şey anlamamıştı. Bu garip açıklamayı nasıl anlasındı? Yüzü, neden bahsettiğini öğrenmek için adeta yalvarıyordu. Bunda da haklıydı, çünkü yalnızca az öncesine kadar bunu Ben de anlayamamıştı. Ona anlatmaktansa göstermesi gerektiği ortadaydı.

Koridordan beyaz bir verz daireye girdi. Sakince Stewart Parrish’in yanına gitti. Renkli gömlekli adam eğilip kalan sandviçini verze uzattı. Hayvan kafasını ona doğru uzatıp ağzını açtı. Sandviçi, sonra Parrish’in kolunu, sonra da adamın geri kalanını yedi. Bu çok hızlı, sessiz ve akıcı bir şekilde oldu. Sanki verz, adamı tek bir uzun nefesle içine çekmişti. Ne çiğnemiş ne de yutmuştu. Parrish yok olunca beyaz hayvan Ben’e doğru ilerleyip sağ bacağına yaklaştı. Usulca bacağının içine girdi ve ortadan kayboldu.

Pilot bile etkilenmişti. Verzleri hayatı boyunca görmüştü, ama hep uzak bir verz diyarından geldiklerini, başları derde girince insanlara yardım ettiklerini, sonra da kendilerine tekrar ihtiyaç duyulana dek orası her neredeyse tekrar oraya döndüklerini düşünmüştü. Tıpkı itfaiye kamyonlarının istasyonlarına geri dönmesi gibi. İnsanların verz yaratabileceği hiç aklına gelmemişti. Çok şaşırtıcıydı! Aslında düşününce bu mantıklıydı, çünkü o beyaz yaratıklar yalnızca insanlar çıkmaza girip yardıma ihtiyaç duyduğunda ortaya çıkıyorlardı.

German sol eliyle sağ dirseğini tutmuş, sağ elini ağzına ve burnuna dayamış, kaskatı bir halde dikiliyordu. Bu olanlar inanılmazdı. Gözleri Ben'den Pilot'a, oradan da az önce Stewart Parrish'in oturup fıstık ezmeli sandviç yediği kanepedeki boşluğa adeta sekti.

"German, dinliyor musun? Beni duyabiliyor musun?" Ben sesini, onu nazikçe uyandırmak için dürten bir el gibi çıkarmaya çalıştı. "German?"

German'ın paniğe kapılmış gözleri hâlâ oradan oraya sekiyordu, ama birkaç saniyeliğine Ben'e çevrildiler ve orada da kaldılar.

Ben dudaklarını yalayıp usulca konuştu: "Geçen kış kar da kayıp kafamı çarptığımı hatırlıyor musun? Ben o anda öldüm. Ya da ölmem gerekiyordu ama ölmedim."

Elini halen yüzüne bastıran German, parmaklarının arasından konuştu: "Biliyorum. Ling bana anlatmıştı."

"Tamam. O günden sonra başıma gelen bazı tuhaf şeyleri zaten biliyorsun. Danielle geçirdiği kazadan sonra benzer şeylerin kendisinin de başına geldiğini söyledi."

"Bunu da biliyorum, Ben."

Ben ona dokunmak istedi, en önemli şeyi söylerken elini sıkıca tutmak istedi. "Ling bendim. Stewart Parrish bendim.

Verzler de bendim. Her şey, yaşanan tüm çılgınlıklar benden çıktı. Hepsi benim bir parçamdı veya benim yüzümdendi... Tüm bunların sorumlusu benim.”

German sordu: “Neden?”

Bu sorunun basitliği Ben'i sarstı. Bu tek kelime, onu göğsüne yumruk yemiş gibi sersemletti. Zihninin geriye doğru sendelediğini, yeniden dengesini sağlamak için tutunacak bir şeyler aradığını hissetti.

Neden? Neden derken kendisini mi kastetmişti yoksa olayların bu delice gelişimini mi? Bunun cevabını bilmiyordu. Artık yalnızca birkaç şeyden emindi. Ölmesi gerektiği halde yaşıyordu ve German Landis'i eskisinden de çok seviyordu. Bir de, yakın zamanda yaşanan tüm bu imkânsız şeylerin, kardaki düşüşünden sonra mucizevi şekilde hayatta kalmasından kaynaklandığını biliyordu.

“Nedenini bilmiyorum German. Tüm bunları elimden geldiğince hızlı anlamaya çalışıyorum, ama bu çok zor. Sana yalan söyleyebilirdim, fakat söylemeyeceğim. Artık bunu yapamam. Yalanları hak etmiyorsun.”

German eliyle bacağına işaret etti. Ben neyi kastettiğini anladı: Bir verz, Stewart Parrish'i yedikten sonra nasıl bacağına girip ortadan kaybolmuştu?

“Peki, bu nasıl oldu Ben? Deminki şeyin nasıl olduğunu biliyor musun?” Ben'in cevap vermesine fırsat bırakmadan başka şeyler sordu: “Neden birden köpeğimizin konuştuklarını anlamaya başladığımızı biliyor musun? Ve nasıl olup da bir hayalet gördüğümüzü ve...”

“Evet, biliyorum.”

“Biliyor musun?”

Pilot da sordu: “Biliyor musun?”

“Evet, biliyorum.”

German ne gördüğünü gayet iyi bildiği halde sormak gerekliliğini hissetti: “Bu ne?”

Ben ona gülümsedi. “Bunun ne olduğunu sen herkesten iyi bilirsin. Seni tanıdığımdan beri bunlardan bahsediyorsun.”

“Bu bir Ferrari. Formula 1 Ferrari’si!” Işıldayan araca daha yakından bakmak için öne doğru eğildi. “Daha önce hiç kendi gözlerimle görmemiştim.”

“Seni tanıştırmamı ister misin?”

“İnanamıyorum. Bu gerçek. Bu gerçek bir yarış arabası.”

Ben’in apartmanının önündeki sokakta, kırmızı-sarı renklerde bir Ferrari Formula 1 yarış arabası duruyordu. Her tarafına bol renkli sponsor reklamları yapııştırılmıştı. Devasa boyutta bir benekli suböceğini andırıyordu.

Ben, “Üç saniye içinde saatte 160 kilometreye çıkıyor,” dedi. “Ama bence daha etkileyici olanı süratinin saatte 290 kilometreden sıfıra yalnızca dört saniye içinde düşmesi.”

“Dört saniye mi? Bunu biliyordum.” Yine de bunun dışında German, Formula 1 yarışları hakkında çok fazla şey biliyordu, çürükü Minnesota’dayken babası ve erkek kardeşi bu spora fanatik boyutta meraklıydılar. Çocukluğu boyunca çoğu pazar gününü televizyonda keyifle bu metal canavarları

seyrederek geçirmişti. Dünyanın her yanındaki egzotik şehirlerde yarış pistlerini vınlayarak turluyorlardı: Monte Carlo, Kuala Lumpur, Melbourne... Üç saniye içinde sıfırdan 160 km'ye... Bir-iki-üç.

Bu çarpıcı makine tıpkı bir serap gibi yola park edilmişti. Burada, özellikle de küçük bir Hyundai ile bezelye yeşili bir Toyota Camry'nin ortasında absürd biçimde aykırı bir görüntü sergiliyordu. Oradan geçen yaşlı bir adam kırmızı yarış arabasını görünce afallayıp abartılı bir şaşkınlıkla ikinci kez dönüp baktı. Ben, German ve Pilot, Stewart Parrish'in yakın zaman önce oturduğu üst basamakta duruyorlardı.

"Bu araba neden burada Ben? Onu buraya sen mi getirdin? Hattâ neden burada durmuş ona bakıyoruz?"

"Çünkü sana bir şey göstermem lazım." Basamaklardan inip Ferrari'ye doğru yürüdü. "Bu arabalar hakkında çok şey biliyorsun, değil mi German?"

German halen üst basamakta, kollarını kavuşturup tereddütlerle omuz silkti. "Bir şeyler biliyorum, evet."

"Biliyorsun, sürekli bunlardan bahsederdin. Yarışları seviyorsun. Pekala, o halde bana bir iyilik yap: Buna bin ve alıştır."

"alıştırayım mı?"

"Evet, ve bunun nasıl yapılacağını özebilirsen lütfen bloğun etrafında birkaç kez turla."

German bir şey söylemeden önce eski erkek arkadaşına saçmalıyorsun der gibi baktı. "Bir Formula 1 arabasını nasıl alıştıracığını bilmiyorum! Nereden bileyim? Ayrıca bunun gibi bir şeyle bloğun etrafını turlayamazsın Ben. O bir motosiklet değil. Bu araba bin beygir gücünde. Sıfırdan 160 kilometreye üç saniyede çıkıyor, hatırladın mı?"

"Pilot?"

"Efendim?"

“Sen denemek ister misin?”

“Neyi deneyeyim?”

“Bu arabayı sürmeyi.”

“‘Sürmek’ ne demek?”

Bunu duyunca köpeklerin yalnızca arabanın içinde gitmeyi bildiğini, sürmekten anlamadıklarını fark ettiler. Hattâ bu eylem, kelime dağarcıklarında bile yoktu.

“Boşver.” Ben ısıldayan makineye yaklaştı, sağına soluna dokundu, bir lastiğini tekmeledi, sonra içinde oturmanın nasıl bir şey olacağını görmek için yere çömeldi. “Bunun içine nasıl giriliyor ki? Sürücü yeri çok küçük ve dar.”

German, “Önce direksiyonu çıkartıyorlar,” dedi. “Sürücü bindikten sonra tekrar takıyorlar. Koltuk, sürücü için ısınarlama yapılıyor. Yarış sırasında virajları dönerken maruz kaldığı g-kuvveti yüzünden sürücüye mükemmel uyması gerekiyor.”

“Gerçekten mi? Her sürücünün koltuğu ısınarlama mı?”

“Ben, neden buradayız? Neler oluyor?”

Ben ayağa kalkıp kalın, gümüş devrilme çubuğunu tuttu. “Bu dünyanın en hızlı ve en ileri teknolojiyle yapılmış arabası. Saatte 480 kilometreye çıkıyor. Bu en iyisi, değil mi German?”

“Evet. Alanında en iyisi.”

“Ama ikimiz de yıllardır araba kullanmamıza ve sen yarışlara bu kadar düşkün olmana rağmen daha kontağın nasıl çevrildiğini bile bilmiyoruz. Nasıl çalıştırılacağını bilseydik bile beş dakika içinde kaza yapma olasılığımız çok yüksek, çünkü bu arabanın gücünü kontrol edemeyiz.”

“Özellikle de şehirde bir sokakta,” dedi German. “Bunlar yarış pisti dışında kullanılmak üzere yapılmamış. Burada ancak normal bir araba işe yarayabilir ve bu normal bir araba değil. Bu, pervaneli bir uçakla uzay mekiği arasındaki farka benziyor.”

“Uzay mekiği, ha? Bunu beğendim. Yine de ironik bir durum, değil mi? Dünyanın en harika arabası, otomotivde son nokta, normal bir araba gibi kullanılamıyor. Yalnızca tek bir amaçta işe yarıyorlar ve dünyada bunun nasıl yapılacağını bilen belki yüz kişi vardır.”

“Yani?” Bununla nereye varmaya çalışıyordu? Bunun kendi durumlarıyla ne ilgisi vardı? German artık sabırsızlanmaya başlıyordu.

Ben, devrilme çubuğunu tekrar okşadı. “Yani, bir gün arabana binmek üzere dışarı çıktığını düşün. Bir de bakıyorsun ki üç yıllık eski Ford’un nasıl olduysa bir gecede *buna* dönüşmüş: dünyanın en harika, en hızlı, en zorlu ve en güçlü arabasına. Ama sürmek şöyle dursun, nasıl çalıştırıldığı hakkında bile en ufak bir fikrin yok.

“Öte yandan o an, buradan 160 kilometre uzaktaki o önemli yere muhakkak gitmen gerekiyor ve oraya ulaşmak için tek imkânın da bu araba.

“Fakat arabaya binemiyorsun bile, çünkü önce direksiyonun çıkartılması gerektiğini bilmiyorsun. Yine de bir şekilde bu kısmını çözüp içeri oturuyorsun. Şimdi motorun nasıl çalıştığını bulman gerekecek. Sonra da kendini öldürmeden 160 kilometre boyunca kullanacaksın. Üç saniyede sıfırdan 160 kilometre hıza German. Bir ağaca çarpmadan gaza bile basmayı nasıl becereceksin?”

“Binmezsin sen de. Taksi çağırırsın. Veya bir araba kiralarsın. Bilmiyorum Ben. Ne anlatmaya çalışıyorsun?”

Ferrari’nin motoru birden kendiliğinden çalıştı. Mükemmel ayarlanmış makine hızlanırken önce muazzam, sert ve şiddetli bir ses çıkardı. Sonra pat pat, boğuk, seksi ve inişli çıkışlı vinlamalara dönüştü. Motoru yarım dakika rölantide çalıştıktan sonra birdenbire durdu. Bu gürültünün sonrasın-

daki sessizlik adeta elle tutulabilir derecede yoğundu.

Ben ellerini sırtına dayadı. “Etkileyici bir gösteri, ha? Sana nasıl çalıştırıldığını bildiğimi düşündürttü. Ama bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Bana anlattıklarının dışında bu araba hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Motoru çalıştırabilirim ama hepsi bu. Bunu nasıl yaptım peki? *Bil-mi-yo-rum.*” Böyle deyip gözlerini Ferrari’ye dikti ve uzun süre öyle kaldı. German, tekrar konuşana dek sesini çıkarmaması gerektiğini içgüdüsel olarak hissetti.

“İşte benim başıma tıpatıp böyle bir şey geldi: Bir gün Ford’uma binmeye gittim ama garajda onun yerine bu Ferrari duruyordu. Bir gün başımı çarptım. Ölmem gerekiyordu ama ölmedim. Gözlerimi açtığımda bu hale, tıpkı bir yarış arabasına dönüşmüştüm.

“Anlıyor musun, German?” Dudaklarına dokundu. Açık ve net konuşmak istiyordu. Ona her şeyi olduğu gibi anlatmak istiyordu.

“Sanırım. Bilmiyorum Ben. Biraz daha açıkla.”

“Şimdi Pilot’un konuştuklarını anlıyorsun, çünkü bunu ben mümkün kıldım. Pilot bizi anlıyor, çünkü bunu da ben yaptım. Ben. Ben yaptım, German. İçimde bir yerlerde bana ait bir parça, bu tarz şeylerin nasıl yapılacağını biliyor. Danielle’nin zihnine nasıl girileceğini ve onun yaşamına tıpkı bir mobilya sergisi gibi nasıl bakılacağını biliyor. Bir hayaleti nasıl ortaya çıkaracağını biliyor. Benim hayaletimi, hem de ölmediğim halde. Ling’i buraya nasıl getireceğini biliyor. Peki, tüm bu şaşırtıcı şeyleri nasıl yapıyorum? *Bilmiyorum.* Sorun da bu: Bilmiyorum.” Yüzünde anlattıklarıyla bağdaşmayan bir gülümseme belirdi. Büyük bir hüsrarla elini kaldırıp boşver dercesine havada salladı. “Sanki bir parçam, şu bin beygir gücündeki Ferrari’ye dönüşmüş gibi. Ama nasıl çalıştığını

bilmiyorum. Geri kalanım, çarpmadan sürmek şöyle dursun, kontağını nasıl çevireceğini bile bilmiyor. Yalnızca bu kadarını biliyorum.” İki parmağını birbirinden birkaç santim uzaklıkta havaya kaldırdı. “Nasıl çalıştırılacağını ve durdurulacağını biliyorum.”

“Bu tuhaf şeyler sana ilk ne zaman olmaya başladı Ben?”

“O adamın bıçaklandığını gördüğümüz gece. Sonrasında gittiğimiz barda. Danielle’nin zihnine ilk o zaman girdim.”

“Bu Stewart Parrish’i de senin yarattığına gerçekten inanıyorsun, değil mi?”

“Buna inanmıyorum German. Bunu biliyorum. Az önce olanları gördün.” Ona hatırlatmak için bacağına hafifçe vurdu. “Stewart Parrish, verzler, Ling... hepsini ben yarattım. Ama nasıl ve neden yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Bu araba nereden geldi?”

Ben eliyle kendi göğsünü gösterdi.

“O halde şimdi onu buradan gönder. Göster bana.”

Ben kafasını iki yana salladı. “Denedim. Yapamıyorum.”

“Neden peki?”

“Sana demin söyledim ya, çünkü bu şeyin çoğu özelliğinin nasıl çalıştığını bilmiyorum. Artık kendimin nasıl çalıştığını bilmiyorum German. Bu arabayı yarattım,” –eliyle Ferrari’yi işaret etti– “ama ne nasıl yaptığımı ne de şimdi nasıl göndereceğimi biliyorum. Sanki belirli bir şekilde düşününce bazen düşündüklerim gerçekleşiyor, ama çoğu zaman da olmuyor. Bu tümüyle kontroldışı bir durum. Ben artık kendimi kontrol edemiyorum.”

Pilot, “Ling de yemek pişirirken böyle söylemişti,” dedi.

Ben ve German dönüp köpeğe baktılar. Pilot, Ling’in yemek yaparken bir şeye ihtiyaç duyduğunda avucunu nasıl açtığını ve malzemenin nasıl avucunda belirmediğini anlattı. Bir

keresinde hayalete avucunda bir fil tasavvur etse o da belirir mi diye sordugunu, onun da evet dedigini söyledi.

Ben sordu: "Peki, bunu nasıl yapıyordu?"

Pilot ayaklarını oynattı, söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlamak için gözlerini kapatıp düşündü. "Şöyle demişti: 'Bir insan öldüğünde ona şeylerin gerçek yapısı öğretilir. Yalnızca nasıl görüldüğü veya hissedildiği değil, gerçek özleri anlatılır. Bir kez bu algılayışa sahip olduğunda şeyleri ortaya çıkarmak kolaydır.'"

"Sanki onun sözlerini birebir tekrar ediyor gibisin."

"Öyle. Hafızam iyidir."

"Ling'in sözlerini tek tek hatırladın mı?"

"Evet. Bir şeyi hatırlamak istiyorsam hatırlarım."

"Bu çok şaşırtıcı, Pilot."

"Hayır, gayet normal. Tüm köpeklerin hafızası kusursuzdur. Bunu daha önce hiç fark etmediniz mi?"

"Ah, hayır, pek sayılmaz."

Pilot bunu duyunca insanların hayatta gerçekten önemli olan şeylere karşı ne kadar kör olduklarını tekrar görmüş oldu.

Ben bir şey diyecek oldu ama birden aklına gelen bir fikirle bundan vazgeçip, "Her şeyi hatırlar mısınız?" diye sordu. Ferrari'nin etrafından dolaşip diğer ikisinin durduğu basamağa doğru yürüdü.

Pilot, "İstersem evet," dedi. "Yani her şeyi değil tabii, bu bóbürlenme olurdu, ama..."

"Düşüp başımı çarptığım günü hatırlıyor musun? Seni hayvan barınağından aldığım günü?"

"Evet."

"Düştüğüm sırada olan her şeyi hatırlıyor musun?"

"Muhtemelen. Ama önce düşünmem, kafamı toparlamam lazım."

Ben yarı yoldayken Pilot, “Düştüğün gün mor çorap giyiyordun,” dedi.

“Benim mor çorabım yok Pilot.”

Köpek kararlı bir şekilde ısrar etti: “Mor çorap giyiyordun. Yerde yattığın sırada fark etmiştim.”

Ben durup düşündü. Mor çorapları mı vardı? Ah, evet, vardı: Annesi ona kalın yünden bir çift mor çorap göndermişti; çoktan aklından çıkmıştı, çünkü cart renkli oldukları için onları neredeyse hiç giymemişti. Atmayıp evde tutmasının tek nedeni, annesinin düzenli olarak yaptığı ziyaretlerde, her seferinde, gönderdiği giysileri sorgulamasıydı. Beğenmiş miydi? Üstüne olmuş muydu? Ziyaretleri boyunca bunları en az bir kez giymezse darılıyordu. Geri kalan zamanda ise aldığı hediyeler, dolabının veya giysi çekmecesinin arkasında kış uykusuna yatıyordu. Pilot’u aldığı gün hava çok soğuktu, kar çok şiddetli yağıyordu. Tabii, o sabah kalın yün çoraplarını giymişti ama hangisini giydiğini köpek söyleyene dek unutmuştu.

“Haklısın, Pilot. Peki, düştüğüm sırada veya yerde yatarken bir şey söyledim mi, hatırlıyor musun? Belki yerde yatarken bana tuhaf bir şeyler olmuştur.”

Pilot’un burnuna bir koku geldi. Seks/gençlik/özgürlük/seks/yiyecek/koşma/oynama/seks... tümü birden. Yani diğer bir deyişle, yakınlarda, azmış bir dişi köpeğin kokusunu aldı. Şimdi insanlarla zekice, güzel ve rahatlıkla konuşabiliyor olsa da Pilot hâlâ bir erkek köpekti. Hiçbir şey düşünmeden bu tatlı kokunun peşine düştü.

“Pilot! Dur!”

Dişi köpek yakınlardaydı. Pilot’un çektiği her nefesi arzu ya dönüştürecek kadar yakındı. Pilot onun kokusunu aldıkça onu daha çok arzuladı. Ve onu daha çok arzuladıkça dünyanın geri kalanı –insanlar dahil– gözünün önünden silinip git-

ti. Pilot o an için önemseydiği tek şeye doğru hızla koşturdu.

Köpeği durdurmayı başaramayan Ben, arkasından koşuşunu seyretti. Öte yandan yeni kazandığı bilgilerle bunun neden olduğunu hemen anladı. Başını çarptığı güne ilişkin Pilot'un hatıraları önemli sorulara yanıt verebilirdi. Fakat Benjamin Gould'un buyurgan bir parçası bu cevapları öğrenmesini istememişti. Eski korkularından Stewart Parrish'i yaratmıştı. Ağacın altında yatan verzi o öldürmüştü. Lotus Garden'da, Danielle yaşadıkları sıkıntılardan kimin sorumlu olduğunu açıklamak üzereyken ikisinin konuşmalarına engel olmuştu. Ben Gould'un bir parçası, ölümüne yol açacak o yaralanmadan beri bile kendisine zorluk çıkartıyor, engel oluyordu.

Kötü adam oydu: Düşmanı Benjamin Gould'du.

Pilot'un hayali dişinin peşinde, bloğun aşağısına doğru gözden yitişini seyrettikten sonra Ben, German'a olan bitenler hakkında bildiği her şeyi anlattı. Olabildiğince dürüst ve kısa bir şekilde anlatmaya çalıştı.

Bitirdikten saniyeler sonra bir araba gelip sokağın diğer tarafına, tam karşısına park etti. Sürücü hayal meyal tanıdık gelmişti; tıpkı bir defasında uzun bir otobüs yolculuğunda yan yana oturulan bir yabancı gibiydi. Saatler ilerledikçe uzun bir sohbete daldınız. Yolculuk bitince birbirinize samimi iyi dileklerde bulunup vedalaşırdınız. Bu yüzü biliyorum, değil mi?

Sürücü onlara seslenerek, "Merhaba!" dedi. Arabası sıradan ve koyu mavi rengindeydi. Adam da sıradandı. Yüzü öyle banaldı ki sanki aynı yüzü daha önce yüz farklı adamda yüz kez görmüşlerdi.

Adam arabadan indi, iki yönü de kontrol ettikten sonra karşıdan karşıya geçerek onlara doğru yürüdü. İkisi de onu seyrederken, 'Şimdi ne olacak acaba?' diye düşünüyordu.

Kolları dirseklerine dek kıvrılmış kahverengi bir gömlek, gri kadifeden bir pantolon ve siyah binici botu giymişti. Kırklarında görünüyordu, uzun boylu ve göbekliydi. Saçının çoğu dökülmüştü.

Gülümseyerek yanlarına geldi; bu güzel bir gülümsemeydi, sahte veya profesyonel değildi. Onları gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi. German, Ben'e bakıp tek kaşını kaldırdı.

Adam basamaklara gelince, tıpkı oyun, spor gösterisi sunan bir spikerin, programın başındaki heyecanlı tavrıyla hemen lafa atıldı. "Beni hatırladınız mı? Hayır, muhtemelen hatırlamıyorsunuz." Enerji dolu ve neşeliydi. Her haliyle, hatırlamazlarsa sorun olmadığını söyler gibiydi.

German ikisi adına konuşarak mahcup bir ifadeyle hayır dedi.

"Pizzacıdaki o geceyi hatırladınız mı? Ben o gece bıçaklanan adamım."

Arabasında çok iyi kalitede bir şişe şarap ve üç bardak vardı. Bir süre o korkunç geceden bahsettikten sonra konuşacak pek fazla şey bulamayıp gitgide suskunlaştılar. Şarabı getirmeye o sırada gitti. Epeyce bir süre, artık çok daha arkadaşça bir sessizlikte Bordo şarabını içtiler. Harika bir adama benziyordu. German ismini sorunca, kendisine Stanley demelerini söyledi.

"Stanley mi? Bu gerçek ismin mi?"

"Hayır. Gerçek ismim Ölüm Meleği, ama bunu söylemesi zor. Stanley daha kolay. Ya da isterseniz Stan de diyebilirsiniz."

"Sen gerçekten Ölüm Meleği misin?"

"Evet." Bir süredir tepelerinde büyük, şişman, sinir bozucu bir sinek vızıldayıp duruyordu. Stanley parmağını sineğe doğrulttu; sinek, ateş edilmişçesine birden pat diye yere düş-

tü. Stanley gülümseyerek, “Özel efektler,” dedi.

Ben, düzgün telaffuz etmeye çalışarak, ağır ağır, “Ölüm Meleği,” dedi.

“Evet, o benim.”

“O gece pizzacıda bir kadınla birlikteydin.”

“Ling. Yanımda Ling vardı.”

“Şimdi neden buradasın?”

“Bilmiyorum Ben. Neden buradayım?”

“Seni kim gönderdi?”

“Buradayım, çünkü az önce beni sen çağırdın.”

“Öyle mi yaptım?”

“Evet. Diğerlerini de sen çağırdın.” Stanley arabasını gösterdi. İçi tıka basa insanla doluydu. Ben ve German afallamıştı, biraz evvel arabada hiç kimsenin olmadığından emindiler.

“Hepimiz buradayız, çünkü bizi sen çağırdın Ben.” Stanley arabadakilere doğru başını salladı. Arabanın kapıları açıldı. Yolcular aşağı indi. Ben hiçbirini tanıyamadı. Sokağın karşısında hep birlikte durup beklediler.

Ben, “Onlar kim?” diye sordu.

German, “Ben onları tanıyorum,” deyip basamaklardan indi, gülümseyerek sokağa doğru yürümeye başladı. Ben onunla göz göze gelmeye çalıştı ama German yalnızca mavi arabanın bulunduğu tarafa bakıyordu.

Ben, kafası karmakarışık olmuş bir halde onun arkasından baktı. German sokağı geçip Stanley’nin arabasına doğru ilerledi. Beş kişi onu büyük bir coşku ve sevgiyle karşıladılar. German önce bir kadına, sonra yeşil gömlekli zayıf bir adama sarıldı. Birisi bir şey dedi, hepsi kahkahalarla güldüler. German diğerlerinin de yanına gidip kiminin koluna, kiminin dirseğine dokundu. Görünüşe göre bu insanların hepsini yakından tanıyordu ve onları gördüğüne sevinmişti. Ben

hararetili sohbetlerini ancak çat pat duyabildiğinden neler olup bittiğini anlayamıyordu. Sonunda yılmış bir halde Stanley'ye dönüp tekrar sordu: "Onlar kim?" Aslında bu soruyu adamdan ziyade evrenin tümüne yöneltmiş gibiydi.

Ölüm Meleği, "Kendin bul," deyip ikisinin de bardağına biraz daha şarap koydu.

"German bu insanları nereden tanıyor? Ben neden tanımıyorum?"

"Bunun cevabını kendin bul."

Birisi arabaya doğru eğildi, az sonra içeriden müzik çalmaya başladı. Önce ağır ağır çalınan bir piyano sesi duyuldu, birkaç kasvetli notanın ardından müzik yavaş yavaş valse dönüştü. Ben bu melodiyi hemen tanıdım; en sevdiğim şarkılardan biriydi: Scott Joplin'in melankolik vals 'Bethena'ydı.

Yeşil gömlekli adam kollarını iki yana açtı. German ona doğru gitti. İkisi sokağın ortasında vals yapmaya başladılar. Diğer yolcular geri çekilip gülümseyerek onları seyrettiler. Az sonra German'ın ilk sarıldığı kadın aralarına girdi ve German valse bu kadınla devam etti.

Ben dönüp Stanley'ye baktım. Melek hayır anlamında kafasını salladı: Sana hiçbir şey söylemeyeceğim.

Artık yanlarına gidip bu insanların kim olduğunu öğrenmekten başka çaresi kalmamıştı. Belki hepsi küçük ölüm melekleriydi, Stanley'nin asistanlarıydılar. Ya da Stanley'nin farklı prodüksiyonları için ekipmanı kur'an teknisyenlerdi. Peki, German onları nereden tanıyordu? Ben, kalabalığa doğru yürürken kafası bu düşüncelerle karmakarışık bir haldeydi. Daha onlara yaklaşmaya fırsat bulamamıştı ki gruptan bir kadın yanına gelip onu dansa kaldırdı. Ben kadına bakınca karşısında yalnızca bir yabancı gördüm.

"Sizi tanıyor muyum?"

“Gel, benimle dans et.”

“Ama sizi tanıyor muyum?”

Kadın bir şey söylemeden elinden tuttu ve onu diğerlerinin yanına götürdü. German, Ben’e bakıp gülerek el salladı. Uzun zamandır ona ilk kez gülerek bakıyordu. Çift, ağaçlıklı yolda valsini dairesel hareketleriyle ardı ardına kayarcasına döndüler. Bu olmadık yerde böylesi bir şey yapmak hem tuhaf hem de eğlenceliydi. Birlikte yaşarlarken German ona vals yapmayı öğrettiğinden dansla ilgili bir sorunu yoktu. Partneri hünerli bir dansçıydı, güneş ve gölge arasında gidip gelerek fırl fırl dönerlerken hiç konuşmuyor, gözlerini kapamış gülümsüyordu. Şarkının ortalarına doğru Ben de gülümsemeye başladı. Şehirde, sokağın ortasında, güpegündüz bu yabancıyla vals yapmak çok tuhaftı; bu hatırayı uzun süre unutmayacağını biliyordu.

Şarkı bitince Ben, ‘Artık tamam,’ diye düşündü. Ama hemen ardından tümüyle farklı, başka bir şarkı çalmaya başladı. Bu, Zouk müziği idi; Kassav’ın “Bay Chabon” isimli şarkısıydı. Dominique Bertaux’nun çok sevdiği ve birliktelerken kendisine de dinlettiği Karayipler’e özgü bir festival müziği idi. Bu müziğin havası, ağırbaşlı ‘Bethena’nın tam anlamıyla zıddıydı. Zouk herkesi zıplatır ve var gücüyle dans ettirirdi. Öylesine bulaşıcı bir histi ki yapmak durumunda kalırdınız. Karayipler, Afrika ve Güney Amerika ritimleri bu çılgınca zıplama müziğinde iç içe girmişti. Dominique ona ilk dinlettiğinde Ben öyle etkilenmişti ki Kassav’ın kasedini peş peşe üç kez dinlemişti. German da ilk seferinde aynı tepkiyi vermişti, Zouk müziğini dinler dinlemez sevmişti.

Şimdi Stanley’nin arabasındaki tüm yolcular, partnerli veya partnersiz dans etmeye başladılar. Sokağa doğru ilerleyip kıvırtılar, kendi etraflarında döndüler, eğilip kalktılar. Bu

müzikle ne yaptığının bir önemi yoktu, Zouk içinizi en iyi türden hayat enerjisiyle doldurur, ve vücudunuz bu enerjiyi dans ederek boşaltmak ihtiyacıyla, nasıl olursa olsun hareket etmek isterdi. Bazısı kollarını havaya kaldırmış sallıyor, bir ayaklarından ötekine zıplıyorlardı. Bir adam, bando takımındaymış gibi ayaklarını yükseğe kaldırıp indirerek büyük bir daire etrafında yürüyordu. Bir diğeri o kadar hızlı döndü ki sonunda dengesini kaybetti. Herkes gardlarını düşürmüş, kapılarını açmış, etrafta kendilerinden başka kimse yokmuş gibi, sanki yapacakları son şey buymuş gibi dans ediyordu. Adeta neşelerini dansa kaldırmışlardı.

Ben'in partneri kollarını dimdik havaya kaldırmış, başını arkaya atmış avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Bu dans sahnesi tümüyle delilik ve çılgınlık gibi görünüyordu, ama bu mutlu bir delilikti, o an için en iyisi her şeyi boş verip dans etmekte.

Ben kollarını iki yana uzatıp sema yapan bir sufi dervişi gibi kendi etrafında dönmeye başladı. Bu hareket, müziğe göre fazlasıyla yavaştı, ama bedeni böyle hissediyordu, o da bu isteğe boyun eğdi.

Müziğin ve semanın derinliklerine daha fazla dalmak için gözlerini kapamadan evvel bir an için Stanley'yi gördü. Üst basamakta durmuş, yüzünde büyük bir sırtımayla onları seyretiliyordu. Bir elinde şarap şişesi, diğer elinde bardak vardı, ama ikisi de boştu. Müziğe uygun bir tempoda, tıpkı bir saat sarkacı gibi hafifçe iki yana sallanıyordu. Stanley dans ediyordu. Bayanlar baylar, Ölüm Meleği dans ediyor.

Ben gözlerini kapatıp dönmeye başladı. Çok geçmeden birisine çarptı. Bir nefes kokusu geldi. Daha gözlerini açma fırsatını bulamadan burnuna ulaşan bu nefes çok tanıdık geldi; kolayca hatırlanan ama yanıltıcı bir şeyi anımsatıyordu.

Kokuya yoğunlaşıp ne olduğunu çözebilmek için gözlerini kapalı tuttu.

Çözer çözmez de ağzından şu sözcükler dökülüverdi: “Bu bakla!” Kokusunu aldığı şey *Ful medames* denilen bir tür bakla yemeğiydi. Ortadoğu’da insanlar bunu kahvaltıda yiyordu; lezzetli, doyurucu ve çok ucuzdu: Bakla, sarımsak, zeytinyağı, maydanoz ve soğandan yapılıyordu. Pişirmesi kolay ve çoğu kez lezzetliydi. Şimdi yanında duran her kimse, nefesi tıpatıp bakla kokuyordu. Kim olduğuna bakmak için gözlerini açmadan önce bu yemeği en son pişirdiği zamanı hatırladı.

German Landis’le ilk buluşmalarıydı. Ona yemek pişirebilmek için German’ı evine davet etmişti. Öncesinde arada bir bazı akşamlar bir halk kütüphanesinde karşılaşmışlardı. Bir akşam, German okuma odasındaki bir kanepede tek başına oturuyordu, etrafı Mısır üzerine kitaplarla çevriliydi. İçlerinde Ortadoğu mutfağıyla ilgili büyük bir yemek kitabı da vardı. Yedinci sınıf öğrencileri için Mısır sanatı ve kültürü hakkında bir çalışma hazırlıyordu. Ben onu uzaktan görünce, hem görünümünden hem de bu güzel kadının Ortadoğu mutfağıyla ilgili bir yemek kitabı okumasından çok etkilendi.

Cesaretini toplayıp yanına gitti ve *ful*¹ sevip sevmediğini sordu. German dosdoğru gözlerinin içine bakıp, “Dolu² sever miyim mi?” diye sordu. “Neden bahsediyorsun?” Ben yemek kitabını işaret edip aradaki bağıntıyı kurabileceğini düşünerek, “Hayır, ful diyorum,” dedi. Ortadoğu mutfağıyla ilgilenen herkes *ful*’u muhakkak bilirdi. Bu, o bölgenin en yaygın yerel yemeğiydi, tıpkı Amerika’nın sosisli sandviçi veya Avusturya’nın Viyana şinitzeli gibiydi.

German’ın yüzündeki ilgili ifade yerini gardını almış ba-

1) Bakla. -çn

2) Full. -çn

kışlara bırakınca, Ben *ful*'un ne olduğunu ve Mısır, İskenderiye'deki bir arka sokakta ilk kez tadışını anlatarak sohbeti ilginç kılmayı başardı. German oraya neden gittiğini sordu. Ben bunun nedeninin Lawrence Durrell'in 'İskenderiye Dörtlüsü'nü çok sevmesi olduğunu söyledi. Deli gibi, kendinden geçerek okumayı bitirdiğinde bu şehre gitmesi ve orayı bizzat tecrübe etmesi gerektiğini hissetmişti. Özellikle de oradaki, devasa bir uçandaireyi andıran o ünlü, yeni kütüphaneyi görmek istemişti. O sırada German da tesadüfen bu kütüphaneden bahseden bir yazı okuyor, resimlerini inceliyordu. Böyle bir süre daha konuştuktan sonra yana kayıp Ben'i yanında oturmaya davet etmişti.

Bu yüzden de Ben ona ilk yemek pişirışinde ordövr olarak bakla yapmaya karar vermişti. German gelmeden önce kusursuz olduğundan emin olmak için üç kez tadını kontrol etmişti.

German, ince düşünceliliğinden etkilenerек yemeğin tadına baktı. Ama aynı anda bütün yüzü tiksintiyle adeta çarpıldı. Ben bu halini görünce panikleyip, "Tükür, tükür!" diye bağırdı. Ama etrafta elinden başka tükürebileceği hiçbir yer yoktu. Görgülü bir insan olarak, tıpkı geçmişte kazara korkunç bir şey yediği zaman yaptığı gibi, ağzındaki kâğıt hamuruna benzer ılık şeyi kusmadan yutmayı başardı.

Ben onun bu tepkisinden dolayı öylesine utanmış ve sarılmıştı ki diğer yemekleri de mahvetti. Aslında her şeyi çok dikkatle hazırlamıştı, ama sonunda pizza sipariş etseydim daha iyi olurdu diye düşündü. Çünkü bakladan sonra servis ettiği her şey ya çok pişmişti, ya az pişmişti, kısacası tatsız tuzsuzdu. Böylece yemek tam bir felaket olmuştu ve ikisi de bunun farkındaydı. Yemeğin ardından masaya koyduğu çikolata lı krep, aşırı espressolu olmuştu (espresso, Ben'in özel tarifindeki gizli malzemeydi); ikisi de birkaç lokmadan fazla yiye-

medi, göz göze gelmemeye çalışarak kaşıklarını masaya bıraktılar. Yıllar önce profesyonel olarak yemek pişirmeye başladığından beri hiç bu kadar berbat yemekler yapmamıştı.

German ayağa kalktı. Ben önce tuvalete gideceğini düşündü, sonra endişeyle geçen birkaç saniye boyunca, “Yo, hayır, gidiyor!” diye telaşlandı. “Onu nasıl durdurabilirim? Ne yapabilirim?”

Ama uzun boylu kadın, masanın etrafından dolaşıp tam arkasına geldi. İki elini de Ben’in başının üstüne koydu. Sonra eğilip bir tanesine sesli bir öpücük kondurdu, direkt olarak onu öpmeye cesaret edememişti. “Tüm bunları hazırladığın için teşekkür ederim,” deyip mutfaktan çıktı.

Ben tatlı kaşığını alıp stresli parmakları arasında aşağı yukarı hızla sallamaya başladı. Bu beklenmedik öpücüğü ve teşekkürü onu altüst etmişti. Onu burada nasıl tutacaktı? Bu fiyaskodan sonra kalması ve salt bir beceriksiz olmadığını görmesi için ne yapabiliirdi?

Oysa endişe etmesine hiç gerek yoktu. German banyoda, aynanın karşısında durmuş, ellerini sertçe beline dayamış, ağlamak üzere bir halde aynadaki yansımasına bakıyordu. Öpücüğün ardından hemen bu yüzden dışarı çıkmıştı. Çok duygulanmıştı ve o noktaya gelecek olursa kendisini ağlar-ken görmesini istememişti. Daha önce hiçbir erkek onun için böylesi bir zahmete girmemişti. Üstelik o bunu, daha ilk buluşmalarında, birbirlerini henüz tanımazken yapmıştı. Yalnızca salata bile ne kadar güzeldi. Çiçeklerden, tek tek her yemeğin tabaktaki görünümüne dek her şeyi şüphe götürmez bir özenle hesaplamıştı.

Kimdi bu adam? Bir roman okumuş, orada anlatılan şehirden çok etkilenmiş ve gerçekten de kalkıp Mısır’a gitmişti. German daha önce böylesine dürtüsel ve gözüpek davra-

nabilen erkek veya kadın, hiç kimseyi tanımamıştı. Bu tatsız baklayı yalnızca German görsün ve tatsın istediği için yapmıştı. Ona gösterip ne yemeği olduğunu anlatırken yüzünde nasıl da nazik ve çekingen bir ifade vardı. İlk buluşmada bu aşamaya nasıl gelinebilirdi? Tavırları da gözleri kadar nazikti. Şimdi ne yapacaktı? Kalbini, o buruk tatlıyı yemelerinden de önce çoktan üç kez kazandığını ona nasıl söyleyecekti?

Ama söylemişti. O gece, ilerleyen saatlerde, ilk sevişmelerinin ardından German'a tuhaf, fakat bir o kadar da keyifli bir şey oldu. İkisi de hem yorgun, hem de birlikte uyku ile uyanıklık arasında gidip gelerek huzurlu bir kendinden geçmişlik içindeyken German birdenbire Bay Spilke'ı hatırladı. Bu onu gülümsetti, çünkü adamı yıllardır hiç düşünmemişti. Peki, neden şimdi aklına gelmişti?

Bay Spilke, yedinci sınıftaki coğrafya öğretmeniydi. Yeşil gömleklere ve gençlere ilham vermeye karşı bitmek bilmeyen bir tutkusu vardı. Bilimi, öğretmeyi ve öğrencilerini seviyordu. Öğrencilerinin çoğu da eninde sonunda onu severdi, çünkü çok iyi bir adamdı ve öğrettiği alana duyduğu heves adeta bulaşıcıydı.

German yatakta yeni sevgilisine döndü. Parmak uçlarıyla sevgilisinin ılık yanağına dokunarak mırıldandı: "Bana Bay Spilke'ı hatırlatıyorsun." Ben gülümsedi, ama kimden bahsettiğini soramayacak kadar yorgundu. Orada mutlu, tatmin olmuş ve çıplak bir halde yatarken yedinci sınıf öğretmenini hatırlaması ne kadar tuhaftı, ama işte böyle olmuştu. Ben'in uzanmış kolunun üstünde uykuya dalmadan önce birden bunun nedenini fark etti: Benjamin Gould'u henüz çok iyi tanımıyordu, fakat o da tıpkı Bay Spilke gibi coşkulu ve müşfik bir enerji yayıyordu. Bu da çok iyi bir işaretti; çünkü o öğretmen, German Landis'in hayatını gerçekten etkileyen ve

bugünkü duruma gelmesinde katkısı olan birkaç insandan biriydi. Öğretmenliği seçmesini de kısmen Bay Spilke'a borç-luydu. Dersi hiç ilgisini çekmese de öğrenmeyi heyecan veri-ci bir maceraya dönüştürebilmesi German'ı çok etkilemişti.

Hayatta, kalbimizde yaşatmayı seçtiğimiz çok az sayıda insan vardır. Yıllar geçtikçe pek çok insan yaşamımıza girer ve çıkar: sevgililer, aile üyeleri ve arkadaşlar. Bazısı yalnızca bir süre takılır, bazıları gitmelerini söylememize rağmen kal-mak isterler. Ama sadece bir avuç ya da çok şanslıysanız en fazla iki avuç insan sonsuza dek bizimle kalır. German için Bay Spilke bu insanlardan biriydi.

Ben, Danielle Voyles'in apartmanının önündeki sokakta gözlerini açtığı anda, karşısında gördüğü adam buydu: Bay Spilke, yeşil gömlekli, nefesi şimdi bakla kokan adam.

İki adam birbirlerine baktılar ama bir şey söylemediler. Fantastik bir müzik ve dansçılar tarafından kuşatılmışlardı. Ben adama baktı, onu daha önce hiç görmemiş olmasına rağ-men onun hakkında bir şeyler bildiğinden emindi, ama ne? Epey zaman önce German ona en sevdiği öğretmeninden bahsetmişti; fakat bu, sevgililerin yaptığı binlerce konuşma-dan biriydi. Ben onun anlattığı her şeyi nasıl hatırlayabilirdi? German konuşmayı severdi. Ben de onun bu yanını. Ama ba-zen onu, diğer zamanlara kıyasla daha dikkatli dinlerdi. Bel-ki Bay Spilke'ın bahsi de bu diğer zamanların birinde geçmiş-ti. Yine de bu yeşil gömlekli adam hakkında önemli bir şey bildiğinden emindi.

Halen basamaklarda duran Stanley'ye baktı. Ölüm Meleği arabadaki herkesi kendisinin çağırdığını söylemişti. Ger-man'la dans eden kadına, sonra da diğer dansçılara baktı.

Bay Spilke bileğindeki küçük saate bakıp, "Acele etsen iyi olur," dedi. "Birazdan gelirler."

Önce adamın konuşmasından memnun olan Ben sordu: “Özür dilerim ama birbirimizi tanıyor muyuz?”

“Evet. Ben senim.” Spilke dönüp diğer yolcuları işaret etti. “O adam sensin, o kadın da sensin, yani hepimiz sensin.”

“Siz ben misiniz?”

“Evet. Bizler Ben Gould’un, German’ın sevdiği yanlarıyız. Bugün bizi kendininki yerine, German’ın algılayışıyla görüyorsun. Sanki aynaya bakmak yerine gözlerini kapatmış, nasıl görüldüğünü German’a soruyor gibisin. Onun seni görüş şekli, senin kendini görüşünden farklı.”

“Yani aslında şimdi kendimle konuşuyorum, öyle mi?”

“Aslında evet. Bak şimdi, tüm bunları Ferrari örneğiyle German’a anlatmaya çalışırken boşuna teker çeviriyordun. Seni anlamadı ve sen de bunu gördün. Bu yüzden de zekice bir şey yaptın, bilinçli veya bilinçsiz olarak egona susmasını söyledin ve bizleri zaten tanıdığı için olanları ona açıklayalım diye bizi buraya getirttin.”

“Peki, sen kimsin?”

“Daha önce de söylediğim gibi, bizler Benjamin Gould’un, German Landis’in sevdiği yanlarıyız. Bugün farklı olan şey, bizi kendininki yerine German’ın algılayışıyla görmek.”

“İnsanlar bizi neden sever Ben? Sürekli bunu anlamaya çalışırsınız ama yalnızca kendi bakış açımızı kullanırsınız. Oysa bu çok sınırlı. Bazen bizi, kendimizin bile farkında olmadığı yanlarımızdan ötürü severler. Örneğin ellerimizi severler. Ellerim mi? Birisi ne diye ellerimi sevsin? Ama onların kendilerine göre nedenleri vardır. Bunu kabul etmeli ve onların tanıdığı Ben’in, senin tanıdığın Ben’den farklı olduğunu anlamalısın.”

“Hatırlamıyorsun ama German bir kez seni Bay Spilke’a benzettigini söylemişti. O, benim. Ben onun öğretmeniydim. Bunun nedeni, sendeki bir şeyin ona beni hatırlatmasıydı. Be-

nim sevdiği bir yanımı sende de görmüştü. Bu, arabadaki herkes için geçerli: Hepimiz şu veya bu zamanda German'ın hayatında olan insanlarız. Her birimizde onun sevdiği, kendimize has bir yan var ve German tüm bu özellikleri sende de gördü."

"Bu yüzden mi ben sizi çıkaramamışken o sizi hemen tanıdı?"

"Evet." Spilke tekrar saatine baktı ve zamanın daraldığını vurgulamak için hafifçe üstüne vurdu.

Fakat öğretmenin söyledikleri Ben'i tatmin etmemiştir. "Sizi hiç tanıımıyorsam buraya nasıl çağırabildim?"

"Sen yapmadın. German çağırdı. O bizi tanıyor. Sana neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Ama açıklamaların ona anlaşılır gelmedi. Sen de bunu gördün ve Ben Gould'un ona daha iyi açıklayacak yanlarını seçmesine izin verdin. O da öyle yaptı."

İkisi de dönüp German'a ve dans partnerine baktılar. Birbirlerine yakın duruyorlardı. Kadın hızlı hızlı konuşuyor, söylediklerini vurgulamak için sürekli ellerini kullanıyordu. German işittiği tüm şeylere yetismeye çalışırcasına durmadan kafasını sallıyordu.

"O kadın ben miyim? Ama onu daha önce hiç görmedim!"

Spilke avuçlarını iki yana açıp ağır ağır birleştirdi. "O sen değil, German'ın tanıdığı birisi. Onda senin de sahip olduğun özel bir yan var Ben. Bu belki cömertlik veya şefkat, ya da belirli bir şeye karşı sezgi yetisi olabilir. Sen kendinde böyle bir yan olduğunun farkında dahi olmayabilirsin ama German sende bu özelliğin olduğuna inanıyor. Seni sevme nedenlerinden biri de bu. O kadın bunları German'a anlayabileceği bir dilde açıklayabilir."

Ben parmaklarıyla sayar gibi yaparak hararetle sordu: "Sen, Ling, Stewart Parrish, verzler, buradaki insanlar... hepsi ben miyim?"

Bir başka ses cevap verdi: “Bir şekilde, evet.” Ben soluna dönünce Melek Stanley’yi gördü. “Bunun bir gün olacağını biliyorduk; ama ne zaman, nasıl olacağını bilmiyorduk. İnsanoglu sonunda ‘Kendi kararlarımı kendim vermek istiyorum’ diyecekti. ‘Kaderimi kendim yönlendirmek istiyorum. Nasıl yaşayacağıma, ne zaman öleceğime, hayatımla ilgili ne yapacağıma kendim karar vermek istiyorum. Dışarıdan kontrol ve yönlendirme, saha kenarından antrenörlük, yukarıdan müdahale, hiçbir şey olmasın.’

“Nihayet insanoglu büyüdü ve ailesinin evinden taşınmak istiyor. Açıkçası binlerce yıldan sonra artık bunun olabileceğinden emin değildik. Ama işte şimdi oluyor ve sen bunu ilk yapanlardan birisin Ben.

“İlki, on yıl önce Peru’da bir bebekle başladı, çok tuhaftı. Doğarken ölmesi gerekiyordu ama ölmedi. Sonra Arnavutluk’ta genç bir çocuk denize düştü, kışın fırtınada üç gün denizde kaldı, ama boğulmadı. İkisinin de ölmesi planlanmıştı fakat ölmediler. O zamandan beri bunu yaşayan insanların sayısı katlanarak artıyor. Dünyanın her yerinde insanlar yaşamlarını, kaderlerini ve ölümlerini geri kazanmak istiyor. Ben de nihayet diyorum, şükürler olsun.”

Ben, “Bana yalan söyledin!” diye bağırdı. Ama aslında içinde bir yerlerde bunu söyleyen Ling’di. Ben’in bu ses karşısında hiçbir kontrolü yoktu, kendini tıpkı bir vantrilok kuklası gibi hissetti.

Melek utanmış görünüyordu. “Üzgünüm Ling, ama bu gerekliydi. Sana gerçeği daha önce söyleyemedim, çünkü bunun için doğru zaman değildi. Ben’in bazı şeyleri önce kendi başına keşfetmesi gerekiyordu. Bunun nedenini anlıyorsundur.”

“Hayır, anlamıyorum! Tüm bunların bilgisayardaki bir

arıza yüzünden olduğunu söylemiştin. Demiştin ki eğer bu-
raya dönüp ona yardım edersem...”

Stanley onu susturmak için elini kaldırdı. “Sana ne söy-
lediğimi biliyorum Ling. Ama bu yalan gerekliydi. Ben, tüm
insanlar gibi parçalarının toplamından oluşuyor. O senden
daha önemli, çünkü sen yalnızca onun parçalarından biri-
sin.”

Ling’in öfkesi geçmemişti. “Bana bu konuda da yalan söy-
ledin! Benim bir hayalet olduğumu ve...”

“Lanet olsun Ling, sen zaten bir hayaletsin. Ama bu yal-
nızca Ben’in parçalarından biri. Yakın zamana kadar hayalet-
ler, kişinin öldükten sonra yarım kalan işlerini halletmek
üzere gelirlerdi. Ama insanlar bu işi kendileri halledene dek
ölmemeyi seçiyorlarsa hayaletlere gerek kalmamış demektir.”

“O halde hiç olmazsa yalancı olduğunu ve beni kullandığ-
ını itiraf etme nezaketi ve cesareti göstermelisin.”

Stanley’nin gözleri, tıpkı sinemaya gittikleri gece Ling’in
patlamış mısır teklifini geri çevirdiği zaman olduğu gibi de-
vasa, ateş saçan çarkifeleklerle dönüştü. “Konuşmalarına dik-
kat et hayalet. Kim olduğumu sakın unutma.”

“Kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Ama artık beni kor-
kutmuyorsun. Sen yalancı ve sahtekarsın Stanley; yalancı ve
sahtekar.”

Birden çapraz ateşin ortasında kalan Ben çaresizlik içinde,
‘Bunlar benim sözlerim değil, beni suçlama,’ dercesine elleri-
ni havaya kaldırdı. Stanley’nin yoyo büyüklüğündeki alev
alev yanan turuncu gözleri, adamın söylediği kişi olduğunu
şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlıyordu. Doğal ola-
rak, Ben Gould adamla düşman olmak istemiyordu.

Fakat ne olduğunu anlamadan Stanley’nin başına ani bir
yumruk indirdi. Mükemmel bir vuruştı, alnının tam ortası-

na gelmişti, meleği sendeletecek denli güçlü ve öfke doluydu. Ancak son anda dengesini sağlayıp düşmekten kurtulabilmişti. Bu tıpkı Bay Kyte'in, evlerine girmeye çalışan Stewart Parrish'e attığı yumruk gibiydi.

Ben korkudan donakalmıştı, bununla hiçbir ilgisi yoktu. Bu olanların hiçbirisiyle zerre kadar alakası yoktu. Hepsi Ling'in suçuydu. Hayalet onun bedenini kullanıyordu, öfkesi kontrolü ele geçirmişti. "Hey, ben..."

Stanley üstüne atıldı. Meleğin elleri omzuna dokunur dokunmaz Ben, tıpkı top ayağından fırlayan bir golf topu gibi arkaya savruldu ve taş kaldırımında kıcının üstüne düştü. Acı içinde kıvrandı. Ama daha Of! diyecek fırsatı bulamadan tekrar meleğin üstüne atıldı.

Stanley gergin ve hazırlıklı bir halde bekliyordu. Ama Ben/Ling bu kez aşağıdan saldırıp bacağına ısırırdı. Melek acıyla uluyup onu itirmeye çalıştı. Fakat Ling henüz işini bitirmemişti ve hayaletler çok sert ısırırdı. Ben gasp edilmiş bedeninin içinde bir yerlerden 'Hayır! Hayır!' diye bağıırıyordu. Fakat içindeki öfkeli hayaletin yalancı meleğe saldırmasına engel olamıyordu.

Ben fırsat bulup etrafına bakabilseydi çok şaşırtıcı bir durumla karşılaşacaktı: Diğerleri dans etmeye devam ediyordu. İki adamın zıvanadan çıkmışçasına kavga ettiklerini görmüşlerdi ama bir an bile durup dans etmeye ara vermemişlerdi. Hem dans edip hem seyretmişlerdi. Ya da sadece dans etmiş, kavga eden adamları yok saymışlardı. Tabii, bu güreşçileri German da görmüştü ama partneri koluna dokunup, "Onlar için endişe etme," demişti, o da öyle yapmıştı.

Stanley, Ben'i göğsüyle karnı arasından kavrayıp havaya kaldırmaya çalıştı ama o noktada kaldıraç gücü yetmedi. Aslında şu an kavga ederlerken Stanley kendinde, adamı ne şe-

kilde olursa olsun kaldıracak gücü bulamıyordu. Stanley bir melekti, hattâ Ölüm Meleği'ydi; ama birden ne olduysa, doğru noktadan da tutsa bu ölümlüyü havaya kaldıracabileceğinden emin olamadı. Burunlarından soluyarak, inleyerek, ıkınarak, sağa sola kayarak güreştiler. İkisi de bu konuda başarılı değildi ama kavga etmeye kararlıydılar. Onlar kaldırımda beceriksizce güreşip itişirken, diğerleri sokağın ortasında Zouk müziğinin cazibesine kapılmış dans ediyordu.

Yakınlardaki bir evden, birisi pencereden bakmış, olanları görmüş ve polisi çağırmıştı. Ama polis gelmedi, çünkü orada çok önemli bir şey gerçekleşiyordu ve dünyaya bu iş sonuçlanana dek onlardan uzak durma emri verilmişti.

"Ne...is...ti...yor...sun...Ling?" Stanley kazara bir tür ters boyunduruğa alınmış halde, Benjamin Gould'un sol koltukaltının derinliklerinden soluk soluğa sordu.

"Yalancı olduğunu söyle. Beni kullandığını itiraf et."

"Ne önemi var ki? Artık bitti. Şu an hayatta bile değilsin."

Meleğin duyarsızlığı ve söylediklerinin doğru oluşu karşısında iyiçe çileden çıkan Ben/Ling, Stanley'yi kaldırımdan kışkırtarak havaya gelecek şekilde yukarı kaldırıp sarstı. "Söyle! Yalancı olduğunu söyle!"

"Onu yere bırak, Ben," dedi Spilke güvenli bir mesafeden. "Geliyorlar, çok yaklaştılar. Buraya geldiklerinde ona ihtiyacın olacak."

"Kimler geliyor?" diye sordu Ben. Ama Ling umursamadı, Stanley'yle daha uzun süre kavga etmeyi planlıyordu.

"Gandersby, Tweekrat, 1900 Silver ve diğerlerinden oluşan bir grup. Hepsini tanıyorsun. Kimlerden bahsettiğimi biliyorsun."

Ben bu tanıdık isimleri duyar duymaz meleği serbest bırakmaya çalıştı ama Ling kaskatı durmuş, hiç kımıldamıyor-

du. Tekrar denedikten sonra vücudunun içinden hayalete bağırdı:

“Bırak onu lanet olası! Bırak!” Sesi öyle öfkeli çıkmıştı ki Ling denileni yaptı. Stanley sendeledi, bir yandan öksürüyor, bir yandan da boynunu ovuşturuyordu.

Ben az önce kanser olduğunu öğrenmiş gibiydi. Bay Spilke’in yanına gidip isimleri tekrar etmesini istedi.

“Gandersby, Tweekrat, 1900 Silver ve diğerleri. Çok sayıda diğerleri, bütün bir ömrün bedeli.”

Ben’in omuzları çöktü. “Onlara karşı hiç şansım yok.” Spilke’a bakmaya devam etti ama adam başka bir şey söylemedi.

Dansçılar durdu. İçlerinden biri arabaya gidip müziği kapattı. German, partnerine neler olduğunu sordu. Kadın adamlara sormasını söyledi.

“Bu isimler ne Ben? Onlar insan mı?”

Ben başıyla onayladı. “Benim. Onların da tümü benim. Ya da benden çıktılar. Dominique bir defasında en sevdiği romanın ‘*The Great Gandersby*’ olduğunu söylemişti...”

“*Gandersby* mi? *The Great Gatsby* mi demek istiyorsun?”

“Evet. Ama Dominique kitabı okumamıştı. Yalnızca beni etkilemeye çalışıyordu. Kitabın ismini de bu yüzden yanlış telaffuz etmişti. Bu küçük, saçma sapan dil sürçmesi benim silahım haline geldi: Ona kendini kötü ve aptalmış gibi hissettirmek istediğimde Gandersby ile ilgili bir şeyler söylüyordum ve her seferinde işe yarıyordu.”

“Bunu neden yapıyordun Ben? Neden kendisini kötü hissetmesini istiyordun?”

“Çünkü bazen acımasızlaşıyorum, bunu biliyorsun. Ya da kendimi güvensiz hissediyordum. Bazen haklı bir nedenle sinirleniyordum ve öç almak istiyordum. Her zaman kendimize göre sebeplerimiz vardır.

“İnsanlar neden birbirlerine kötülük yaparlar German? Çünkü o insan seni kırmıştır, sen de karşılığında onu kırmak istersin. Bunu en iyi sevgililer yapar, çünkü birbirlerinin yumuşak karnını, zayıf noktalarını bilirler. Yakınlaştıkça karşındakine daha çok güvenirsin. Güvenin arttıkça da daha kırgın hale gelirsin.

“Biriyle gerçekten yakınlaştığında Gandersby gibi aptalca bir şey artık bir sözcük olmaktan çıkar, sevgiline tam isabet attığın bir oka dönüşür.”

German bunları duymaktan hiç hoşlanmadı ama doğru olduğunu biliyordu. İnsan bazen gerçekten de karşındakini kırmak istiyordu. “Söylediği diğer isimler ne peki? Onlar kim?”

“Hepsi benim. Ben Gould’un kötü hallerinin farklı isimleri.”

Bay Spilke eliyle işaret ederek, “Geliyorlar,” dedi.

Uzaktan, sokağın aşağısından epeyce kalabalık bir grup onlara doğru geliyordu.

“Ne kadar çoklar.”

“Beklediğimden çok daha fazlalar,” dedi Spilke.

German kalabalığı daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. “Onları tanıyor musun Ben? Hepsini tanıyor musun? Bu kadar uzaktan nasıl emin olabilirsin?”

“Vazgeçme Ben. İyi gidiyorsun. Benim onları tanımam çok daha uzun sürmüştü.”

Sırtları dönük olduğundan ve tüm dikkatlerini sokakta olanlara yönelttiklerinden hiçbirisi Danielle Voyles’in geldiğini görmemişti.

“Danielle, buradasın! Ama demiştin ki...”

“Yalnızca kısa bir süre için geldim Ben. Sonra yine gideceğim. İhtiyacın varsa sana yardım etmeye geldim.”

“Edebilir misin?” Eliyle kalabalığı işaret etti. “Onlara karşı bana nasıl yardım edebilirsin?”

“Edemem ama en azından aynı şey benim başıma da geldiğinde öğrendiğim şeyleri anlatabilirim. Benimkisi daha farklı olmuştu, bir eczanenin otoparkında karşıma çıkmıştı.”

Bay Spilke, German’ı dirseğinden tutup arabaya doğru çekti. German direndi, neden böyle yaptığına anlam verememişti. Gitmek istemiyordu. Spilke aslında kibarca söylemeyi tercih ederdi ama kibarlığa ayıracak vakit yoktu. “Birbirlerine söylediklerini duyamazsın German. Onlar senden farklılar. Başlarına gelen şey, onları diğer herkesten farklı kılıyor.”

“Ölmediler diye mi?”

“Evet.”

Mavi arabanın yanında duran yolcular onlara yer açmak için çekildiler. Spilke devam etti: “Sokaktaki o insanlar da tıpkı bizim gibi Ben’in farklı versiyonları. Ama onlar Ben’in kötülük yapan halleri. Sana anlattığı Gandersby olayı gibi...”

“Tweekrat da mı öyle?”

“Evet. Hepsi.”

“Neden geliyorlar? Neden buradalar?”

“Onu almak için,” dedi dans partneri.

“Onu durdurmak için,” dedi bir diğeri.

“Yaptıklarını ödetmek için,” dedi üçüncüsü.

German kafasını iki yana salladı. Anlayamıyordu. “Neyi ödetmek için? Ne yaptı ki?”

“Kendine verip de tutmadığı sözleri ödetecekler.”

“Hiç gereği yokken korkakça davranışını.”

“Kendini kandırışını. Kendisini kurtaracağına inanarak uydurduğu yalanları.”

Spilke eliyle susmaları için işaret etmeseydi bu koro daha epeyce devam edecekti. “Çoğu insan çeşitli nedenlerden ötürü kendisini sevmez. Ben’in durumunda ise onun nedenleri şim-

di gerçekten de onu ele geçirmeye geliyor. Bu gruptaki herkes, Ben'in kendisinden hoşlanmamasının farklı bir nedeni.”

German, Ben'in daha önce, tüm bu olup bitenlerde kötü olan adamın, buradaki kötü karakterin kendisi olduğunu söylediğini hatırladı.

Spilke devam etti: “Kendimizi sürekli hayal kırıklığına uğratarız. Yıllar geçtikçe bunlar üst üste birikir ve kimliğimizin büyük bir parçası haline gelir: Hayal kırıklığına uğramış ben, kırgın ben, başarısız ben, öfkeli ben...”

German kalabalığı gösterdi. “Oradaki insanlar bunlar mı? Kırgın Ben’ler mi?”

“Kırgın Ben’ler, Ben’e gücenmiş olanlar. Evet.”

“Onlarla ne yapacak?”

Spilke başını iki yana salladı. “Bilmiyorum, ama ne yaparsa yapsın çabalayıp ona yardım etmemiz lazım. Bizi buraya getirdiğin için teşekkür ederiz German. Bizi sevdiğin için teşekkürler. Onu sevdiğin için teşekkürler.”

Diğer yolcular da kimi başını eğerek, kimi el sallayarak, kimi de gülümseyerek German’a teşekkürlerini sundular. German ne diyeceğini bilemedi. Ben Gould’a katılmak, onu korumak ve savunmak üzere hazırlanışlarını seyretti. Bu olağanüstü olayı izlerken, ‘Bunlar benim Ben’lerim,’ diye düşündü. ‘Bunlar benim sevdiğim Ben’ler ve şimdi ona yardım etmeye gidiyorlar.’

Danielle ve Ben, bu olanların hiçbirini görmediler. İkisi de yaklaşan kalabalık karşısında endişeli görünmüyordu, ama onları dikkatle seyreliyorlardı. Konuşuyorlardı, sürekli birbirlerinin lafını kesiyorlarmışçasına arada bir birbirlerine bakıp başlarını sallıyorlardı. German uzaktan ancak çat pat kelimeler ve cümleler duyabiliyordu. İkisinin, özellikle de kalabalık gitgide yaklaşırken neler konuştuğunu çok merak ediyordu.

Sonunda yanlarına dek geldiler. Gürhunun ortasından birisi öfkeyle bağırdı: “Hey!”

Ben ve Danielle bunu duymazdan geldiler.

“Hey!”

Ben kafasını kaldırıp baktı. Yüzü kayıtsızdı. German, aylarca birlikte yaşadığı bu adamın sakin ve sinirli hallerini rahatlıkla ayırt edebiliyordu ve şimdi tüm işaretler hâlâ sakin olduğunu gösteriyordu.

“Evet?” dedi. “Ne istiyorsunuz?”

“Anneni!” diye bağırdı birisi. Kalabalığın içinden kahkaha sesleri yükseldi.

“Hadi ama, ne istiyorsunuz? Yapacak başka işlerim var.” Sesinde rahatsız olmuş, sabırsız bir hava vardı. Bu kargaşa durumunda sesinin tonunu ayarlayabilmesi German’ı etkilemişti. Şimdi onun yerinde kendisi olsaydı korkudan ödü patlamıştı.

“Ooo... yapacak başka işleri varmış. O çok önemli bir adam. Çok meşgul bir insan.”

“Uzatmayın, ne istiyorsunuz?” Ben’in sesi yine aynı çıkmıştı: Sinirli değil, sabırsız ve sertti.

“Kesin olan bir şey var Ben. Biz senin istediğini istemiyoruz.”

“Bu doğru!”

“Evet!”

“Hı hı...” Kalabalığın bu konuda hemfikir olduğu ortadaydı.

Ben, hâlâ yanında duran Danielle ile konuştu. Danielle ona bir şey söyledi. Ben, onaylarcasına kafasını sallayıp diğerlerine döndü: “Peki, o halde ne istiyorsunuz?”

Aynı anda pek çok ses duyuldu ama hiçbirisi anlaşılır değildi. Sanki grubun tamamı tek bir kişiymişcesine birden yüksek sesle düşünmeye ve darmadağınık düşüncelerini aynı anda anlatmaya başlamıştı.

“Sizi duyamıyorum.”

Sıradan görünömlü, şişman bir adam birkaç adım öne çıktı. “Beni hatırladın mı?”

Ben yalnızca, “Broomcorn,”¹ diyebildi.

“Mükemmel! Doğru bildin, Broomcorn ve merak ediyorsan söyleyeyim, senden hâlâ ölesiye nefret ediyorum. Yirmi yaşındayken sana söylediğimi yapmış olsaydın hayatının şimdi çok daha iyi olacağının farkında mısın?

“Ayrıca merak ettiysen şunu da söyleyeyim ki Stewart Parrish fikrini ortaya atan bendim.”

Danielle, otoparkta karşılaştığı kendi geçmiş benlikleriyle kıyaslayınca bu kalabalıktaki çoğu kişinin Ben Gould’a hiç benzemediğini görerek şaşırdı. Evet, orada burada birkaç versiyonu vardı, ama çoğu ondan çok farklıydı: Her yaştan tanıdık gelmeyen adamlar, kadınlar, çocuklar, keller, atkuyruklular, zenciler, Asyalılar, yaşlılar... alabildiğine geniş bir çeşitlilik vardı. Yine de tümünün Ben olduğunu biliyordu, çünkü bunu hem Ben söylemişti hem de kokularından anlamıştı. Bu insanların hepsi tıpatıp aynı kokuyordu. Bilmediği şey, onların, Ben’in yalnızca yıllar boyu sergilediği kötü yanlarının ete kemiğe bürünmüş halleri olduğuydu. Ben ona bunu söylememişti.

“Üçüncü kez soruyorum: *Benden ne istiyorsunuz?*”

Broomcorn arkasındaki insanlara dönüp fikirlerini sordu. Bu biraz zaman aldı, çünkü kalabalık zaptedilmesi güç bir haldeydi ve çoğu sesini duyurmak istiyordu. Sonunda tekrar Ben’e döndü: “Mesele bizim ne istediğimiz değil, ne istemediğimiz. Senin mutlu, hoşnut ve huzurlu olmanı istemiyoruz. Çünkü bizler Ben Gould’un mutsuzluğu, korkmayı ve endişelenmeyi seven yanlarıyız. Yaşadığın sürece seni mutsuz et-

1) Darı. -çn

mek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Senin içinde bizlerden çok kişi olduğu için bu hiç zor olmayacak. Şimdiye dek hiç zor olmadı.” Broomcorn alaycı bir havayla konuşuyordu. Durum onun lehineydi, çünkü söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyordu. “İster kabul et, ister etme, insanlar hayatlarında drama olsun isterler. Her gün bunu yaşamayı ümit ederler. Ama mutlulukta drama yoktur.”

Ben itiraz etti: “Bu doğru değil! Ben üzölmeyi ve korkmayı sevmiyorum...”

Broomcorn adeta kükredi: “Evet, seviyorsun!” Ardından bir kahkaha attı. Kalabalıkta çoğu kişi de onunla birlikte güldü. Bazılarının gülüşü, yarışı birincilikle bitirmiş kibirli bir galibinki gibiydi. Hepsi Ben’in böyle bir şey söyleyeceğini tahmin ediyordu.

Broomcorn patronluk taslayan bir sesle devam etti: “Kabul et Ben, üzüntü ve korku sana tam anlamıyla yaşadığını hissettirir. Tıpkı patlamış mısır gibi zıp zıp zıplarsın. Ancak o zaman gerçekten uyanık olursun: Zihninin çoğu zaman devreye soktuğu şeyler ortadan kalkar; ne ekran koruyucu, ne ses ne de hız kontrolü kalır.

“Halinden hoşnut olmak insanı uyuşturur. Hayatın iğrenç, küçük sırlarından biri de hoşnutluğun sıkıcı olduğudur. Ama kınılan bir kalp veya kan testinden çıkan ürkütücü sonuçlar, eski adrenalini ve uyanıklığı tekrar harekete geçirir. Güm, güm, güm... Kalbinin çekiç gibi attığını hissedersin! Harika bir his! Vücudunun içinde nefis bir elektrik akımı dolaşmaya başlar, insana kendini çok iyi hissettirir. Bir şeyi yüzde yüz hissetmekten daha iyi ne olabilir? Ancak âşık olduğunda veya kalbimde düştüğün zaman gerçekten yaşadığını hissedersin.”

Broomcorn sözüne ara verip daha sakın bir sesle, “Stanley, işte buradasın!” dedi. “Meclisimize hoşgeldin.”

Ölüm Meleği onlara doğru yürüdü, ama Ling ona yeniden saldırmaya kalkarsa diye Ben'den uzak durmaya dikkat etti. Meleğin artık Benjamin Gould üzerinde hiçbir gücü yoktu. Bu değişiklik, o gece pizzacıda Stewart Parrish onu boynundan bıçakladığı zaman gerçekleşmişti. Stanley bunu yapanın Parrish diye biri değil, Ben Gould'un bir parçası olduğunu şimdi anlıyordu. Bu, büyük bir keşifti. İnsanlar melekleri bıçaklıyordu: Eski kurallar ve hiyerarşiler artık kesinlikle geçersizdi. Tüm bunlar ölümlüler, hayaletler ve melekler için yepyeni bir alandı.

German, üç adamla Danielle'nin konuşmalarını seyretti. Ama asıl ilgisini çeken şey, o büyük kalabalıktı. Bu insanlar gerçekten de Ben'in ruh halinin farklı parçaları ise onlarla konuşmayı çok isterdi. Belki Ben'e yardımı dokunacak bir şeyler söylerlerdi. Ya da en azından onu daha iyi tanımasını sağlarlardı. Belki de birliktelerken kendisine hiç söylemediği sırlarını anlatırlardı.

Arabadan inip kalabalığın yanına gitti ve karşısına ilk çıkan kişiye selam verdi. Bu, sürekli omuzlarını silken ve gözlerini göğüslerinden ayıramayan ergenlik çağında bir gençti. Sorduğu birkaç soruya yalnızca huysuz omuz silkmeler ve tek heceli yanıtlar aldıktan sonra ona hoşçakal deyip yanından ayrıldı.

Arada bir Ben'e ve diğerlerine göz atıyordu, ama o tarafta hiçbir değişiklik yoktu. Dördü halen koyu bir sohbete dalmış konuşuyorlardı. Hepsi de üzgün ve aksi görünüyordu. Olağanüstü, kader değiştirici meseleleri tartıştıklarını biliyordu, yine de uzaktan bakınca bir grup huysuz, yerel politika gibi gündelik ve iç karartıcı bir konu hakkında iki sentine bahse girmiş konuşuyorlarmış gibi görünüyordu. Konuşmalarını duymasına izin verilmediğinden German, Ben'lerden oluşan kalabalıktaki Ben Gould araştırmasına devam etti.

Fırsat bulduğu herkesle konuştu. Hiçbiri cana yakın değildi ama birkaçı diğerlerinden daha konuşkandı. German bir şeyler duydu, bir şeyler öğrendi. Ama her defasında çeşit çeşit endişe ve acıyla karşılaştı: geleceğe dair endişeler ve geçmişe dair acılarla. Mutluluk buraya uğramıyordu. İyi olan her şeyin bir bedeli vardı. Kötülüğün dönüş bileti her daim hazırды. Bu insanların kelime dağarcığı ve yaşamlarında huzur –her türlü huzur– ve hoşnutluk gibi kavramlara yer yoktu.

Birkaç dakika sonra yakınlarında birinin, “Seni çok sevmiştim,” dediğini işitti.

German konuşmasını hemen kesip arkasını döndü. Bunu söyleyen kişi, otuzlu yaşlarında bir kadındı; sık giyimli ve makyajlıydı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir ayağını sinirli bir halde hızla yere vurup duruyordu. German kendi kendine yine hatırlatmak zorunda kaldı: Bu kadın yalnızca Ben’in ete kemiğe bürünmüş bir parçasıydı. Diğer türlü hiç tanımadığı bir yabancından böylesine provakatif bir cümle duymak çok rahatsız edici olurdu.

Kadın demin söylediğini tekrar etti: “Seni çok sevmiştim ama sen beni terk ettin.”

German hemen karşılık verdi: “Seni terk ettim, çünkü sen artık birlikte yaşanması imkânsız bir adama dönüşmüştün. Kendi kaçık tavırların yüzünden beni mi suçluyorsun? Sen hiç deli bir adamla yaşamaya çalıştın mı?”

“Deli bir adam mı? Güzel laf. İlgin için teşekkür ederim German. Sana en çok ihtiyacım olan zamanda bu kadar hassas ve anlayışlı olduğun için teşekkür ederim. Korkudan neredeyse ölüyordum! Delirmeye başladığımdan emindim ve seni peşimden sürüklemek istemiyordum. Bu yüzden sana uzak durdum. Ama endişelenmeme gerek yokmuş, çünkü kâbusun tam ortaşında sen zaten çekip gittin.”

“Gülünç olma Ben. Bunu daha önce en ufak detayına kadar konuşup hallettik.”

Kadın yüzünü ekşitip kafasını iki yana salladı. “Kendi adına konuş. Sen yürüyüp gittin. Gerçek yüzünü gösterdin.”

German kollarını kavuşturup atıldı: “Bu çok kırıncı! Seninle birlikte ateşe gittim ben, ateşe ve deliliğe. Çoğu insanın yapmayacağı kadar uzun kaldım yanında, özellikle de son zamanlardaki delice davranışlarından sonra.”

“Ne dersen de, kaçıp gittin.”

“Bu doğru değil.” German öfkeyle tekrar dördüne baktı. Ben’in kendisine bakmasını umdu. Ama hiç şansı yoktu: Hâlâ hararetle konuşuyorlardı, başka bir şey görecektir durumda değillerdi. Yeniden arkasına döndüğünde kadın yüzüne tokat attı.

O kadar şaşırmıştı ki birden afalladı. Kendine gelince kadının yanında şimdi iki kişinin daha durduğunu gördü: Yaşlı bir adam ve Asyalı, genç bir kadın. Yaşlı adamı tanıdı; bu, Pilot’la birlikte Ben’in dairesine girip Alzheimer hastası olduğunu söyleyen adamdı.

Asyalı kadın yumruğunu havaya kaldırıp sert bir sesle, “Ona tekrar vur! Hadi kızım! Çünkü sen yapmazsan ben yapacağım, bundan kimsenin şüphesi olmasın!” diye bağırdı.

Yaşlı adam bir şey söylemedi, fakat diğerlerinin düşmanca tutumundan keyif alıyormuş gibi görünüyordu.

Genç kadın elini ağzının kenarına dayayıp kalabalıktan birine seslendi: “Hey! Buraya gelsene! Bak, ziyaretimize kim gelmiş.”

Yirmili yaşlardaki Ben Gould yanlarına gelip yaşlı adamın yanında durdu. German’a resmi bir tavırla, “Bayan Landis, buraya gelmeniz çok cesurca bir davranış,” dedi. Sonra yaşlı adama döndü. “Kuzu, aslanları ziyarete gelmiş, ha?”

“Benden ne istiyorsunuz?”

Dördü de cevap vermedi, fakat bu arada başkaları da kalabalıktan ayrılıp neler olup bittiğine bakmaya gelmişti.

Asyalı kadın, sert adam pozlarında öfkeyle konuştu: “Sana ne istediğimizi söyleyeyim: Hayatımızı geri istiyoruz. Sen çıkıp gittikten sonra mutfakta oturup gözümüzü bir kaşığa dikerek heba ettiğimiz saatleri istiyoruz. O *kaşıklı* günlerimizi geri istiyoruz. Seni fena halde özlediğimiz için tükenmiş hissederek, sokaklarda zombi gibi yürüyerek kaybettığımız günleri istiyoruz.

“Giderken bizden aldığın özsaygımızı geri istiyoruz. Güle güle özsaygı. Hayatta bulunduğum noktadan hoşnut olduğum o özel günlere güle güle.

“Yalnızca bu, German... Bana bir tek bunu ver: Hayatta bulunduğum noktadan hoşnut olma hissimi. Onu geri alabilir miyim lütfen?”

German patladı: “Hayır, çünkü bu doğru değil! Kendini iyi hissetmek mi? Bunu kimse senden alamaz. Senden başka hiç kimse. Bunun için beni suçlama.” İki parmağını göğsüne doğrultup kafasını salladı. “Ben suçlu değilim.”

Asyalı kadın, German’ın söylediği her şeyin saçma olduğunu göstermek istercesine elini öfkeyle aşağı savurdu. “Giderken aldığın şey yalnızca sana ait değildi. Onu birlikte yapmıştık; iki değil, dört elle yapılmıştı. Onu almaya hakkın yoktu.” Kadın bir şey daha diyecek gibi oldu ama sustu, birkaç saniye duraksadıktan sonra, “Beni terk ettiğinde sana okkalı bir tokat atmak istemiştim...” dedi.

German’ın sesi üzüntüyle alçaldı: “Bana *vurmak* mı istedin? Bu doğru mu? Benden bu kadar nefret mi ettin?”

Sorusuna yanıt almış gibi, bir şey sertçe bacağına çarptı. Acıdan nefesi kesilerek dizini tuttu ve ne olduğunu görmek

için aşağı baktı. Yerde, ayağının dibinde mürekkep şişesi ebadında keskin ve sivri uçlu bir kızıl kuvarstaşı duruyordu. Kalabalığın içinden birisi ona taş atmıştı.

Gözlerini tekrar Asyalı kadına çevirdi, fakat yalnızca buz gibi bakışlarla karşılaştı. Gözünün ucuyla küçük bir çocuğun kendisine bir şey daha atmaya hazırlandığını gördü. Kolunu hızla kaldırarak büyük bir çamur topağının kendisine çarpmasına engel oldu.

“Ben! Yardım et!”

Ben ona baktı, neler olduğunu hemen anlayıp koşarak yanına geldi. Başka bir taş daha German’ı ıskalayıp çok yakınından vınlayarak geçti. Ben, German’ın önüne geçip vücuduyla ona siper oldu. Kalabalığa doğru bağırdı: “Siz ne halt ediyorsunuz? Ha? Ne *halt* ediyorsunuz?”

Asyalı kadın cevap verdi: “Seni terk ettiği zaman ona yapmak istediğin şeyi.”

Ben’in vücudu kaskatı oldu: “Asla! German’ı asla incitmek istemedim! Asla!”

Kel bir adam ona bağırdı: “Yalancı!”

Çamur fırlatan çocuk, “Yalan söyleme!” diye bağırdı.

“Bizler seniz, Ben; ne yapmak istediğini tamı tamına biliyoruz. Bize bu konuda yalan söylemeye çalışma.”

German onun sırtına dokundu. “Bu doğru mu? Bana gerçekten vurmak mı istedin?”

“Hayır, asla! Bu doğru değil.”

“Yalancı!”

“Ona neden yalan söylüyorsun? Biz her şeyi biliyoruz. Biz seniz!”

Ulu Tanrım, bu doğru muydu? Kendisini terk ettikten sonra German’a gerçekten de vurmak istemiş miydi? Hayatı boyunca, çocukken bile hiç kimseye vurmamıştı. Ama şimdi

bunu duymak kafasını karıştırmıştı, çünkü hafızasının derinliklerine inince itiraf etmeliydi ki evet, belki de bencil, zehir zemberek bir anlığına, bir saatliğine veya hattâ bütün bir günlüğüne söyledikleri şey doğru olabilirdi: Kendisini terk ettiği için büyük aşkını fiziksel olarak incitmek istemiş olabildi. O dönemde perişan bir haldeydi, aklı başında değildi. Evet, belki alçak bir yanı, karanlık psikolojisinin kuyusundan sürünerek çıkıp en çok ihtiyaç duyduğu zamanda kendisini terk ettiği için onu cezalandırmak istemişti. Bu doğru olabilir miydi? Bu yanı, gerçekten de Ben Gould'un genetik kodunun bir parçası mıydı?

"Çekil oradan!" diye emretti Asyalı kadın.

"Ne?"

"Çekil oradan! Önünde durmayı bırak!"

Ben, German'ın arkasına daha çok sokulduğunu hissetti.

"Hayır. Defolun gidin buradan. Hepiniz. Madem benim parçalarımınız size gitmenizi emrediyorum."

Kimse yerinden kımıldamadı. Kel adam, "Yaptığı şeyden sonra bunu hak ediyor," dedi. "İzin ver ona hak ettiğini verelim."

"O hiçbir şey 'hak etmiyor,'" diye itiraz etti Ben. "Davranışlarımla onu ben uzaklaştırdım. Bu benim hatamdı. Deliye dönmüştüm. Biliyorsunuz. German'a kötü bir şey olsun istemiyorum. Hiçbir kötülük gelsin istemiyorum. Asla. Onu seviyorum."

"Evet, şimdi böyle söylüyorsun. Ama o zamanlar bir parçan..."

"Ona dokunmayın. O taşları bırakıp gidin."

Ben'e kulak asmayıp daha da yaklaştılar. Onları durduramıyordu. Kendisini durduramıyordu. Kalabalıktan gitgide daha çok insan üstlerine doğru gelmeye başlamıştı.

“Sizi burada istemiyorum. Eğer benseniz, hepinize gitmenizi söylüyorum.”

Asyalı kadın, “Bize emir veremezsin,” dedi. “Çünkü bizi çoktan serbest bıraktın. Öfkeni geri alamazsın. Bir kere bıraktığında sonsuza dek dışarıda kalır. Hepimiz buradayız: öfke, korku, kendine olan nefretin. Serbest bıraktığında onları durduramazsın. Bu herkes için böyledir.”

Ben midesindeki korkuyu hissederek hüsrarla feryat etti: “Bu benim hayatım! O bana ait!”

“Kesinlikle öyle, her şeyin sorumlusu sensin. Kutuyu açıp bizi serbest bırakmaya sen karar verdin. Ama bu olunca da üzerimizdeki kontrolünü kaybettin. Kötü bir Pandora kutusu her insanda vardır Ben. Bunu açıp açmamak onların tercihidir.

“Kutuda ne vardı, biliyor musun? Senin kötü hallerin. Kötü Ben, zayıf Ben, kıskanç, korkak, kinci, aşagılık, kendine acıyan Ben... Hepimizi tanıyorsun.

“Şimdi farklı olan şey, bu yeni sen’in ölene dek tek tek hepimizle aynı anda mücadele etmek zorunda kalacağı. Tüm Ben Gould’larla, şimdi, burada. Eskiden bizi ayırıp yok sayabilirdin, ama artık bunu yapamazsın.

“Yeni güçlerin buradan geliyor: Herkes şimdi Gould evinde. Herkes aynı anda ışıklarını yaktı. İçerisi artık eskisinden on kat daha aydınlık, ama bu illa ki iyi bir şey demek değil.”

Yakınlardan derin, hafif bir hırlama duyuldu. Pilot birkaç adım öteden göründü. Kalabalığa dik dik bakıp hırlayarak Ben’in yanına geldi.

“Pilot! Hey! Dönmüşsün!”

German, “Ah, Pilot!” dedi, onu gördüğüne çok sevinmişti. Ama ona dokunmak için eğilince köpek uzaklaştı. Kafasını kaldırıp havayı kokladı. “Onları kokladım. Hepsi senin gibi kokuyor Ben.”

“Biliyorum.”

“Nefretlerinin kokusunu aldım.”

Ben köpeğe baktı. “Ne demek istiyorsun? Benden nefret mi ediyorlar?”

“Tabii ki senden nefret ediyoruz,” dedi Asyalı kadın. “Bizler yalnızca geçmişinin küçük parçalarıyken senin şimdi yaşıyor olmandan nefret ediyoruz. Artık nelerden kaçınacağını bildiğin için bizim yaptığımız hataları yapmayacak olmandan nefret ediyoruz. Özellikle vaktiyle bilmediğimiz, bizim zamanımızda hayatı bizler için çok daha kolaylaştıracak şeyleri bilmenden nefret ediyoruz. Bilseydik, o zaman çektiğimiz acı on kat daha az yaralayıcı olurdu.”

Söylediği her şey son derece mantıklıydı. Onu dinlemek, şimdiye dek hiç ağzını açmamış, bilmediği bir yanının söylediklerini işitmekti. Anlatacak çok şeyi vardı. Söylediği çoğu şey Ben’i öylesine afallatmış, öyle derinden etkilemişti ki bir süre sonra devrelerine aşırı yük bindiğinden dikkatini ona veremez hale gelmişti. Kısa bir süreliğine hasarı giderip yeniden değerlendirebilmek için zihninin en derin oyuklarına çekildi. Tekrar kendine geldiğinde kadının, “Seni durdurmak için Stewart Parrish’i bu yüzden gönderdik,” dediğini işitti. “Bu yüzden yaşadığın sürece hiçbir şeyi başarmana izin vermeyeceğiz.”

Ben afalladı: “Neden peki?”

“Çünkü senden nefret ediyoruz Ben. Senin için iyi dileklerimiz yok.”

Arkasındaki kalabalık son cümlesini çok beğenmişti. Çoğu alkışladı.

“Bunu nasıl söylersin? Bunu yapmayı nasıl isteyebilirsiniz? Siz ben’siniz.”

“O eskidendi. Sen yarın da yaşayacaksın ama biz öyle değiliz. Bizler dünüz.”

Ben özürlü bir çocukla konuşurcasına ağır ağır, “Ama siz ben’siniz,” dedi. “Ben yarın yaşarsam siz de yaşarsınız.”

Gruba katılan Broomcorn işaretparmağını hayır anlamında sallayıp, “Yaşama sırası bizdeyken, biz yüzde yüz sendik. Ama şimdi yalnızca hatıralarından ve geçmiş eylemlerinden ibaretiz. Mesela, çoktan unuttuğun yirmi altı yaşındaki bir çarşamba gününüz. Hatıralarının çoğu, vücudundaki birkaç artık hücre gibi. Hiçbiri özel ya da önemli değil. Kim ister böyle olmayı? Eskiden bütün bir Gould’duk; kızgın, bütün bir Gould. Korkmuş, yaralı bütün bir Ben. Yine böyle olsun istiyoruz. Ama madem ki bu imkânsız, biz de o an hangi sen yaşıyorsa ona hayatı imkânsız hale getireceğiz. Sana bunu garanti ediyorum,” dedi.

Broomcorn’un başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Pilot koşup onu ısırdı.

Pilot artık genç bir köpek olmasa da hâlâ seksiydi. Bunun öncesinde, azmış dişi finonun çekici kokusunu alınca mucizevi bir şeyin peşine takılan yavru bir köpek gibi onun peşinden gitmişti. Ama köpeklerin koku duyusu öyle keskindir ki yalnızca bir buçuk kilometre kadar sonra, havada onu çağırmak için gezinen kokunun bir finodan gelmediğini, bunun sadece kurnaz bir hileden ibaret olduğunu anladı. Dikkatle koklayınca bu sahte kokunun hem üst hem de alt notalarının eksik olduğunu fark etti ve koşmayı bıraktı. Yine de emin olmak için bu kokuya bir şans daha verdi. Kaldırımında kımıldamadan durup gözlerini kapattı ve havayı derin derin burnuna çekti. Hayır, bu gerçek bir azmış dişi kokusu değildi.

O sırada Danielle’nin apartmanından yaklaşık üç kilometre uzaktaydı. Acele etmesine gerek olmadığını düşünerek arkasını dönüp o tarafa doğru ağır ağır yürümeye başladı. Ha-

yatı boyunca hiç sahte bir dişi kokusu almamıştı. Böyle bir şeyin nasıl olduğunu merak etti. Düşündükçe, bu karşı konulmaz kokunun Danielle'nin evinin önünde olanlarla aynı zamana tesadüf etmesi aklına takılmaya başladı. Bunun bir tesadüf olmadığına kanaat getirince endişeye kapılıp adımlarını hızlandırdı.

Sokağın karşı tarafında kaplumbağa renkli bir Man kedisi gördü. Kedi, Pilot'u köpeğin nefret ettiği o üstünlük taslayan ve kimseyi ciddiye almayan kibirli, kurnaz bakışlarla şöyle bir süzdü. Bu kediler kendilerini ne sanıyorlardı? Pilot onları kovalamaktan keyif almazdı. Onlar ancak kolay aldanan aptalları gizemli olduklarına inandırıp kandıracak kadar zekiydiler. Bu da küçük bir ihtimaldi. Sallanan bir iplik parçasıyla yarım saat keyifle oynayabilecek bir hayvan ne gizemli olabilirdi, ne de peşinden koşup öldürmeye değerdi.

Birkaç dakika sonra kaldırımında tam önünde, hâlâ yağ damlayan, sıcak, ağız sulandırıcı bir pirzola kemiğiyle karşılaşınca, birbiri ardına gelen bu akıl çelici saptırmaların bir plan dahilinde gerçekleştiğini anladı. Birisi ona pusu kurmaya, adeta hac yolundan saptırmaya, Ben ve German'a dönmesine engel olmaya çalışıyordu. Pilot hilelerden nefret ederdi. Kendisine hile yapılmasından da nefret ederdi. Yürümeye devam etti; birisinin o sahte, azmış finonun peşine düşmesini sağlayarak kendisini başarıyla kandırdığından emindi.

Ama sahiplerinin yanına dönüşü kolay olmayacaktı. Pilot'un neler döndüğünü fark ettiğini anlamışçasına onu durdurmaya çalışan her kimse, gümüş renkli Razor motosikletli bir genci üstüne saldı. Genç çocuk, motosikletiyle hızla yanından geçerken boynuna sertçe çarptı. Pilot acıyla havladı, neredeyse düşüyordu. Ama bu onu durdurmadı. Çok geçmeden bir garajın önünden gürültüyle fırlayan bir araba az kal-

sın onu ezip geçiyordu. Hemen ardından bir meşe ağacının altından geçerken tepeye tünemiş dev gibi bir karga gözlerini hedef alarak başına pike yaptı.

Pilot, siyah kuşla konuşup onu kimin gönderdiğini öğrenmeye çalışabiliyordu. Ama şimdi yalancılığıyla tanınan bir yabancı türü sorgulamanın sırası değildi. Hem zaten çok geçmeden daha da kötüsü karşılaşacaktı.

Ya da daha doğrusu saf köpek, kesin yenilgisine doğru kendi ayaklarıyla gidecekti. Bir sonraki binada onu sürpriz ve kolay bir saldırı bekliyordu. Yarı yola geldiğinde, ailesine sinirlenen genç bir kız yatak odasının penceresini sertçe açtı, stereo hoparlörlerini sokağa çevirdi ve Neil Young'ın korkunç şarkısı "Heart of Gold"u dünyanın hazırlıksız kulaklarına bas bas bağırarak çaldı. Daha da kötüsü, şarkının tam da solo ağız mızıkası kısmına denk gelmesiydi.

Pilot onu bekleyen çok önemli bir görev olmasına rağmen olduğu yerde donakaldı. Neil Young'ın boğuk, tiz sesini zaten sevmezdi, ama özellikle mızıkla sesinden ölesiye nefret ederdi. Bazı insanlar dışçilerin kullandığı delginin, tahtaya değdirilen tımağın veya tabağa sürtülen bıçağın sesini duyunca içleri çekilir. Çoğu köpek de aynı tepkiyi mızıkla sesine gösterir. Pilot sevmemenin ötesinde bu enstrümanın sesini duyduğunda çoğu zaman adeta felç oluyordu. Bu sesi ilk kez yıllar önce, o zamanki sahibi, Neil Young'ın tam da bu şarkısını çaldığında işitmişti ve o günden beri ne zaman duyarsa bu hale geliyordu.

Her canlının ilk orgazmı onu farklı seviyede bir zevkle tatlandırır. O gün Neil Young'ın mızıkla solosu da zavallı bir köpek yavrusu olan Pilot'ta tam tersi bir etki yaratmıştı. Derin uykudayken daha ilk notalarını duyar duymaz karnının altındaki zemin birden alev almışçasına hızla yerinden sıçra-

mıştı. Adeta taş kesilen yavru köpek içgüdüsel olarak başını geriye yatırıp zavallı masum kulaklarını taciz eden bu ses karşısında kapıldığı dehşetle acı acı havlamıştı.

Mızıka müziği, sonrasında da hayatı boyunca hep aynı korkunç etkiyi yaratmıştı: Duyduğu anda olduğu yerde donakalıyor, gözlerini kapatıyor ve acı acı inleyerek artık durması için Tanrı'ya yalvarıyordu.

Bugün bu planı yapan kimse, gerçekten sadist olmalıydı; çünkü mızıka solo bittikten sonra şarkının devam etmesine izin vermek yerine, gaddar adam tüm zalimliğiyle soloyu tekrar tekrar başa sardırmıştı. Klişe bilimkurgu filmlerindeki ölüm ışınları gibi acımasız mızıka, köpeğin zihninde adeta buna etkisi yaratmış, şafak vakti öten horozla Arkansalı bir domuz satıcısı arası bir ses çıkartarak ulumaya başlamıştı.

Ama Tanrı'ya şükür ki seks diye bir şey vardı. Mızıka solosu üçüncü cehennemi tekrarına başladığında Pilot tüm feriyadının arasında yine seks kokusu aldı. Feri gitmiş gözlerini kısıp defalarca kafasını iki yana sallayarak müziğin zalim pençelerinden kurtulmayı başardı ve kaldırımında sarhoş gibi sendelemeye başladı. Seksin kokusu müziği bastırmıştı. Azmış bir dişi köpeğin kokusu yine galip gelmiş ve suikastçi mızıkanın tacizlerine rağmen vücudu o tarafa doğru hareket etmeye başlamıştı. Pilot uzaklaştıkça müziğin sesi onu takip ediyormuşçasına daha da yükseldiyse de kaçmayı başardı. Normalde beş dakikada gideceği mesafeyi on beş dakikada aldıktan sonra nihayet mızıkanın sesi fon müziği gibi duyulmaya başladı, dışının kokusu ise son derece güçlüydü.

Pilot bir sonraki bloğun bitiminde duran beyaz hayvanı gördüğünde yürüyüşü neredeyse normale dönmüştü. Bloğu yarıldığında bunun bir verz olduğunu anlayacak kadar kendine gelmişti.

Vücudu koyu renk çiziktirmelerle dolu beyaz hayvan telaşla Pilot'a seslendi: "Yeterince vakit kaybettin! Hadi gidelim!"

"Bekle bir dakika. Neler oluyor? Az önce ne oldu?"

"Bunun cevabını bilmen lazım. Ben ve German'ın yanına dönmene engel olmaya çalışıyorlardı ve neredeyse başarıyorlardı."

Pilot kendisini oraya çeken ve kurtulmasını sağlayan konunun yok olduğunu fark etti. "Koku... Kayboldu."

Verz yürümeye başladı. "Hiçbir zaman yoktu zaten. Oradan kurtulmak için onu zihninde kendin yarattın."

Pilot afalladı. "O kokuyu ben mi uydurdum? Kız yok muydu yani?"

"Yalnızca hayalindeydi. Hadi, acele etmemiz lazım."

"Ama bunu nasıl yaptım?" Normalde soğukkanlı olan, sesini nadiren yükselten Pilot, az önce gördüğü sihirbazlık numarasını merak eden sabırsız bir çocuk gibiydi şimdi.

"Ben'i görünce ona sor. Bunu yapabilme gücünü sana o verdi."

"Ben bana güç mü verdi?"

Verz adımlarını hızlandırdı, artık koşuyorlardı. "Evet. Seni ve kız arkadaşını kendisinininkiyle aynı güçlerle donattı. Henüz bunun farkında değil. Ama sen ona söyleyeceksin."

Danielle, konuşmaları artık faydasız bir eksen de dönüp duran üç adamın boş laflarını yeterince dinledikten sonra, Pilot'u bulması için ver zini gönderdi. Spilke ve Stanley'nin belli ki konuşmak istedikleri meseleleri vardı. Onlar konuşurken artık iyice afallamış olan Ben, orada öylece dikilmiş onları dinliyordu. Ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve muhtemelen verecekleri akla yatkın bir tavsiyeye göre davranacaktı, ama bu hiç iyi olmayacaktı. Çünkü Danielle kendi pikniğinden öğrendiklerinden yola çıkarak biliyordu ki, Ben Gould şimdi kendi kararını kendisi vermezse başarısız olacaktı ve bu başarısızlık dalga dalga yayılarak diğerlerini de ciddi biçimde etkileyecekti.

Danielle artık burada kalmak istemediğine bu tür şeyler yüzünden karar vermişti. Hayat çoğu zaman acımasız, adaletsiz ve anlaşılması imkânsızdı. Kazadan sonra Incil'i okuyarak geçirdiği bunca zaman ona ne teselli vermiş ne de farklı türde bir algılama biçimi kazandırmıştı. Üstelik ameliyattan sonra sürekli ağrıyan başı, ona her an korkunç şeylerin olabileceğini ve olduğunu hatırlatmıştı. Hayatta iyi anlar çok nadirdi, kötü olanlar ise sayılamayacak kadar çoktu. Otoparktaki piknik masasında, geçmiş i hakkında dinlediği hikâyeleri düşününce şunun farkına varmıştı ki gelecek artık onun

için ne tür yeni güçler ve imkânlar barındırırsa barındırsın, onları ve vasat yaşamını değiştirmek için yapabileceklerini istemiyordu.

Danielle Voyles yalnızca mutlu olmak istiyordu, hepsi bu. Kimsenin geleceğinde mutluluğun garanti olmadığını biliyordu. Yaşadığı yirmi dokuz yıl boyunca hiçbir zaman, genç bir kızken, Dexter Lewis'le Lotus Garden restoranında geçirdiği o gece kadar mutlu olmamıştı. Bu yüzden de çok mantıklı bir sonuca varıp genç bir kız olarak o zamana dönmeye ve sonsuza dek orada kalmaya karar vermişti. Geçmişindeki bu hem bildiği hem de değişmeyecek mutluluğuna geri dönecek ve hava durumu kadar güvenilirmez olan, kaçınılmaz ölüm dışında hiçbir şeyi garanti etmeyen gelecekte bir parça daha mutluluk ummak yerine, kalan kırk elli yılını orada geçirecekti.

Kararını verdikten sonra, önce gelip Ben Gould'a yardım etmek istedi. Onun, güzel kız arkadaşı ve yaşlı köpeğiyle birlikte şimdiki zamanda kalmak istediğini biliyordu. Piknikte öğrendiği, şimdi onun işine yarayabilecek bazı şeyler vardı. Fakat Danielle Ben'in cesaretine ve kalıp ürkütücü mücadelelerle yüzleşme kararına hayran olduğu için dönmüş değildi. Bu tümüyle Ben'in seçimiydi, tıpkı ne tür bir ayakkabı alacağını seçmek gibiydi. Kendisinin tercihi ise farklıydı, fakat onları doğru veya yanlış olarak değerlendirmiyordu; bunlar sıklıkla yanlış kullanılan, güvenilirmez kelimelerdi.

Grubun yanına gidince ilk sorduğu soru, "Köpek nerede?" olmuştu. Ben, Pilot'un bir dişi köpeğin peşinden gittiğini söylemişti. Danielle buna bir an bile inanmadı ama bir şey söylemedi. Zamanı gelince blogun köşesinden verzinin çağır-
dı; telepati yoluyla, gidip köpeği bulmasını ve derhal buraya getirmesini söyledi. Beyaz hayvan hızla koşup gitti. Danielle

tekrar onlara dönüp dikkatini, hâlâ hiçbir yere varmayan konuşmalarına yöneltti.

Kısa bir süre sonra German'ın, Ben halkından oluşan şişkin kalabalığın yanına gidip insanlarla konuşmaya çalıştığını gördü. Danielle'nin anlam veremediği bir şey vardı: Otopark pikniğinde karşılaştığı kendi benliklerinin her biri, yaşamının belirli bir ânındaki hallerine benziyordu; fakat bu Ben'ler aksine çok çeşitli görünümde, yaşta ve cinsiyetteydiler. Buradan yola çıkarak şöyle bir mantık yürüttü: Bu terimle ifade etmek doğru olacaksa, macerasının bu kısmına geldiğinde her insanın yaşayacağı tecrübe farklı olacaktı.

German'ın sonunda ona tokat atan kadınla konuşmasını seyretti. Kadının ona vurduğunu görünce hiçbir şey yapmadı. Çocuğun ona çamur topağı attığını ve German'ın Ben'i yardıma çağırdığını görünce de yerinden kımıldamadı. Ben, kız arkadaşını o muazzam, tehditkar kalabalıktan korumak için koşarak gidince yine hiçbir şey yapmadı.

Ama Ben onları duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz diğer adamlara dönüp ikisini de azarladı. Onlar ve yaptıkları şey hakkında ne düşünüyorsa açık açık söyledi. Uzun sürmedi, fakat bitirdiğinde Ölüm Meleği Stanley bile kopya çekerken yakalanmış bir okul çocuğu gibi başını önüne eğmişti. Söylediği şeylerin çoğunda haklı olduğunu biliyordu.

Danielle, Spilke'a doğru suçlayıcı bir edayla parmağını uzattı. "Sen tam bir aptalsın, hiçbir şey öğrenememişsin. İşe yaramayacağını bile bile, hâlâ Ben'in bunu senin yolunla halletmesini istiyorsun, çünkü yalnızca bir yol var, o da seninki. Tüm hayatı boyunca tek bir Ben olmaya çalıştı. Ama bizler böyle değiliz! Şunu öğrendim ki içimizde çok sayıda farklı insan barındırıyoruz. Onları hiçbir zaman zımparalayıp birbirine yapıştırarak tek bir benlik haline getiremeyiz. Oradaki kız

arkadaşını koruyan Cesur Ben'e bak. Ama onun da içinde korkan bir Ben var." Çenesiyle Stanley'yi işaret etti. "Ve ona yalan söylediğin için senden ölesiye nefret eden bir Ling Ben var.

"İnsanların fark etmeleri gereken ilk şey, arada bir karakterine aykırı, tuhaf şeyler yapan tek bir insandan ibaret olmadıkları. Hepimiz sürekli birbiriyle kavga eden ve kapişan çok sayıda farklı benliklerden oluşuyoruz. Onları sadece birkaç temel hususta, bir şekilde uzlaştırmamız gerekiyor. Birbirleriyle kavga etmelerine son vermemiz lazım. Hepsinin kendince farklı ihtiyaçları var. Bir yanımda huzur isterken diğeryanımda macera istiyor. Ben sevilme istiyorum. Ve yine ben yalnız bırakılmak istiyorum. Bunlar çelişki değil. Onlar 'Şunu istiyorum!' diyen bağımsız benlikler.

"Kendi içimizde bir tür Birleşmiş Milletler yaratmalıyız." Kalbine dokundu. "Tüm farklı Ben'ler birlikte çalışarak orta yolu bulmaya ve şeye..." Doğru kelimeyi havadan yakalayacakmışçasına elini ileri uzattı.

"Konsensusa mı?" diye fikir yürüttü Spilke.

Danielle ona dönüp başını salladı. "Konsensus! Kesinlikle! Tüm ayrı Ben'ler ne diyeceklerse söyleyecek, tepkilerini dile getirecek ve bir konsensusa varmaya çalışacaklar."

Sonra parmağını Stanley'ye doğrulttu. "Seni gördüğüm anda kim olduğunu anladım. Sen Spilke'tan da kötüsün, çünkü meleksin ve hepimizden fazla şey biliyorsun. Yine de hâlâ Ben ve diğeryer insanların zilyon yıldır yaptığımız gibi davranmamızı istiyorsun.

"Ama artık işler değişti. İnsanlar artık sizin programınıza göre ölmüyorlar. Hayatımızın kontrolünü tekrar elimize geçirdik. Veya bazılarımız geçirdi ama herkes eninde sonunda bunu yapacak. Bu olacak ve sen bunu biliyorsun. Bizim gibi insanlar yalnızca bir başlangıç. Sizin kurallarınız artık geçer-

li değil. Olamazlar da. O halde neden sen ve diğerleri durup sizin mdahaleniz olmadan kendi yolumuzu bulmamıza izin vermiyorsunuz?”

Stanley savunmaya geçerek, “Peki ya sen?” diye sordu.

Danielle hiç duraksamadan cevap verdi: “Ben ne istediği-mi biliyorum, ama istediğim Şey burada değil. Buna saygı göster ve hayatının geri kalanını tercih ettiğim Şekilde yaşa-mama izin ver. Çoğu insan burada kalmak isteyecektir. Bu insanların sizin mdahaleniz olmadan kendi kaderlerini iz-melerine izin vermelisiniz.

“İnsanlar kendi yollarından uzaklaŐarak yeterince zor za-manlar geçirdiler. Şuradaki zavallı Ben’e bak: Kız arkadaşını ondan nefret eden yanlarından korumak durumunda kalmış. Bu sizin için yeterince zorlu değil mi? Bu kadar drama yet-mez mi? Ben Gould, bazı yanlarıyla sevdiği, bazı yanlarıyla da *taŐlamak* istediği kadın için Ben Gould’la savaŐıyor.”

Daha devam edecekti ama o sırada ifte doğru yürüyen Pilot’u gördü. Artık hep bir ağızdan bağıran, ne dedikleri an-laŐılmayan ezici kalabalık etraflarını tümüyle kuŐatmıŐtı. Da-nielle, Spilke ve Stanley seslerini çıkarmadan onları seyretti-ler. Ben köpeğe bir Şey söyledi. German köpeğe bir Şey dedi. Köpek ileri atılıp bir adamı bacağından ısırdı.

Bu yle oyun olsun diye yapılmış hafif bir ısırık değildi. Broomcorn bir anda neye uğradığını ŐaŐırıp acı içinde çığlık attı. Köpekten kurtulmak için kaburgalarına tekme attı.

Ben, “Onu tekmeleme!” diye bağırdı.

Fakat adam bir tekme daha atmak için çoktan bacağını kaldırmıştı. Yakınlarda duran bir kadın elinde mor bir Őem-siyeyle ona doğru atıldı. Őemsiyesinin sapıyla tekme atmak üzere olan ayağını yakaladı. Hazırlıksız yakalanan Broom-corn dengesini kaybetti. Sırayıp sendeleyerek yere düştü.

Dirseğinin birini sertçe yere çarptı.

Öfkeyle yerinden fırlayıp şemsiyeli kadının bacağına tekme attı. Kadın da var gücüyle şemsiyesini adamın başına indirdi. Bir başkası, “Kadını tekmeleme!” diye bağırıp Broomcorn’u ittirdi. Broomcorn bu kez dönüp adama vurdu, adam da ona. İkisi itişe kakışa uzaklaştılar.

Çok geçmeden her yerde yumruklar havada uçuşmaya başladı. Benjamin Gould’un kötü yanlarından oluşan kalabalık bir anda birbirine girdi. Kavgaya katılmayanlar kendilerince taraf tutup dövüşenlere destek veya alay dolu tezahüratlarda bulundular. Ki bu da daha çok kavgaya neden oldu, çünkü birbirlerini itip kakarak, mesela x’in suçlu olduğu ortadayken y’nin nasıl olur da onu desteklediğini sorgulamaya başladılar. Bu yanıtlar burna indirilen daha fazla yumruklarla sonuçlandı. Bu insanların hepsi Ben Gould olduğundan, mizaçları tıpatıp aynıydı ve herkes birbirinin zayıf, can alıcı noktasını gayet iyi biliyordu.

Oraya doğru koştururlarken verzin tahmin ettiği gibi, ısırtıktan sonrası kavgaya dönüştü. German Landis yaşlı köpeğini kucığına aldı. Onu buradan uzaklaştırmak istiyordu ama buna fırsat bulamadı. Daha on adım gitmişti ki Tweekrat denilen adam, Pilot’un aşağı sarkan arka patisini tutup German’a o lanet şeyi yere indirmesini, çünkü onun bir temiz dayak istediğini söyledi.

Ben adamın omzunu sertçe kavrayıp onları rahat bırakmasını söyledi. Tweekrat gülümsedi, çenesini meydan okur bir havayla yukarı kaldırıp, “Bırakacağımı sanmıyorum,” dedi. “Miden nasıl, Ben? Şu sıralar biraz asabi değil mi?” Bu acımasız ve etkili bir soruydu. Tweekrat, Ben Gould’un gergin, öfkeli ve korkmuş haliydi: Hayat taleplerle karşısına çıkıp zorlayıcı olduğunda ve kalbi güm güm attığında ortaya çıkan

yanıydı. Ne yazık ki bu Ben'in özellikle stresli zamanlarda, en olmayacak anda kendisini yarı yolda bırakan güvenilir bir midesi vardı. Bunun önüne bir türlü geçemiyor, kontrol altına alamıyordu. Sinirli, heyecanlı, hattâ çok mutlu olduğu zamanlarda bağırsaklarına birden kramplar girmeye başlıyor ve derhal tuvalete gitmesi gerekiyordu. Bu, hayatı boyunca böyle olmuş ve özellikle bir erkek olarak onu hep utandırmıştı. Buna karşı hazırlıklı olmak ve bu utanç verici zayıflığı başkalarından saklamak için çok uğraşmıştı. Ona göre bu, karakterindeki olgunlaşmamış, nevrotik ve arızalı yanları temsil ediyordu. Bu şekilde düşünmekten hoşlanmıyordu ama elinde değildi: 'Daha güçlü, daha yetişkin, kendine daha çok güvenen bir insan olsaydım böyle olmazdı...'

O ana kadar etraftaki kargaşaya o kadar kapılmıştı ki başka bir şey düşünmeye fırsatı olmamıştı. Fakat şimdi midesinden bahsedilince birden ciddi biçimde burkulmaya başladığını hissetti.

Kalabalık, kaos, midesi, gürültü, kargaşa ve endişeyle dört bir yanı kuşatılan Ben hiç düşünmeden konuşmaya başladı. Kelimeler içinde bir yerden, hiç bilmediği fakat şimdi yoğun olarak hissedebildiği bir yerden döküldüler. Burası netlik ve içgörünün olduğu, doğru bir yerdi; şu ana dek gizli ve belirsiz kalmıştı. Konuşurken bu sözlerin hem fazlasıyla yersiz hem de doğru olduğundan kesinlikle emindi. Bunlar, bu korkunç koşullarda söylenebilecek tek ve en doğru sözlerdi.

Bu rakip ve düşmanıya, Benjamin Gould'un en kötü haliyle, yani alçak ruhlu, kendi kendini baltalayan, özellikle kendisine karşı güvenilirmez, asla yeterince hoşnut olmayan, asla yeterince motivasyonlu olmayan, ciddi bir sorun çıktığında önce ümitli olan fakat çoğu zaman çaresiz hisseden kendisiyle karşı karşıya gelen Ben, ona ve kalabalığa seslenerek,

“Bana yardım edin,” dedi. Diğerlerinin gözlerinin içine, kendi kötü yanlarının tam merkezine bakarak, düşmanı iyice duy-
sun diye tane tane konuşarak tekrar rica etti: “Bana yardım
edin. Hiçbir zaman gitmeyeceğinizi biliyorum. Sizden kurtul-
mayı ne kadar istersem isteyeyim artık biliyorum ki bunu ba-
şaramam.

“Dostum değilsiniz, hiçbir zaman da olmayacaksınız. Bir
şekilde hep beraber aynı evde yaşıyoruz. Benim kafamın ka-
rışmasını, korkmamı, öfkeli ve zayıf olmamı istiyorsunuz.
Bunu kabul ediyorum, çünkü sizler de diğer yanlarım kadar
bana aitsiniz.

“Ama sizden şimdi kalbimin –kalbimizin– derinliklerin-
den bana yardım etmenizi rica ediyorum. Tüm bunlarla başa
çıkıp üstesinden gelmem için bana yardım edin.

“Bunu yaparsanız daha sonra, birbirimizi yok etmeden
nasıl birlikte yaşayacağımızı konuşuruz. Bir yolunu buluruz.
Görüşür, anlaşırız. Yemin ederim bir yolunu buluruz. Sizin-
le artık mücadele etmeyeceğime söz veriyorum. Artık sizi giz-
lemeyeceğim, yokmuşsunuz gibi davranmayacağım. Ama
lütfen, şimdi bana yardım edin.”

Kalabalık bir anda kavga etmeyi bıraktı. Şimdi çoğu göz-
lerini Ben’e dikmiş, ne söyleyeceğini, onlardan ne isteyeceği-
ni duymak için bekliyordu.

Ama Ben’in söyleyecek başka sözü yoktu.

Bu sessizliği kimse beklemiyordu; ne Ben’lerden oluşan
kalabalık, ne German, ne de Pilot, hattâ Melek Stanley bile.
Kısa süren bu gergin sessizliğin ardından Broomcorn ortalığa
hitap ederek, “Hayır,” dedi. “Anlaşma yok. Sana yardım et-
meyeceğiz, değil mi?” Kalabalığa göz gezdirdi ama pek des-
tek alamadı. Kararlarını vermeden önce söyleyeceği başka
şeyleri de duymak istiyorlardı.

Broomcorn devam etti: “Ölmemiş olman sana olan hislerimizi değıştirmede Ben. Artık yeni güçlerinin olması bizim değıştiğimiz anlamına gelmiyor. Senden hâlâ nefret ediyoruz. Seninle sonsuza dek savaşacağız, çünkü biz buyuz. Bizler senin mıknaısının negatif kutbuyuz. Şimdi kim olduğunun ve kendin hakkında neler öğrendiğinin bir önemi yok. Yaşadığın sürece seni mahvetmeye devam edeceğiz, bizi hiçbir şey durduramaz. Kendine yönelik nefret, her zaman en son ölür. Sen kendinden hoşlanan kaç kişi tanıyorsun? Sürekli kendinden hoşnut olan?”

Kalabalıktan çoğı kişi başını salladı. Söylediğı doğrudu: Şimdi Ben’e yardım ederlerse artık kendileri olamazlardı. Hayır, ona yardım etmeyeceklerdi.

Broomcorn sözünü bitirince Ben gözlerini yere dikip derin bir nefes aldı. Verdi, tekrar aldı. Dayanmaya çalıştı. Yalnızca German ve Pilot’u düşünüyordu. Önemsemediğı tek şey onlardı. Onlar güvende olsundu. Kaçıp kurtulmalarını istiyordu, çünkü kalabalığın içinde çok sevdiği bu iki varlığı incitmek isteyen yanları olduğunu biliyordu. Onlar güvende olsundu. Tek istediğı buydu: Onlar güvende olsundu.

Bu, Ben’e biraz olsun umut verdi. Çok değildi, savaşı kazanmasına yardımcı olacak kadar büyük bir umut olmadığı kesindi. Biliyordu ki hayatının geri kalanı boyunca kendisinin karanlık yanlarıyla mücadele etmek zorunda kalacaktı. Ama bu kritik zamanda yalnızca sevdiği iki varlık için endişelenmesi onu keyiflendirmişti.

Kalabalık Ben, German ve Pilot’un etrafını sarmaya başladı. Üçünün de ne yapmayı planladıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Köpeğı bize verin, sizi serbest bırakalım!” diye bağırdı birisi.

Bir diğeri, “Şimdilik tabii,” diye atılıp epeyce kahkaha topladı.

Başka biri, “Bize German’ı ver,” dedi.

Kalabalık gitgide daha da yaklaştı. Ben ve German yan yana durup onları karşıladılar. Pilot hâlâ German’ın kucağındaydı, kaçmak için hiçbir girişimde bulunmadan öylece duruyordu.

Stanley bu olanlara kendisini öyle kaptırmıştı ki Spilke’in usulca gittiğini fark etmemişti. Melek, gözlerinin önünde bir insan evriminin gerçekleştiğini biliyordu. Bunun tek bir anını bile kaçırmak istemiyordu, üstelik sonrasında olacakları da gerçekten bilmiyordu. Bu doğruydı. İnsanoğlu kaderi üzerinde hak iddia etmeye başladığından beri Tanrı ve çok sayıdaki yardımcıları, olayların gelişimini tıpkı bir futbol maçındaki seyirciler gibi yalnızca izlemekle yetiniyorlardı.

Yanında duran Danielle Voyles onun kadar rahat değildi. Görünüşe göre Ben, German ve köpekleri kudurmuş kalabalık tarafından bir çırpıda yutulmak üzereydi. Danielle, Stanley’ye dönüp onlara yardım etmesini istedi. Melek kafasını iki yana salladı. Moral bozucu da olsa neden hayır dediğini anlayabiliyordu. Daha az önce ona hayatlarına karışmamasını söylemişti.

“Peki, ya dua edersem?”

Bu sözü, meleğin dikkatini çekti. Keyifle ona bakıp, “Ne?” dedi.

“Ya onlara yardım etmesi için Tanrı’ya dua edersem?”

Stanley sırtıttı. “Birbirine zıt iki şeyi isteyemezsin Danielle. Onları kurtarmanın iyi bir yolunu bulmak için kendi kendine dua etsen daha iyi olur.”

Danielle gözlerini kapattı, ellerini birleştirdi, ama sonra ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemedi. Gözlerini dayanabildi-

gi kadar uzun süre kapalı tuttu. Sonunda, bir tren kazası görmeyi bekliyormuşçasına merak ve kaygıyla yeniden açtı.

Ben'in, toplanan kalabalığın onlara ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendisini olası her şeye karşı güçlü durmak için hazırlamaya çalıştı. Aralarında yalnızca yirmi adım-lık bir mesafe kalmıştı. Fakat diğerleri şimdi oldukları yerde durmuş bekliyorlardı, üstelik kimbilir neyi bekliyorlardı? Bu gerçekten de delirtici bir durumdu.

O sırada havada son derece bildik ve sevdiği bir koku belirdi. Zihni tümüyle bu kokuya odaklandı. Bu, hemen yanındaki Pilot'un kokusuydu: Köpeksi, dünyevi ve sonsuz. Öylesine tanıdık ve cazipti ki Ben içgüdüsel olarak uzanıp tüm sevgisiyle köpeğin başını okşadı. Bu hareketi ve yüzündeki ifadeyi gören German, içinde bulundukları koşullara rağmen köpeğin kafasını eline doğru yaklaştırdı. Ben onu okşarken Pilot tüm vücudunu kasıp gevşetti.

Kırk saniye sonra ilk köpek görüldü. Kirli bir siyah Seter kırmasıydı; hayvan barınağına ne zaman gitseniz bunlardan en az üç tane görürdünüz. Bunlar insan olsaydı soyadları Smith ya da Jones gibi bir şey olurdu. Kaldırımında kalabalığa doğru hızla yürüdü. Kimse onu fark etmedi. Ama Pilot gördü, gözleriyle hayvanı takip etti; siyah köpek kalabalığın yan tarafına geçip oturunca ikisi kısa süreliğine göz temasında bulundular. Sonra Seter durumu çaktırmamak için karnını yalamaya başladı. Pilot uzaklara bakıp kendini birazdan olacaklara hazırlamaya çalıştı.

Ardından, bir çitin arkasından yaşlı, bej ve beyaz renkli Basset cinsi bir köpek görüldü. Hiç şüphe yoktu ki şimdiye dek çok yol katetmiş ve daha iyi günler görmüştü. Bir kulağının kenarı ısırılmıştı, ağzı ve burnunda gri benekler vardı. Kalabalığın diğer tarafına gidip yiyecek arıyormuşçasına ha-

raretle yerleri koklamaya başladı. Bir kez, Pilot'la aynı anda birbirlerine bakıp gözleriyle iletişim kurdular.

Sonraki birkaç dakika içinde, on beş köpek temkinli bir şekilde ortaya çıkıp kalabalığın etrafında tam bir daire oluşturdular. Bir süre sonra birisi onları fark etti, dirseğiyle dürterek yanındakine gösterdi. Haber kısa sürede yayıldı, insanlar birbirlerine, "Bu köpekler de nereden çıktı?" diye sormaya başladılar.

German'a tokat atan kadın kenara doğru yürüyüp bir sigara içmek istedi. Ama bir parça uzaklaşınca başı çöp kutusu büyüklüğünde, boz kahverengi renkli bir Pitbull gözlerini dosdoğru kadının gözlerine dikip korkutucu, vahşi bir duruşla hırlamaya başladı. Kadın, tıpkı bir cambaz gibi kollarını iki yana açmış bir halde olduğu yerde dehşet içinde donakaldı.

German'a taş atan çocuk, Corgi cinsi bir köpeği okşamak için dizlerinin üstüne çöktü. Ama köpek ona havlayıp, ısırarak için pirana gibi atılınca geriye sıçradı. Kalabalığın her yanında benzer şeyler yaşanınca sonunda herkes büyük ve düşman bir köpek sürüsü tarafından kuşatıldıklarını anladı.

"Ben?"

Pilot'un ona seslendiğini ancak bir an sonra algılayabildi.

"Efendim?"

"Birkaç hafta önce, çok hastalandığımda tuvaletimi yapayım diye beni sabaha kadar birkaç saatte bir dışarı çıkarmıştın, hatırlıyor musun? Ertesi gün de yemek yemiyorum diye bana et pişirmiştin."

Ben başıyla onayladı. "Hatırlıyorum."

Pilot, "Ben de hatırlıyorum," dedi.

İri Pitbull, korkudan ödü kopmuş kadına dik dik bakmayı sürdürerek, "Ben de hatırlıyorum," dedi.

Corgi, taş atan çocuğa Peter Lorre stili tıslayarak, "Ben de hatırlıyorum," dedi.

Bu böyle devam etti. Köpeklerin hepsi kalabalıktan farklı farklı insanlara kendi tarzlarıyla bu cümleyi söylediler. Nasıl söylediklerinin bir önemi yoktu, bu aynı zamanda çeşitli kötülükteki Ben Gould'ların tümüne yöneltilmiş bir tehditti. 'Ona ve German'a dokunmayın. Biz artık buradayız ve onlara zarar vermenize izin vermeyeceğiz,' diyorlardı.

Kalabalıktan kavgacı bir aptal, "Ah, öyle mi? O zaman bunu da hatırla Miço..." diyerek bir Alman çoban köpeğine vurmak üzere kolunu kaldırdı. Köpek ve yardıma gelen diğer iki köpek derhal üstüne atılıp saldırdılar. Adam yerde çığlık atıyor, oradan ısırmasınlar diye kollarıyla başını korumaya çalışıyordu, ama yine de ısırdılar.

Pilot, köpeklere durmalarını söyledi, fakat önce adamın ciddi yaralar almasını bekledi.

Ortalıkta öylesine bir kargaşa ve telaş vardı ki, köpekler adama saldırırken yeni insanların gelip kalabalığın arasına karıştığını hiç kimse fark etmedi. İlginç bir şekilde, köpek sürüsü yeni gelenlerin her birine geçmeleri için izin verdi.

Bir süre sonra tekrar sessizlik çöküp yalnızca yerde yatan yaralı adamın sızlanmaları duyulduğunda German, "Ben de hatırlıyorum Ben," dedi. "Pilot benden daha hızlı davrandı." Kalabalıktaki yeni yüzleri gösterdi. Ben şaşkın bir halde onlara baktı. Kimi sıcak bir gülümsemeyle, kimi de başıyla Ben'e selam verdi. Ben daha önce bu insanların hiçbirini görmemişti.

"Anlamıyorum," dedi.

German ve Pilot birbirlerine baktılar. Köpek, kadına, "Sen anlat," dedi.

"Onların hepsi bizim Ben. Köpekler ve bu yeni insanlar, Pilot'un ve benim seni seven yanlarımız. Onları buraya seni korumaları için çağırdık. Sen kendinin senden nefret eden

yanlarını getirmişsin. Onların sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz.”

Pilot onu düzeltti: “*Senin* kendine zarar vermene izin vermeyeceğiz.”

Ben’ler yeni gelenleri fark edince yeniden velvele koptu. Artık azınlıkta kaldıklarını bildikleri için öfkelenmişlerdi.

Kadının biri bağırdı: “Ona ne istersek yapacağız! Bizi durduramazsınız!”

Bu ufak tefek kadına, üç köpek boğuk hırıltılar çıkararak karşılık verdi; kafası sıfır numara asker tıraşlı, yaklaşık iki metre boyunda iriyarı bir adam da ‘kes sesini ufaklık’ dercesine, kadının kafasına bir şamar indirdi.

Bir başkası ağlamaklı bir sesle, “Bizler Ben’iz, siz değilsiniz, bu işe karışmayın!” diye bağırdı. Ama bunu söyler söylemez koşarak kaçmaya başladı. Kimse onu durdurmaya çalışmadı.

Bunun ardından tekrar bir sessizlik çöktü, çünkü şimdi kimse ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Fakat bu sessizlik uzun sürmedi, kalabalığın içinden yükselen bir feryat herkesi tekrar harekete geçirdi: “Ölmüş! Ölmüş!”

Ben, German ve Pilot telaşla o tarafa gittiler. Gördükleri manzara rahatsız ediciydi: Saçı Elvis Presley modelinde, koyu kahverengi takım elbiseli bir adam yerde sırtüstü yatmış, tıpkı antika bir biblo gibi donuk ve cansız gözlerini gökyüzüne dikmişti. Ben yaklaşıp cesedin yanına çömeldi. Nefes alıp almadığını kontrol etmek için avucunu adamın ağzına ve burnuna tuttu. Almıyordu. German’a bakıp kafasını iki yana salladı.

German sordu: “Onun kim olduğunu biliyor musun Ben?”

“Evet. O, senin beni sevdiğine hiçbir zaman inanmayan yanımdı.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Şimdi onu ölmüş halde görünce tanıdım.”

Bay Spilke arabadaki diğer yolcularla birlikte uzakta duruyordu. Onlar da gelip, Ben’e yardım etmeleri için German’ın çağırdığı insanların arasına karıştılar. Eski öğretmeni, uzun adımlarla yanlarına doğru gelirken çekici, siyah bir kadınla konuşmak üzere yarı yolda durdu. Kadın onu kısa bir süre dinledikten sonra başını salladı ve kısaca bir şeyler söyledi. Spilke teşekkür edencesine kadının omzuna dokunduktan sonra cesedin etrafında dikilen diğerlerinin yanına doğru yürümeye devam etti.

“Biraz evvel konuştuğum kadını gördünüz mü? Bu adam ölür ölmez onun yerini aldı. Benim yanımda belirdiği için onu gördüm.”

Ben’in bunun doğru olduğunu anlaması için siyah kadına şöyle bir bakması yetti. Bu kadın, German’ın mucizevi savaş çağrısının onun Ben’e duyduğu aşkın büyüklüğünü şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamasından biraz sonra, Ben’in zihnine giren yeni endişesiydi. Bazen korkular ölür ya da biz onlardan kurtulmayı başarırız. Ama onların yerine her zaman yeni, farklı korkular gelir: yepyeni, son model korkular.

Aklına amcasının kansere karşı boş yere verdiği, yıllar süren savaşı geldi. Doktorlar önce cildindeki kanseri fark etmiş ve almışlardı. Birkaç yıl sonra prostatında kanser çıkmış, onu da almışlardı. Fakat altı ay sonra kanser bu kez karaciğerini hedef almış ve onu öldürmüştü. Hayatının son günlerinde, rengi kül gibi bir halde şu soruyu sormuştu: “Tüm bu faydasız tedaviler, hastalıkla mücadele etmeler bunun için miydi? Yüz çeşit acıyı tecrübe etmem için miydi?”

Şimdi Ben de ümitsizlik içinde aynı bakış açısını yansıtarak, “Kendimizle hiçbir zaman uzlaşamayız, değil mi?” dedi.

“Asla huzur bulamayacağız. Kendimizle ilgili kötü bir şey ortadan kalkınca veya onun üstesinden geldiğimiz anda yerini hemen bir başka çirkin ve tehlikeli şey dolduruyor.”

Bay Spilke, “Bu bir soru cümlesi mi yoksa düşündüğünü mü söylüyorsun?” diye sordu.

“Düşüncemi söylüyorum,” dedi Ben ve kalabalığa döndü. “Ama bu doğru, değil mi? Bazı hatalarımın ve korkularımın üstesinden geleceğim, fakat her seferinde onların yerine başkaları gelecek, değil mi? Hiçbir zaman eksilmeyeceksiniz.” Gözlerini, Stewart Parrish’i yarattığı için övgü alan uğursuz Broomcorn’a çevirdi. “Bu konuda ne yapacağız?” diye sordu. “İstesek de istemesek de hep birlikte yaşamak zorundayız.”

Adam ümitsizlik içinde dört bir yanını kuşatan German’ın insanlarına ve Pilot’un köpeklerine baktı. Ben Gould’un kötü yanları, başka bir insanın ve bir köpeğin sevdiği yanlarına kıyasla epeyce azınlıkta kalmıştı. Bunu itiraf etmekten nefret etse de bu kavganın en iyi ihtimalle berabere biteceğini biliyordu. “Daha önce söylediğin gibi,” dedi, “görüşmemiz lazım.”

Bunun üzerine Ben, öyle pat diye soruverdi: “Aç mısın?”

“Aç mıyım mı? Bu soru şimdi biraz tuhaf kaçtı. Ama evet, tabii, bir şeyler yemeye itirazım olmaz.”

“Size yemek hazırlayabilir miyim? Evim o kadar büyük olmadığından hepinizi davet edemem. Ama içinizden beş altı temsilci seçersen daireme gideriz, size yiyecek bir şeyler hazırlarım, konuşuruz.” Sonra German’a döndü. “Seninkiler de gelsin. Onlardan da birkaç kişi seçilsin, hep birlikte yemek yiyip konuşalım.”

Biraz mırın kırın ettikten sonra Broomcorn ve grubundakiler teklifini kabul etti. Pilot karara varmalarını bekledikten sonra Ben’e yaklaşıp soğuk bir edayla, köpek topluluğunu sokakta bırakıp memnun olsunlar diye yemeğin artıklarını

mı vermeyi düşündüğünü sordu. Ben utanarak, “Hayır, hayır,” dedi, tabii ki köpekler de davetliydi. Pilot sahibine bozulmuş bir halde uzun uzun bakıp birliğiyle görüşmeye gitti.

“Lotus Garden’a geri dönüyorum Ben, ama gitmeden önce sana bir şey söylemek istiyorum.” Danielle böyle diyerek özel konuşabilmeleri için Ben’i kolundan tutup uzaklaştırdı. Stanley’yle biraz yürümüşlerdi. Melek onu boş yere burada kalmaya, yeni algıları ve güçleriyle hayatının nasıl olacağını görmeye ikna etmeye çalışmıştı. Fakat Danielle inatla reddetmiş, yalnızca birkaç dakika Ben’le konuşmak istediğini, sonra gideceğini söylemişti. Stanley’nin onu durduracak gücü yoktu.

Diğerlerinin onları duyamayacağı bir mesafeye geldiklerinde, “Az evvel yaptığın şeyi istesem bile yapamazdım,” dedi. “Güçlerini German’a ve köpeğe verişin, Pilot’un anlamasını sağlayış tarzın... Ben bunları yapamazdım. Nasıl yapılacağını bilemezdim. Artık bildiğim bazı şeyler var ama bunu nasıl yaptığını bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum Danielle. Öylece oluverdi, ama nasıl olduğunu ben de bilmiyorum.”

Danielle başını salladı. “Benim seninle ilişkim de böyle. Seni birdenbire nasıl ve neden görmeye başladığımı bilmiyorum. Sanki bir anda öylece karşıma çıkıveriyordun.”

“Belki de bizim gibi insanlara gerçekten neler olduğunu anlayınca benimle görüşme imkânını kendin yarattın.”

Danielle bunu duyunca birden aklına bir şey geldi: Bir fikir, bir olasılık, belki ufak bir ihtimal, ama neden olmasın? “Belki de sen, German ve Pilot’a hiçbir şey yapmadın Ben. Belki bunu onlar yaptı. Belki sırf onları bu kadar çok sevdiğin için şimdi sahip olduğun şeyi alıp kullanabildiler. Bazen başka bir insanda, onun kendinde var olduğunu dahi bilmediği bir özelliği seversin.

“Şu konuda haklıydın: Kötü yanlarımız ve zayıflıklarımızın tümünden asla kurtulamayacağız, çünkü yerlerine her zaman yenileri gelecek. Ama bazen biz beceremediğimizde, bizi kendimizden başka insanlar kurtarabilir. Her zaman değil, ama bazen böyle olabilir. German ve Pilot seni seviyor. Sırf onların hayatlarında olmakla, onlara fantastik ve güçlü bir şey verdin. Onlar da şimdi bunu, seni kendi canavarlarından kurtarmak için kullandılar.

“Bazen âşık olduğumuzda karşımızdaki insana hiç farkında olmadan bir şeyler veririz. Babam bir defasında anneme dair en iyi şeyin, ona her zaman sevildiğini hissettirmesi olduğunu söylemişti. Annem bunun üzerine şaşkınlıkla ne demişti, biliyor musun? ‘Öyle mi yapıyorum?’ demişti ve de bunda samimiydi. Böyle hissettirdiğini gerçekten de bilmiyordu.

“Babam bir de ne demişti, biliyor musun? Başarılı bir hayatın en doğru göstergesinin, saygı ve hayranlık duyduğun insanlar tarafından seilmek olduğunu söylemişti.”

Ben nazikçe sordu: “Peki, ya yalnız olan insanlar?”

Danielle cevap vermeden önce duraksadı. “Benim gibi mi? Eh, herkes de kurtarılamaz. Bunu ikimiz de biliyoruz. Her neyse, bizi kurtaran şey illa ki özel bir insan olmayabilir. Bazı şanslı insanlar aradıkları sevgiyi bir dostlukta veya siyasette, hattâ bir spor takımında bulabilir... Bilmiyorum.

“Ben kendiminkini genç bir kızken Dexter Lewis’le bulduğumu fark ettim. Şimdi sevdiğim biri yok. Yıllardır kimseyi gerçekten sevmedim. Senin az önce onlarla yaptığını ben bu yüzden yapamadım ve bu yüzden Dexter’a geri dönüyorum. Tek bir ânını bile kaçırmak istemediğim o muhteşem yerde yaşamak istiyorum. Aşk insana böyle yapar: Yaşanabilecek her şey için seni ölesiye heyecanlandırır.

“Ayrıca sana kendin hakkında hiç bilmediğin hem iyi hem

de kötü şeyler öğretir. Öğrendiğin her şey dünyanı genişletir. Her zaman güzelleştirmez belki ama kesinlikle genişletir.” Tekrar Ben’in kolunu tuttu. “Bundan sonra ikimize de ne olacağını bilmiyorum, ama bu konuda iyimserim Ben, gerçekten öyleyim.” Uzanıp yanağından öptü. Sonra evine doğru yürümeye başladı. Ben arkasından gidişini seyretti.

Pilot’un köpeklerinden biri Danielle’ye eşlik etti. Neden etmesindi? Yapacak başka işi yoktu. Acıkmıştı ve Ben’in evine yemeğe gitmeye seçilmemişti. Evine gittiklerinde bu kadının kendisine yiyecek bir şeyler vermesini umuyordu. Ama siyah renkli Daksund cinsi köpeğin bilmediği bir şey vardı: Ona eşlik ettiği için az sonra Lotus Garden isimli bir Çin restoranına girecek ve bir daha asla geri dönmeyecekti.

Danielle gidince German, Ben’in yanına geldi ve tam karşısında durdu. Ellerini onun omuzlarına koydu ve, “Sanırım kazandın,” dedi.

Ben ona biraz daha yaklaştı. Şimdi birbirlerinin vücut ısını hissedebiliyorlardı. Elini şefkatle German’ın yanağına koyup, “Başardıysam bunu sana ve Pilot’a borçluyum,” dedi. “Siz olmasaydınız beni çiğ çiğ yerlerdi. Şimdi çoktan ölmüştüm.”

German onun elini yanağından alıp, avucunun içinden öptü. “Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum Ben. Ne demeliyim bilmiyorum. Tek istediğim eve gitmek. Seninle eve gidip çörek yemek istiyorum.”

Ben gülümsedi. “Çörek mi?”

“Evet, Pilot ve seninle birlikte yatakta yemek istiyorum. Belki battaniyenin altına gireriz. Üçümüz battaniyenin altında şeftali renkli bir kutudan çörek yiyelim. Kutu şeftali renginde olmalı.”

“Tamam.”

“Tamam.” Tekrar elini öptü. Ben alnını onunkine dayadı.

O sırada müzik çalmaya başladı. Bu kez Ben ve German'ın favori gruplarından Fanfare Ciocărlia'dan adeta karikatürümsü bir hızda, çılgın bir Romen Çingene müziği çalıyordu. Mavi arabanın içinde birisi tekrar teybi açmıştı. İçindeki tüm yolcular koltuklarında "Asfalt Tango" şarkısıyla dans ettiklerinden araba sarsılıyor, sağa sola yalpalıyordu.

Ben, "Şimdi aklıma geldi," dedi. "Evde yiyecek pek bir şey yok. Önce markete gidip alışveriş yapmam gerekecek." Bunu German ve Stanley'ye bakarak söylemişti, sallanan arabanın birkaç adım ötesinde duruyorlardı. Bu müziği seviyordu. German taşındığından beri bu CD'yi özellikle dinlememişti. Çünkü ona yalnızca German'la geçirdiği güzel zamanları hatırlatıyordu. Bu yüzden yalnızken dinlerse üzüntüden paramparça olacağını biliyordu.

"Biz de seninle markete gelelim. Yardım ederiz," dedi Stanley, sonra dönüp onaylıyor mu diye German'a baktı.

"Sen de mi bana geliyorsun?"

"Senin için bir sakıncası yoksa tabii ki geliyorum. Böyle bir şeyi ilk kez görüyorum: Bir insan kendisiyle zirve toplantısı yapıyor. Burada tarihe şahitlik ediyorum."

Ben bir şeye kulak vermiş dinliyor gibiydi. Az sonra meleğe dönüp olabildiğince nazikçe, "Ling senin davetli olmadığını söylüyor," dedi. "Aşagılık bir yalancı olduğunu, senin için yemek pişirmeyeceğini söylüyor."

Bunun üzerine German, "Peki, onu misafirim olarak ben davet edersem? O zaman gelmesine izin verir mi?"

Ben ve hayaleti, German'ın her zamanki kibarlığından ve nazik ikna yeteneğinden bir kez daha etkilendiler. Ona olan sevgileri daha da arttı. Ling, Ben'in içinde bir yerlerde kızgınlıkla gözlerini yuvarlayıp ağzını büzdükten sonra homurdandı: "Of, pekala, gelebilir."

Kasaba, günün bu saatlerinde her zaman oldukça sakindi. Bu yüzden de polisler süpermarkette olay çıktığı çağrısını aldıklarında oraya hiç bekletmeden bir birim gönderebildiler. Devriye arabasındaki iki emektar polis bunun ciddi bir mesele olduğunu sanmıyordu. Telsizin diğer ucundaki memur, insanların marketin içinde birbirlerine yiyecek atıklarını söylemişti. Muhtemelen bir grup sarhoş öğrenci içeride yiyecek savaşı yapıyordu. Bu daha önce de başlarına gelmişti.

Polisler otoparka gelince marketin önünde durmuş, içeriyi seyreden bir kalabalıkla karşılaştı. İşin tuhafı, büyük bir köpek sürüsü içeridekileri koruyormuşçasına kapıların önünde duruyordu. Daha da ilginç bu köpeklerin arasında kulaksızmış gibi görünen, parlak beyaz köpekler vardı.

Polislerden biri onları işaret etti. “Şuna baksana! Bu köpeğin cinsi ne?”

Ortağı, “Bu bir verz,” dedi. “Daha önce hiç görmedin mi?”

“Ah, hayır. Bu lanet şeyin kulakları yok Bob. Hayatımda ilk defa kulaksız bir köpek görüyorum.”

Ortağı Bob neler olup bittiğini hemen anlamıştı. İki yıl önce korkunç bir silahlı çatışmada diğerinin hayatını kurtarmış, fakat o sırada göğsünden vurulmuştu. Bob gülüşünü güçlükle bastırdı, şimdi sakin olmalı ve marketin içinde her ne oluyorsa bu meseleyi ciddi bir sorun yokmuş gibi halletmeliydi. Bob’u en çok heyecanlandıran şey verzleri görmesiydi; çünkü bu, görüş alışverişinde bulunabileceği bir başkasının daha olduğu anlamına geliyordu. Grupları gitgide büyüyordu ve bu harikaydı.

“Verz, ha? Kökenleri neresi?”

“Norveç. Oradaki şu küçük adaların birinden geliyorlar. Bu tür, şimdi Hollywood’da çok popüler, bunları prestij göstergesi olarak alıyorlar.”

“Öyle mi? Burada en az altı tane olmalı. Belki birkaçını yakalayıp satmalıyız.”

İki polis neler olduğuna bakmak için markete doğru yürüdü. Yaklaştıklarında, içeride gülerек koşuşturan, raflardan yiyecekleri alıp birbirlerine fırlatan insanları gördüler. Çoğu kahkahayla gülüyordu.

Çok uzun boylu bir kadın iki elinde de plastik ambalajlı tavuklar bulunan Broomcorn’un suratının tam ortasına kremalı keke benzeyen bir şey attı. Polislerden birinin görür görmez tanıdığı Melek Stanley yere dökülmüş papaya suyunu basınca kaydı ve kafasını çerezle dolu yüksek rafa sertçe çarptı. Hemen ardından rengarenk ambalajlardaki patates cipsleri, mısır cipsleri, patlamış mısır, Doritos, Cheetos, Tostitos, Fritos ve diğer leziz çerez paketleri adeta bir şelale gibi üstüne yağdı.

Sonra çok öfkeli görünen kel bir adamın, Ben Gould’u göğsünden ittirdiğini gördüler. Ben de kahkahalar atarak adamı ittirdi. Adam tekrar üstüne atılınca yere düşüp güreşmeye başladılar. Polisler başka kavgalar da gördü, hattâ içeri nasıl girmişse köpeğin biri bir çocuğu kovalıyordu. İnsanlar gülüyor, bağırıyor, süpermarketin uzun koridorlarında elleri kolları yiyecek dolu koşturuyor, kimini yere düşürüyor ve dans ediyorlardı (içeride müzik mi çalıyordu?). Her yer fırlatılmış yiyeceklerle doluydu. Ortalıkta tek bir görevli bile yoktu. Muhtemelen hepsi bir yere girip saklanmıştı.

Verzleri bilmeyen polis, bu kargaşayı seyrederken birdenbire çocukluğuna dair harika bir anıyı hatırladı. Yıllardır hiç aklına bile gelmemişti. Küçükken, çocuklara yönelik yerel bir televizyon programı, her yıl Noel zamanı bir yarışma düzenliyordu. Yarışmanın galibine, şehirdeki en büyük oyuncak mağazasında tek başına on dakika süre tanınıyordu.

Bu süre içinde alışveriş arabasına doldurabildiği her şey çocuğun oluyordu.

O ve en yakın üç ahababı kendileri kazansa ne alacaklarına dair uzun uzadıya, hararetili tartışmalara giriyorlardı. Hele yarışmanın yaklaştığı günlerde neredeyse tek konuştukları konu bu olmuştu. Hattâ bir gün, öğleüzeri, çetesiyle birlikte içeridekileri incelemek için o oyuncak mağazasına özel bir ziyarette bulundular. Dükkanın her yerini ağır ağır dolaşarak beğendikleri oyuncakların olabildiğince çoğunu almak için dükkanın koridorları arasındaki en hızlı, en etkili rotaların neler olabileceğini tartıştılar. Netleştirmeleri biraz zaman aldı, ama sonunda içlerinden biri o muhteşem on dakikayı kazanacak olursa kullanması için, üzerine özenle oklar yerleştirilmiş gerçek bir harita çizdiler. Sonra, dükkandan çıkmadan önce gruptaki herkes bu haritanın bir kopyasını aldı ve bunu uzun süre sakladılar. Oradan çıkınca en sevdikleri hamburgerciye gidip gezegenin en lezzetli çizburgerleriyle kendilerine ziyafet çektiler.

Polis hem bu günü hem de yedikleri yemeği tamamen unutmuştu. Fakat şimdi iki hatıraya ait tüm detaylar sel gibi akarak gözünün önüne gelmişti. Aslında geriye dönüp bakınca bu, çocukluğunun birkaç olağanüstü gününden biriydi; ama yıllar geçtikçe, olağan olduğu üzere, dünyevi keşmekeşin içinde nasıl olduysa unutup gitmişti. Detayları ve ne kadar mükemmel bir gün olduğunu hatırlayınca yüreği sızladı.

Çocukluğu çok zor geçmişti. Ama en iyi arkadaşlarıyla planlar yapıp hayaller kurarak Tom&Tim oyuncak dükkanına, oradan da nefis çizburgerler yemeye gittikleri gün, o dönemin olağanüstü istisnalarından biriydi. O haritayı hâlâ saklamış olsa ve şimdi evdeki çekmecelerin birinde bulsa müthiş olmaz mıydı? Bu imkânsız değildi. O akşam eve gider gitmez bakacaktı. Evet, mutlaka bakacaktı.

Birkaç saniye ya da belki daha uzun bir süre, marketin içinde koşuşturan insanları kendisi gibi gördü. Sanki yarışmanın birincisi o olmuş, her yere var gücüyle koşturuyor, sahip olmayı düşlediği her şeyi topluyor, muhteşem bir şans yakaladığı için sürekli gülüyordu. Daldığı derinliklerden şimdiki zamana yüzerek çıktığında, kendi denizinin dibinde bulduğu kıymetli hatırasını ellerinin arasında sımsıkı tutarak gülümsedi.

Artık polis olduğunu hatırlayıp bu saçmalığa bir son vermesi ve marketteki düzeni yeniden sağlaması gerektiğini biliyordu. Fakat birbirine yiyecek fırlatan bu sarhoşlara veya delilere ya da bu insanlar her kimse onlara bakışı tümüyle değişmişti. İtiraf etmeye utanıyordu ama artık onlara karşı tuhaf bir sevgi duyuyordu.

